

Giác Giác Kim Thiên
Dã Yếu Thùy Giác

trộm một
m ù a x u ô n

(Tiểu thuyết)

Một Mâm Măng dịch

truyenfull.vn

Chương 1

Ngày Lâm Giác Hiểu tới đón Chu Kính Dã, trời đổ cơn mưa bão, cái nắng hè oi ả bị nước mưa xối dội cho tan xong vẫn tụ lại, hơi nóng gay gắt chuyển thành nóng ẩm, cảm giác cứ như đang trong một căn phòng ẩm thấp.

Lâm Giác Hiểu mở bung chiếc ô màu đen, đứng bên xe ô tô nhãn hiệu bình dân mà anh mượn được từ bố. Tuổi đời xe đã lớn, nhưng lái vẫn rất êm tay.

Anh vốn định ngồi trong xe đợi Chu Kính Dã, nhưng lại cảm thấy như thế là không coi trọng cậu, vậy nên anh đứng luôn ngoài xe. Anh cũng không ghét mưa, mưa xối trên ô nghe rõ từng tiếng lộp bộp, anh rũ mi mắt nhìn đồng hồ trên tay phải.

Sắp tới giờ rồi, tàu cao tốc cũng sắp đến.

Lâm Giác Hiểu lấy điện thoại ra xem, trên màn hình là lịch sử cuộc trò chuyện của hai người. Cậu con trai có vẻ ngẫu, ảnh đại diện là bóng lưng đang đội mũ của chính cậu.

Ảnh được chụp từ phía sau, nơi chụp có lẽ là bên bờ biển, bờ vai rộng của cậu con trai chỉ chiếm một góc nhỏ, phần còn lại của tấm ảnh là bọt sóng trắng xóa.

Bố cục ảnh đẹp, nhưng lại có phần hiu quạnh.

Cách cậu con trai nói chuyện cũng lạnh lạnh như thế, lễ phép mà xa cách, nhưng không gây cho người khác cảm giác khó chịu.

Xuân miên bất giác hiểu*: Kính Dã, em đi chuyến mấy giờ, anh đến đón.

**Say sưa giấc xuân không biết trời đã sáng.*

Z: Ngài đưa địa chỉ cho tôi là được rồi, tôi tự qua.

Xuân miên bất giác hiểu: ... Không cần trang trọng vậy đâu, gọi như bình thường là được rồi.

Xuân miên bất giác hiểu: Anh đang ở gần ga tàu, qua đó rất tiện đường, không phiền đến anh đâu, đừng lo.

Z: Chuyến 14:20.

Z: Phiền ngài.

Lâm Giác Hiểu xoa huyết thái dương, hơi bị đau đầu rồi đây.

Cuộc trò chuyện của anh và Chu Kính Dã dừng lại ở đó, nhưng chỉ qua vài câu đơn giản như vậy cũng đủ để anh đoán được, cậu chàng này hơi ngang ngạnh.

Kể ra thì dài, anh có một người anh em tốt, tên Chu Ngọc Thần. Rất rõ ràng, Chu Kính Dã là em trai ruột của Chu Ngọc Thần.

Nghe nói bố mẹ Chu Kính Dã ly hôn ngay khi vừa sinh cậu, hồi đó Chu Kính Dã vẫn còn bám mẹ nên được tòa phán cho sống cùng mẹ. Chu Ngọc Thần chưa gặp em trai mình lần nào. Nhưng mấy hôm trước mẹ của Chu Kính Dã qua đời vì tai nạn giao thông, người thiếu niên đang trưởng thành phút chốc trở thành một cô nhi không nơi nương tựa, Chu Ngọc Thần hay tin, chẳng còn cách nào khác, đành phải đón người em này về chăm sóc. Không may là bố của hai người vừa bị cử sang nước ngoài công tác một năm, về nước cũng được thôi, nhưng ông ấy đã tới cái tuổi này rồi, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng để thăng tiến; Chu Ngọc Thần thì bận sứt đầu mẻ trán với công

việc mới, trời chưa sáng đã phải đi làm, tối về nhà là ngã lăn ra ngủ, lại còn rất hay bị cử đi công tác. Bất đắc dĩ, Chu Ngọc Thần chỉ có thể tìm tới con người đang tỏa ra hào quang người tốt chói lòa là Lâm Giác Hiểu đây. Lúc Chu Ngọc Thần gọi điện thoại cho anh, Chu Ngọc Thần cuống tới độ chỉ thiếu nước sụp xuống quỳ lạy. Anh thì vốn mềm lòng, thở dài rồi cũng đồng ý.

Anh và Chu Ngọc Thần là bạn bè đã hơn mười năm, thậm chí tiền chăm sóc Chu Kính Dã anh cũng từ chối không nhận.

Trở về với hiện tại.

Tiếng kim đồng hồ nhích từng chút một vang lên rõ ràng, sắp tới giờ rồi, Chu Kính Dã sắp xuống tàu.

Hai giờ chiều, tiết trời oi bức. Ai nấy đều xách theo túi lớn túi nhỏ lao ra khi tàu vừa mở cửa. Có lẽ là do trực giác, Lâm Giác Hiểu cảm thấy mình đã tìm được Chu Kính Dã.

Cậu mặc chiếc áo tay ngắn trơn đen không hình trang trí, quần cũng chỉ là một chiếc quần túi hộp kiểu dáng phổ biến, trên vai đeo túi đựng máy ảnh, một cây đèn từ đầu tới chân, dường như rất ăn nhập với màn mưa xám xịt bên ngoài. Dáng người cậu cao lớn, tóc mái không dài quá lông mày, lông mày dày rậm, độ cong của đôi mắt vừa đẹp, nhưng nhìn chung lại có vẻ khá khó gần.

Lâm Giác Hiểu so sánh cậu với ảnh thẻ học sinh mà Chu Ngọc Thần gửi, người trong ảnh ngô nghê hơn một chút, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì, cứ như có ai đó đang thiếu nợ cậu năm trăm vạn vậy.

Đúng là cậu ấy rồi.

Lâm Giác Hiểu che ô, lướt qua những vũng nước mưa rải rác trên mặt đường, đi về phía Chu Kính Dã.

Cậu con trai đứng trên bậc thềm của ga tàu, tay phải chống trên

chiếc va-li cỡ lớn, ngay lúc này có một cô gái đi ngang qua, chốc chốc lại ngoảnh lại đánh giá cậu. Chu Kính Dã nhắm mắt làm ngơ, trên mặt viết to hai chữ “hững hờ”, tai còn đang đeo airpods.

Lần đầu tiên Lâm Giác Hiểu gặp một cậu con trai như vậy, không phải cố tỏ ra ngầu, mà là thật sự ngầu.

Anh hơi căng thẳng, đứng dưới bậc thềm ngập ngừng gọi: “Kính Dã?”

Cậu ngẩng đầu, vì đứng trên bậc thềm nên cậu cao hơn anh rất nhiều, đôi mắt cậu đen nhánh như đá hắc diệu, khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Giác Hiểu, ánh mắt cậu như ngưng lại.

Cánh tay cậu gầy gầy giống như bao thiếu niên khác, nhưng bên dưới ẩn giấu cơ bắp chắc khỏe, lúc cậu cúi người nhắc hành lý lên, các đường nét trên cánh tay hiện lên thật hài hòa.

“Vâng.”

Chu Kính Dã đáp, có lẽ vì đang trong thời kỳ vỡ giọng nên tiếng cậu hơi khàn.

Hình như cậu nghĩ như vậy là bất lịch sự, nên lại bổ sung thêm một câu: “Làm phiền ngài rồi.”

Lâm Giác Hiểu bật cười vì câu nói ấy của cậu. Ngoại hình của anh rất được lòng người, gương mặt hiền lành phù hợp với thẩm mỹ của người Trung Quốc, khi cười lên tựa như làn gió xuân ấm áp.

Anh cười nói: “Anh đã bảo là không dùng mấy từ trang trọng thế rồi cơ mà, anh lớn hơn em vài tuổi, cứ gọi anh thôi là được rồi.”

Ánh mắt Chu Kính Dã lướt qua lồng ngực hơi rung lên vì cười của Lâm Giác Hiểu, cậu xuôi theo ý của Lâm Giác Hiểu, dè dặt giọng: “Cảm ơn... anh.”

Có lẽ cậu ít khi gọi người khác là “anh”, nên ban nãy giọng điệu có phần trúc trắc.

Mắt Lâm Giác Hiểu khi cười cong cong như vầng trăng non, anh muốn giúp cậu xách hành lý, nhưng bị cậu né ra. Anh cũng không ép cậu, chỉ nghiêng ô về phía cậu nhiều hơn, chỉ về phía chiếc ô tô con đang đỗ gần đó: “Đi thôi, xe ở bên kia.”

Chu Kính Dã vâng lời.

Cơn mưa đến quá bất ngờ, anh lục tìm được chiếc ô cho một người này từ ghế sau xe, mặt trên của ô còn in một cái logo rõ to, vừa nhìn đã biết là đồ tặng để quảng cáo sản phẩm nào đó.

Chu Kính Dã bước xuống, hơi cúi đầu cho vừa với cỡ gương ô của Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu nâng ô cao hơn một chút, trong lòng thầm thở dài.

Mấy đứa nhóc ngày nay ăn gì không biết, sắp cao hơn anh cả nửa cái đầu rồi, mà hình như Chu Kính Dã vẫn còn cao thêm được.

Tiết trời quả biết phụ lòng người, bỗng nhiên mưa càng thêm phần xối xả, ô bị gió thốc lung lay như tấm bèo trôi giữa dòng, Lâm Giác Hiểu theo bản năng nghiêng phần nhiều ô hơn cho Chu Kính Dã. Chu Kính Dã được che chắn kỹ càng, còn Lâm Giác Hiểu thì ngược lại, bị mưa xối cho ướt hết cả vai. Chu Kính Dã nhận ra điều ấy, cậu không quen được người khác bao bọc như vậy: “Đừng nghiêng ô sang chỗ em.”

“Không sao.” Lâm Giác Hiểu bị mưa xối ướt cũng không bận tâm, anh vô tư cười: “Anh ướt cả rồi, cứ vậy cũng được.”

Chu Kính Dã vốn kiêu lời, cậu chỉ yên lặng chỉnh ô về phía Lâm Giác Hiểu.

Cũng may đoạn đường không dài, hai người dầm mưa chẳng mấy hồi đã tới xe.

Lâm Giác Hiểu đưa ô cho Chu Kính Dã, nhờ cậu cầm giúp một lát, anh đưa tay vào túi quần lần tìm chìa khóa.

Chu Kính Dã nhận lấy ô, mưa rơi trên ô nghe như tiếng trân châu rơi trên đĩa ngọc, âm nhạc vẫn chạy trong tai nghe cậu, nhưng đã được chinh về âm lượng nhỏ nhất.

Cậu nhìn về phía Lâm Giác Hiểu.

Khoảng cách giữa Lâm Giác Hiểu và cậu đang rất gần, dưới cái nóng oi ả này cơ thể ai nấy đều như đang tỏa nhiệt, mà hiện giờ, bả vai Lâm Giác Hiểu đang gần sát cậu.

Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, nhiệt độ ẩm nóng không ngừng lan sang chỗ cậu. Chu Kính Dã đứng nguyên tại chỗ, yên lặng chùng vai mình xuống, tách ra một khe hở nhỏ giữa hai người.

Mãi sau Lâm Giác Hiểu mới tìm thấy chìa khóa, anh nhường lại ô cho Chu Kính Dã, còn bản thân thì xuyên qua màn mưa ngồi vào ghế lái. Chu Kính Dã yên lặng cất hành lý vào cốp xe, ban đầu cậu định ngồi ghế sau, nhưng như thế thì hơi không phải phép, nên lại mở cửa lên ngồi vị trí phó lái.

Cậu vừa mới yên vị, Lâm Giác Hiểu có vẻ càng căng thẳng hơn, tay anh siết chặt lấy vô lăng, nhắc nhở: “Nhớ thắt dây an toàn, anh mới lấy bằng được mấy hôm.”

Anh nói sao thì Chu Kính Dã nghe vậy.

Lâm Giác Hiểu cười cười, tai hơi đỏ lên vì xấu hổ. Cửa kính xe đã ướt đẫm nước mưa từ bao giờ.

“Cách...”

Chu Kính Dã thắt chặt dây an toàn, tai nghe cũng chuyển sang bài hát mới, giọng hát của nữ ca sĩ vang lên thật dịu êm.

“Em sẽ gặp ai, sẽ tỏ tình với người ấy thế nào,

Người em chờ đợi, đang ở tương lai ra sao phía trước,

Em nghe tiếng gió vọng tới từ tàu điện ngầm và biển người...”

Chu Kính Dã không biểu cảm gỡ tai nghe xuống, cậu ngồi ở ghế phó lái, nhưng ánh mắt lại dần dần chuyển dịch về phía Lâm Giác Hiểu.

Bờ vai anh nhỏ, trông có vẻ khá gầy.

Vai phải của áo anh đã nhuộm nước mưa, làn da ẩn hiện bên dưới lớp áo, phác họa ra những đường nét tinh tế trên bả vai.

Chu Kính Dã thôi không nhìn nữa, cậu cảm thấy anh như một bức tranh thủy mặc ít màu sắc, hiền hậu khiến người khác cứ muốn lại gần.

Lúc dừng xe vì đèn đỏ, bỗng nhiên anh quay sang, đôi mắt trong veo chỉ nhìn một mình Chu Kính Dã: “Anh là Lâm Giác Hiểu, Giác Hiểu trong câu xuân miên bất giác hiểu.”

Chu Kính Dã khẽ nói “vâng”.

Hóa ra anh không phải bức tranh thủy mặc, mà là một cơn mưa xuân dờn lại, để mùa hè rồi mới đến.

Hết chương 1

Chú thích:

1. “Xuân miên bất giác hiểu”

Trích thơ “Xuân hiểu” của Mạnh Hạo Nhiên:

“Xuân miên bất giác hiểu,

Xứ xứ văn đề điều.

Dạ lai phong vũ thanh,

Hoa lạc tri đa thiếu?”

Dịch nghĩa từng câu:

Say sưa giấc xuân không biết trời đã sáng

Khắp nơi vang lên tiếng chim hót

Đêm qua có tiếng gió và mưa

Hoa rụng không biết bao nhiêu?

2. “Em sẽ gặp ai, sẽ tỏ tình với người ấy thế nào,

Người em chờ đợi, đang ở tương lai ra sao phía trước,

Em nghe tiếng gió vọng tới từ tàu điện ngầm và biển người...”

Lời bài hát “Gặp gỡ”, nhưng đã được tác giả sửa lại lời. Tui dịch theo lời tác giả nhé.

Bản gốc và lời dịch

Hố này hơi sâu một xíu xiu (đối với tui là vậy), nhưng ngọt ngào nên nhảy bất chấp. ʘ` Chờ tui lấp hố nhe ~

Rút kinh nghiệm lần trước, tui sẽ không giếm hàng nữa, giếm xong mỗi lần đăng lại khóc ra máu luôn, đăng quài không hết ;;-;;

Chương 2

Lâm Giác Hiểu không khiêm tốn, kỹ thuật lái xe của anh quả thật chỉ ở trình độ vừa lấy được bằng, vận tốc luôn duy trì ở mức thấp nhất của giới hạn tốc độ, đèn đỏ còn ở phía xa xa đã từ từ dừng lại.

Anh lái xe mà lòng bàn tay rịn mồ hôi liên tục.

Lâm Giác Hiểu không dám nói thật cho Chu Kính Dã biết, đây là lần đầu tiên anh lái xe ra ngoài một mình, ngày thường luôn có bố dày dặn kinh nghiệm ngồi kế bên nên lúc lái mới không quá lo lắng.

Anh liếc nhìn Chu Kính Dã.

Cậu con trai có vẻ trấn định, không chau mày vì kiểu lái lúc nhanh lúc chậm này của anh, cậu đã gỡ tai nghe xuống, đang cúi đầu xem điện thoại.

Lâm Giác Hiểu hơi nể cái tướng vững như bàn thạch này của cậu.

Căn chung cư anh thuê khá gần ga tàu cao tốc, đây cũng là lý do khiến anh dám lái xe đi đón cậu.

Xe đậu ngay ngắn dưới chân chung cư, lúc này Lâm Giác Hiểu mới thở phào nhẹ nhõm. Anh vui vẻ tháo dây an toàn, thầm nghĩ, mình lái cũng khá đấy chứ.

Anh bảo Chu Kính Dã: “Tới nơi rồi, xuống xe thôi.”

Bên ngoài, mưa bão đã ngừng. Chỗ anh ở có thể đất cao nên không bị đọng nước, mặt đất sau cơn mưa hãy còn dấp dính, vườn hoa bên

cạnh đang tỏa ra mùi bùn ẩm nồng đậm.

Anh muốn giúp Chu Kính Dã bê hành lý, nhưng vẫn bị cậu tránh đi. Cậu rút tay kéo va-li ra: “Em kéo được.”

Lâm Giác Hiểu: “Chung cư này không có thang máy, nhà anh ở tầng năm, không cần anh giúp thật à?”

Anh mới tốt nghiệp không lâu, chẳng có nhiều tiền, căn chung cư này anh phải cân đo đong đếm mãi giữa một rừng nhà cho thuê mới chọn được, trừ việc không có thang máy ra thì không còn khuyết điểm nào khác. Hai phòng ngủ một phòng khách, gần với chỗ làm anh, lại cách ga tàu không quá xa, khoảng một nghìn năm trăm tệ một tháng, như thế Lâm Giác Hiểu đã rất hài lòng rồi.

Chu Kính Dã cúi đầu, chỉnh túi đựng máy ảnh chéo sang bên hông: “Thôi ạ, em tự kéo được.”

Lâm Giác Hiểu nói: “Nếu không trụ được thì phải báo anh nhé, đừng ngại.”

Chu Kính Dã chun mũi, vẫn giữ tính cố chấp của thiếu niên: “Em sẽ không ‘không trụ được’.”

“Ừ ừ ừ.” Lâm Giác Hiểu bật cười, kiểu ngang ngạnh của cậu thật sự rất thú vị. Anh ráng nhịn không cười, nghiêm túc đáp: “Anh biết em siêng tập tành mà.”

Chu Kính Dã không nói gì, nhưng tai cậu lặng lẽ đỏ hồng.

Tòa chung cư này đã lâu năm, trên tường xuất hiện nhiều vết loang lổ, nhưng cầu thang vẫn được quét dọn rất sạch sẽ.

Lâm Giác Hiểu biết cậu đang xách hành lý nặng nên cố tình đi chậm lại, còn chốc chốc quay đầu xem Chu Kính Dã có cần anh giúp đỡ không.

Mãi tới khi leo tới tầng năm rồi Lâm Giác Hiểu mới hoàn toàn tin tưởng, đúng là cậu không cần giúp đỡ thật.

Lâm Giác Hiểu không cầm gì theo cả, leo năm tầng nhà xong hơi thở có phần gấp gáp, Chu Kính Dã theo sau anh thì chẳng thở nặng nhọc lấy một lần, chỉ có cổ áo là thấm ướt mồ hôi.

Lâm Giác Hiểu lại nhắm thềm trong bụng, thanh niên bây giờ khỏe thật đấy.

Anh cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, quay lại hỏi cậu: “Ngọc Thần có bảo với em là nhà anh nuôi rất nhiều chó mèo không?”

Chu Kính Dã gật đầu: “Nói rồi ạ.”

Lâm Giác Hiểu vừa mở khóa vừa nói: “Em sẽ không ghét chúng đâu nhỉ?”

“Không ghét.” Chu Kính Dã nói, cậu ngừng một lát, bổ sung thêm, “Em khá là thích chó mèo.”

Lâm Giác Hiểu cười rồi thở dài: “Cục cưng nhà anh có lẽ sẽ khác so với những gì em tưởng tượng.”

Lâm Giác Hiểu mở cửa, lúc này Chu Kính Dã mới biết “khác” trong lời nói của anh là khác thế nào.

Cửa vừa mở ra đã có rất nhiều chó mèo chờ sẵn ủa tới.

Vết thương trên mắt của chú mèo Lihua đã kết vảy, nhưng chú ta vẫn rất quấn người, bước lên dụi đầu vào chân quần Lâm Giác Hiểu.

Chân Chu Kính Dã bị một cái móng vuốt đập trúng, cậu cúi đầu nhìn, là một chú chó điền viên Trung Hoa bị đứt mất nửa đuôi.

Phía xa, cạnh ghế sofa là một cái ổ mèo, một bé mèo khoảng vài tuần tuổi đang nằm trong đó, dường như bị giật mình, bé hốt hoảng nhìn ra phía cửa.

Mấy đứa này thoát nhìn đều có vết thương, chỉ trừ một con Golden, nhưng lông trên mặt nó đã bắt đầu chuyển bạc, màu mũi đã nhạt dần, có lẽ nó đã lớn tuổi rồi. Đuôi nó vẩy lên rồi rít, quen cửa quen nẻo ulti mồm vào lòng bàn tay đang đưa ra của Lâm Giác Hiểu, còn thè đầu lưỡi đỏ hồng liếm liếm tay anh.

“Bình Bình.” Anh ngồi xổm xuống, vuốt lông nó, “Ngoan nào.”

Anh nói “ngoan nào” vậy thôi, chứ vẫn mặc cho nó mừng rỡ chúi nhủi vào lòng mình.

Lâm Giác Hiểu nhẹ nhàng vỗ đầu nó, ngồi xổm trên đất giới thiệu với Chu Kính Dã: “Nó tên Bình Bình.”

Anh chỉ con mèo Lihua: “An An.”

Chú chó điền viên đứt nửa đuôi cũng chạy lên tranh sủng, “đại sứ hòa bình” Lâm Giác Hiểu rất công bằng, anh bế nó lên, để đôi mắt xanh lục của nó nhìn thẳng Chu Kính Dã: “Kiện Kiện”.

Lâm Giác Hiểu an ulti chạm vào đuôi nó, hơi hếch cằm về phía ổ mèo: “Còn nó là Khang Khang.”

Anh đặt chú chó điền viên xuống đất, đứng thẳng dậy, phúi đám lông không cẩn thận dính lên áo, nói với Chu Kính Dã: “Cục cưng nhà anh không giống với người khác, nhưng anh rất quý chúng nó.”

Mí dưới của anh hiện rõ đôi ngọ tà*, khi cười lên lại càng đẹp trai hơn.

Chu Kính Dã ngẩn người, tự dưng cậu nghĩ, tóc của Lâm Giác Hiểu

có lẽ còn mềm mại hơn cả đám bảo bối kia.

Chu Kính Dã rời mắt, nghiêm túc khen ngợi: “Chúng nó rất đáng yêu.”

Lâm Giác Hiểu biết cậu đang thật lòng khen chúng, anh mỉm cười giải thích cho Chu Kính Dã: “Trừ Bình Bình, mấy đứa khác là anh nhặt được.”

Nuôi mấy đứa này là đã hết sức anh rồi, những đứa khác Lâm Giác Hiểu chỉ đành gửi vào các trung tâm cứu trợ, chú mèo mấy tuần tuổi kia là do anh nhìn thấy rồi song không nhẫn tâm đưa đi, nên lại nhặt về.

Chu Kính Dã không biết cách bày tỏ tình yêu với động vật, cậu chỉ có thể lặp lại lần nữa: “Chúng nó rất đáng yêu.”

Đôi ngọạ tầm ở mí dưới Lâm Giác Hiểu lại hiện lên lần nữa, anh nói: “Em là người đầu tiên nhận xét như vậy.”

Bấy giờ đã khá muộn, Lâm Giác Hiểu dẫn Chu Kính Dã vào phòng ngủ của khách, giải thích: “Phòng này không có người ở, chỉ có anh em từng ngủ ở đây, nhưng anh đã giặt giũ và phơi phóng cả rồi.”

Anh ấy nghĩ rất chu đáo: “Nhà mình chỉ có một phòng tắm, bàn chải với khăn rửa mặt của em anh để ở tủ trên bồn rửa mặt, còn mới nguyên đấy, nếu em cần thì cứ lấy mà dùng.”

Chu Kính Dã đáp lại bằng một câu “cảm ơn” đơn giản.

Dường như Lâm Giác Hiểu cũng không còn gì để dặn dò nữa, anh cười nói: “Vậy em sắp xếp đồ đạc nhé, anh ra cho bọn nó ăn cơm.”

Không gian yên tĩnh trở lại, căn phòng đã được dọn dẹp, tủ đầu giường còn đang phản chiếu ánh điện, sạch như lau như li.

Chu Kính Dã đặt túi máy ảnh lên tủ đầu giường, bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Khoảnh khắc Chu Kính Dã mở khóa va-li, cậu mờ mịt nghĩ, cậu một thân một mình tới thành phố xa lạ thế này, liệu có phải là một lựa chọn đúng đắn?

Đồ đạc trong va-li không nhiều, chỉ có máy tính và vài ba bộ quần áo để thay trong mùa hè. Rất nhiều, rất nhiều đồ dùng khác, cậu đều để lại trong tủ đồ ngày trước.

Thật ra cậu có tiền do mẹ cậu để lại – mẹ cậu là một người phụ nữ mạnh mẽ và bận bịu vì công việc. Cậu có thể sống một mình ổn thỏa với số tiền này. Nhưng còn vài tháng nữa cậu mới chính thức trưởng thành, có rất nhiều chuyện cậu không thể tự mình làm ở cái độ tuổi hiện giờ, nhất là khi... vừa có một chuyện khác nữa xảy ra.

Tiếng chuông mặc định của điện thoại vang lên, Chu Kính Dã cúi nhìn, nghe điện thoại.

Giọng nói của Vương Lỗi vang lên thảng thốt: “Vãi chưởng, anh Kính! Anh đi Ninh Ba thật đấy à?!”

Chu Kính Dã hờ hững: “Thật.”

“Anh để ý cái bọn đàn đó làm gì!” Vương Lỗi cáu tiết, “Anh gay thì làm sao, em thân với anh nhất còn đéch sợ anh gay em, bọn nó sợ cái đéch gì?! Lại được cả đám con gái kia hề vãi, cứ như anh mà không gay thì sẽ thích tụi nó không bằng!”

Ngược lại với Vương Lỗi đang tức anh ách trong bụng, Chu Kính Dã điềm tĩnh hơn nhiều, cậu nghiêng đầu kẹp điện thoại trên bả vai, vừa nghe Vương Lỗi cầu nhàu vừa tranh thủ xếp quần áo.

Chu Kính Dã nói: “Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi cũng đâu thích cậu.”

“Cái đậu xanh!” Vương Lỗi nhảy dựng lên, “Thôi tạm bỏ qua chuyện đấy, thế anh đi Ninh Ba làm cái nổi gì vậy?”

“Anh nói chưa sôi bố và mẹ đã ly hôn, bố anh còn nhận ra anh không, còn ông anh trai chẳng đáng tin cậy gì kia nữa, vứt anh lại cho người lạ nào rồi?”

Chu Kính Dã biết Vương Lỗi đang quan tâm cậu, nhưng cậu ta lắm lời quá, nghe mà phiền.

Người lạ.

Gương mặt của Lâm Giác Hiểu vụt qua trong tâm trí Chu Kính Dã, ấy là khi anh đang cười với cậu, đuôi mắt bằng phẳng cong xuống, còn có đôi ngọ tà rất dễ mến kia.

Cậu lại nhớ về trận mưa ban nãy, bả vai của Lâm Giác Hiểu dính sát với cậu, trừ hương cỏ xanh lẫn trong màn mưa, cậu còn ngửi được một mùi oải hương thơm thoang thoảng.

Có lẽ đó là mùi hương từ người anh ấy, giống y bản thân anh, hiền lành không chút nguy hiểm.

Chu Kính Dã cắn môi, thẳng thừng đáp: “Tôi ổn, cúp đây.”

Nói xong cũng không để ý tiếng hú hét của Vương Lỗi, cậu dứt khoát dập máy.

Đồ đạc trong va-li không nhiều, chẳng mấy chốc cậu đã sắp xếp xong.

Cậu mắc quần áo vào tủ, phân loại theo từng màu dù rằng cũng chỉ có ba màu là trắng, xám và đen, chỉ riêng có máy ảnh là cậu không biết nên đặt ở đâu.

Chu Kính Dã mở túi máy ảnh, bên trong là một chiếc Canon 90D, còn

mới nguyên, mấy hôm trước cậu vừa nhận được từ chuyển phát xong. Đây là món quà cuối cùng mà mẹ tặng cậu.

Cậu thở dài thườn thượt, thế rồi lại cất máy ảnh đi, đặt trong ngăn kéo của tủ đầu giường.

Cánh cửa phòng đang đóng chặt chợt vang lên tiếng “cốc cốc”, Lâm Giác Hiểu gõ cửa, thử hỏi: “Anh có thể vào không?”

Chu Kính Dã đóng ngăn tủ đựng quần nhỏ lại rồi mới đáp: “Được ạ.”

Chiếc áo sơ mi ngấm nước mưa của anh ban nãy đã được thay bằng một chiếc áo khác, một chiếc áo trắng cộc tay.

Anh hỏi: “Anh trai em nhắc anh đưa em đi ăn cơm cùng, đi không?”

Lâm Giác Hiểu nhớ ra hình như Chu Kính Dã cũng ngấm nước mưa, còn toát mồ hôi nữa, nghĩ rồi nghĩ, anh nói: “Hay là cứ đi tắm đã, toát mồ hôi khó chịu lắm nhỉ?”

Lúc này Chu Kính Dã mới phát hiện, một vài cọng tóc của Lâm Giác Hiểu vẫn còn ướt, khi lại gần còn ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của sữa tắm.

Chắc anh ấy vừa mới tắm xong.

Hết chương 2

Chương 3

Chu Kính Dã bước vào phòng tắm rồi mới ý thức được, đúng là anh ấy vừa mới tắm xong.

Nền nhà tắm đã được kì cọ sạch sẽ, nhưng vết nước ướt đầm vẫn còn, Chu Kính Dã vừa bước vào đã ngửi thấy mùi hương của sữa tắm.

Cậu vô thức nín thở, bình tĩnh làm theo những gì anh nói, mở tủ tìm khăn mặt.

Bao bì khăn mặt còn nguyên chưa mở, hoa văn trên khăn cũng chỉ có hai màu đen và xám.

Chu Kính Dã cởi quần áo, dáng người cậu cao gầy, nhưng không phải kiểu gầy khô của đồng lúa, đường nét cơ bắp trên thân thể cậu hiện lên rõ ràng, tuy vậy lại không quá phô trương.

Thời tiết oi bức, cậu dội nước lạnh một lát rồi mới chỉnh cho nhiệt độ của nước cao lên. Lúc định bóp sữa tắm, cậu chợt do dự.

Nhìn thôi cũng đủ biết là anh mua đại một chai trong siêu thị, Safeguard trắng tinh khiết, dạng một lít một chai.

Chu Kính Dã nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn ngồi xuống bóp lấy một ít ra tay.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì mà cậu đưa tay lên mũi, ma xui quỷ khiến đi ngửi thử mùi hương.

Mới hít một hơi mà cậu đã tức tốc buông tay.

Chu Kính Dã xoa sữa tắm lên thân thể, dội nước mau chóng, hương sữa tắm không có gì đặc biệt, chỉ là một mùi hương rất bình thường, dội hết rồi cũng ít lưu hương.

Quần áo của Chu Kính Dã hình như đều là hàng mua sỉ dùng một lần, tắm xong cậu thay một chiếc áo cộc tay, chiếc áo này chỉ khác chiếc ban nãy là có ít họa tiết trang trí kiểu nghệ thuật đường phố.

Lâm Giác Hiểu biếng nhác dựa lưng vào ghế sofa, thấy cậu đã tắm xong, anh híp mắt cười khen: “Đẹp hơn cái ban nãy.”

Chu Kính Dã không nhận ra đẹp hơn chỗ nào, sờ sờ gáy mình một hồi rồi mới đáp “vâng”. Không rõ là đồng tình hay có ý gì.

Lâm Giác Hiểu không chú ý tới giọng điệu của cậu, anh xem tin nhắn mà Chu Ngọc Thần gửi, hỏi: “Anh em bảo đi ăn lẩu, em thấy sao?”

Chu Kính Dã gật đầu, không biểu cảm: “Được ạ.”

Trước giờ cậu không kén ăn, có gì thì ăn nấy, không vừa miệng thì cũng chỉ nhúu mày ăn tiếp.

Lâm Giác Hiểu mỉm cười, nói “vậy được”.

Anh nhắn cho Chu Ngọc Thần xong thì đứng dậy, cầm chìa khóa xe đang đặt trên tủ giày cạnh cửa, vừa đổi giày vừa bảo: “Đi thôi, chỗ anh em làm hơi xa, tụi mình qua đó trước.”

Ngày nào Chu Ngọc Thần cũng bị công việc xoay cho như chong chóng, thời gian ăn cơm chẳng có bao nhiêu, chắc hôm nay phải cố gắng lắm mới có thể trích ra được ít thì giờ đi ăn, vì thế hai người cũng nên qua đó trước.

Bỗng Lâm Giác Hiểu như nhớ ra chuyện gì, anh ngập ngừng: “Tụi

mình đi bằng tàu điện ngầm được không?”

Giờ đang là giờ cao điểm, Chu Ngọc Thần công tác ở “quận tài chính”* của thành phố, không những xa đây mà trên đường còn rất đông xe.

Chu Kính Dã dám ngồi, nhưng anh không dám lái.

Đối với Chu Kính Dã mà nói, cậu đi ô tô hay đi tàu điện đều như nhau, vì vậy mà lại gật đầu, thế nào cũng được.

Giờ cao điểm không chỉ nhiều xe, mà người đi tàu điện cũng đông không kém, người thì tan làm, người thì đi chơi đó đây, có thể nói họ đã tạo nên một biển người kìn kịt.

Chu Kính Dã không thích những nơi đông đúc như vậy, trái phải trước sau toàn là người, mũi chân như sắp tì lên gót chân người phía trước, cứ như đang chơi trò nhúng lẩu.

Cũng may nhờ có chiều cao vượt trội nên cậu mới có thể hít thở bầu không khí trong lành.

Chu Kính Dã giơ cao tay nắm lấy thanh ngang, Lâm Giác Hiểu khổ sở hơn cậu, trán anh đã hơi rịn mồ hôi.

Khó khăn lắm mới qua được một trạm, liếc thấy có chỗ trống của một người vừa mới xuống tàu, cậu vô thức nắm lấy cánh tay anh, kéo anh ngồi vào vị trí đó. Một giây sau cậu rút vội tay lại, cứ như đụng phải thứ gì nóng bỏng tay.

Lâm Giác Hiểu còn chưa kịp phản ứng thì mông đã chạm ghế, anh ngạc nhiên, hơi mở to mắt: “Còn mấy trạm nữa mới xuống, em có ngồi không?”

Chu Kính Dã thấy anh định đứng dậy nhường chỗ, lập tức lắc đầu, ầm ừ nói: “Không ạ.”

Nhưng giọng điệu cậu nghe chừng rất kiên định: “Anh cứ ngồi đi.”

Nói xong cậu không nhìn Lâm Giác Hiểu nữa, cứ như đang trốn tránh ánh mắt anh, cậu rũ mi mắt dày đậm xuống, cúi đầu nghịch điện thoại.

WeChat của cậu chỉ có mình Vương Lỗi nhắn tin.

Vương Lỗi: Chu Kính Dã chết bầm kia!

Vương Lỗi: Em lo cho anh như thế mà anh đối xử với em thế à.

Vương Lỗi: Anh ăn nhờ ở đậu nhà người ta thì nhớ để ý lại cái nết, tập nói lời ngọt ngào đi.

Vương Lỗi: Tính anh rất dễ khiến người ta ghét, lũ bạn của anh trai anh cũng khó ở thì chẳng phải đòi anh tàn rồi à?

Chu Kính Dã đọc tới đây, hơi nhúu mày lại.

Cậu không xấu tính, chỉ là không biết cách biểu đạt mà thôi, từ bé đến giờ cậu vẫn cái tính đấy, đơn giản là không thích nói chuyện.

Nói cho xuôi tai thì là “lạnh lùng”, nói cho ngang ngược thì là “mồm như cái hũ nút, quát ba roi chẳng nói một lời.”

Cậu nhớ tới lời của Vương Lỗi khi nhắc đến Lâm Giác Hiểu, ngón tay bỗng siết chặt lấy điện thoại.

Chu Kính Dã vô thức ngẩng đầu nhìn Lâm Giác Hiểu đang ngồi phía trước, vừa hay đối mắt với anh.

Tư thế ngồi của Lâm Giác Hiểu rất ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, anh không nghịch điện thoại, bàn tay đặt trên đầu gối ngoan như học sinh tiểu học.

Dường như cảm nhận được đường nhìn của Chu Kính Dã, ánh mắt anh đang mơ màng vì gần người bỗng bừng tỉnh, tự nhiên cong lên.

Lâm Giác Hiểu hỏi: “Sao vậy? Đứng mệt rồi à?”

Chu Kính Dã nhìn đôi mắt ánh lên như ngọc lưu ly của anh, cậu đang định lắc đầu, cánh tay đã bị Lâm Giác Hiểu nắm lấy, anh mượn lực đứng dậy, nhường chỗ cho cậu.

Chu Kính Dã mím môi, từ chối: “Không cần ạ.”

Lâm Giác Hiểu không kéo được cậu, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai người đưa qua đẩy lại, một ông chú đã ngồi xuống chỗ đó.

Lâm Giác Hiểu: ...

Thôi được, hai người cùng đứng là được rồi.

Anh thấy cũng chẳng sao, bao nhiêu năm chen chúc trên tàu điện cũng quen rồi, chỉ là tàu điện càng về gần trung tâm thành phố, người lên tàu lại càng đông. Lâm Giác Hiểu chẳng còn cách nào khác, đành phải đứng gần Chu Kính Dã hơn.

Người trong khoang đứng ken nhau từng chút một, Lâm Giác Hiểu tìm niềm vui trong đau khổ, cảm thấy cũng còn may là điều hòa đủ mát. Chẳng biết người nào đứng đằng sau bỗng huých anh một cái, khiến anh loạng choạng, khoang tàu đông đúc dịch chân thôi cũng khó, anh không kiểm soát được mà ngã vào người Chu Kính Dã.

Cậu con trai nhỏ hơn anh vài tuổi hừ khế, đưa tay đỡ lấy anh, hơi nhú mày cúi đầu nhìn xuống: “Không sao chứ.”

Lâm Giác Hiểu hơi ngượng, anh lắc đầu, mái tóc mềm mại lướt qua chóp mũi Chu Kính Dã, đứng vững trở lại: “Không sao, này có người

đẩy anh.”

Chu Kính Dã chỉ “ồ” một tiếng, tay cậu giơ ngang sau lưng Lâm Giác Hiểu, nhưng không chạm vào người anh, âm thầm giúp anh chặn biển người phía sau.

Lâm Giác Hiểu không biết rằng, mí mắt Chu Kính Dã hơi gằn gật, mặt không biểu cảm liếc cái người vừa mới đẩy anh.

Tuy rằng trên đường gặp khó khăn, nhưng hai người vẫn đến sớm hơn Chu Ngọc Thần một chút.

Anh và Chu Ngọc Thần thường hay ăn ở quán lẩu này, vì vậy mà thân thuộc đi theo nhân viên phục vụ đến vị trí đã đặt trước.

Anh quét mã QR trên bàn, đưa điện thoại đang hiển thị menu cho Chu Kính Dã: “Em ăn gì thì gọi này.”

Chu Kính Dã không nhận, chỉ vào vị trí trống còn lại: “Không đợi người kia ạ?”

Ban đầu Lâm Giác Hiểu chưa phản ứng kịp “người kia” trong lời cậu nói là ai, lát sau mới bừng tỉnh: “Em nói Ngọc Thần hả? Anh biết cậu ấy thích ăn gì, tụi mình gọi trước là được rồi.”

Chu Kính Dã không nhận điện thoại, cậu lắc đầu, cầm cốc mặn chua lên nhấp một ngụm nhỏ: “Em không kén ăn.”

“Vậy anh gọi gì cũng được nhé?”

“Vâng.” Chu Kính Dã cúi đầu, “Được ạ.”

Trước tiên anh gọi một nồi lẩu uyên ương, sau đó lại tiếp tục tỉ mỉ chọn món, chọn mãi chọn mãi, bỗng nhiên anh nhận ra một vấn đề.

Anh nghĩ ngợi cẩn thận rồi mới chầm chước mở lời: “Em không gọi

cậu ấy là ‘anh Ngọc Thần’ à?”

“...” Chu Kính Dã yên lặng.

Cậu thật sự không thân với Chu Ngọc Thần, từ thuở tằm bé trong ký ức đã hoàn toàn không có người anh trai này, sau này lớn lên, lần đầu tiên cậu gặp Chu Ngọc Thần là trong tang lễ một tháng trước, đó cũng là lần duy nhất nếu tính tới thời điểm hiện giờ.

Khi ấy Chu Ngọc Thần có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn vì giúp cậu mà bận tới bận lui. Tang lễ kết thúc, anh châm một điếu thuốc rồi hỏi cậu: “Có muốn đến Ninh Ba không?”

Chu Kính Dã không nhớ nổi tâm trạng của mình khi ấy, cậu đáp lời, đại khái là “để nghĩ đã”.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, một tháng đã trôi qua.

Cuối cùng Chu Kính Dã vẫn tới Ninh Ba, nơi cậu từng sinh ra nhưng không từng lớn lên.

Cậu nghĩ quá nhập tâm, cho tới khi gian phòng vang lên tiếng mở cửa, Chu Ngọc Thần mặc vest bước vào.

Chắc anh vừa chạy vội tới đây, trên trán còn lấm tằm mồ hôi, vừa bước vào là không hề do dự cầm lấy cốc mận chua của Lâm Giác Hiểu, uống một hơi cạn tới tận đáy rồi mới miễn cưỡng cảm thấy mình như sống dậy. Anh mệt mỏi ngồi vào vị trí trống còn lại, lấy tay làm quạt quạt cho chính mình: “Kính Dã, anh xin lỗi, anh bận quá nên không tới đón em được.”

“Không sao.” Chu Kính Dã đáp, cậu ngưng lại một chút, nhìn khuôn mặt có phần giống mình của anh, trong đầu vang lên lời của Lâm Giác Hiểu ban nãy, cậu ngập ngừng gọi: “... Anh.”

Kỳ lạ thay, lúc gọi Lâm Giác Hiểu là “anh” cậu còn cảm thấy thuận

miệng, nhưng đến lúc gọi chính anh ruột của mình là “anh” cậu lại cảm thấy có phần khiên cưỡng.

Chu Ngọc Thần không thấy có gì lạ, chỉ có Lâm Giác Hiểu mỉm cười. Anh định rót nước mạn chua vào cốc mình, còn chưa kịp cầm cốc thì Chu Kính Dã đã giành lấy, cậu rót đầy nước mạn chua vào hai cốc, lúc đưa thì đổi hướng chúng – cốc Chu Ngọc Thần vừa uống lại về với Chu Ngọc Thần, còn cốc mới thì cậu đặt trước vị trí của Lâm Giác Hiểu.

Xong xuôi cậu mới nhận ra là mình nhiều chuyện.

Chu Kính Dã chán nản, hơi hối hận vì hành động vừa rồi, nhưng cậu không thể hiện ra mặt, coi như ban nãy chưa phát sinh chuyện gì.

Lâm Giác Hiểu và Chu Ngọc Thần hơi ngạc nhiên, song cũng không nói gì, nghĩ chắc Chu Kính Dã làm gì cũng chu đáo vậy thôi.

Thật ra chính Chu Kính Dã cũng không hiểu nổi, vì sao cậu lại làm chuyện dư thừa như vậy. Chu Ngọc Thần thân thiết với Lâm Giác Hiểu như thế, vừa nhìn là biết Lâm Giác Hiểu không ngại chuyện chung cốc, có lẽ cũng đã quen.

Chu Kính Dã nghĩ, hay là cậu trúng tà rồi?

Hết chương 3

Chương 4

Lúc ăn cơm, phần lớn thời gian là Lâm Giác Hiểu và Chu Ngọc Thần nói chuyện, Chu Kính Dã chỉ yên lặng nghe, cũng chẳng động đũa, thỉnh thoảng cao hứng lắm cậu mới gấp lấy một hai miếng thịt bỏ vào bát.

Cậu không nói gì, khi nào hai người nói tới chuyện liên quan đến cậu thì cậu mới đáp lại đôi câu.

Chu Ngọc Thần không giỏi giao tiếp với người em trai đột ngột xuất hiện này, nhưng có lẽ vì mối quan hệ ruột thịt thân thiết nên anh vẫn phải gánh vác trách nhiệm của một người làm anh.

Anh gấp miếng thịt bên phần lẩu cay vào bát Chu Kính Dã, hỏi: “Học trường Dục Quân có được không?”

Dục Quân là một trường tư thục, thành tích của Chu Kính Dã chỉ thuộc mức trung bình khá, chuyển cậu vào trường tư thục sẽ dễ dàng hơn nhiều so với chuyển vào trường công.

Chu Kính Dã không biết nhiều về trường ở Ninh Ba, chỉ đáp “vâng.”

Chu Ngọc Thần rất quan tâm việc học của em trai mình, nhưng anh cũng biết, trẻ con hiện giờ, nhất là mấy đứa có thành tích bình thường rất hay tránh né vấn đề này.

Anh liếm môi, chỉ đành gấp thêm mấy miếng thịt nữa cho cậu, biểu hiện ý muốn làm thân của mình, cười bảo: “Ăn mạnh lên, anh thấy em này giờ chẳng ăn gì.”

Chu Ngọc Thần gấp cho cậu xong lại quay ra buôn chuyện với Lâm Giác Hiểu.

Chu Kính Dã cúi đầu nhìn mấy miếng thịt trong bát mình.

Thật ra cậu mắc chứng sạch sẽ nhẹ, không quá chấp nhận việc người khác gấp thức ăn cho cậu.

Chu Kính Dã nhìn Chu Ngọc Thần, thấy anh đang mặt mày hớn hờ nói chuyện với Lâm Giác Hiểu, cậu lặng lẽ gấp cải thảo dậy lên trên.

Không biết có phải ảo giác hay không, cậu cứ có cảm giác Lâm Giác Hiểu đã nhìn thấy hành động này của cậu.

Nhưng tới lúc Chu Kính Dã ngẩng đầu, hình như Lâm Giác Hiểu đã no, anh đang chống khuỷu tay lên bàn, cằm tựa trên lòng bàn tay, híp mắt lắng nghe.

Thật giống một chú mèo đã no bụng.

Hai người nói chuyện, hay phần lớn thời gian là Chu Ngọc Thần kể chuyện, anh đang hứng chí bưng bưng nói xấu cấp trên của khoảng thời gian thực tập: “Hôm đếch nào tớ cũng bận bù đầu, mà cái người dẫn dắt tớ thì không thể chấp nhận được, việc quái gì cũng giao cho tớ, còn hần chả làm gì cả!”

Lâm Giác Hiểu không đáp lời, chỉ làm một thính giả đồng cảm, những lúc mấu chốt mới an ủi Chu Ngọc Thần một hai câu.

Chu Ngọc Thần đang hăng máu, điện thoại trên bàn bỗng vang lên tiếng chuông, nghe rùng rợn như tiếng gọi lúc nửa đêm.

Anh liếc mắt nhìn tên người gọi, phút chốc xìu xuống.

Mặt Chu Ngọc Thần nhẵn như dít khi, nhưng lúc nghe điện thoại lại tỏ ra rất tích cực: “A lô... À à... Không sao không sao, tôi ăn xong rồi,

tôi sẽ về ngay.”

Vừa cúp điện thoại là Chu Ngọc Thần đã trở mặt, tốc độ còn nhanh hơn lật sách.

Anh chỉ điện thoại mắng mấy câu, nhưng rồi vẫn khoác áo khoác lên, đành chịu thôi, anh tạm biệt Lâm Giác Hiểu: “Phiền quá thể, tớ phải đi đây.”

Chu Ngọc Thần ngửi mùi ám trên áo mình, thở dài: “Chắc tớ phải tạt vào Shephora xin ít nước hoa.”

Lâm Giác Hiểu bị Chu Ngọc Thần chọc cười, anh giục anh ấy: “Cậu mau đi đi, càng sớm thì càng chóng xong việc.”

Chu Ngọc Thần vẫy tay với anh, rồi ngại ngùng chào Chu Kính Dã: “... Kính Dã, anh đi nhé, có chuyện gì thì gọi cho anh.”

Chu Ngọc Thần đi rồi nơi này yên tĩnh hẳn.

Nồi lẩu uyên ương vẫn đang sủi bọt, phần lẩu cay sôi lên sùng sục, bỗng nhiên Lâm Giác Hiểu cầm đũa gấp thức ăn chung lên, tìm gấp miếng thịt anh vừa thả vào bên phần lẩu ngọt. Anh không ăn, mà gấp cả vào bát cậu.

Hơi nóng cuồn cuộn phả lên mặt Lâm Giác Hiểu, anh nói: “Chắc em không ăn được cay nhỉ, anh thấy em không gấp bên phần lẩu cay, cũng không thêm gia vị cay vào bát.”

Cậu ngồi ở vị trí mát lành mà không biết từ bao giờ, chớp mũi đã xuất hiện một giọt mồ hôi, cậu khẽ lắc đầu: “Không ăn cay ạ.”

Sau đó câu chuyện biến thành Lâm Giác Hiểu liên tục gấp thức ăn cho cậu, Chu Kính Dã vốn không quá ưa mấy đồ ăn nóng, vậy mà chính cậu lại ăn tới bảy tám phần thức ăn trên mâm.

Lâm Giác Hiểu vươn vai đầy thỏa mãn, anh gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán. Nhưng hóa đơn đã được Chu Ngọc Thần thanh toán trước từ bao giờ. Lâm Giác Hiểu không mấy bận tâm, có lẽ hai người là kiểu cậu mời tứ lần này thì lần sau tứ mời cậu, có qua có lại.

Bỗng nhiên Chu Kính Dã hỏi anh: “Anh thân với... anh kia lắm à?”

Cậu vẫn chưa quen việc gọi Ngọc Thần là anh trai.

Lâm Giác Hiểu không để ý, gật đầu: “Thân lắm, bọn anh quen nhau từ hồi tiểu học.”

Chu Kính Dã không nói gì nữa.

Cũng đúng, quan hệ hai người mà không tốt thì đâu có chuyện Lâm Giác Hiểu đồng ý chăm sóc cậu.

Ăn xong, hai người lại ngồi tàu điện về nhà, mừng ở chỗ đi giờ này ít người hơn hẳn. Dù rằng vẫn giống như ban nãy hết sạch chỗ ngồi, nhưng ít ra thì vẫn còn chỗ đứng.

Lâm Giác Hiểu đứng ở vị trí liên kết giữa các khoang, liêu xiêu nhận được tin nhắn của Chu Ngọc Thần.

Ngọc Thần: Giác Hiểu, xin lỗi nhé, đành phải nhờ cậu chăm sóc Chu Kính Dã.

Ngọc Thần: Tứ hỏi thăm rồi, thằng bé ít nói thôi chứ cũng ngoan lắm.

Ngọc Thần: Tứ cũng đã nghe ngóng bên Dục Quân, cấp ba ngày 15 tháng 8 đi học, sau đấy thì một tuần về nhà một ngày, sẽ không phiền cậu nhiều đâu.

Nhưng Lâm Giác Hiểu không hề cảm thấy phiền.

Chu Kính Dã đã lớn rồi, cậu có năng lực tự chăm sóc bản thân, chỉ là

thêm một đôi đũa, thêm một người trong nhà thôi mà.

Xuân miên bất giác hiểu: Em ấy muốn ở nội trú?

Ngọc Thần: ... Tớ chưa hỏi.

Ngọc Thần: Hồi trước nội trú, chắc bây giờ cũng vậy.

Xuân miên bất giác hiểu: Được, tớ biết rồi.

Chu Ngọc Thần đã nói vậy nhưng anh vẫn bồn chồn không yên, anh suy xét rồi hỏi cậu: “Kính Dã, em muốn ở nội trú không?”

Hôm nay ngày 9 tháng 8, mấy hôm nữa là ngày 15, còn phải báo trước với trường.

Chu Kính Dã vô thức đáp: “Thế nào cũng được ạ.”

Nhưng Lâm Giác Hiểu vẫn khuyên cậu: “Hay em cứ ở nhà đi, nhà anh gần trường, đi xe đạp chỉ tốn khoảng mười phút, sẽ không lỡ giờ tự học sáng với tối đâu.”

“...”

Chu Kính Dã đã lắc đầu từ chối, nhưng cậu vẫn nói thành lời: “Thôi, phiền anh lắm.”

Đã ăn nhờ ở đậu rồi, cậu cũng hiểu mình cần biết thân biết phận.

“Không sao, nếu em không muốn ở trường thì cứ nói với anh.” Đôi mày Lâm Giác Hiểu hơi nhíu lại, song lại lập tức giãn ra, hiền lành nói: “Em đừng nói phiền hay không phiền, anh đã đồng ý với Chu Ngọc Thần là sẽ chăm sóc em, em không cần phải cảm thấy như vậy.”

Chu Kính Dã chợt tỉnh ngộ.

Lâm Giác Hiểu dịu dàng sờ sờ cậu là thế, mỉm cười tươi tắn là thế, đều là vì anh đã đồng ý với Chu Ngọc Thần.

Chu Kính Dĩ âm ừ trong miệng: “Em ở trường quen rồi.”

Hai người về đến nhà đã gần tám giờ tối, việc đầu tiên Lâm Giác Hiểu làm là chạy vội đến bên Khang Khang, xem xem bé mèo còn chưa mọc đủ lông ấy thế nào.

Lâm Giác Hiểu ngồi khoanh chân trên nền nhà, cầm lấy bình sữa mèo anh mới pha đã vừa đủ độ ấm, bón cho bé mèo.

Mắt của bé mèo mới mở một nửa, vừa ngậm được đầu núm đã vội vàng hút sữa.

Lâm Giác Hiểu nhẹ nhàng ôm lấy nó, em là một bé mèo trắng rất xinh xắn, đôi mắt mới mở một nửa ấy có màu xanh lam.

Chu Kính Dĩ khẽ khàng lại gần, ngồi xổm bên cạnh Lâm Giác Hiểu, cậu đối diện với tầm mắt của mèo con, không nhìn được mà đưa tay nựng cằm nó.

Bàn tay cậu rất đẹp, gầy gầy xương xương, ngón tay thon dài, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay.

Cậu không nói dối Lâm Giác Hiểu, cậu thật lòng thích động vật, nhất là với những đứa nhỏ xíu như thế này, cậu không có sức kháng cự.

Nhưng Chu Kính Dĩ vẫn gắng gượng duy trì vẻ ngoài lạnh lùng của mình, mặc cho bé mèo liếm đầu ngón tay cậu, ôm lấy ngón tay cậu mà gặm gặm cắn cắn. Khang Khang mới mọc răng, có cắn gặm cũng không đau.

Chu Kính Dĩ học theo Lâm Giác Hiểu ngồi bệt xuống đất, tò mò hỏi: “Nó mấy tuổi rồi ạ?”

Lâm Giác Hiểu cất bình sữa rỗng không mà Khang Khang vừa uống hết: “Chắc khoảng hai tuần tuổi.”

Lâm Giác Hiểu dùng đầu ngón tay xoa Khang Khang, lại vuốt lông Bình Bình vừa chạy tới, nhớ lại: “Mấy ngày trước, lúc tan làm, anh nhặt được nó trên đường về nhà, lúc đó nó lớn từng này thôi,” anh giơ tay, ánh mắt hiền dịu. “Nó nhỏ như thế, một mình nó nằm trong thùng rác-tông, bị người ta bỏ lại ở vườn hoa.”

Khang Khang hít hít đầu ngón tay Chu Kính Dã, cậu hích nhẹ mũi nó.

Lâm Giác Hiểu đứng dậy, phúi quần áo, nhìn đồng hồ treo tường rồi nói với Chu Kính Dã: “Anh đi làm đây, em ở nhà...”

Ánh mắt anh dừng lại ở ngón tay đang trêu đùa Khang Khang của cậu, ngập ngừng mở lời: “Em có thể giúp anh chăm sóc nó không?”

Thấy Chu Kính Dã gật đầu, anh mới thở phào nói tiếp: “Cứ cách hai tiếng lại cho nó uống sữa một lần là được rồi. Phiền em quá.”

Lúc Chu Kính Dã chưa tới thì chỉ có mình anh cho nó ăn, đi làm cũng phải mang nó theo.

Lâm Giác Hiểu thay áo khoác, anh vẫy tay chào Chu Kính Dã: “Anh đi nhé, chắc mười hai giờ hơn anh về.”

“Anh... Giác Hiểu.”

Chu Kính Dã tự dưng gọi tên anh, anh ngạc nhiên quay lại thì thấy cậu con trai không được tự nhiên mà nói: “Anh làm nghề gì thế ạ?”

“Anh hả?” Lâm Giác Hiểu cười tươi hơn. “Anh em chưa nói à, anh là bác sĩ thú y.”

Bác sĩ thú y à...

Chu Kính Dã xoa lưng Khang Khang, mặt không cảm xúc, trong lòng thầm nghĩ:

Nghề này rất hợp với anh ấy, rất phù hợp với Lâm Giác Hiểu.

Hôm nay Lâm Giác Hiểu trực ban, may mà không có trường hợp nào khẩn cấp, chỉ có một vài người ôm thú cưng tới tiêm phòng, hoặc là nhặt được động vật bên đường nên tới làm kiểm tra tổng thể.

Anh kiên nhẫn dẫn dò những điều quan trọng nhất khi nuôi thú cưng cho cô gái nọ, nói xong thì mệt mỏi vươn vai, chuẩn bị về nhà.

Hôm nay anh tan làm sớm hơn mọi ngày, về đến nhà anh đã quên mất chuyện nhà mình vừa có thêm một người, tới lúc anh nhìn thấy Chu Kính Dã đang nằm trên sô-pha, anh mới giật mình nhớ lại.

Sô-pha khá chật so với chiều cao của cậu, cậu phải gập đôi chân dài lại mới vừa, cánh tay có chiều rơi xuống chạm đất.

Cậu ngủ không ngon giấc, cặp lông mày lạnh lùng trên gương mặt chưa mấy trưởng thành hơi nhíu lại.

Bống có một khoảnh khắc.

Điện thoại Chu Kính Dã đặt trên bàn rung lên, là báo thức do cậu hẹn.

Cậu mở bừng hai mắt, việc đầu tiên cậu nghĩ tới không phải là tắt báo thức đi, mà là chộp lấy bình sữa đang rỗng không trên bàn.

Cứ như vậy, cậu nghe thấy tiếng cười nhẹ của Lâm Giác Hiểu mới lơ mơ tỉnh lại, tay phải cậu còn cầm bình sữa màu xanh lam, tóc tai bù xù vênh ngược.

Chu Kính Dã: "..."

Lâm Giác Hiểu nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của cậu, ôm bụng cười ngất ở cửa ra vào.

Chu Kính Dĩ ấy à, chỉ là một cậu con trai bên ngoài lạnh lùng bên trong ấm áp mà thôi.

Hết chương 4

Chương 5

Trong nhà có thêm một người, ban đầu Lâm Giác Hiểu không quen lắm, thế nhưng trải qua mấy ngày ở chung, anh lại cảm thấy như này cũng tốt.

Đúng như lời Chu Ngọc Thần nói, Chu Kính Dã là một đứa trẻ ngoan, chí ít là anh nghĩ vậy.

Lâm Giác Hiểu tốt nghiệp cách đây không lâu, hiện tại vẫn còn đang trong thời gian thực tập, những gì được học từ sách vở có độ chênh tương đối so với thực tiễn, vì vậy mà anh cần phải cố gắng hơn nữa ở nhiều phương diện. Thế nhưng anh rất lo cho chó mèo ở nhà, nhất là Khang Khang. Khang Khang còn nhỏ, không có mèo mẹ gần kề, có rất nhiều chuyện cần anh chăm sóc. May mà nhờ Chu Kính Dã, anh mới có thể an lòng.

Lâm Giác Hiểu thử hỏi Chu Kính Dã, liệu cậu có thể thay anh chăm sóc Khang Khang những lúc anh vắng nhà không, không ngoài dự liệu, cậu đồng ý thật. Khác với vẻ ngoài lạnh lùng, cậu rất tinh tế là đằng khác.

Cậu ghi nhớ từng chi tiết nhỏ nhặt mà anh dặn, còn cẩn thận viết lại ra giấy, nhân lúc anh vẫn đang ở đây mà thực hành với Khang Khang.

Ví dụ như cậu đã học được cách bón sữa, lại ví dụ như cậu bắt chước Lâm Giác Hiểu dùng bông gòn thấm nước ấm, nhẹ nhàng lau bộ phận sinh dục và hậu môn cho Khang Khang, giúp nó bài tiết.

Chu Kính Dã làm những chuyện này với một dáng vẻ lạnh lùng,

không giống như đang chăm sóc một bé mèo chỉ lớn bằng lòng bàn tay cậu.

Lâm Giác Hiểu bằng lòng gọi hiện tượng này là *dễ thương*.

Tổng kết lại, Lâm Giác Hiểu vốn có ấn tượng tốt với cậu, giờ lại càng có thiện cảm.

Nhưng khiến Lâm Giác Hiểu bất ngờ nhất phải là chuyện cậu biết nấu ăn, tuy chỉ là những món ăn đơn giản thường ngày, nhưng như thế cũng đã đủ hiếm lạ lắm rồi.

Trừ những hôm phải trực ca đêm ra thì hầu như anh không có thời gian để nấu, tan làm đã là năm hoặc sáu giờ, anh lo nếu đợi anh về, cậu sẽ đói đến mức phải gọi cơm ngoài cũng nên.

Sau ba ngày liên tục ăn cơm ngoài, hôm ấy anh về nhà, lúc mở cửa chợt ngửi thấy một mùi thức ăn thơm nức mũi.

Trên bàn đã bày sẵn ba món, có lẽ là vừa mới nấu xong nên vẫn còn bốc khói nghi ngút. Bình Bình đang quậy tung trời dưới bàn, vừa ngửi thấy hương thịt là lộn nhào trên đất.

Ngay lúc ấy, Chu Kính Dã bước ra từ phòng bếp, trên eo cậu quần một cái tạp dề, tay bưng một bát canh rong biển.

Lâm Giác Hiểu hết sức ngạc nhiên, anh hỏi cậu: “Em biết nấu cơm?”

“... Em nấu không ngon,” Chu Kính Dã đáp lại không mấy tự nhiên, cậu cởi tạp dề kẻ caro đỏ đen ra, nắm nó trong tay, “nhưng chắc là vẫn ăn được.”

Lâm Giác Hiểu nghe vậy, vẫn mau mắn buông túi xách trên tay xuống, đi rửa tay rồi sà vào bàn ăn cơm, bưng bát lên nghiền ngẫm.

Anh vừa ăn vừa cười tủm tỉm, giữ đúng nguyên tắc đang nhai không

nói chuyện, nuốt thức ăn trong miệng xong, anh bật ngón cái khen cậu: “Ngon lắm!”

Chu Kính Dã được khen mà ngại, cậu cũng kéo ghế ra ngồi xuống, nghẹn ra được một tiếng “vâng”.

Lâm Giác Hiểu kiềm nén ý cười, gấp một miếng trứng xào cà chua cho cậu, anh nói: “Anh nhớ là nhà còn ít thức ăn, em mua ở siêu thị gần đây à?”

Dứt lời, đột nhiên anh nhớ ra chuyện hình như cậu không ăn đồ do người khác gấp.

Lần trước anh đã chứng kiến Chu Ngọc Thần gấp thịt cho Chu Kính Dã, nhưng đến cuối cùng, Chu Kính Dã không ăn, để mặc miếng thịt nằm im lìm trong bát đến nguội lạnh.

Vì vậy mà lần trước anh mới dùng đĩa gấp thức ăn chung gấp cho cậu, nhưng lần này anh lỡ quên mất.

Lâm Giác Hiểu đang định nói, em không muốn ăn thì cứ trả lại cho anh, không sao đâu.

Thế nhưng rất đáng ngạc nhiên, cậu nhìn miếng trứng rồi dùng đĩa gấp nó lên, bỏ vào miệng bình tĩnh nhai nuốt, không hề tỏ ra khó chịu.

Lâm Giác Hiểu khó hiểu, lẽ nào Chu Kính Dã không ám ảnh về sự sạch sẽ, chỉ đơn giản là cậu không muốn ăn miếng thịt đó mà thôi?

Chu Kính Dã thật thà đáp: “Em không đi siêu thị, em đi chợ.”

Mặt cậu không biểu cảm bổ sung thêm một câu: “Thức ăn ở chợ rẻ hơn, tươi hơn.”

Lâm Giác Hiểu thôi không băn khoăn chuyện cậu có mắc chứng

sạch sẽ hay không, anh trêu cậu: “Đảm đang quá ta, sau này cô gái nào làm vợ em chắc sẽ hạnh phúc lắm.”

Chu Kính Dã đẹp trai như thế, dáng người lại cao, tuy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm ấm áp.

Thường nghe chỉ cần dùng ba ngày để hiểu hết một người, trong mắt Lâm Giác Hiểu, Chu Kính Dã chính là người như thế.

Thế nhưng thật kỳ lạ, rõ ràng là anh đang khen Chu Kính Dã, vậy mà nói xong, không khí trên bàn ăn tự dưng trầm xuống. Hay là cậu có bạn gái rồi? Hay là... cậu mới bị bạn gái đá?

Bỗng Chu Kính Dã nói: “Không đâu,” cậu ngừng một lát, “được làm vợ anh có lẽ sẽ hạnh phúc hơn nhiều.”

Lâm Giác Hiểu ngây ra, vài giây sau anh lại bật cười: “Chắc anh sẽ rất chiều bạn gái đấy.”

Chu Kính Dã nhìn anh, yên lặng hồi lâu rồi mới đáp: “Vâng.”

Cũng đúng, anh sẵn sóc người khác là vậy, đối xử ân cần với một người tự dưng tới ở nhờ như cậu là vậy, sau này mà có bạn gái, chắc hẳn sẽ cưng người đó hơn cả cưng trứng.

Vừa dịu dàng lại vừa tinh tế, khi nói chuyện chưa từng nặng lời lấy một câu, có lẽ sẽ có nhiều cô gái không thể kháng cự.

Bỗng cậu nghĩ tới xu hướng tính dục của bản thân.

Cậu thích con trai, nhưng sau khi Chu Ngọc Thần rời đi thì chuyện này mới bị lộ, cậu đoán Chu Ngọc Thần chưa biết, vậy Lâm Giác Hiểu cũng chưa biết.

Cậu có cần phải nói cho Lâm Giác Hiểu không?

Giả như cậu đã nói cho Lâm Giác Hiểu, Lâm Giác Hiểu có cảm thấy khó chịu không?

Chu Kính Dã âm thầm suy nghĩ, sau cùng cậu lựa chọn không nói gì cả.

Lớp 12 của trường Dục Quân bắt đầu năm học sớm, học sinh chuyển trường như Chu Kính Dã cũng không phải ngoại lệ, những môn cần học thêm thì một ngày cũng không được nghỉ. Ở nhà Lâm Giác Hiểu tới ngày thứ sáu, cậu phải chuyển vào trường.

Cậu cất hành lý vào cốp xe, đồ cậu mang theo giống với ngày cậu tới Ninh Ba, chỉ khác là không có túi đựng máy ảnh.

Cậu ngồi ở ghế sau xe. Dục Quân là trường cũ của Lâm Giác Hiểu, anh vừa lái xe vừa cảm khái: “Đã lâu lắm rồi anh chưa về Dục Quân.”

Chu Kính Dã nghe vậy, hỏi anh: “Anh từng học ở Dục Quân?”

“Ừ,” anh cười đáp. “Dục Quân ổn phết đấy, bốn người ở một phòng, có nhà vệ sinh riêng.”

Những lời này khiến cậu yên tâm hẳn, điều kiện tốt hơn trường cũ của cậu, chắc khi ở sẽ thoải mái hơn.

Không biết Lâm Giác Hiểu lại nghĩ đến điều gì, anh nhú mày. Chu Kính Dã chưa nhìn thấy anh như thế bao giờ, cậu tò mò nhìn anh lâu hơn một chút. Một giây sau hai người nhìn nhau.

Lâm Giác Hiểu nhìn cậu một cách chăm chú, tự dưng Chu Kính Dã thấy lo lo.

“Sách của em đâu?” Lâm Giác Hiểu hỏi, hiếm khi thấy anh nghiêm khắc như vậy. “Đi học mà không mang sách vở?”

Sách giáo khoa của các trường giống nhau, dù cho Chu Kính Dã có chuyển sang một trường khác để học thì chỗ sách đó vẫn dùng được mới phải.

Chu Kính Dã: "... Có thể mua ạ."

Đúng là có thể mua thật, nhưng trên sách cũ sẽ có một vài ghi chép chứ?

Lâm Giác Hiểu im lặng, rồi lại hỏi tiếp: "Sách cũ của em đâu?"

"... Bán rồi."

Quá nhiều sách, mang chúng sang một thành phố mới, thậm chí là chuyển bằng chuyển phát nhanh, đối với Chu Kính Dã mà nói thì đều là một sự phiền phức.

Cậu yên lặng, hơi mím môi lại, cậu cảm nhận được sự biến hóa trong biểu cảm của Lâm Giác Hiểu. Anh ngập ngừng như muốn nói, rồi thờ dãi.

Chu Kính Dã: "..."

Cậu thử vót vát lại chút đỉnh: "Em không ghi gì trên sách, nên là..."

Cậu mới nói được một nửa, ánh mắt nhìn cậu của anh có chiều càng phức tạp, đại khái như có ý "em đi học mà không ghi bài à?". Chu Kính Dã không giải thích được, cam chịu im lặng.

Lâm Giác Hiểu lái xe, anh thờ dãi một lần nữa.

Chu Kính Dã tốt lắm, chỉ riêng việc này là không được. Cuối cùng Lâm Giác Hiểu cũng hiểu vì sao Chu Ngọc Thần lại nói thành tích của thằng bé không tốt. Thái độ học tập như này thành tích tốt mới là lạ.

Tiếng anh thở dài không nhỏ, tựa như đang có tảng đá nghìn cân đang đè nặng trên lồng ngực, lẽ dĩ nhiên là Chu Kính Dã cũng nghe thấy, tâm trạng cậu càng chùng xuống.

Trường Trung học Tư thực Dục Quân hiện tại với Dục Quân trong ký ức của Lâm Giác Hiểu không khác nhau là mấy, các kiến trúc được xây bằng gạch đỏ nối nhau đều tăm tắp, sân trường trồng rất nhiều cây dã hương, đi dưới tán cây sẽ không cảm thấy nóng bức.

Hôm nay là ngày tựu trường, buổi sáng không học, khắp sân trường nơi đâu cũng thấy phụ huynh và học sinh. Chu Kính Dã kéo hành lý, đi ngược lại với các bạn học sinh đang về phòng. Cậu phải đến tòa hành chính tìm giáo viên chủ nhiệm.

Lâm Giác Hiểu dựa theo trí nhớ của mình dẫn Chu Kính Dã tới văn phòng của giáo viên chủ nhiệm. Đáng ra hôm nay phải là Chu Ngọc Thần dẫn cậu đi, thế nhưng gần tới ngày tựu trường, Chu Ngọc Thần lại phải đi công tác, để Chu Kính Dã đi một mình thì anh không yên tâm, vậy nên hôm nay anh đi cùng cậu.

Lâm Giác Hiểu mở tin nhắn Chu Ngọc Thần gửi để xác nhận lại một lần nữa, chợt anh “à” lên một tiếng đầy kinh ngạc. Anh nói với Chu Kính Dã: “Giáo viên chủ nhiệm của em họ Trần? Cô giáo trước của anh cũng họ Trần đấy.”

Đúng lúc này, cửa văn phòng mở ra.

Một giáo viên bước ra từ văn phòng, cô để kiểu tóc ngắn ngang vai, đeo một cặp kính gọng đen, gương mặt rất nghiêm nghị. Cô bất ngờ khi nhìn thấy Lâm Giác Hiểu, lại nhìn Chu Kính Dã đang đứng đằng sau anh, phút chốc sáng tỏ: “Giác Hiểu, học sinh mới chuyển tới là em trai em à?”

“Cô Trần!” Lâm Giác Hiểu thốt lên. “Là cô thật ạ!”

Anh nắm lấy cánh tay Chu Kính Dã, giải thích cho cô: “Đây là em trai

Chu Ngọc Thần cô ạ.”

Cô Trần năm nay đã ngoài 50 tuổi, dáng vẻ nghiêm khắc, nhưng khi cười lên có vẻ dễ gần hơn rất nhiều, cô là một trong số ít những giáo viên ở độ tuổi này nói bằng giọng phổ thông, nghe Lâm Giác Hiểu giới thiệu vậy mới à lên: “Chu Ngọc Thần hả...”

“Đúng là không giống em, giống Chu Ngọc Thần hơn,” cô quan sát Chu Kính Dã, nói đùa, “Chu Ngọc Thần đâu mà em lại đưa em ấy tới?”

Lòng bàn tay Lâm Giác Hiểu ấm nóng, có lẽ là do thời tiết mùa hè, tay anh vẫn đặt trên cánh tay trần của Chu Kính Dã, anh nghiêng đầu, giới thiệu với cô bằng một giọng nói đầy thân thiết: “Em ấy cũng là em trai em, mong được cô chiếu cố ạ.”

Hết chương 5

Chương 6

Cô giáo chỉ có thể cùng Lâm Giác Hiểu hàn huyên một lát, cô còn có chuyện cần làm, sau khi đưa sổ phòng ký túc và nhắc nhở anh những chuyện liên quan xong, cô lại vội vàng rời đi.

Lâm Giác Hiểu tốt nghiệp đã nhiều năm, nhưng anh đã có ba năm gắn bó với nơi này nên vẫn rất quen thuộc với bố cục trường học. Anh dẫn Chu Kính Dã đến phòng hậu cần mua chăn và chậu rửa mặt, cả quá trình rất thuận lợi.

So với kéo hành lý, ôm chăn có vẻ khó nhọc hơn nhiều, Chu Kính Dã yên lặng cõng cục chăn trên lưng, thậm chí cậu còn định thử một tay ôm chăn một tay kéo va-li.

Lâm Giác Hiểu nhìn mà nhức cả đầu, anh ngăn cậu lại, giành lấy tay kéo va-li: “Anh đi cùng là để phụ em bê đồ mà, đừng ngại với anh.”

Hai người đến trường từ sớm, khi ấy con đường nhỏ giữa sân trường này không quá nhiều người, còn hiện tại, số lượng người đã tăng lên rất nhiều.

Ánh mặt trời ngày một gay gắt, Lâm Giác Hiểu đã lấm tấm mồ hôi, anh ghé tay chắn trước trán, che bớt ánh sáng chói mắt kia.

Chu Kính Dã đang đi bên cạnh anh dường như không hề thấy nóng, cậu nhường anh toàn bộ phần bóng mát, còn bản thân đi đằng ngoài, giúp anh che chắn bớt phần nào ánh nắng.

Lâm Giác Hiểu nhìn áo phông màu đen cậu đang mặc, không nhìn được mà hỏi: “Em không nóng à?”

Không đợi Chu Kính Dã trả lời, anh vươn tay sờ thử chất áo, màu đen vốn hấp thụ nhiệt, áo của Chu Kính Dã nóng bỏng tay, tựa như có thể khiến con người ta sôi lên được dưới ánh mặt trời.

“Không nóng.”

Cậu con trai lùi lại một bước, tránh khỏi bàn tay của Lâm Giác Hiểu, nhưng Lâm Giác Hiểu không chịu, anh kéo Chu Kính Dã lên phía trước mình, để cậu đi trong bóng mát.

Dã hương xanh tốt dang rộng vòm lá, phủ bóng trên đỉnh đầu, tựa như một chiếc ô che nắng, Chu Kính Dã nghe tiếng ve kêu vắng vắng đâu đây.

Dục Quân là một trường cấp ba, muốn rộng hơn nữa thì cũng chỉ có bấy nhiêu vậy thôi, tòa ký túc ở nơi sâu nhất của trường, cũng một màu đỏ gạch đồng bộ với tòa dạy học và tòa hành chính.

Tòa ký túc nằm trong bóng mát, đặt chân lên hành lang dài và âm u tường chừng như vừa bước qua một mùa.

Lâm Giác Hiểu cảm thán: “Đã bao nhiêu năm rồi mà Dục Quân vẫn chưa lắp cửa sổ hành lang cho mỗi phòng.”

Anh nhỏ giọng, nói xấu trường: “Ngày trước, Chu Ngọc Thần bảo ký túc không phải xây cho học sinh ở đâu, mà là để cai ngục trông coi á.”

Chu Kính Dã quan sát xung quanh một cách cẩn thận, nền gạch màu xanh lục đậm, bức tường qua năm tháng đã phai màu.

“...” Đúng là có cảm giác đấy thật.

Ký túc không có thang máy, nhưng nhà trường rất nghĩ cho học sinh cuối cấp, phòng của Chu Kính Dã nằm ở cuối tầng hai.

Chỉ có một tầng lầu, Lâm Giác Hiểu không tốn bao nhiêu sức đã giúp được Chu Kính Dã chuyển va-li lên.

Cánh cửa các phòng dọc hàng lang đều rộng mở, các phụ huynh đang giúp con em mình quét dọn phòng ốc, chốc chốc lại có một vài học sinh nam chạy vụt qua trên hành lang.

Lâm Giác Hiểu kéo va-li, mắt nhìn khắp bốn phía, anh mỉm cười nhớ lại cuộc sống cấp ba của mình: “Cảm giác Dự Quân chẳng thay đổi gì cả, nhưng nghe nói năm sau trường sẽ cho xây khu dạy học mới, tiếc là tụi mình không có sổ hưởng thụ.”

Chu Kính Dã yên lặng lắng nghe.

Chợt cậu tò mò, không biết Lâm Giác Hiểu hồi ấy sẽ như thế nào nhỉ.

Có lẽ là dạng học sinh ngoan hiền của trường, chưa từng vi phạm nội quy, ngày nào cũng mặc đồng phục nghiêm chỉnh, khóa áo kéo lên cao kịch cổ và sẽ không bao giờ quên mang thẻ học sinh.

Ánh mắt cậu lướt thấy một học sinh vừa chạy qua – cậu ấy vừa hay đang mặc đồng phục.

Đồng phục của Dự Quân không phân nam nữ, đều là hai màu trắng và đỏ đan xen, chắc sẽ hợp với Lâm Giác Hiểu lắm.

Anh ấy có thể sẽ càng trẻ hơn hiện tại, khi cười lên hẳn sẽ rất đẹp trai, môi đỏ răng trắng, dịu dàng nhẫn nại giảng bài cho bạn bè.

“Kính Dã?”

Chu Kính Dã hoàn hồn, hóa ra không biết từ lúc nào cậu đã dừng bước, vị trí cậu dừng khá gần với phòng ký túc.

Lâm Giác Hiểu lo lắng hỏi cậu: “Em hồi hộp à?”

“Không ạ.”

Chu Kính Dã rào bước, cứ như để chứng minh cho lời cậu nói, lúc đi qua Lâm Giác Hiểu cậu càng tăng nhanh tốc độ.

Phòng bốn người chỉ còn dư lại vị trí giường trên, trong phòng chỉ có một cậu con trai đang ngồi xỏm trên đất sắp xếp hành lý.

Nghe ngoài cửa có tiếng động, cậu ấy quay đầu, lúc thấy Chu Kính Dã thì hết sức ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại như sự tỉnh, vỗ lên mái đầu đỉnh của chính mình: “À! Cậu là học sinh mới chuyển tới mà cô Trần nói nhỉ?”

Rồi cậu nhìn thấy Lâm Giác Hiểu đang đứng ngay sau Chu Kính Dã.

Cách phối đồ của Lâm Giác Hiểu khá giống với học sinh cấp ba, anh đang mặc một chiếc áo phông ngắn tay in họa tiết kiểu đường phố, thời tiết quá nóng nên mặc một chiếc quần lửng thể thao cho mát.

Bỗng cậu con trai không phân biệt được, ai mới là học sinh?

Cậu dừng động tác sắp xếp hành lý lại, nhỏ giọng hỏi: “Các cậu ai mới là học sinh chuyển trường vậy?”

Tâm trạng Lâm Giác Hiểu khá tốt, đôi mắt anh khi cười cong lên như vầng trăng non, anh chỉ Chu Kính Dã, trả lời: “Đây, anh là anh nó, nay đưa nó đi học.”

Cậu con trai sờ đầu, miệng lưỡi ngọt ngào gọi: “Anh mới tốt nghiệp ạ, nhìn không khác tụi em là mấy!”

Cậu vừa dứt lời, chợt thấy sống lưng lạnh buốt.

Cậu ngẩng đầu, thấy bạn cùng phòng mới kia đang trừng mắt với cậu.

Thôi nào, cũng đẹp trai, nét nào ra nét nấy đấy, nhưng sao ánh mắt đáng sợ quá.

Bỗng nhiên, lưng bị ai đó chọt cho một cái khiến Chu Kính Dã cứng cả người, Chu Kính Dã nghe Lâm Giác Hiểu ghé bên tai nói nhỏ: “Kính Dã, giới thiệu bản thân.”

Chu Kính Dã bình tĩnh cụp mắt, lời ít ý nhiều tự giới thiệu: “Chu Kính Dã.”

Cậu con trai: “... Tôi tên Lý Hoan.”

Thật ra cậu không muốn nói chuyện với Chu Kính Dã, vì trực giác mách bảo cậu, hình như Chu Kính Dã không thích cậu.

Nhất là lúc Lâm Giác Hiểu vừa rời đi ra cửa hàng tiện lợi mua nước, không khí trong phòng cứ như lao thẳng xuống âm độ C.

Đồ đạc của Lý Hoan gần như đã sắp xếp xong xuôi, cậu đứng tại chỗ nghĩ mông lung, chốc lại ngó qua Chu Kính Dã.

Bạn cùng phòng mới của cậu đang trải chăn, Dục Quân quy định chăn của học sinh phải cùng màu, tấm chăn của Chu Kính Dã cũng giống với cậu, chỉ là không sồn như cậu mà còn mới nguyên.

Mặt Chu Kính Dã không biểu cảm, nhưng động tác trải chăn có vẻ thành thục.

Lý Hoan thử ho nhẹ mấy tiếng, muốn thu hút sự chú ý của Chu Kính Dã, nhưng anh bạn cùng phòng này cứ như điếc rồi ấy, cậu ấy cứ chỉ chăm chú chỉnh cái góc chăn.

Lý Hoan tự cổ vũ mình, cậu bắt chuyện với Chu Kính Dã: “Anh trai cậu đẹp trai ghê!”

Không biết trong câu trên cậu nói sai chữ nào, cậu lại nhận được ánh mắt lạnh nhạt từ Chu Kính Dã.

Lý Hoan quật cường nói tiếp: “Ha ha! Gen nhà cậu tốt thật đấy!”

Rốt cuộc Chu Kính Dã cũng đáp lời, nhưng ngữ khí của cậu ấy cứ như đang phải giao tiếp với một tên ngốc: “Anh ấy không phải anh ruột tôi.”

“Anh bên nội hay anh bên ngoại?”

“Không phải.”

“Thế anh hàng xóm hả?”

“Không.”

Lý Hoan: “...”

Cậu cứ nghĩ cuộc trò chuyện của hai người sẽ chết yểu tại đây, ngờ đâu Chu Kính Dã nói tiếp: “Là anh tôi thôi.”

Lý Hoan: “?”

Cậu không hiểu ý của Chu Kính Dã, nên đổi một đề tài khác: “Lớp 12 mà cậu vẫn chuyển trường?”

Chu Kính Dã đáp lại bằng giọng điệu chẳng gợn sóng: “Nhà có việc.”

Bình thường khi người khác nói “nhà có việc” thì phần lớn đều là những việc không vui.

Lý Hoan sờ mũi, không hỏi nữa.

Lâm Giác Hiểu đã về, tay phải anh đang xách túi đồ mua từ cửa hàng tiện lợi, trong túi là mấy chai nước trắng và nước giải khát.

Anh lấy từ trong túi ra một chai nước lọc, đưa cho Lý Hoan.

Lý Hoan vội xua tay không nhận, Lâm Giác Hiểu một mực nhét cái chai vào tay cậu: “Nãy anh thấy em uống hết nước rồi nên mua cho em một chai, cứ cầm đi.”

Lý Hoan đỏ mặt nhận lấy: “Cảm ơn anh ạ.”

“Bộp!”

Có thứ gì vừa mới rơi từ trên giường xuống, Lâm Giác Hiểu giật mình: “Kính Dã! Điện thoại của em rơi rồi!”

Chu Kính Dã ngồi trên giường, mặt không biểu cảm, cứ như điện thoại ấy không phải của cậu: “Em trượt tay.”

Lâm Giác Hiểu nhặt lên ngắm nghía, thở phào nhẹ nhõm.

Điện thoại của cậu có dán vỏ bảo vệ, lại thêm ốp lưng dẻo phía sau, vì thế không có vết nứt nào xuất hiện cả.

Anh kiễng chân, đưa tận tay cho Chu Kính Dã, dặn dò: “Sau này cẩn thận, điện thoại mà hỏng thì phiền lắm.”

Chu Kính Dã khẽ nói: “Em trượt tay thôi.”

Cậu đang chỉnh lại chăn, nghe thấy tiếng Lý Hoan cảm ơn tự dừng vùng chăn không kịp kiềm lực, quên mất điện thoại còn ở phía trên.

Lâm Giác Hiểu lại lấy một chai nước từ trong túi ra, đưa cho Chu Kính Dã.

Vậy mà Chu Kính Dã lại nói: “Em không uống nước trắng.”

“Ờ?” Lâm Giác Hiểu ngạc nhiên nhượng mày, “Em không thích uống

nước ngọt mà?”

Chu Kính Dã không trả lời, cậu nhận lấy chai nước từ tay Lâm Giác Hiểu, mở nắp uống một hơi hết nửa chai.

Lâm Giác Hiểu thấy hôm nay cậu cứ là lạ, anh dùng tay quạt cho chính mình: “Kính Dã, chần trái ỉn chưa?”

Ngày trước Chu Kính Dã toàn đi học một mình, trái chần, mắc màn, sắp hành lý đều do cậu tự tay làm.

Theo lẽ đó, chuyện trái chần hoàn toàn không thành vấn đề với cậu.

Thế nhưng hôm nay, Chu Kính Dã cảm thấy mình làm không tốt chuyện này, cảm giác như vẫn còn chỗ nào đó gồ ghề, tay cậu sờ trên mặt chần nhăn nhui: “... Hình như chưa phẳng ạ.”

“Thế à?” Tiếng Lâm Giác Hiểu vọng lên từ bên dưới, “Em đợi chút, anh lên xem xem.”

Chu Kính Dã “vâng” đáp lời.

Cả giường khê rung lên theo bước chân Lâm Giác Hiểu leo thang, Chu Kính Dã yên lặng mím chặt môi.

Đầu gối Lâm Giác Hiểu quỳ trên mặt giường, vì trên đỉnh đầu là màn, anh chỉ có thể chầm chậm mà bò lại gần.

Còn cách Chu Kính Dã một khoảng, Lâm Giác Hiểu hỏi: “Chỗ nào chưa phẳng?”

Ma xui quỷ khiến Chu Kính Dã chỉ vào một vị trí đầu giường gần chỗ cậu. Không ngoài dự liệu, Lâm Giác Hiểu nhích lại theo hướng cậu chỉ. Anh hơi cúi xuống xem xét, làn da trắng trẻo phía sau gáy nằm gọn trong tầm mắt Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu thật gầy, xương cánh bướm theo động tác của anh nhẹ nhàng nhô lên sau chiếc áo phông mỏng manh.

Chu Kính Dã chậm rãi hít thở, gần quá, cận nghĩ.

Hết chương 6

Chương 7

Lâm Giác Hiểu giúp cậu ấn góc chăn, tiện thể miết phẳng lại bề mặt, quay sang nói với Chu Kính Dã: “Chỗ này được rồi mà?”

Mùi oải hương không ngừng tản ra ở cự ly gần, Chu Kính Dã vô thức nín thở, cậu lơ đãng, ánh mắt không hướng về Lâm Giác Hiểu mà bay tới một nơi xa xôi nào đó.

“Kính Dã?”

“...”

Lâm Giác Hiểu gọi lớn tiếng hơn, anh lặp lại: “Kính Dã?”

Chu Kính Dã giật mình hoàn hồn, lông mi cậu khá dày, đuôi mắt hẹp dài, vẻ mặt vô cảm luôn khiến người ta cảm thấy cậu thật lạnh lùng.

Nhưng giờ đây cậu đang ngơ ngẩn.

Chu Kính Dã phản ứng lại lời anh gọi, bỗng cậu nhảy thẳng từ trên giường xuống đất, tiếng hai chân tiếp đất vang lên gọn lỏn, cậu ở dưới đó gần như trả lời: “Vâng.”

Lâm Giác Hiểu khó hiểu nhìn cậu, anh leo xuống thang, hỏi: “Em không sao chứ? Sao lại nhảy xuống vậy?”

“... Không ạ.”

Lâm Giác Hiểu nhắc nhở cậu theo phản xạ của một “bác phụ huynh”: “Lần sau đừng nhảy thế nữa nhé, bị thương thì khổ lắm, động đến

xương cốt là phải trăm ngày mới khỏi.”

“... Đã biết ạ.”

Chu Kính Dã vâng lời, cậu xoay lưng ngồi xồm trên đất, sắp xếp số đồ đạc còn lại trong va-li.

Cậu sờ lên tai mình, hơi bồng tay. Chu Kính Dã ho nhẹ vài tiếng che giấu, gấp chiếc áo cotton cộc tay lại, vắt trên tay, đột nhiên cậu hỏi: “Anh Giác Hiểu, anh...”

Nói được một nửa thì cậu dừng lại.

Lâm Giác Hiểu vừa mới uống một ngụm nước còn chưa kịp nuốt, anh ngậm nước trong miệng, đáp lại bằng một giọng mơ hồ: “Sao đấy?”

Cái áo trên tay đã bị cậu vo lại thành viên tròn, phúi ra chắc sẽ có rất nhiều nếp nhăn, cậu cúi đầu, giữ cho giọng nói vẫn đều đều như lúc thường: “Ngày trước anh đi học cũng ở ký túc ạ?”

Cậu hơi tò mò về thời học sinh của Lâm Giác Hiểu, nhưng nếu hỏi thẳng thì lộ liễu quá, cậu chỉ dám hỏi mé mé như vậy.

“Anh ấy hả?” Lâm Giác Hiểu như nhớ tới chuyện gì, anh bật cười, “Trước anh cũng ở ký túc, anh với anh trai em và hai anh nữa ở chung với nhau, lần sau tụ tập anh sẽ gọi cả bọn họ, cũng chẳng rõ họ có rảnh hay không nữa.”

Ở một góc độ mà Lâm Giác Hiểu không nhìn thấy, Chu Kính Dã không vui nhíu mày, cậu đâu muốn nghe chuyện này, cậu muốn nghe chuyện về Lâm Giác Hiểu hơn.

“Kính Dã, truyền cho em một mẹo.”

Lâm Giác Hiểu nháy mắt với Chu Kính Dã, hành động này của anh

không khiến người ta cảm thấy yếu điệu không phù hợp, mà trái lại còn mang theo hương vị trẻ trung tinh nghịch của thiếu niên.

Lâm Giác Hiểu thì thầm, lấy tay che tai như sợ bị người khác nghe thấy: “Bác quản lý ký túc thường bắt đầu kiểm tra từ tầng sáu, nên tầm mười giờ bốn mươi phút mới kiểm tra xuống đến tầng hai, lúc này em cứ yên lặng thì về cơ bản là sẽ không bị bắt.”

Lâm Giác Hiểu nói xong, cười đắc ý như một chú mèo vừa ăn vụng cá.

Được một lát, bỗng anh hoảng hốt nhắc nhở Chu Kính Dã: “Em lớp 12 rồi, nên ngủ nghỉ điều độ, đừng thức muộn quá!”

Chu Kính Dã mím cười, cuống họng phát ra tiếng cười nho nhỏ, cậu cảm thấy anh lúc này thật dễ mến.

Lâm Giác Hiểu đỏ mặt nhìn điện thoại, chuẩn bị rời đi, hôm nay anh đưa Chu Kính Dã đi học nên đã nhờ một người khác trực ban hộ mình, hiện tại đã sắp tới giờ giao hẹn.

Nhưng anh vẫn không yên lòng vì Chu Kính Dã, đi được nửa bước anh lại quay lại hỏi: “Em ở một mình ổn chứ?”

Chu Kính Dã gật đầu, nhưng thật ra cậu không giỏi che giấu cảm xúc của mình trước mặt Lâm Giác Hiểu, nghe anh phải rời đi, khóe miệng cậu vô thức cong xuống.

Lâm Giác Hiểu chú ý tới điều này, anh do dự: “Hay là... không ở ký túc nữa?”

Chu Kính Dã không nói, nhưng anh cảm nhận được.

Anh ở chung với Chu Kính Dã đã gần một tuần lễ, phát hiện miệng cậu kín như bưng ấy, có chuyện gì cũng nhất định không kể, anh phải hỏi đi hỏi lại mấy lần cậu mới chịu hé môi.

Cũng giống với hiện tại, miệng Chu Kính Dã nói không muốn về nhà, nhưng ánh mắt lại khiến anh cảm thấy có phần quen thuộc.

Lâm Giác Hiểu nhớ ra rồi, đó là ánh mắt của chú chó con bị chủ nhân bỏ rơi mà anh nhặt được ở ven đường.

Lâm Giác Hiểu mềm lòng, anh nhắc lại: “Hay là không ở ký túc nữa, về nhà với anh?”

Ánh mắt cậu đang ảm đạm chợt lóe sáng.

Nói không muốn về là nói dối, cậu không muốn ở ký túc, cậu muốn về nhà với Lâm Giác Hiểu.

Nhưng mong muốn ấy lại bị cậu nén xuống, cậu rời mắt, từ chối: “Thôi, em ở ký túc.”

Lâm Giác Hiểu còn định khuyên nhủ đôi câu, nhưng chưa kịp nói thì điện thoại trên tay anh đổ chuông, trên màn hình hiện tên người gọi là “Bác sĩ Giang”.

“Thôi chết!”

Lâm Giác Hiểu thốt lên, vội vàng nhận điện thoại.

“Chị Giang... Vâng, em biết rồi, em biết rồi.”

“Em xin lỗi, em qua ngay đây... Phiền chị thêm nửa tiếng nữa ạ.”

Chu Kính Dã nghe Lâm Giác Hiểu nói, không cần nghĩ cũng đoán được người gọi là ai.

Cậu đã sắp xếp hành lý xong, đứng dậy.

Cậu con trai cao lớn, tuy hơi gầy song dáng người vẫn tràn đầy sức

sống, cậu tỏ ra bình tĩnh đuổi chân: “Anh, anh bận thì cứ về trước đi.”

Cách cậu gọi Lâm Giác Hiểu không biết từ khi nào đã chuyển từ “anh Giác Hiểu” sang một tiếng “anh” duy nhất, nghe có vẻ càng thêm thân mật.

Bước chân Lâm Giác Hiểu vững vàng, nhưng vẫn như ban nãy vừa đi vừa ngoảnh lại, anh vẫy tay chào Chu Kính Dã, lặp lại lần nữa: “Vậy anh đi làm đây, nếu em không muốn ở ký túc thì cứ gọi cho anh, anh tới đón em.”

Ngay lúc cậu nghĩ Lâm Giác Hiểu đã rời đi rồi, bỗng dưng thấy anh vội vàng chạy lại, thở hổn hển nói: “Nhớ mua sách giáo khoa!”

“...”

Lần này Lâm Giác Hiểu đi thật, bên ngoài hành lang náo nhiệt, chỉ có mình phòng cậu là yên tĩnh.

Chu Kính Dã yên lặng xếp thứ đồ cuối cùng ra khỏi va-li, đồ đạc của cậu, từ bàn chải, khăn mặt cho đến cốc uống nước đều do Lâm Giác Hiểu mua.

Lâm Giác Hiểu mua gì cũng theo bộ, trừ màu sắc bàn chải và khăn mặt không giống cái ở nhà ra thì còn lại đều giống hệt, cốc nước cũng chỉ là một cái cốc thủy tinh bình thường.

Chúng nó khiến cậu nảy sinh ảo giác rằng mình vẫn đang ở nhà Lâm Giác Hiểu.

Nhưng ảo giác cũng chỉ là ảo giác mà thôi, cậu cất chiếc cốc vào tủ, xoay người ra ngoài.

Cậu đang làm theo lời của cô giáo chủ nhiệm, đến văn phòng của tòa hành chính.

Chu Kính Dã lễ phép gõ cửa, nghe thấy có tiếng đáp “vào đi” rồi mới mở cửa, trong phòng ngoài cô chủ nhiệm Trần ra thì còn có các thầy cô khác.

“Chu Kính Dã?” Cô Trần nhìn cậu, ngừng tay, “Em đến đây.”

Chu Kính Dã nghe lời qua đó, cô Trần chỉ vào ghế bên cạnh bảo cậu ngồi xuống, trên ghế còn có hai bộ đồng phục mới tinh.

Cô giáo nói: “Đồng phục bên hậu cần gửi, cô thấy em cao nên lấy số lớn nhất, em xem có mặc được không?”

“Vâng.”

Cô Trần đã có nhiều năm kinh nghiệm giảng dạy, những học sinh kiêu lời như Chu Kính Dã cô gặp nhiều rồi, vì thế cô tiếp tục: “Nhưng bên hậu cần nói chỉ còn đồng phục mùa thu, đồng phục mùa hè với mùa đông phải đợi ít lâu nữa, em mặc áo cộc tay bên trong áo mùa thu vậy, khi nào có kiểm tra thì lại khoác áo ngoài lên.”

Chu Kính Dã lại nói “vâng”.

Cô Trần hơi nhướn mày: “Em với Chu Ngọc Thần không giống nhau lắm.”

Lần này Chu Kính Dã không nói “vâng” nữa, chỉ nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, chờ cô nói tiếp.

“Ngày trước Chu Ngọc Thần nghịch lắm, hôm nào cũng gây chuyện, nếu không có Lâm Giác Hiểu giúp thì chẳng biết đã bị phạt bao nhiêu lần,” đây chỉ là một vấn đề phát sinh nên cô cũng không nói kỹ, tiếp tục việc chính. “Em chung phòng với bạn nào? Thầy cô khác đưa chìa khóa cho cô chứ cô chưa xem.”

Ban nãy Chu Kính Dã hơi phân tâm, cậu từ dựa lưng chuyển sang tư thế ngồi thẳng dậy, đáp: “... Lý Hoan ạ.”

“Lý Hoan à?” Cô nhú mày, “Lý Hoan tạm ổn, hơi bát nháo nhưng thành tích cũng khá, học sinh lớp mình. Nhưng phòng của các em là phòng ghép, hai đứa còn lại bên lớp đối ngoại, em cố gắng... tránh xích mích với hai đứa nó.”

Gọi là lớp đối ngoại cho kêu, vì Dục Quân có một lớp chuyên dành cho những người có tiền, lớp đó nhiều thành phần quậy phá.

Cô Trần nhìn Chu Kính Dã, cậu có vẻ ngoài sáng sủa, nhưng phần giữa đầu mày lại thấp thoáng một nét không mấy hiền hòa, không giống với dáng vẻ của một người dễ bắt nạt.

Cô đứng dậy, cầm lấy sổ điểm danh rồi vẫy tay với Chu Kính Dã: “Đi, cô trò mình lên lớp.”

Lớp 12 học riêng một tòa, có lẽ hôm nay là ngày đầu tiên đến trường nên chẳng ai có hứng thú học tập, tiếng cười đùa như chấn động cả tòa nhà.

Hành lang nhiều người qua lại, Chu Kính Dã đi sau lưng cô giáo, cậu đã khoác trên mình bộ đồng phục mới của trường. Đó là một bộ đồng phục có kiểu dáng thường thấy ở Trung Quốc, màu đỏ và trắng xen kẽ nhau, mặt vải trơn bóng, rất vừa vặn với cậu, nhất là khi kết hợp với gương mặt vô cảm, một sự tương phản hài hòa giữa lạnh lẽo như mực và ấm nóng như lửa.

Học sinh lớp 12 rồi mới chuyển trường rất ít, nhất là những ai vừa chuyển trường lại vừa có gương mặt tuấn tú như cậu, tiếng xì xào không ngừng lan ra, có lẽ trước tối nay tin tức về Chu Kính Dã sẽ truyền khắp toàn trường.

Cô Trần là chủ nhiệm lớp 12A9, các bạn trong lớp hầu như đã có mặt đầy đủ.

Cô vừa vào lớp là lấy sổ điểm danh gõ lên mặt bàn, các bạn học sinh

đồng loạt im lặng, có nhiều bạn theo đó đường hoàng dùng ánh mắt đánh giá Chu Kính Dã đang đứng sau cô.

Có một bạn nữ dừng cảm giơ tay, hồ hởi nói: “Cô ơi! Bạn đẹp trai này là ai thế ạ? Học sinh mới chuyển đến lớp mình ạ?”

Các cô các cậu học sinh thích nhất tiết mục này, phút chốc cả lớp lại bùng lên tiếng cười đùa và tiếng bàn tán xôn xao.

Bạn nữ ấy tiếp tục khơi mào: “Cô ơi để bạn ấy tự giới thiệu đi ạ!”

Cô giáo bắt lực nhìn Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã lòng không gợn sóng, bàn tay với khớp xương rõ ràng của cậu cầm lấy một viên phấn.

“Chu Kính Dã”.

Nét chữ của cậu đẹp và lưu loát, thế nhưng nó giống với tên của cậu – có vẻ nông nghênh phách lối.

*Kính: sức mạnh, Dã: hoang dã.

“Cộp.” Chu Kính Dã thả viên phấn về vị trí cũ, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Bạn nữ ngẩn ra, chớp chớp mắt, bạn ấy ngồi hàng đầu nên có thể dễ dàng nói chuyện với Chu Kính Dã: “Hết hả?”

Chu Kính Dã nhìn lướt qua bạn ấy, tiếc chữ như tiếc vàng: “Hết rồi.”

Ngầu quá – bạn nữ nghĩ, cậu bạn đẹp trai này có vẻ căng phết nhỉ?

Ngay lúc ấy, Chu Kính Dã sức nhớ ra điều gì, cậu lấy điện thoại khỏi túi, đưa cho cô chủ nhiệm: “Anh Giác Hiểu dặn em nộp cho cô.”

Lúc cậu nói câu này, đầu hơi cúi xuống, cảm giác ngoan ngoãn đến lạ kỳ.

Hết chương 7

Chương 8

Lâm Giác Hiểu phi vội về bệnh viện thú y, trước cửa phòng chẩn đoán treo một chiếc chuông gió, khi cửa mở chuông sẽ vang lên đôi tiếng leng keng. Anh đeo khẩu trang, đổi quần áo rồi bước vào phòng.

Anh vừa bước vào, Giang Miếu Miếu đã không hề khách khí mà trợn trắng mắt với anh: “Cậu đến rồi ha, chị ngồi suốt từ ca đêm đến giờ, cậu mà còn không đến chắc chị lần quay ra mất.”

Lâm Giác Hiểu cười trừ, xin lỗi chị ấy: “Xin lỗi chị nhiều, mai em mời chị ăn bánh ngọt nhé? Em nhớ là chị thích ăn của nhà nào ấy nhỉ?”

Anh đeo khẩu trang, chỉ để lộ một nửa khuôn mặt, con ngươi đen láy sáng trong như ánh sao trời, khiến người ta không sao giận nổi.

Giang Miếu Miếu ôm tay, quay đi “hừ” một tiếng: “Nói rồi đấy nhé.”

Chị hơn Lâm Giác Hiểu tận mấy tuổi, thấy Lâm Giác Hiểu đã tới nên cởi bỏ áo blouse, vắt trên tay, cũng gỡ luôn chun buộc tóc xuống.

Giang Miếu Miếu chưa từng nhuộm tóc, cũng chưa từng ép tóc. Có lẽ vì sợ vướng víu nên chị chỉ để tóc ngắn tới ngang vai.

Chị vuốt tóc, có vẻ mệt mỏi: “Mới sáng ra mà cậu đi đâu thế?”

Lâm Giác Hiểu đang lật sổ ghi chép của mình, nghe vậy mới ngẩng đầu lên, cười đáp: “Mấy hôm trước em nói với chị rồi mà, có đứa nhỏ mới tới nhà em, hôm nay là ngày tựu trường, em đưa em ấy đi.”

Giang Miếu Miếu ngạc nhiên, hỏi tới: “Bạn nhỏ ấy thế nào, có nghe lời cậu không?”

Chị đánh giá Lâm Giác Hiểu từ đầu tới chân, nhướn mày nói: “Tính cậu tốt thế này mà gặp phải một đứa không nghe lời, cậu lại chẳng bị nó bắt nạt à?”

“Bắt nạt gì đâu chị,” Lâm Giác Hiểu bó tay mỉm cười. “Mà cũng không còn là bạn nhỏ nữa rồi, cậu ấy chỉ kém em năm tuổi thôi.”

Giang Miếu Miếu trừng mắt: “Kém cậu năm tuổi là kém chị tám tuổi, không phải bạn nhỏ thì là gì?”

Lâm Giác Hiểu thử tưởng tượng Chu Kính Dã sẽ phản ứng như thế nào khi bị gọi là bạn nhỏ, anh mím môi cười, chắc Chu Kính Dã sẽ giận lắm.

Anh vui vẻ đến lạ kỳ: “Thì bạn nhỏ vậy, mà bạn ấy ngoan lắm, cũng khá đẹp trai.”

Giang Miếu Miếu bắt đầu hào hứng, chị nhích lại gần: “Đẹp chừng nào?”

Lâm Giác Hiểu nghĩ ngợi, rút điện thoại ra đưa chị xem tấm thẻ học sinh của cậu.

“Ừ...”

Giang Miếu Miếu kinh ngạc: “Học sinh cấp ba giờ đẹp trai thế á? Mà đôi mắt có vẻ dữ dằn.”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười: “Cậu ấy còn cao hơn em cả nửa cái đầu, em đoán chắc tầm một mét tám lăm.”

“Cuối cùng chị cũng hiểu ra rồi.”

“Hiếu gì ạ?”

Giang Miếu Miếu thờ dài, giỡn với Lâm Giác Hiếu: “Hiếu vì sao lại có nhiều người thích học sinh cấp ba như thế.”

“Cộp” – tiếng điện thoại rơi trên mặt bàn, Lâm Giác Hiếu bị lời của chị dọa cho giật cả mình, anh cảnh giác nhìn chị: “Chị định làm gì đấy ư?”

“Cậu làm sao vậy?” Giang Miếu Miếu cạ lời, “Nữ hơn ba nhà có phúc, chị hơn nó tận tám tuổi, xuống tay thế nào được.”

Rồi chị mỉm cười nhìn gương mặt trong sáng của Lâm Giác Hiếu, trêu anh: “Tụi mình thì lại vừa xinh, chị hơn cậu đúng ba tuổi.”

Tại Lâm Giác Hiếu bị lời của chị làm cho đỏ bừng, anh hết cách: “Thôi, chị Giang đừng trêu em.”

Giang Miếu Miếu thích thú nhìn phản ứng của anh.

Nói thật, chị thích mẫu người như Lâm Giác Hiếu hơn, nói hay làm chuyện gì cũng từ tốn đường hoàng, ở bên cạnh anh dường như có một loại ma lực khiến người ta luôn cảm thấy an lòng. Lại thêm vẻ ngoài của anh chẳng kém cậu nhóc cấp ba kia là bao, chỉ là đẹp trai theo một kiểu khác mà thôi.

Giang Miếu Miếu biếng nhác dựa lưng lên cửa, định ghẹo anh thêm vài câu nữa, lại nghe em gái ở quầy lễ tân đã gọi với vào: “Bác sĩ Lâm, có bệnh nhân tới!”

Lâm Giác Hiếu phải làm việc rồi, Giang Miếu Miếu không làm phiền anh, chị xoa bóp bả vai đã mỏi như của mình, nhắc nhở: “Ngày mai đừng quên đấy, đồ ngọt của chị.”

“Sẽ không quên đâu.”

Bệnh nhân mới tới, à không, là một bé chó Toy Poodle đang nằm trong lồng, được chủ nhân ôm tới.

Bé chó được chăm chút sạch sẽ, nó không sủa, Lâm Giác Hiểu đưa tay xoa đầu nó, dịu dàng hỏi người chủ: “Sao thế?”

Cô gái chỉ vào bụng chó, lo lắng nói: “Nó sắp đến ngày sinh rồi, con tôi mới sinh lần đầu nên tôi không yên tâm.”

“Lần đầu hả.”

Lực tay của Lâm Giác Hiểu nhẹ nhàng hơn, anh xoay bút, kiến nghị cô gái: “Trước tiên nên đi siêu âm để kiểm tra tình trạng thai nhi, sau đó quyết định nên sinh thường hay sinh mổ.”

Cô gái đeo túi xách LV trên tay, có vẻ là một người khá giả, cô thúc giục Lâm Giác Hiểu: “Vậy cứ làm siêu âm trước đi!”

“Được.” Ghế của Lâm Giác Hiểu di trên mặt sàn, anh vươn người, hướng ra phía cửa gọi: “Tiểu La, đưa bé chó này đi siêu âm.”

Tiểu La là trợ lý của Lâm Giác Hiểu, nghe thấy tiếng gọi lập tức lật đật chạy tới, anh hơi mồm mĩm, trông khá ngây thơ.

Tiểu La ôm lấy bé chó, vừa dỗ vừa bế nó đi siêu âm. Cô chủ coi bé chó như con mình, cũng sải bước theo sau.

Rất nhanh đã có phim chụp, anh chiếu nó lên màn hình máy tính, quay sang nói với cô gái: “Trong bụng có bốn thai nhi, nhưng mà đầu của mỗi đứa lại khá to, mà Toy Poodle là chó có thể hình nhỏ, sẽ khó sinh hơn so với những con có thể hình lớn.”

Anh cầm bút gõ nhẹ lên màn hình: “Nhưng chị có thể thử cho nó sinh thường, nếu như khó sinh thì sinh mổ sau.”

Cô gái nhú mày nghĩ ngợi, đau xót nhìn chó nhà mình, lát sau cô

nói: “Thôi thôi, cho sinh mổ, sau đó làm triệt sản luôn.”

Lâm Giác Hiểu ừ đáp: “VẬY chị cứ để nó ở chỗ chúng tôi, đợi tới khi sắp sinh chúng tôi sẽ làm phẫu thuật cho nó.”

Anh cúi đầu viết hóa đơn, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn cô: “Nếu chị bận việc thì cứ đi trước, không yên tâm thì kết bạn WeChat với tôi, tôi sẽ báo lại tình hình cho chị.”

Cô gái nghe xong nhẹ cả lòng, đưa chú chó Toy Poodle cho Tiểu La, kết bạn WeChat với Lâm Giác Hiểu rồi mới rời đi.

Hôm nay bận hơn mọi ngày, trừ chú chó Toy Poodle đợi sinh mổ ra thì còn không ít chủ nhân khác cũng ôm thú cưng tới khám bệnh, bệnh nặng bệnh nhẹ đều đủ cả.

Lâm Giác Hiểu giúp một con Collie mắc bệnh cổ trướng tháo dịch xong thì tiến chủ của chú chó ra cửa, xoa ấn đường đã nhức mỏi đến căng cứng.

Hôm nay anh chẳng ăn được mấy, bước chân đã có phần chệnh choạng, nhưng cũng may đã tới giờ tan làm.

Anh lái xe về nhà, lúc mở cửa chốt cảm thấy thật hiu quạnh.

Không còn mùi thức ăn nữa, trong nhà cũng bớt đi một người.

Khang Khang đã lớn hơn rồi, không còn cần phải đúng giờ cho nó ăn sữa. Anh dọn phân chó mèo, lại cho đồ thêm rất nhiều thức ăn cho chúng nó.

Xong xuôi Lâm Giác Hiểu rửa tay, nằm trên sô-pha gọi thức ăn ngoài, trong lúc chờ đợi anh mở ti-vi lên xem.

Bình Bình nhảy phốc lên sô-pha, chiếm hơn nửa chiếc ghế.

Lâm Giác Hiểu vờ ghét bỏ, lấy chân đạp hờ lên nó, giọng điệu như đang thương lượng với một đứa bé nghịch ngợm: “Bình Bình, chừa chỗ cho tao đi mà.”

Bình Bình như hiểu tiếng người, nó yên lặng nằm dịch ra đầu kia của ghế.

Ti-vi đang chiếu một bộ phim mà Lâm Giác Hiểu chẳng lấy làm hứng thú, anh chống cằm, buồn chán nhìn đi chỗ khác.

Hôm nay hơi mệt, anh buồn ngủ, nhưng vẫn cố chống cho mi mắt không sụp xuống.

Anh nghĩ, không biết Chu Kính Dã ở trường sao rồi...

*

Chu Kính Dã đang rất khó chịu, cậu chúa ghét học, bài thi tổng điểm bảy trăm năm mươi, cậu chỉ có thể đạt hơn năm trăm điểm một chút, miễn cưỡng vượt qua mức tuyển đợt ba.*

Cách một kỳ nghỉ hè, cậu lại càng không muốn học. Nhưng đây đã là năm cuối cùng rồi, Chu Kính Dã cố xốc lại tinh thần, cầm bút tiếp tục làm bài của giờ tự học buổi tối.

Chu Kính Dã cao nên cô Trần xếp cậu ngồi ở vị trí cuối cùng, gần cửa ra vào.

Hôm nay vừa hết tiết đã bao nhiêu người kéo đến, ồn ào như cái chợ vỡ, vào lớp rồi tại cậu mới được thanh tịnh hơn chút.

Ngồi trước cậu là Lý Hoan – người duy nhất cậu quen trong lớp. Cậu lấy bút chọt lưng cậu ấy.

Khoảnh khắc Lý Hoan quay xuống, Chu Kính Dã đã giơ quyển sách trắng tinh ra trước mặt cậu, chỉ vào đó: “Bài này làm kiểu gì?”

Lý Hoan không thể ngờ được Chu Kính Dã sẽ hỏi bài mình, song cậu vẫn lắp ba lắp bắp giảng bài cho Chu Kính Dã.

Đó vốn là một đề cơ bản, Lý Hoan giảng hai ba câu là đủ hiểu, nghe xong Chu Kính Dã cảm ơn cậu.

Lý Hoan bồn chồn, tự dưng cậu thấy Chu Kính Dã cũng không khó ở chung lắm, cậu không nhịn được thử hỏi: “Hết giờ tự học tụi mình cùng về ký túc xá nhé?”

Chu Kính Dã không nói gì, nhưng ánh mắt của cậu ấy khiến Lý Hoan như đọc được một dòng suy nghĩ – ‘lớn tướng rồi mà vẫn cần có người về ký túc xá cùng à?’

Lý Hoan lập tức hối hận, nhưng lời đã nói như bát nước đổ đi, cậu đành cam chịu tiếp tục căng mặt chờ cậu trả lời từ Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã cúi đầu làm bài, rất giữ thể diện cho cậu: “Ừ.”

Giờ tự học tối của lớp 12 kết thúc lúc mười giờ, Chu Kính Dã cố ý đứng đợi Lý Hoan, sóng vai với cậu ấy.

Lý Hoan tò mò hỏi: “Cậu nộp điện thoại rồi hả, có một cái thôi à?”

“Một cái thôi.”

“Nhìn không ra đấy.” Lý Hoan lầm bầm, “Cậu có một gương mặt em-sẽ-không-nộp-điện-thoại.”

Giọng Chu Kính Dã phảng lảng: “Anh tôi bảo nộp.”

“À à à à! Anh cậu!” Lý Hoan nhớ ra, “Anh đẹp trai dịu dàng sáng nay!”

Sống lưng Lý Hoan bỗng lạnh toát, cậu nhay bén cảm nhận được

ánh mắt bất thiện của Chu Kính Dã, nghĩ, chắc Chu Kính Dã không thích cậu nhắc tới anh trai cậu ấy.

Cậu gượng gạo chuyển chủ đề, hỏi Chu Kính Dã: “Cô Trần có nói với cậu phòng mình còn hai người nữa không?”

“Nói rồi.”

Lý Hoan thở dài: “Cậu cố gắng đừng dính dáng tới tụi nó, tụi nó cá mè một lứa, lại còn rõ cao to.”

Bỗng cậu sực nhớ điều gì, quay sang quét mắt nhìn Chu Kính Dã một lượt, hỏi một câu không liên quan: “Cậu biết đánh nhau không?”

Chu Kính Dã rũ mắt, nghĩ rồi nói: “Tôi không thích đánh nhau.”

Phiền phức, tốn sức, không cần thiết, đấy là chuyện Chu Kính Dã của thời “trấu tre” mới làm.

Sau khi lên cấp ba, cậu liền coi mấy đứa đến tìm cậu như mấy thằng hề cần mẫn diễn xiếc, không nhìn được thì mới tính sổ sau.

Mà cậu cũng không muốn gây chuyện, ít nhất là không được gây chuyện trước mặt Lâm Giác Hiểu.

Hết chương 8

Chương 9

Ký túc xá sau giờ tự học tối lại càng náo nhiệt, lúc đi ngang qua, chẳng biết từ căn phòng nào vang vọng ra tiếng “bà mịa nó chứ” rồi tiếp nối là một tràng cười hoan hỉ.

Chu Kính Dã tránh một bạn học đang chạy vù trên hành lang, giữ nguyên sắc mặt tiếp tục đi về phòng của mình.

Cậu vặn chốt cửa đi vào, trong phòng có thêm hai người lạ, còn cả mùi thuốc lá nồng nặc.

Chu Kính Dã nhíu mày, đánh giá hai người mới này một cách cẩn thận – hai tên con trai không mặc đồng phục, quần áo dính đầy logo, trên tay hai đứa là điện thoại, nghênh ngang ngồi vắt chân trên giường.

Nghe thấy tiếng động ở cửa, hai đứa ngẩng đầu hơi hột, ánh mắt lướt qua người Chu Kính Dã, cười mắng: “Cái đêch! Lý Hoan đóng cửa lại, làm tao hết cả hồn!”

Lý Hoan đáp, rồi đóng cửa lại.

Một trong hai đứa tắt điện thoại, tiện mồm hỏi Chu Kính Dã: “Ê, chú mày tên gì? Hôm nay tao thấy toàn là ảnh mày trong nhóm chat.”

“Tống Từ!” Cậu ta huých vai người bên cạnh, sờ cằm nói: “Nó có đẹp trai như bọn con gái nói đâu nhỉ? Sao tao thấy cũng bình thường.”

“Đồng Nhạc Thánh, mày tự mà soi cái bản mặt mày trong gương đi.” Tống Từ bật cười, hỏi một lần nữa: “Chú mày tên gì đấy?”

Chu Kính Dã nhú chặt mày: “Chu Kính Dã.”

Đầu lọc và tàn thuốc vương vãi đầy trên sàn nhà, có lẽ hai đứa này đã cúp giờ tự học tối để về phòng hút thuốc.

Chu Kính Dã rất ghét mùi thuốc lá, cậu lạnh nhạt nói: “Lần sau đừng hút thuốc trong phòng.”

“Hả?”

Đồng Nhạc Thánh đứng dậy, dùng mũi chân nghiền nát đầu lọc trên sàn, nhếch mép hỏi Chu Kính Dã: “Hút thì sao?”

Da đầu Lý Hoan căng ra như sắp nổ tung, tuy rằng cậu ngửa mắt hai đứa kia hút thuốc đã lâu rồi, nhưng cậu không có gan nhắc, vì thế thường nhin xuống rồi cho qua.

Chiều cao của Đồng Nhạc Thánh xấp xỉ Chu Kính Dã, cậu ta đứng đối diện Chu Kính Dã, hùng hùng hổ hổ.

“Mùi xộc vào mũi tôi.” Chu Kính Dã không hề có ý sợ hãi, cậu bình tĩnh nhìn Đồng Nhạc Thánh, “Cậu ra hành lang hút cũng được, tóm lại là đừng hút trong phòng.”

“Mẹ nhà mày tao cứ hút đấy thì làm sao?”

Chu Kính Dã đưa mắt nhìn thẳng Đồng Nhạc Thánh, đẩy vai cậu ta, giọng điệu bình thản: “Hút thuốc thấp nhang cho bản thân à?”

Lời cậu nói thật sự rất khó nghe, Đồng Nhạc Thánh bị chọc tức, gân xanh nổi đầy tay, đột ngột túm chặt lấy cổ áo cậu.

“Tiểu Đồng!” Tống Từ ngăn cậu ta lại, “Mày vẫn đang chịu phạt, đừng cãi nhau với nó!”

Chu Kính Dã chỉnh lại cổ áo, cậu cụp mắt, bình tĩnh nói: “Các cậu hút thuốc trong phòng lần nào tôi báo giáo viên lần đó.”

Đồng Nhạc Thánh nghiêng răng cười lạnh, cuối cùng chỉ bật ra ba chữ: “Mày được lắm.”

Lý Hoan: “!!!”

Lý Hoan không thể ngờ được Chu Kính Dã sẽ dùng cái vẻ mặt rõ ngông đấy đi dọa mách giáo viên.

Lần xích mích ấy bọn họ không đánh nhau, nhưng đã đủ để thiết lập một phân định không mấy hài hòa trong phòng của bọn họ – bốn người chia hai nhóm, Chu Kính Dã không thích nói chuyện, còn Tống Từ và Đồng Nhạc Thánh thì suốt ngày chơi game.

Bầu không khí trong phòng càng thêm gượng gạo, nhưng Lý Hoan lại nghĩ, hiện tại thì tốt hơn ngày trước nhiều.

Có thể do Chu Kính Dã đã đe dọa thành công, ít nhất là không còn ai hút thuốc trong phòng nữa, hai tên kia thèm quá không nhìn được thì lại phải chạy ra khu hút thuốc.

Chắc Chu Kính Dã cũng nghĩ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nên đôi khi ngửi thấy mùi thuốc ngoài ban công cũng chẳng thấy cậu nói gì.

Một tuần trôi qua tạm yên ổn.

Tối ngày thứ sáu, Chu Kính Dã mượn điện thoại của Lý Hoan, ra ban công gọi điện cho Lâm Giác Hiểu. Mùi khói thuốc còn dư khiến cậu cáu kỉnh.

Cậu lấy tay phẩy phẩy bên mũi, xua tan phần nào mùi thuốc còn đọng lại, cho đến khi nghe được giọng nói của Lâm Giác Hiểu cậu mới thôi khó chịu.

Gió đêm hè thổi qua mát lành, Chu Kính Dã nhỏ tiếng gọi: “Anh?”

Lâm Giác Hiểu đang dắt chó đi dạo, anh nghe điện thoại, cố gắng giữ chắc dây cho An An khỏi chạy lung tung: “Sao thế Kính Dã?”

“...”

Chu Kính Dã không biết nên nói gì, chuyện là hôm nay cậu thấy Lý Hoan gọi điện cho mẹ nên hơi sững sốt, thế rồi bỗng nhiên cũng muốn gọi cho Lâm Giác Hiểu.

Điện thoại đã được kết nối, nhưng cậu chẳng nói được câu nào.

Lâm Giác Hiểu hỏi: “Chịu ầm ức gì sao?”

Tốc độ nói chuyện của anh chậm chậm, nhẹ nhàng như làn nước trong hồ.

Chu Kính Dã đáp: “Không ạ.”

Cậu đã nói không, Lâm Giác Hiểu cũng không hỏi nữa mà nói chuyện với cậu một lát.

“Hôm nay anh đỡ đẽ cho một bé Poodle,” Lâm Giác Hiểu cười nói, có vẻ đắc ý. “Thành công lắm, phục hồi sau phẫu thuật cũng rất tốt.”

Anh không ngừng kể về những chuyện liên quan đến nghề nghiệp của mình, nhưng Chu Kính Dã không thấy nhàm chán, Lâm Giác Hiểu kể chuyện rất lôi cuốn, vừa sinh động lại giàu sức tưởng tượng.

Hai người nói chuyện suốt một lúc lâu, thế rồi Lâm Giác Hiểu bảo cậu: “Mai anh tới đón em nhé?”

Lần đầu tiên Chu Kính Dã không lo lắng cậu sẽ phiền đến Lâm Giác Hiểu. Cậu muốn anh tới đón mình.

Chu Kính Dã đã nhận diện được xe của Lâm Giác Hiểu, vừa nhìn thấy bóng dáng chiếc xe quen thuộc là cậu ôm đồ đạc đi về phía đó.

Mấy ngày không gặp, Lâm Giác Hiểu đã cắt tóc, tuy rằng không quá ngắn nhưng cũng đã khiến những đường nét thanh tú trên gương mặt anh hiện ra rõ ràng hơn.

Điều hòa trong xe mở ở mức vừa phải, không khiến người ta thấy lạnh gai người khi vừa mới ngồi vào, nhưng cũng đủ để dịu bớt cơn nóng của Chu Kính Dã.

Cậu cất đồ của mình vào cốp xe, ôm cặp sách trong lòng, ngồi vào vị trí rồi gọi anh: “Anh Giác Hiểu.”

Anh quay sang mỉm cười với cậu, chỉnh lại cánh quạt điều hòa, điềm đạm nhắc nhở: “Đừng để gió điều hòa thổi vào mặt, không tốt cho sức khỏe.”

Lâm Giác Hiểu lái xe đã chắc tay hơn, ít nhất là anh đã lái được với vận tốc hơn sáu mươi ki-lô-mét một giờ.

Chu Kính Dã lên cầu thang, chợt cảm nhận được một cảm giác xa lạ mà quen thuộc. Lúc đẩy cửa, đám chó mèo lâu ngày không gặp lại ùa đến.

Khang Khang đã lớn hơn nhiều so với lần đầu gặp mặt, nhìn thấy Chu Kính Dã, em rất tự nhiên long chong lại gần.

Em càng lớn càng xinh, đôi mắt xanh lam sâu thẳm thẳm, cái đuôi cún cốn vung vẩy phía sau lưng, hé khuôn miệng bé xinh nhỏ nhẹ kêu lên một tiếng “miu~”.

Chu Kính Dã ngồi xuống, bế em lên.

Bé mèo còn lại đang ngồi trên ghế sô-pha, tựa như cảm thấy mình có nguy cơ bị thất sủng, bé cũng nhìn Lâm Giác Hiểu mà kêu lên meo meo.

Lâm Giác Hiểu buồn cười nhìn bé, anh ngồi bên ghế sô-pha, nhẹ nhàng xoa đầu nó.

Anh nhận được cuộc điện thoại: “A lô, mẹ ạ?”

Anh dùng tiếng địa phương nói chuyện, nhưng tiếng vùng Giang Chiết thời nay không khác là mấy, Chu Kính Dĩ có thể nghe được rõ ràng anh đang nói gì.

**vùng Giang Chiết bao gồm tỉnh Chiết Giang.*

Anh cười xấu xa, vừa vuốt lông mèo vừa nói chuyện.

Chu Kính Dĩ lặng yên nghe giọng nói ấy, tâm hồn đã dạo đến phương trời nào, bỗng nhiên cậu nghe anh nhắc tới mình.

“Vâng, em trai của Chu Ngọc Thần, ngoan lắm.”

“Cùng về? Được chứ ạ.”

Chu Kính Dĩ chỉ nghe thấy câu “ngoaan lắm”, cậu ngồi xồm đã được lúc lâu, chân bắt đầu hơi tê, đôi tai lại nóng bừng như lửa đốt.

Cậu đang vuốt lông cho Khang Khang, bàn tay không biết từ khi nào đã đổi thành ngược chiều.

Lông Khang Khang dựng ngược hết cả, em không bằng lòng há cái miệng còn chưa mọc đủ răng ra cắn cắn lòng bàn tay của Chu Kính Dĩ, để lại vài dấu nước bọt trên tay cậu.

Chu Kính Dĩ lúc bấy giờ mới hoàn hồn, cậu lơ đãng ngồi xồm tại

chỗ, Lâm Giác Hiểu đã nghe điện thoại xong.

Anh cúp máy, hỏi Chu Kính Dã: “Mẹ anh gọi về ăn cơm, em đi không?”

Lâm Giác Hiểu cười híp mí: “Bố mẹ anh nấu cơm ngon lắm đấy.”

Chu Kính Dã vâng lời, lên xe cùng Lâm Giác Hiểu.

Đường về nhà bố mẹ Lâm Giác Hiểu có đi qua một cây cầu vượt, giữa hai làn đường trồng một hàng hoa nguyệt quý, sắc hồng nhàn nhạt lay động trong không gian, mềm mại mà căng tràn sức sống.

Lâm Giác Hiểu chỉ về phía hàng hoa, nói với Chu Kính Dã: “Đẹp không?”

“Đẹp ạ.”

Chu Kính Dã nhìn lại mấy lần, nhân lúc tắc đường, cậu lấy điện thoại ra chụp một vài tấm ảnh.

Cậu thật lòng thích nhiếp ảnh, hồi ấy vì muốn mua chiếc máy ảnh đó mà cậu mà giấu mẹ, giấu cô chủ nhiệm cúp không biết bao nhiêu tiết học.

Đi hát ở quán bar, cũng là vì muốn mua máy ảnh.

Tiền còn chưa có đủ, cậu đã bị ông chủ đuổi đi với lý do chưa thành niên, nhưng rồi cậu vẫn có được chiếc máy ảnh nọ.

Đó là một món quà bất ngờ từ mẹ, nhưng Chu Kính Dã chưa từng dùng nó để chụp ảnh.

Nhà của bố mẹ Lâm Giác Hiểu cách đây không xa, nằm trong một khu dân cư kiểu cũ, tuy vậy, con đường và các căn nhà đều rất sạch sẽ.

Anh không cầm chìa khóa nên chỉ có thể gõ cửa, gõ chưa được bao lâu thì mẹ anh là cô Trương Huệ Anh đã ra mở cửa.

Trương Huệ Anh năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi, nhưng nơi cô vẫn còn lưu lại những dấu vết xinh đẹp của thời trẻ, dáng người đầy đặn. Cô đang mặc một chiếc váy hoa.

Lâm Giác Hiểu giống mẹ, khi Trương Huệ Anh nói chuyện và cười lên, hai người lại càng giống nhau hơn.

Trương Huệ Anh là giáo viên cấp hai môn Ngữ văn, cách nói chuyện của cô rất nho nhã, cô chào đón Lâm Giác Hiểu bằng một giọng ấm áp: “Giác Hiểu, mau vào đây.”

Rồi cô cười với Chu Kính Dã: “Con là em trai Chu Ngọc Thần nhỉ, tuần tú quá, rất có sức sống của thiếu niên.”

Hiếm khi Chu Kính Dã được khen như vậy, cậu ngại ngùng, cúi đầu, hai má hồng hồng, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn cô.”

Trương Huệ Anh lấy ra hai đôi dép từ trong tủ giày ở lối ra vào, hỏi: “Con đi dép Lâm Giác Hiểu từng đi được không? Con đến bất ngờ quá, cô chưa kịp mua đôi mới cho con.”

“Không sao ạ.” Chu Kính Dã lắc đầu, xỏ chân vào đôi dép có in hình gấu Pooh.

“Mẹ!” Lâm Giác Hiểu khốn khổ, “Sao mẹ vẫn giữ đôi dép này!”

Chu Kính Dã cúi đầu, nhìn đôi mắt xanh màu đậu của gấu Pooh, nói: “Dễ thương mà.”

Cả căn phòng dậy mùi thơm của thức ăn, Chu Kính Dã đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Căn phòng một trăm hai mươi mét vuông này được trang trí rất ấm áp và sạch sẽ, trên bàn trà đang bày một rổ táo vừa mới được rửa sạch.

Lâm Quốc Nguyên bước ra từ phòng bếp, chú đang bưng một bát canh lớn trên tay, là món canh đầu cá màu trắng ngà.

Chú lau tay vào chiếc tạp dề bên hông, gọi cả nhà: “Ăn cơm thôi.”

Nửa dưới khuôn mặt của Lâm Giác Hiểu giống chú ấy, Lâm Quốc Nguyên cười chào Chu Kính Dã: “Em trai Chu Ngọc Thần hả, mau vào ăn cơm, canh đầu cá chú nấu ngon lắm đấy.”

Đã lâu lắm rồi Chu Kính Dã không được cảm nhận bầu không khí gia đình quây quần, ngày mẹ cậu còn đây cũng rất thường đi công tác.

Vì thế Chu Kính Dã mới biết nấu ăn, cậu đã quen với việc ở nhà một mình, ăn cơm một mình.

Cậu nhận lấy đôi đũa mà Lâm Quốc Nguyên đưa, khẽ nói lời cảm ơn.

Hết chương 9

Chương 10

Tối nay Lâm Giác Hiểu phải đi trực ca đêm, ăn xong cơm là phải đi ngay, tuy rằng nhà bố mẹ và nơi anh thuê không xa nhau là mấy, nhưng bố và mẹ anh đều đang có công việc cần làm.

Ngày thường gia đình anh cũng rất bận, nên lúc chia xa đi cả nhà cũng không đến mức không nở rời.

Trương Huệ Anh nhồi đầy một túi hoa quả cho Lâm Giác Hiểu, cô cảm râm: “Ngày trước con chẳng chịu ăn hoa quả, gọt vỏ, cắt miếng, đưa tới hân trước mặt rồi con cũng không ăn, ở một mình thì sẽ thế nào hả?”

Cô nhìn Chu Kính Dã đang đứng bên cạnh, hai mắt tỏa sáng: “Kính Dã, để ý Giác Hiểu giúp cô nhé? Phải để nó ngày nào cũng ăn một ít hoa quả mới được.”

“Mẹ...” Anh nhận lấy túi hoa quả mà Trương Huệ Anh đưa, chẳng biết phải làm sao: “Mẹ bảo Kính Dã để ý con làm gì, em ấy còn đang bận học.”

Túi ni-lông trên tay Lâm Giác Hiểu nặng trĩu, có lẽ cũng phải đến mấy cân, bên trong là đủ loại trái cây.

Anh thở dài: “Nhiều thế này, hai đứa bọn con ăn hết thế nào được...”

“Thì con ăn nhiều lên.” Trương Huệ Anh vẫy tay tạm biệt hai người, lại dặn dò: “Ngày nào cũng phải ăn, nhớ chưa hả.”

Lâm Giác Hiểu luôn miệng: “Nhớ rồi ạ nhớ rồi ạ.”

Anh vừa lên xe là đặt túi hoa quả ra ghế sau, thái độ phản nghịch hiếm thấy. Chu Kính Dã thấy vậy, cũng không nói gì.

Lâm Giác Hiểu vừa khởi động xe đã nhận được một cuộc điện thoại – Giang Miểu Miểu gọi.

“Giác Hiểu, có nhớ lần trước chị trực ban giúp cậu không?”

Lâm Giác Hiểu nói “vâng”, đi guốc trong bụng chị: “Sao thế, cần em giúp gì à?”

“Ừ ừ ừ!” Giang Miểu Miểu vội thúc giục, “Có người hẹn chị đi xem phim, cậu mau tới đây!”

“Được rồi, đợi em nửa tiếng.”

Lâm Giác Hiểu nhìn Chu Kính Dã đang ngồi bên ghế phó lái, bây giờ đưa cậu về trường không kịp nữa rồi, anh do dự: “Hay là em cũng đi bệnh viện với anh?”

Chu Kính Dã ngơ ngác: “Được ạ?”

“Được chứ.” Lâm Giác Hiểu nói, “Đưa người nhà đi cùng thôi mà, không sao cả.”

Chu Kính Dã gật đầu: “Vâng ạ.”

Lâm Giác Hiểu nói nửa tiếng là đúng nửa tiếng, lúc này xe đã đỗ ngoài cổng bệnh viện.

Anh xuống xe trước, Chu Kính Dã xuống sau anh, còn tiện tay cầm theo túi hoa quả. Anh nghĩ cậu muốn ăn nên không hỏi thêm.

Đây là lần đầu tiên Chu Kính Dã tới nơi Lâm Giác Hiểu làm việc, cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một bệnh viện thú y đạt chuẩn.

Bệnh viện gồm ba tòa nhà, trên cửa phòng treo một tấm bảng nhỏ có đám chó mèo được vẽ bằng tay.

Khi mở cửa sẽ thấy một hàng ghế sofa dành cho khách mang thú cưng tới ngồi đợi, nhưng hiện tại thì chưa có ai. Ngoài hàng ghế ra thì còn một quầy lễ tân.

“Bác sĩ Lâm?” Chị gái ở quầy lễ tân ngạc nhiên nhìn anh, “Sao cậu đã tới rồi?”

Lâm Giác Hiểu: “Ừ, tới trực thay chị Giang.”

Chị gái tò mò nhìn Chu Kính Dã mấy lần, không nhận được mà hỏi: “Đây là?”

“Em trai tôi.” Lâm Giác Hiểu mỉm cười với chị, “Có việc, nên đưa em ấy đi cùng.”

Chị gái đã hiểu, gật đầu.

Lâm Giác Hiểu dẫn Chu Kính Dã tới phòng chuẩn đoán, khoác áo blouse lên, vừa bước vào đã thấy chị Giang đã sớm chực chờ để tan làm.

Lâm Giác Hiểu nhìn quanh, hỏi: “Bác sĩ Trần đâu?”

“Anh ấy đi từ đời nào.” Giang Miếu Miếu vội vàng cởi áo choàng, chị nhìn thấy Chu Kính Dã nhưng chẳng có thời gian để chào hỏi cậu, chỉ khoát tay: “Bai bai em giai.”

“Àm.”

Chị đá cửa phòng, chạy mất.

Chu Kính Dã ngồi trên ghế trống kế bên cạnh Lâm Giác Hiểu, do dự,

rồi tự chỉ chính mình: “Em giai là em ạ?”

Lâm Giác Hiểu đáp lời, vừa xếp lại ống bút trên bàn vừa cười nói: “Chị ấy hơn em tám tuổi, không gọi là ‘em giai’ thì gọi thế nào?”

Anh ngẩng đầu nhìn cậu, tủm tỉm: “Em giai.”

Chu Kính Dã còn định nói thêm, nhưng chuông cửa đã reo, biểu cảm trên chốc trên gương mặt Lâm Giác Hiểu đã trở nên nghiêm túc hơn.

Có người tới.

Chu Kính Dã ngồi với Lâm Giác Hiểu tới nửa đêm, cậu không cảm thấy buồn chán, mà lại thấy cũng khá thú vị.

Đêm càng lúc càng khuya, mãi tới lúc này Lâm Giác Hiểu mới có thời gian rảnh rỗi để uống một ngụm nước.

Chu Kính Dã thấy vậy, cậu đứng dậy, ra ngoài rót một cốc nước ấm rồi quay lại: “Uống nước ấm đi, cốc của anh chắc đã lạnh rồi.”

Đôi ngọạ tầm ở mí mắt Lâm Giác Hiểu lại hiện lên một lần nữa, anh nhấp một ngụm nước cho ấm giọng.

Bỗng Chu Kính Dã lấy ra một quả táo, chắc khi lấy nước cậu tiện tay cầm theo luôn. Táo không bôi sáp nên màu sắc có phần ảm đạm, nhưng hiện giờ nó đang phản chiếu ánh đỏ căng mọng sau lớp nước.

Tay trái cậu cầm quả táo, tay phải cầm con dao vừa mượn được từ quầy lễ tân, cậu cúi đầu chăm chú gọt vỏ.

Táo mà Chu Kính Dã gọt xong rất hoàn mỹ, không bị gồ ghề khắp khểnh, vỏ táo liền thành một dải dài, không bị đứt quãng.

Lâm Giác Hiểu xem cậu gọt táo, bật thốt khen: “Em gọt hay quá vậy!”

Chu Kính Dã đã gọt táo xong, nhưng không như Lâm Giác Hiểu nghĩ, cậu không ăn, mà đưa quả táo đã gọt vỏ đỏ ra trước mặt Lâm Giác Hiểu: “Cho anh.”

“Anh không ăn,” anh lắc đầu theo phản xạ, sau mới sực nhớ, “Mẹ bảo em để ý anh ăn hoa quả, em để ý thật đấy à?”

Chu Kính Dã không nói gì, cậu cố chấp gior quả táo ra trước mặt Lâm Giác Hiểu.

Hai bên cự nự không được mấy giây, cuối cùng Lâm Giác Hiểu đành thỏa hiệp, anh cầm lấy quả táo, cắn lấy một miếng nghe giòn tan.

“Anh...” Chu Kính Dã nhìn anh gặm táo, chột nhỏ giọng hỏi, “Vì sao anh lại muốn làm bác sĩ thú y?”

Lâm Giác Hiểu cắn đến miếng táo cuối cùng, nghiêng đầu đáp: “Có lẽ là thích động vật chẳng, anh cũng hay được động vật quý, em biết Bình Bình mà nhỉ?”

Ánh mắt anh dịu dàng hơn: “Nó gần như là lớn lên cùng anh, em cũng thấy lông trên mặt nó rồi đấy.”

“Lông trên mặt Golden chuyển bạc, cũng có nghĩa là nó đã lớn tuổi rồi. Cũng vì nó mà anh mới muốn làm bác sĩ thú y.”

Giọng Lâm Giác Hiểu ôn hòa: “Có lẽ Bình Bình sẽ chẳng bên anh được bao lâu nữa, nhưng nó đã rất may mắn rồi, chí ít là nó chưa từng mắc bệnh gì.”

“Động vật cũng giống như con người, chúng cũng sẽ mắc bệnh,” anh nói. “Động kinh, tiểu đường, bệnh về tim mạch... Anh muốn giúp chúng có thể ở bên chủ nhân lâu hơn, vì thế mà rất tình nguyện gánh vác trách nhiệm này.”

Chu Kính Dã ngồi bên, nghiêm túc lắng nghe từng câu từng chữ anh nói, cậu chậm chạp chớp mắt, sau cùng chỉ nói “em hiểu rồi”.

*

Chu Kính Dã chỉ có thể ở nhà một tối, sáng hôm sau cậu phải quay về trường. Cậu không có ý định làm phiền Lâm Giác Hiểu nên đã dậy từ rất sớm để đánh răng rửa mặt, sau đó lặng lẽ bắt xe buýt về trường.

Trước khi đi còn mua đồ ăn sáng cho Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu bảo muốn tiễn cậu, song tỉnh dậy lại thấy mình ngủ quên mất, anh hoảng hốt gọi điện cho Chu Kính Dã: “Kính Dã! Em đến trường chưa?”

“Em đến trường rồi.” Cậu vừa bước qua cổng trường, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, cậu kéo sụp mũ xuống, che đi ánh nắng chói mắt, “Em mua đồ ăn sáng cho anh, để ở trên bàn.”

Lâm Giác Hiểu hơi ngại, chỉ “ồ” lấy một tiếng. Anh xoa mắt, nói: “Vậy em học đi nhé, anh cũng chuẩn bị đi làm đây.”

Dục Quân lấy chủ nhật làm ngày thi, thi từ sáng đến tối sáu môn liên tiếp, đủ khiến cho tinh thần của học sinh rệu rã.

Chu Kính Dã phát hiện ra một vấn đề chí mạng – bài nào cậu cũng không biết làm, vì thế lại càng khó chịu.

Hết giờ học tối, cậu về ký túc cùng Lý Hoan.

Mùi thuốc lá còn nồng hơn cả lần trước cậu ngủ, trong phòng ngoài Đồng Nhạc Thánh và Tống Từ ra, còn có đám học sinh nam khác cũng ngồi bên giường châm điếu phì phèo. Trong đám đó có đứa còn chưa nắm được tình hình, cậu ta thấy Chu Kính Dã với Lý Hoan lại gần, bèn vút điếu thuốc xuống chân hai người rồi nói: “Chú mày,

làm điều không?”

Chu Kính Dã lấy tay che mũi, mùi thuốc lá vẫn cứ xuyên qua kẽ tay mà xộc vào, cậu không biểu cảm nhìn Đồng Nhạc Thánh: “Tôi đã bảo là đừng hút thuốc trong phòng rồi mà?”

Đồng Nhạc Thánh không muốn mất thể diện trước mặt bạn bè, cậu ta uể oải đứng dậy, rít một hơi thuốc, tiến đến trước mặt Chu Kính Dã rồi thả khói vào mặt cậu.

Cậu ta còn chưa kịp làm gì khác, mảng tóc phía sau gáy đã bị Chu Kính Dã túm chặt lấy giật mạnh ra sau.

Da đầu nhói đau như bị xé rách, Đồng Nhạc Thánh lùi lại mấy bước, tàn thuốc rụng trúng tay cậu ta, nóng như thiêu như đốt.

“Vãi *beep*!” Đồng Nhạc Thánh vội vút đầu lọc, chửi bậy, “Mẹ kiếp mày bị điên à?”

Chu Kính Dã không buồn nhú mày, chỉ lặp lại: “Không hút thuốc trong phòng.”

Đồng Nhạc Thánh bị bẽ mặt, cậu ta đẩy vai Chu Kính Dã, trút giận: “Tao cứ hút đấy thì làm sao, mày nhìn lại bản thân mày đi.”

Cậu ta trợn trắng mắt nhìn Chu Kính Dã, chửi: “Thằng chết mẹ.”

Hết chương 10

Chương 11

Đồng Nhạc Thánh vừa dứt lời, Chu Kính Dã đã lướt mắt nhìn cậu ta, ánh mắt phẳng lặng phút chốc bị phủ lên một tầng lửa cháy.

Biểu cảm trên gương mặt cậu vẫn như ngày thường, bình thản không có ý cười, cũng không giận dữ.

Chu Kính Dã bất chợt nhấc cao chân, giáng một đòn chuẩn xác lên bụng Đồng Nhạc Thánh ngay lúc không một ai ngờ đến.

Một đòn này của cậu thực sự rất hiểm, cao to như Đồng Nhạc Thánh mà cũng biến thành một viên đạn pháo bật ngược ra sau, lưng đập ruỳnh lên thành giường.

Cậu ta đau đến trợn mắt há mồm, cố nhin không kêu thành tiếng, chửi toáng lên: “Mày bị điên à, hả?”

Điều thuốc trên tay bọn Tống Từ run rẩy, rơi lả tả trên đất.

Vãi, sao chưa gì Chu Kính Dã đã đánh rồi?

Ban đầu bọn họ chỉ nghĩ Chu Kính Dã trông có vẻ khó nhằn mà thôi, dẫu thế nhưng cậu vẫn cứ đúng giờ là đi ngủ, chưa từng đi muộn về sớm bao giờ, cũng không hút thuốc hay gì khác, nghe nói còn chủ động giao nộp điện thoại cho giáo viên.

Loại người như cậu đáng lý phải là một học sinh ngoan, vì sao lúc ra tay lại tàn bạo đến thế?

Mà khoảnh khắc Chu Kính Dã nhấc chân lên, đập một phát rồi thu

chân về lưu loát khó tả, phỏng chừng chỉ có hai khả năng, một là từng học võ, hai là đã quen thói đánh nhau.

Tống Từ tròn tròn mắt nhìn Chu Kính Dã.

Cậu vẫn ngoan ngoãn mặc đồng phục của trường, áo khoác màu đỏ trắng xen lẫn không kéo khóa, để lộ chiếc áo phông màu đen bên trong.

Đáy mắt Chu Kính Dã không cảm xúc, đập người ta xong cũng không xao động, cậu đứng xa xa lạnh mặt nhìn Đồng Nhạc Thánh.

Cánh môi mỏng và nhạt màu mím chặt lại, con ngươi đen như hòn mực, trông vào chỉ thấy rợn người.

Chu Kính Dã cứ thế đứng nhìn Đồng Nhạc Thánh đang nằm trên đất, giống như chỉ cần cậu ta đứng dậy, cậu sẽ lập tức bồi thêm một cú.

Mồ hôi Đồng Nhạc Thánh túa ra đầm đìa, gắng gượng bò dậy, cậu ta đã bị lửa giận thiêu đốt nên mặc kệ tất thảy, gào lên với đám Tống Từ: “Mẹ kiếp, chúng mày ngậy ra đấy làm gì, đánh nó!”

Tống Từ sực tỉnh, nhưng khi nhìn Chu Kính Dã, cậu ta lại không biết có nên ra tay hay không.

Bọn họ đều đang cõng trên lưng vài lỗi lầm, vốn dĩ chỉ cần năm nay không gây chuyện thì sẽ được xóa bỏ, nhưng nếu như lại gây chuyện thì sẽ bị nhà trường giám sát.*

*hình phạt của nhà trường, kéo dài khoảng nửa năm, nếu học sinh có biểu hiện không tốt sẽ bị đuổi học.

Nhưng hiện tại, cậu ta do dự nhìn Chu Kính Dã.

Đánh nhau trong ký túc, nói là chuyện lớn thì cũng chẳng lớn, chỉ cần không ai để lộ là được.

“Cái đêch!” Đồng Nhạc Thánh ôm bụng, tiếp tục chửi, “Chúng mày có phải anh em tao không vậy? Nhìn tao bị đánh thế à, có còn là anh em không?”

Trông Tống Từ còn bình tĩnh, nhưng những đũa khác thì đã hùng hục lao lên.

Bọn họ đánh nhau làm gì có bài bản, trước giờ toàn dựa vào số lượng mà thắng.

Thấy bọn họ xông lên, Chu Kính Dã mất kiên nhẫn nhú mày, cậu vốn định đánh luôn một trận, song nghĩ tới điều gì lại lùi lại, không để bọn họ đánh trúng.

Nhưng chỉ vậy thì không tránh được người đông, cổ áo cậu bị một tên tóm lấy, lôi mạnh ra đằng trước.

Có đũa siết chặt năm đấm, nhắm vào mặt cậu, Chu Kính Dã có thể tránh được, nhưng mắt cậu lóe sáng, lặng thinh hứng chịu một quyền.

Mặt cậu bị đánh lệch sang một bên, nhưng Chu Kính Dã vẫn bình tĩnh như cũ, cứ như cú đấm đó không hề đáp trên mặt cậu.

Ngay lúc ấy.

Cửa phòng ký túc bật mở, bọn Tống Từ không kịp thu dọn chăn màn với mớ tàn tích trên đất, bị thầy giáo mắng cho té tát.

“Đồng Nhạc Thánh! Lại là mấy cậu! Ngày nào đến trường cũng chỉ biết bày trò, tôi đã cảnh cáo các cậu chưa hả?!”

Giáo viên có ca trực tối nay vừa hay lại là chủ nhiệm giáo đạo, thầy họ Tất, đó giờ nghiêm khắc có tiếng, phạt học sinh chưa nương tay bao giờ.

Thầy đã bước vào tuổi trung niên, dáng người không bị phát tướng, vạt áo sơ mi được sơ vin lại, không giận tự uy, quét mắt nhìn từng người một trong phòng, quát: “Tất cả các cậu đi theo tôi!”

Lý Hoan đi đằng sau thầy thở phào, ban nãy cậu đứng gần cửa, thấy tình hình không ổn là chuồn đi luôn.

Cậu đã chứng kiến được một nửa, nên cũng phải đi cùng mọi người.

Đám Đồng Nhạc Thánh giờ như gà nằm trên thớt chờ phanh thây, hó hế một câu cũng chẳng dám chứ đừng nói đến quay sang uy hiếp Lý Hoan.

Lý Hoan chạy ra trước nên không biết việc Chu Kính Dã đánh bạn, chỉ thấy trên mặt cậu có vết thương: “Trời má! Bọn nó đánh cậu thật à?”

Chu Kính Dã dùng ngón tay chạm nhẹ lên vết thương trên mặt, cậu không có gương để soi nên chỉ đáp qua loa: “Không sao.”

Dù sao thì cũng không đau bằng cú đập lên bụng Đồng Nhạc Thánh, cú ấy cậu đã vận hết sức bình sinh lộn.

Cậu đi sau cùng, ngẩng đầu là thấy bộ dạng vẫn đang đau đến độ không thể đứng thẳng người của Đồng Nhạc Thánh.

Đèn từ tầng một lên đến tầng sáu của tòa dạy học đã tắt, chỉ phòng giáo vụ là còn sáng.

Thầy chủ nhiệm ngồi xuống ghế, bọn họ đứng xếp hàng nghiêm chỉnh đằng trước, không còn dáng vẻ hùng hổ như ban nãy đánh nhau.

Thầy Tất ngẩng đầu nhìn Lý Hoan: “Lý Hoan, em nói đi.”

Lý Hoan chỉ chờ có thể, cậu tiến lên một bước, thêm mắm dấm muối thuật lại: “Thưa thầy, tụi Đồng Nhạc Thánh hút thuốc ở trong phòng, Chu Kính Dã tốt tính nhắc nhở các bạn, các bạn không những không nghe mà còn mắng Chu Kính Dã ạ!”

Cậu rất là bất bình chỉ vào vết thương trên mặt Chu Kính Dã: “Thầy nhìn này! Các bạn còn đánh cậu ấy nữa!”

“Đệt...”

Đồng Nhạc Thánh buột miệng chửi bậy, còn chưa nói hết đã bị thầy giáo đạo lườm cho tịt ngòi. Cậu ta không mặc đồng phục, trên cái áo phong hình hoa lá họ còn in rõ mồn một dấu chân của Chu Kính Dã.

Cậu ta cười lạnh, vén áo của mình lên, trên bụng cậu ta là vết tích màu đỏ nổi bật, mắt thường cũng thấy được một đạp này đã man đến mức nào.

Đồng Nhạc Thánh: “Chu Kính Dã ra tay trước!”

Lý Hoan hết nói nổi, cảm xúc hỗn độn nhìn Chu Kính Dã – Má ơi, tôi đã chạy đi gọi giáo viên rồi sao cậu không ráng nhịn lại chút!

Cả hai người đều có vết thương, tính chất của lần đánh nhau này cũng thay đổi, từ đơn phương bắt nạt thành song phương ẩu đả.

Thầy Tất đã quen với mấy chuyện này, trước tiên thầy gõ tay lên mặt bàn: “Nộp thuốc lá với bật lửa của các cậu lên đây.”

Đám Đồng Nhạc Thánh không mấy tình nguyện lôi thuốc lá và bật lửa từ trong túi quần ra, đặt lên trên bàn.

“Sau này không được hút thuốc, lại để tôi phát hiện thì các cậu về nhà luôn đi.”

Thầy nói xong thì ngẩng đầu, vừa hay chạm mắt với Chu Kính Dã.

Gương mặt cậu học sinh ấy lạnh lạnh, tư thế đứng nghiêm thẳng, từ đầu đến cuối không nói lời nào, cứ như cậu chưa từng làm sai chuyện gì.

Chợt thầy nhớ lại cảnh ban nãy, học sinh nam bị cả đám xông lên hội đồng, rõ ràng đang rơi vào thế yếu, vậy mà biểu cảm lại thản nhiên như đang xem một màn kịch.

Thầy Tất đau đầu xoa ấn đường: “Giờ thì liên lạc với phụ huynh mấy đứa đi.”

Sắc mặt đám Đồng Nhạc Thánh biến đổi không đồng nhất, có đứa thấy thấy chẳng sao cả, có đứa sợ bạc cả mặt, lại có đứa thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm.

Đồng tử Chu Kính Dã hơi giãn ra, đây là biến hóa đầu tiên trên biểu cảm của cậu từ khi bước vào phòng đến giờ.

Bọn họ xếp thành hàng, từng người một dùng điện thoại của thầy gọi cho phụ huynh.

“Các em đều là học sinh lớp 12 cả rồi, phải luôn đặt tâm tư vào việc học hành, mâu thuẫn trong ký túc không nên tự giải quyết, phải báo thầy cô mới phải.”

Thầy giáo vẫn đang nhắc nhở không thôi, vậy mà Chu Kính Dã một chữ cũng chẳng nghe lọt, cậu ngẩng đầu nhìn đồng hồ: sắp mười rưỡi rồi.

Có khi nào... Lâm Giác Hiểu đã ngủ rồi không. Cậu gây ra chuyện, làm phiền đến Lâm Giác Hiểu.

Có khi nào Lâm Giác Hiểu sẽ nghĩ, cậu là một đứa học sinh hư hỏng, không có kiến thức, chỉ biết đánh nhau thôi không...

“Ê!” Cậu đang nghĩ mông lung, đột nhiên bị Đồng Nhạc Thánh gọi giật giọng, “Điện thoại, cầm lấy.”

Chu Kính Dã nhận lấy điện thoại, không buồn nhìn cậu ta, đi ra ngoài một mình.

Cậu muốn gọi cho Chu Ngọc Thần, thế nhưng chợt nhận ra bản thân chẳng có ấn tượng nào về số điện thoại của Chu Ngọc Thần cả, số điện thoại của Lâm Giác Hiểu thì lại thuộc lòng.

Chu Kính Dã hứng gió đêm ngoài hành lang hồi lâu, vẫn chưa gọi điện, mãi đến khi những ngón tay đang bấu chặt lấy điện thoại dần trở nên tê mỏi, cậu mới nhấn nút gọi.

Điện thoại vừa được kết nối, cậu đã nghe thấy giọng nói lịch sự của Lâm Giác Hiểu: “A lô, ai thế ạ?”

Cổ họng Chu Kính Dã nghẹn ứ, không nói được một lời nào, mãi rồi cậu mới nhỏ giọng gọi: “... Anh Giác Hiểu.”

“Kính Dã?”

Lâm Giác Hiểu nhận ra giọng nói của cậu ngay, có lẽ anh đang ăn cơm ở bên ngoài, tiếng cốc chạm nhau truyền qua điện thoại.

Chu Kính Dã thở phào nhẹ nhõm, ít ra thì cậu không làm phiền đến giờ nghỉ ngơi của anh.

Lâm Giác Hiểu sốt sắng hỏi tới: “Sao thế, sao muộn rồi vẫn gọi cho anh?”

“...” Giọng Chu Kính Dã càng lúc càng tin hìn, “Em đánh nhau với người khác, chắc là anh phải tới trường.”

Lâm Giác Hiểu ở đầu dây bên kia im lặng, một khắc ấy cậu tưởng như tim mình ngừng đập.

Cuối cùng Lâm Giác Hiểu chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu: “Có bị thương ở đâu không?”

Chu Kính Dã không ngờ tới sẽ được anh hỏi như vậy, vết thương bên khóe miệng bỗng bùng phát cơn nhức nhối.

Cậu nói: “Không ạ.”

Lâm Giác Hiểu lại hỏi: “Ở chỗ thầy giáo đạo hả?”

Chu Kính Dã nói vâng, Lâm Giác Hiểu an ủi cậu: “Không sao đâu, đợi anh đến.”

Điện thoại đã ngắt, cậu đứng bên ngoài hồi lâu, tới khi trở lại thì người trong phòng đã từ đứng thành hàng chuyển sang ngồi thành hàng.

Một người nối tiếp một người, tì vào bàn viết bản kiểm điểm.

Chu Kính Dã bước đến, cầm lấy giấy và bút trên bàn. Cậu không muốn ngồi chung với bọn họ nên đi tới một bàn ở góc phòng, ngồi xuống.

Viết bản kiểm điểm cũng có thể coi là một “sở trường” của cậu, nhưng lần này cậu không cam lòng, hoặc cũng có thể do lo lắng, nên từ nãy đến giờ vẫn chưa bịa ra được chữ nào.

Ngay khi Chu Kính Dã cầm bút mà mạch suy nghĩ rối bời, cửa phòng lại mở ra.

Lâm Giác Hiểu thế mà lại là người tới sớm nhất.

Anh chạy rất vội, đứng thở hực hơi tại cửa ra vào.

Lâm Giác Hiểu vừa bước vào đã thấy Chu Kính Dã ngồi thu lu trong

góc, cậu cao hơn so với các bạn, nhưng cái bàn của cậu thì thấp hơn hết thấy, đôi chân dài đành phải chịu áp ức mà co lại.

Da Chu Kính Dã khá trắng, vết đỏ trên gò má vẫn chưa nhạt màu, cực kỳ chói mắt.

Khóe miệng bên trái bị rách, vết máu trên môi đã kết thành vảy từ lâu.

Cậu ngồi ở một góc nhỏ, ngẩng đầu nhìn Lâm Giác Hiểu, lông mi dày đậm, con ngươi đen nhánh sáng ngời.

Đôi mắt ấy đang bối rối nhìn Lâm Giác Hiểu.

Lòng Lâm Giác Hiểu hơi nhói lên, anh cảm thấy Chu Kính Dã không chỉ là một đứa trẻ đáng thương bị người ta bắt nạt, mà còn là một đứa trẻ đáng thương bị bắt nạt nhưng lại không dám về mách với người nhà.

Hết chương 11

Chương 12

Lâm Giác Hiểu xách theo túi ni-lông, bên ngoài túi in dòng chữ “Hiệu thuốc Nhân dân”. Thầy Tất đã đi đâu đó, trong phòng chỉ có mấy cậu học sinh.

Anh đi nhanh chân hơn, chạy bước nhỏ đến trước mặt Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã đang ngồi trên ghế, thấp hơn so với anh đang đứng rất nhiều. Lâm Giác Hiểu đặt túi ni-lông lên bàn, cúi người nhẹ tay nâng cằm Chu Kính Dã.

Gương mặt anh không hề có dấu vết của sự mất kiên nhẫn do bị gọi đến, mà chỉ có nỗi lo lắng như lửa đốt đang hiển hiện.

Ngón tay đang nâng cằm Chu Kính Dã mang theo nhiệt độ hiền hòa, tựa như vệt nắng giữa những ngày đông.

Chu Kính Dã ngơ ngác ngửa lên nhìn anh, cho tới khi bị một ngón tay chạm vào vết thương bên khóe miệng, cậu mới vì đau mà nhíu mày lại theo phản xạ.

Cậu nghe Lâm Giác Hiểu hỏi mình: “Có đau không?”

Nhịp tim Chu Kính Dã đột ngột tăng tốc, so với vết thương rách da trên khóe miệng, cậu càng để ý việc trái tim mình khi nào mới có thể an ổn lại hơn.

Những ngón tay đang buông xuống bên đùi của cậu lặng lẽ găm chặt vào lòng bàn tay, tiếng tim đập dường như lại càng thêm rõ nét.

“Vẫn ổn, không đau.”

Câu nói này đến chính Chu Kính Dã cũng không rõ mình đã nói ra bằng cách nào, giống như cậu đang mơ một giấc mơ, lạc lối trong sương mù mà thốt lên.

“Còn nói là không bị thương?” Lâm Giác Hiểu thờ dài, cũng không răn dạy cậu, chỉ kiên nhẫn bảo, “Sau này bị thương mà không chịu được thì cứ nói với anh.”

Anh mỉm cười: “Tuy rằng chuyên ngành của anh không đất dụng võ, nhưng chỉ bôi thuốc thôi thì không thành vấn đề.”

Chu Kính Dã biết Lâm Giác Hiểu đang cố ý đùa cậu, để cậu nguôi đi phần nào tâm trạng thấp thỏm, cũng là đang nói cậu biết: anh không giận, không sao đâu.

Chu Kính Dã thuận theo bàn tay ấy ngồi dịch lên phía trước, cổ cậu vì ngẩng lên trong thời gian dài nên đã hơi mỏi, nhưng cậu không để anh biết điều ấy, thậm chí còn vui thầm trong lòng.

Ngón tay ấm mềm bất ngờ rời khỏi cằm cậu, Chu Kính Dã vô thức dùng ánh mắt tìm kiếm.

Lâm Giác Hiểu rời tay, cúi đầu chuyên chú mở tuýp thuốc bôi ngoài da, không nhìn thấy khóe môi hơi xị xuống của Chu Kính Dã.

Anh mua bông gòn, nước muối và thuốc bôi ngoài da. Làm sạch vùng bị thương xong, anh cẩn thận bóp thuốc lên phần bông mới, lại nâng cằm Chu Kính Dã lên một lần nữa, bôi thuốc giúp cậu.

Thuốc bôi trên vết thương nghe lành lạnh, không rõ do được hiệu của thuốc mạnh hay do tác dụng của tâm lý, Chu Kính Dã không còn thấy đau nữa.

Cậu mở to mắt, thừa lúc sự chú ý của Lâm Giác Hiểu đều đang tập

trung trên miệng vết thương, cậu quan sát anh bằng ánh mắt không hề che giấu.

Lâm Giác Hiểu chăm chú bôi thuốc, cũng có thể vì do quá chăm chú mà khoảng giữa hai đầu lông mày thanh tú hơi nhíu lại, đôi môi hồng nhạt mím chặt.

Bàn tay anh rất đẹp, ngón tay thon dài không lộ rõ khớp xương, móng tay được cắt tỉa gọn gàng.

Với đôi bàn tay như vậy, làm việc gì cũng trở thành cảnh đẹp ý vui.

Anh vừa thoa thuốc vừa hỏi Chu Kính Dã: “Sao lại đánh nhau vậy?”

Lâm Giác Hiểu liếc nhìn đám học sinh nam đang ngồi quây lại với nhau viết bản kiểm điểm, đứa nào đứa nấy trông không có vẻ là học sinh ngoan, anh thở dài: “Sao em lại ngốc thế, bao nhiêu người đây đánh một mình em?”

Chu Kính Dã ngờ ngạc nhiên sờ cổ.

Thật ra cậu muốn nói cậu có thể đánh thắng được đám này, đỡ một đám bằng mặt chẳng qua chỉ là để sự việc bớt nghiêm trọng mà thôi.

Nếu như chỉ có mình Đồng Nhạc Thánh bị thương thì chuyện này sẽ càng phiền phức.

Nhưng sau cùng Chu Kính Dã chỉ ậm ừ: “Sau này em sẽ không đánh nhau nữa.”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười, đưa tay xoa đầu cậu. Tóc Chu Kính Dã chưa từng bị hóa chất tác động, ngày thường cũng chăm chỉ gội đầu nên xúc cảm rất mềm mại, tự nhiên.

Cảm giác cứ như lông của Bình Bình vậy, Lâm Giác Hiểu không kiềm được mà xoa thêm vòng nữa.

“Ở cái độ tuổi này của các em cãi vã là chuyện thường tình,” Lâm Giác Hiểu nói. “Nhưng tốt nhất là không nên đánh nhau, nhất là trong trường hợp đối phương có nhiều người thế này, chịu thiệt thòi luôn là em đấy.”

Anh nhìn Chu Kính Dã, khóe miệng hơi cong lên: “Đã rõ chưa?”

Chu Kính Dã nói vâng, da đầu dưới bàn tay của anh tê dại, cậu cúi đầu, có như thế Lâm Giác Hiểu mới không thể nhìn thấy gương mặt đang hơi đỏ lên của cậu.

“Tại sao em lại đánh nhau?” Lâm Giác Hiểu hỏi, “Có thể nói anh nghe không?”

Chu Kính Dã im lặng một lát, sau đó khẽ khàng nói: “Các bạn hút thuốc trong phòng, em bảo đừng hút nữa, các bạn mắng em, rồi bắt đầu đánh.”

Phòng giáo vụ yên lặng, Chu Kính Dã nói rất nhẹ nhàng, nhưng cả phòng đều đã nghe thấy.

Biểu cảm của Đồng Nhạc Thánh trở nên kỳ quái, cánh tay đang cầm bút nổi đầy gân xanh.

Bọn họ để ý cả rồi, Lâm Giác Hiểu có vào phòng thì bọn họ cũng mặc kệ, nhưng sắc mặt Chu Kính Dã thì phong phú chẳng kém mặt nạ kinh kịch.

Cậu vốn đang ngồi ở góc phòng, lạnh mặt viết bản kiểm điểm, ai mà thở ra một câu nào làm phiền đến cậu, ánh mắt cậu sẽ từ từ lướt qua mặt người ấy.

Không có ý uy hiếp, tuy nhiên lại khiến người bị nhìn hoang mang.

Vậy mà từ lúc cái người mà Chu Kính Dã gọi là “anh trai” kia xuất

hiện, Chu Kính Dã cứ như đã bị đối hồn, gương mặt dễ bảo không gì sánh bằng, thậm chí còn hơi hoảng hốt, hết một đĩa trẽ lơ phạm sai lầm.

Người đó hỏi gì cậu trả lời nấy, khác hẳn với vẻ lầm lì khi ở ký túc.

Chu Kính Dã không nói chuyện ở ký túc đơn giản là vì cậu không muốn, nhưng đứng trước mặt Lâm Giác Hiểu, cậu muốn nói mà lại ngập ngừng, vì cậu sợ mình sẽ nói sai.

Đồng Nhạc Thánh nghe cậu kể thế mà tức cái lồng ngực, bà mịa nó chứ, cái thằng này lật mặt kinh vậy?

Chữ nào chữ nấy cũng đặt nó trong vị trí của người bị hại, ờ thì tao chửi trước đấy, nhưng cái vế “rồi bắt đầu đánh” là thế nào?

Nếu không phải bụng Đồng Nhạc Thánh vẫn đang đau thì đến cậu ta cũng tin là thật, nhưng rõ ràng kẻ động chân trước là Chu Kính Dã.

Mà cũng rất dễ thấy, Chu Kính Dã không bị đau nặng như cậu ta.

Cậu ta cúi tới độ sắp bẻ gãy bút thì thầy Tất mới quay lại, Lâm Giác Hiểu tiến lên chào hỏi: “Chào thầy, em là anh trai của Chu Kính Dã.”

Lâm Giác Hiểu để Chu Kính Dã đứng sau mình, áy náy nói lời xin lỗi: “Thật ngại quá, khiến thầy nửa đêm rồi mà vẫn không được nghỉ ngơi.”

“Anh trai của Chu Kính Dã à?”

Thầy Tất đẩy kính, nghiêm túc đánh giá Lâm Giác Hiểu, anh quá trẻ, ngoại hình cũng không giống Chu Kính Dã.

Thầy chỉ ngón tay về phía ghế ngồi trước mặt: “Cậu ngồi đi.”

Đã tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi mà khi bước vào văn phòng của chủ

nhiệm giáo đạo, anh vẫn thấy căng thẳng như thế, thầy chủ nhiệm Tất vẫn là thầy hời khóa anh, nhưng anh rất an phận học hành nên vẫn chưa có cơ hội được lên uống trà với thầy.

Thôi thì cũng coi như đây là một trải nghiệm mới mẻ, anh chưa có con gái con trai, vậy mà đã được trải qua cảm giác được làm phụ huynh.

Lâm Giác Hiểu vô thức ngồi thẳng lưng, thầy Tất rót nước cho anh, anh cũng không dám nhận lấy uống.

Không biết Chu Kính Dã đã đứng lặng lẽ đằng sau anh từ lúc nào, anh quay sang dùng khẩu hình nói với cậu, bảo cậu ngồi xuống.

Cậu nhìn hiểu, nhưng không ngồi, chỉ lắc đầu.

“Chu Kính Dã vừa chuyển đến đây đã đánh nhau, dẫu cho việc này xảy ra là có nguyên do cụ thể, nhưng chung quy lại thì đánh nhau vẫn là trái với quy định. Tôi đã thông báo việc này tới chủ nhiệm của các em ấy.”

Tự nhiên Lâm Giác Hiểu thấy lo lắng, anh hỏi: “Vậy Kính Dã có phải chịu phạt không ạ?”

Thầy Tất ngẩng đầu nhìn từng học sinh một, thật ra không chỉ Lâm Giác Hiểu, những người còn lại cũng thấy lo.

Thầy nói: “Chắc chắn là có phạt, nhưng các em đều đã là học sinh cuối cấp, việc này sẽ tính sau.”

Lâm Giác Hiểu trò chuyện với thầy vài câu, các phụ huynh khác đến đây dường như chỉ vì nghĩa vụ, không thấy hỏi han gì. Thậm chí họ còn chưa đến đủ, có người còn ngại đường xa nên tìm tạm cái cớ rồi không tới.

Mẹ của Đồng Nhạc Thánh trông có vẻ không dễ trêu chọc, bà giật

cửa dùng dùng đi vào, không nói không rằng, trước tiên phải nhéo cái lỗ tai của Đồng Nhạc Thánh.

Chẳng màng đây có phải văn phòng hay không, bà bắn ra một tràng tiếng địa phương mắng thẳng con mình: “Tao đã bảo với mày bao nhiêu lần rồi, không được gây sự ở trường, sao mày cứ không nghe lời thế hả?”

Bà nói rồi lại nói, giơ tay vỗ cái bốp lên đầu Đồng Nhạc Thánh, âm thanh giòn tan như đang vỗ trái dưa hấu.

Đồng Nhạc Thánh bị bà đánh cũng chỉ im im.

Thầy Tất thấy người đã đến tạm đủ, bắt đầu hỏi: “Vết thương trên mặt Chu Kính Dã là do ai đánh?”

Sự tình bắt nguồn từ Đồng Nhạc Thánh, học sinh nam tuổi này coi trọng nhất là nghĩa khí, cậu ta ương ngạnh đáp: “Em đánh.”

Vừa mới dứt lời, tiếng vỗ dưa lần này còn vang dội hơn cả ban nãy.

Mẹ Đồng Nhạc Thánh lại mắng: “Tao lao tâm khổ tứ cho mày ăn học mà mày ở trường thành cái dạng gì hả? Đánh nhau, hút thuốc, còn cái gì mày không biết không?”

Xích mích nảy sinh chủ yếu từ hai người, thầy Tất khuyên mẹ của Đồng Nhạc Thánh trước hết hãy cứ bình tĩnh, sau đó để những học sinh khác sang văn phòng của phó chủ nhiệm.

Thầy giữ Đồng Nhạc Thánh và Chu Kính Dã lại, giữ cả phụ huynh của hai cậu. Từ đầu đến cuối Lâm Giác Hiểu luôn đứng đằng trước bảo vệ Chu Kính Dã.

Nghe thấy Đồng Nhạc Thánh thừa nhận đã đánh Chu Kính Dã, gương mặt anh xuất hiện một gợn sóng giận dữ hiếm thấy.

Không rõ vì sao, Chu Kính Dã sờ mũi, hơi chột dạ.

Thầy Tất lại hỏi tiếp: “Trong hai em, ai là người ra tay trước?”

Bổng Đồng Nhạc Thánh lại vén áo lên, vết thương trên bụng cậu ta theo thời gian càng thêm đỏ.

Cậu ta chỉ Chu Kính Dã, tố cáo: “Thầy, nó đánh em trước.”

Chu Kính Dã mặc kệ, cậu quay sang nhìn Lâm Giác Hiểu, xem xem anh có giận không.

Lâm Giác Hiểu không giận, anh kéo tay Chu Kính Dã lùi ra sau vài bước, đỡ lấy vai cậu, khuyên: “Kính Dã, kể lại từ đầu đến cuối cho thầy nghe đi.”

Chu Kính Dã vâng lời, cậu bình tĩnh thuật lại mọi chuyện: “Ngày đầu tiên em chuyển vào ký túc thì thấy nhóm Đồng Nhạc Thánh đang hút thuốc, em đã nhắc nhở các bạn, các bạn cũng đã đồng ý với em.”

“Nhưng hôm nay khi em quay lại thì thấy không chỉ hai người hút thuốc, mà họ còn kéo thêm người khác đến hút cùng.”

“Em chỉ hỏi tại sao lại hút thuốc trong phòng, tự nhiên bọn họ chửi em, rồi em ra tay trước.”

Nghe xong những lời này thì thấy cậu vô tội, nhưng hiểu theo nghĩa nào cũng là cậu đánh bạn trước.

Mẹ của Đồng Nhạc Thánh thấy cậu không giỏi ăn nói, lại thêm Lâm Giác Hiểu có vẻ còn rất trẻ, bà hít sâu một hơi căng đầy lồng ngực, trừng mắt với Chu Kính Dã: “Thằng nhóc này có vấn đề gì không vậy, ‘quân tử động khẩu bất động thủ’ mà cũng không biết?”

Lâm Giác Hiểu nhú mày, cố gắng kiên nhẫn nói chuyện với mẹ Đồng Nhạc Thánh: “Cô ạ, ‘quân tử động khẩu’ không phải hiểu như thế...”

Anh chưa nói hết câu, bà ta đã tiến lên ẵm vai anh, gắt lên xa xa: “Tôi còn chưa nói đến cậu, cậu dạy con mình kiểu gì thế hả?”

Bà đang định lặp lại hành động đó, nhưng cánh tay đã bị Chu Kính Dĩ tóm chặt lấy rồi hất văng ra. Cậu chần chừ đứng trước Lâm Giác Hiểu, nghiêm giọng: “Cô bình tĩnh nói chuyện, đừng động tay động chân.”

Sắc môi cậu bâng bạc, khi nhấn mạnh từng chữ lại càng thêm lạnh lùng, nhưng sau khi nghe Lâm Giác Hiểu gọi “Kính Dĩ”, biểu cảm lạnh lùng ấy lại sụp đổ với tốc độ mắt thường cũng có thể trông thấy.

Chu Kính Dĩ hơi cúi đầu, ngoan ngoãn đứng trước Lâm Giác Hiểu.

Mái tóc lại bị một bàn tay xoa lấy, Lâm Giác Hiểu đang dỗ dành cậu, anh hỏi một cách chậm rãi: “Cậu ấy mắng em như nào?”

Theo Lâm Giác Hiểu nhận định, bản chất của Chu Kính Dĩ là một đứa trẻ ngoan ngoãn, khá trưởng thành, trừ phi đối phương quá mức quá quắt, chứ bình thường cậu sẽ không làm vậy.

Chu Kính Dĩ bặm môi, dùng ngữ khí bình tĩnh nhất của mình, khẽ giọng kể lại với Lâm Giác Hiểu: “Cậu ta mắng em là thằng chết mẹ.”

Hết chương 12

Chương 13

Cơn giận dữ của Lâm Giác Hiểu bốc lên đỉnh đầu, đã lâu rồi anh chưa tức giận như vậy, chính xác hơn thì trước đây anh chưa từng gặp chuyện nào khiến anh bức xúc đến vậy.

Anh vốn không dễ nổi nóng, lại thêm trời sinh tình tính hiền hòa nên chưa từng có cảm giác tức đến đầu vầng mắt hoa như hiện tại. Chu Kính Dã thuật lại bằng chất giọng bình tĩnh, nhưng câu chữ lại chói tai vô cùng.

Lâm Giác Hiểu đã biết vì sao một đứa nhỏ ngoan như Chu Kính Dã lại đi ẩu đả.

Lời mắng chửi của học sinh nam tên Đồng Nhạc Thánh kia gai tai quá mức, hướng hồ... mẹ của Chu Kính Dã thật sự mới xảy ra chuyện cách đây không lâu. Chẳng trách Chu Kính Dã phát hỏa, dưới góc nhìn của Lâm Giác Hiểu, quả là đáng đời Đồng Nhạc Thánh.

Lâm Giác Hiểu hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cơn giận dữ của mình, song vẫn không kiểm soát được giọng điệu đã lên cao. Anh nhìn thẳng mẹ của Đồng Nhạc Thánh chất vấn: “Cô dạy con mình thế nào vậy?”

Giáo dưỡng anh nhận được từ gia đình không cho phép anh nói những lời quá xúc phạm: “Những lời như thế mà cậu ta cũng nói được ư?”

Mẹ Đồng Nhạc Thánh tự biết mình đuối lý, nhưng vẫn gân cổ lên chày cối: “Nhưng đánh người cũng, cũng là sai rồi.”

Lâm Giác Hiểu tức đến bật cười, tính anh vốn ưa bao che khuyết điểm cho người thân, hiện tại Chu Kính Dã đã được anh đặt trong phạm vi người nhà của mình để bảo vệ.

Anh hiền lành, nhưng không có nghĩa là dễ bắt nạt, anh an ủi xoa lưng Chu Kính Dã, lớp cơ mỏng bao phủ lưng cậu săn chắc, giờ đây đang căng cứng lại.

Anh hỏi ngược lại: “Thế Kính Dã nhà cháu không bị đánh à?”

Chu Kính Dã không ngờ tới sẽ được anh đứng ra bảo vệ, từ khi sự tình phát sinh, cậu đã dự định sẽ tự mình giải quyết.

Dựa theo kinh nghiệm và phán đoán của cậu, mọi thứ giống với những gì thầy Tất đã nói, bọn họ đã là học sinh cuối cấp, trên người hai đứa đều có vết thương, đại khái sẽ có thể khiến chuyện lớn hóa nhỏ, sẽ không bị xử lý.

Không nhận xử phạt, nhưng hai bên tự kiểm điểm và xin lỗi là không thể tránh được.

Giống như Chu Kính Dã tiên đoán, thầy Tất đứng ra khuyên: “Hai bên bình tĩnh đã.”

“Trong chuyện này hai bạn đều có lỗi, nhưng lỗi thuộc về Đồng Nhạc Thánh nhiều hơn, dù là lớp 12 nhưng cũng không thể không phạt. Chu Kính Dã, em viết bản kiểm điểm 1000 chữ, Đồng Nhạc Thánh viết 3000 chữ, sau đó xin lỗi nhau trước cờ.”

Đồng Nhạc Thánh không phục, nhưng cậu ta bị mẹ véo tay, chỉ đành nhịn xuống.

Lâm Giác Hiểu và Chu Kính Dã rời khỏi văn phòng, đi đằng sau hai người nọ, mẹ của Đồng Nhạc Thánh đang lầu bầu chuyện gì đó, hẳn là đang mắng con mình.

“Cô.”

Lâm Giác Hiểu đứng xa xa gọi bà ấy.

Lâm Giác Hiểu đứng trên bậc thềm, hơi cúi đầu nhìn mẹ của Đồng Nhạc Thánh, gương mặt anh sáng sủa ưa nhìn, khóe miệng luôn mỉm cười lúc này đây đang mím thành một đường thẳng.

Mẹ của Đồng Nhạc Thánh quay đầu lại, Lâm Giác Hiểu hiền hòa nói với bà ấy: “Cậu ấy là con của cô nên cháu cũng không tiện khuyên bảo điều gì, cháu chỉ muốn nhắc nhở cô một câu, cô cứ dạy cậu ấy thế này thì dù có hay không có cô, cậu ấy cũng sẽ như thế.”

Chu Kính Dã đứng sau anh, cậu nghiêng đầu nhìn một mình Lâm Giác Hiểu, không xem phản ứng của hai người kia.

Lâm Giác Hiểu đang ra mặt cho cậu?

Một cảm xúc phức tạp đang dấy lên trong lòng cậu, cậu gây ra chuyện, Lâm Giác Hiểu không hề tức giận.

Thậm chí còn đứng về phía cậu, an ủi cậu, thoa vết thương cho cậu.

Không những thế, hiện tại còn chống lưng cho cậu.

Chu Kính Dã tự lập đã quen, tạm thời không thể thích ứng, nhưng đứng trước mặt cậu đây là Lâm Giác Hiểu.

Tâm tình phức tạp lại bị quấy đảo một lần nữa, hòa hợp lại với nhau, tựa một bức tranh đa sắc loang lổ.

Lời của Lâm Giác Hiểu thật ra không nể nang gì, nhưng thắng ở chỗ ý tứ không rõ ràng.

Anh kéo tay Chu Kính Dã, bước từng bước xuống dưới, không nhìn

hai mẹ con Đồng Nhạc Thánh.

Lâm Giác Hiểu dắt Chu Kính Dã đến thẳng xe mình, anh dùng chìa khóa mở khóa xe, quay lại hỏi cậu: “Hay là đừng ở nội trú nữa?”

Anh từ tốn khuyên nhủ cậu: “Kính Dã, em ở nhà không làm phiền đến anh đâu, em đừng cảm thấy khó xử.”

“Em không muốn ở ký túc thì nói với anh, chịu ấm ức thì nói với anh, chuyện gì cũng có thể nói anh nghe.”

Ánh mắt của Lâm Giác Hiểu lại trở về ấm áp như thường ngày, lúc chăm chú nhìn một người, thật sự dễ khiến Chu Kính Dã hiểu nhầm.

Nhịp tim cậu tăng lên trong nháy mắt, Chu Kính Dã không dám chắc, Lâm Giác Hiểu có nghe thấy tiếng tim đang dồn dập trong lồng ngực cậu hay không.

Chu Kính Dã cúi đầu, nói ra tiếng lòng mình: “Em không muốn ở ký túc.”

Lâm Giác Hiểu bật cười: “Nói với anh từ trước phải hơn không? Qua đây, lên xe.”

Chu Kính Dã lặng lẽ ra mở cửa ghế phó lái, ngồi vào. Nhưng khi vừa ngồi xuống, cậu lập tức phát hiện có điều kỳ lạ.

Ghế phó lái đã bị điều chỉnh, ngày trước có đủ khoảng trống cho đôi chân của cậu, nhưng hiện tại lại chật chội khó tả.

Biểu cảm của Chu Kính Dã biến đổi đôi chút, cậu với tay yên lặng điều chỉnh cho ghế dịch sau.

Vị trí ghế đã rộng rãi hơn, nhưng thâm tâm Chu Kính Dã lại nghiền ngẫm.

Cậu bắt đầu vận dụng những kiến thức toán học ít ỏi của mình để tính toán xem, người ngồi ở vị trí này cao bao nhiêu.

Ghế ngồi phải chỉnh lại bảy đến tám xăng-ti-mét, cậu cao một mét tám lăm, như thế thì... Chu Kính Dã không tính được.

Nhưng Chu Kính Dã vừa cúi đầu đã nhìn thấy một thỏi son.

Thỏi son lì Armani nằm im lìm trên đất, vỏ son màu đỏ, rất chói mắt.

Chu Kính Dã mím môi, cúi xuống nhặt thỏi son lên, Lâm Giác Hiểu cũng để ý thấy, anh nhìn lướt qua nó rồi khẽ ồ lên: “Hình như là của chị Giang, em để lên chỗ trống bên cạnh đi.”

“Vâng.” Chu Kính Dã bình thản đáp lời, thả tay, thỏi son được cất vào ngăn kéo, cậu vờ như đang tìm chuyện để nói, “Hôm nay chị ấy đi chung xe với anh ạ?”

Chu Kính Dã có ấn tượng với “chị Giang” trong lời của Lâm Giác Hiểu, hôm trước hai người mới gặp nhau, chị ấy còn gọi cậu là “em giai”, là đồng nghiệp của Lâm Giác Hiểu.

Một chị gái dù để mặt mộc vẫn khá xinh.

Lâm Giác Hiểu lái xe, anh thuận miệng đáp lời: “Ừ, hôm nay bệnh viện liên hoan, chị Giang không đi xe nên anh chở một đoạn.”

Chu Kính Dã chỉ “ồ”, không nhìn ra dao động, bỗng nhiên cậu nhạy cảm ngửi thấy mùi nước hoa.

Không phải nước hoa của thiếu nữ, cũng không nồng như mùi của người trưởng thành, mà ngược lại khá trung tính.

Chu Kính Dã biết Lâm Giác Hiểu không xúc nước hoa, có thể lúc ăn liên hoan đã bị ám mùi của người khác... Là mùi của chị Giang ấy à?

Cả quãng đường Chu Kính Dã cứ rầu rĩ không vui, Lâm Giác Hiểu nghĩ tâm trạng cậu không tốt nên cố gắng kể thật nhiều chuyện thú vị cho cậu nghe, nhưng sau cùng thì cũng thôi, anh cho rằng Chu Kính Dã cần yên tĩnh một mình. Thế nhưng khi anh không nói chuyện nữa, dường như tâm trạng cậu lại càng tụt dốc.

Lâm Giác Hiểu dừng xe trước một cửa hàng tiện lợi, xuống xe mua cho cậu một que kem. Anh xé giấy gói rồi đưa cho Chu Kính Dã như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Ăn đồ ngọt rồi vui lên nha?”

Chu Kính Dã ngẩn ra, giơ tay nhận lấy.

Lâm Giác Hiểu mua cho cậu một que kem Xảo Lạc Tư, bên ngoài phủ một lớp sô-cô-la xốp giòn, bên trong là nhân lạc và kem bơ.

Chu Kính Dã không thích ăn ngọt, nhưng cậu không chê ngấy, cũng không sợ lạnh tê răng.

Cậu biết Lâm Giác Hiểu đang dỗ dành cậu, đang an ủi cậu, muốn cậu vui lên, vì thế Chu Kính Dã ăn hết sạch que Xảo Lạc Tư ngọt ngấy đó.

Cậu ăn xong thì thấy trên que kem có viết một dòng chữ sến súa quê mùa màu cà phê: “Không được động tay, chỉ được động lòng.”

Chu Kính Dã nhìn lướt qua dòng chữ, đúng là quê thật, nhưng có lẽ do đây là que kem mà Lâm Giác Hiểu mua cho cậu, cậu lại thấy dòng chữ này ngọt ngào lạ kỳ.

Cậu cất cái que lại vào vỏ, miết nó trong tay.

Hôm nay Chu Kính Dã vừa mới rời đi từ nhà Lâm Giác Hiểu, hiện tại lại trở về, cậu đi thẳng trước, vươn tay bật đèn cầu thang.

Cầu thang vọng lại tiếng bước chân, Chu Kính Dã đứng tại vị trí thềm trước cửa, chờ Lâm Giác Hiểu mở khóa.

Trong phòng tối om, ánh đèn ấm áp bùng sáng khiến cậu nheo mắt lại vì chưa kịp thích ứng.

Khang Khang thân với cậu, lại lúu nhúu bước đến dụi chân cậu, Chu Kính Dã cúi người, bế em lên.

Khang Khang không sợ độ cao, em thân thiết liếm ngón tay Chu Kính Dã. Đầu lúu mèu con mềm mại, cảm giác ấm ấm ảả ảả.

Chu Kính Dã bế em ngồi xuống ghế sô-pha, để em nằm trên đùi mình. Nhưng sự chú ý của cậu không tập trung ở đây, mà hướng về phía Lâm Giác Hiểu đang đứng tựa cửa nói chuyện điện thoại. Có lẽ anh đang gọi cho chị Giang.

“A lô, chị Giang ạ? Son chị rơi ở xe em này.”

“Vâng, màu đỏ ạ.”

“Mai em mang cho chị... Được, không có gì đâu ạ.”

Khi anh nói chuyện, cả gương mặt đều toát ra ý cười, cũng không biết người ở đầu dây bên kia nói gì mà anh càng vui hơn.

Chu Kính Dã nghĩ, với ai Lâm Giác Hiểu cũng tốt như vậy ư?

Nhưng cậu không có tư cách ngăn cản Lâm Giác Hiểu, anh hiền hòa như cơn mưa mùa xuân, còn cậu, Chu Kính Dã, chỉ là một người được hưởng thụ sự ấm áp ấy mà thôi.

Cậu rũ mắt, Khang Khang nằm trên chân cậu cọ tới cọ lui, đôi mắt xanh xanh vẫn luôn nhìn cậu.

Cậu bóp nhẹ chân Khang Khang, nhỏ giọng hỏi: “Mày cũng được anh ấy đối xử tốt như vậy sao?”

Ai cũng được Lâm Giác Hiểu đối xử tốt như vậy.

Con trai đương tuổi thanh xuân nhiều tâm sự, vừa mới nghĩ thôi mà lòng đã cuồn cuộn như nước chảy, không cách nào ngăn lại.

Lâm Giác Hiểu gác máy, anh đổi dép lê vào nhà, cười híp mí hỏi cậu: “Sáng mai em muốn ăn gì? Anh nấu cho em.”

Chu Kính Dã biết, Lâm Giác Hiểu nói vậy, làm vậy vẫn là vì muốn an ủi cậu, dùng sự dịu dàng mà cậu không thể chối từ để bao bọc lấy cậu.

Cậu mím môi, khẽ đáp: “Em nấu cho anh, em dậy sớm hơn.”

Bảy giờ hai mươi chuông vào lớp của Dục Quân sẽ vang lên, nếu cậu không muốn đi muộn thì phải dậy từ sáu rưỡi.

Lâm Giác Hiểu nghi hoặc: “Em không cần anh đưa đi hử?”

“Không ạ, sớm quá.” Chu Kính Dã lắc đầu, “Em đi xe đạp công cộng là được.”

Lâm Giác Hiểu vẫn nói: “Anh đưa em đi, như thế em có thể ngủ thêm một lát.”

Thật ra cũng không ngủ thêm được bao nhiêu, chỉ là chuyện dậy sớm hay muộn mười mấy phút mà thôi, cậu còn định nói thêm, vết thương bên miệng chọt nhói đau.

“Anh Giác Hiểu...”

Ma xui quỷ khiến cậu mở lời, cụp mi mắt đen dày xuống nửa che đi con ngươi đen láy, cậu không được tự nhiên tỏ ra đáng thương.

“Mặt em đau.”

Cậu mê muội, cậu khát khao, cậu tham lam lưu luyến sự dịu dàng của Lâm Giác Hiểu.

Chu Kính Dã hoảng hốt nhận ra một điều, hình như chẳng còn lối thoát cho cậu nữa rồi.

Hết chương 13

Chương 14

Lâm Giác Hiểu nghe vậy, cúi đầu nhìn Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã mím môi lại thành một đường thẳng, dường như đang chịu đau, vết thương trên má ửng thành mảng đỏ.

“Đợi chút.”

Lâm Giác Hiểu lấy đá từ trong tủ lạnh, bọc lại bằng khăn. Anh bảo Chu Kính Dã ngồi bên cạnh mình, dùng túi đá chườm phần đỏ trên gò má. Động tác của anh xem chừng khá thành thạo, nhẹ nhàng nhưng lại vừa đủ lực.

Anh vừa chườm vừa hỏi Chu Kính Dã: “Đau không?”

Chu Kính Dã ngẩng đầu, góc độ này khiến cậu có thể quan sát Lâm Giác Hiểu rõ ràng hơn. Sườn mặt anh hiền hòa, chóp mũi tròn duyên dáng, còn cả đôi mắt dịu dàng như làn nước mùa thu.

Xúc cảm trên gò má lành lạnh, yết hầu Chu Kính Dã chuyển động, dường như đang cố gắng xua tan đi nhiệt độ lạ kỳ nào đó. Đôi tai cậu bắt đầu khô nóng, cậu cảm giác mình không thể áp chế được sức nóng này.

Cậu nén nỗi hoảng loạn xuống, gắng sức bình tĩnh đáp: “Không đau.”

Lâm Giác Hiểu khẽ tay chạm lên vành tai cậu, ngón tay anh vì tiếp xúc với đá nên cũng mát lạnh. Thế nhưng việc ấy chẳng hề có tác dụng giảm nhiệt, mà ngược lại như đốt cháy một thứ dây dẫn nào đó,

khiến đôi tai cậu tức thì rục hồng.

Cậu không nhìn thấy, nhưng cậu biết, tai mình hiện giờ chắc chắn sắp nhỏ máu.

“Kính Dã?” Anh ngạc nhiên gọi tên, hỏi cậu, “Em nóng lắm hả?”

Cổ họng cậu hơi thắt lại: “Không...”

Cậu nghe thấy âm thanh kỳ quặc của mình, ngượng ngùng ho khan, dùng giọng nói bình thường của mình đáp: “Không nóng.”

“Sao tai em đỏ vậy?” Lâm Giác Hiểu hỏi, “Cả mặt cũng đỏ, tức bọn họ lắm sao?”

Chu Kính Dã: “...”

Cậu chỉ đành lao theo, cúi đầu lí nhí: “Vâng.”

“Thôi nào thôi nào,” Lâm Giác Hiểu lại xoa đầu cậu. “Đừng giận nữa, những người đó có gì hay mà giận. Giờ cũng đã muộn rồi, chuẩn bị đi ngủ thôi, mai còn đi học.”

Lâm Giác Hiểu đặt túi đá trên bàn, đá tan tích lại thành một lớp nước mỏng. Khoảng cách giữa cậu và Lâm Giác Hiểu đã được kéo giãn, nhiệt độ trên gương mặt Chu Kính Dã rốt cuộc cũng giảm xuống.

Lâm Giác Hiểu hỏi: “Lúc ở ký túc em đã tắm chưa?”

Chu Kính Dã lắc đầu: “Chưa ạ.”

Vì đánh nhau nên quần áo trên người cậu hơi xộc xệch, cậu hít mũi, dường như ngửi thấy mùi mồ hôi không mấy dễ chịu trên người mình, thậm chí còn lẫn cả mùi thuốc lá chẳng may ám vào.

Tim cậu thoáng dồn một nhịp, không biết Lâm Giác Hiểu có ngửi thấy

không, nhưng ngồi gần như vậy hẳn là đã ngủ rồi.

Lâm Giác Hiểu đã ngủ thấy cái mùi thúi hoắc trên người cậu?

Chu Kính Dã biến sắc, bước chân cậu nhanh hơn, buông lại một câu “em đi tắm đây” rồi vội vàng chạy về phòng lấy quần áo.

Đợi khi Chu Kính Dã đã vào phòng tắm, Lâm Giác Hiểu mới thờ dãi, cầm điện thoại ra ngoài ban công.

Anh gọi cho Chu Ngọc Thần, hiếm khi nào tốc độ nhận điện của Chu Ngọc Thần lại nhanh như hôm nay: “A lô, Giác Hiểu, sao thế?”

Có lẽ Chu Ngọc Thần vừa kết thúc tiệc xã giao, thần trí anh hãy còn tỉnh táo, nhưng giọng nói lại có phần ngật ngưỡng.

“Ngọc Thần,” Lâm Giác Hiểu do dự, rồi vẫn nói. “Hôm nay Kính Dã đánh nhau ở trường.”

Chu Ngọc Thần giật mình: “Chu Kính Dã đánh nhau á?”

Anh lập tức hỏi lại Lâm Giác Hiểu: “Có phải đã gây phiền phức cho cậu rồi không, hay để tớ đón nó về? Nó ở ký túc suốt nên chắc tớ vẫn kham được.”

“Không phải.” Lâm Giác Hiểu ôm trán, gió thổi khiến anh hơi nhức đầu, “Tớ không nói em ấy phiền đến tớ, cũng không có ý không muốn chăm sóc em ấy.”

Lâm Giác Hiểu ôm khuỷu tay, nói thật từ tốn: “Kính Dã đánh nhau với bạn cùng phòng, tớ không định để em ấy ở ký túc nữa. Tớ chỉ nghĩ là...”

Giọng nói của anh tản mạn trong không gian: “Nói cho cùng thì tớ cũng không phải anh ruột của em ấy, có rất nhiều chuyện Kính Dã sẽ không nói với tớ, dù sao thì mấy đứa nhỏ vẫn sẽ gần gũi với người

thân của mình hơn.”

Chu Ngọc Thần hiểu ra: “Ý cậu là muốn tở quan tâm em ấy hơn?”

“Ừ.”

Chu Ngọc Thần nghiền ngẫm một hồi rồi nói: “Được, đợi tở công tác về sẽ mua quà cho nó, rồi tiện thể trò chuyện luôn.”

Anh ngáp ngừng: “Nhưng trước đó lại phải phiền cậu rồi.”

Chu Kính Dã tắm rất nhanh, không bao lâu đã bước ra từ phòng tắm, cũng vừa lúc Lâm Giác Hiểu cúp điện thoại.

Anh trở vào phòng, cười với Chu Kính Dã: “Nhanh vậy à? Em đi ngủ đi, ngủ sớm chút.”

Lâm Giác Hiểu thấy mái tóc ướt nhẹ của Chu Kính Dã, lại dặn dò: “Sấy khô rồi hẵng ngủ, không thì dễ cảm lạnh.”

Chu Kính Dã dùng khăn tắm lau đầu, nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

Cậu đang mặc bộ quần áo ngủ, bấp chân sẵn chắc lộ ra bên ngoài, thật lòng mà nói thì tỷ lệ cơ thể của Chu Kính Dã khá cân đối.

Lâm Giác Hiểu nhìn thoáng qua: “Thế anh đi tắm đây.”

...

Lâm Giác Hiểu đã tắm xong mà đèn phòng Chu Kính Dã vẫn sáng, chắc em ấy đang sấy tóc.

Anh nghĩ ngợi, hâm nóng một cốc sữa rồi gõ cửa phòng cậu, đợi tới khi có tiếng đáp lời mới đẩy cửa đi vào.

Giống như anh nghĩ, Chu Kính Dã đang sấy tóc, chắc vì sấy mãi mà

chưa khô nên sắc mặt cậu có phần mất kiên nhẫn.

Nghe thấy tiếng Lâm Giác Hiểu, cậu tắt máy sấy, tiếng gió ù ù cũng im bật.

Cậu quay đầu, ngạc nhiên: "... Có chuyện gì thế anh Giác Hiểu?"

Lâm Giác Hiểu mỉm cười: "Không có gì, sang đưa em cốc sữa thôi."

Anh lấy tạm một lý do, sống chung với Chu Kính Dã một thời gian ngắn, anh nhận ra cậu ấy ở độ tuổi này rất dễ đoán định, suy nghĩ gì cũng thể hiện ra trên mặt. Hôm nay tâm trạng của Chu Kính Dã cực tệ, anh biết chứ.

Lâm Giác Hiểu đoán chừng việc đánh nhau đã khiến cậu nhớ tới chuyện buồn. Mẹ cậu mới mất vì tai nạn không lâu, vậy mà đã có kẻ đến mạnh tay xé toạc vết thương lòng.

Chu Kính Dã chẳng nói dù chỉ một lời, rằng cậu không vui, cậu đang rất buồn, nhưng Lâm Giác Hiểu vẫn cảm nhận được, hình như tối nay Chu Kính Dã đã luôn... làm nũng với anh.

Cũng có thể do cậu đã coi anh là một người lớn đáng tin cậy. Đúng là Chu Kính Dã cần được an ủi, cần được dỗ dành, Lâm Giác Hiểu nghĩ.

Anh đặt cốc sữa lên bàn, vừa hay nhìn thấy túi máy ảnh trên đó.

Anh lựa lấy một chủ đề để mở lời với Chu Kính Dã: "Em thích chụp ảnh sao?"

Máy ảnh SLR không rẻ, lại thêm tính năng chụp ảnh của điện thoại bây giờ đã được cải tiến, nếu như không thật sự yêu thích nhiếp ảnh thì người ta hiếm khi mua một chiếc máy chuyên chỉ để làm việc đó.*

*máy ảnh phản xạ ống kính đơn, ưu điểm là không có hiện tượng sai

thị, ngắm ảnh thế nào chụp ra thế vậy.

Ánh mắt trầm lặng của Chu Kính Dã rơi trên chiếc túi màu đen, cậu gật đầu, trả lời một cách chậm chạp: “Vâng.”

Trước đây cậu rất muốn mua cái máy ảnh này, nhưng hiện giờ đến đúng khi để chạm vào nó cũng chẳng có. Cậu chỉ dám đặt nó ở gần mình, giống như đang gìn giữ lấy một phần hồn ký ức.

Có một khoảng thời gian mỗi khi Chu Kính Dã nhắm mắt lại, trước mắt cậu sẽ hiện lên khung cảnh đầy máu tươi: cậu nhìn thấy người phụ nữ vốn duyên dáng xinh đẹp, nay đang nằm trên giường bệnh, ống thở và dây truyền dịch mắc chằng chịt vào người.

Cậu tận mắt chứng kiến làn da của người phụ nữ ấy dần mất đi vẻ hồng hào, cậu cũng biết, sinh mệnh của người ấy đang chảy trôi đến điểm tận cùng.

Chu Kính Dã muốn hét lên, nhưng mộng ảo như chồng chéo với hiện thực, cậu chẳng thể làm được gì hơn ngoài đứng chết lặng ở lối an toàn, hít lấy mùi thuốc khử trùng, bàn tay che đi khóe mắt đã cay cay.

Giữa lúc tâm tình bất ổn, bỗng nhiên Chu Kính Dã nói ra tâm sự mà cậu đã dồn nén trong lòng bấy lâu: “Máy ảnh... là món quà cuối cùng mẹ tặng em.”

Bầu không khí đột ngột chùng xuống, Lâm Giác Hiểu nhất thời không nói nên lời.

Viền mắt cậu thoáng ửng đỏ. Chu Kính Dã có trưởng thành hơn nữa thì cũng chỉ là một cậu con trai vừa mới lớn mà thôi.

Lâm Giác Hiểu chỉ biết đưa tay vỗ lưng cậu động viên, anh lại nghe Chu Kính Dã bộc bạch, giọng cậu nghẹn ứ, rít lại: “Nhưng em lại... không dám dùng.”

Lần đầu tiên kể từ khi sự việc xảy đến, Chu Kính Dã bộc lộ một phần yếu đuối đến vậy trước mặt người ngoài. Ngay cả khi tang lễ đang diễn ra cậu cũng vẫn gượng gượng, vì mẹ đã từng dặn, “Chu Kính Dã, con trai không được khóc đâu.”

Vì thế Chu Kính Dã không khóc.

Lâm Giác Hiểu im lặng, dành thời gian cho cậu bình tĩnh lại, đợi tới khi anh cất lời một lần nữa, giọng nói vốn đã dịu dàng nay lại dịu dàng hơn cả ngàn vạn lần.

“Kính Dã, anh không biết phải làm thế nào để động viên em,” anh nói. “Anh cũng không muốn để em cảm thấy là anh đang động viên em, bởi vì anh nghĩ, em không muốn anh nhìn thấy em thế này.”

Lâm Giác Hiểu nghĩ ngợi, tiếp tục: “Em không cần phải hướng về phía trước, em có thể ngoảnh lại, nhưng em không được mãi dừng ở một nơi.”

Chu Kính Dã lặng người, giữa lúc cả thế giới đều nói với cậu rằng đừng buồn nữa, hãy nén nỗi đau thương, chỉ có mình Lâm Giác Hiểu nói với cậu, “không sao đâu, em hãy cứ thuận lòng mình, chỉ là đừng mãi buồn thế nhé”.

Anh ngừng một lát: “Mẹ em biết em thích chụp ảnh nên mới mua máy ảnh cho em.”

“Em có thể dùng nó để ghi lại từng giai đoạn trưởng thành, ví dụ như thi Đại học, như mỗi chuyến đi chơi, thậm chí là sau này kết hôn rồi sinh con, cơ mà nghe chừng còn xa lắm.”

“Kính Dã,” Lâm Giác Hiểu nhìn cậu, ánh mắt ôn hòa. “Mẹ em nhìn thấy cả mà.”

Chu Kính Dã tưởng như mình đã chẳng còn giọng nói, nhưng kỳ lạ thay, thứ đã nghẹn ép trong lòng cậu suốt một tháng trời bỗng hóa

nhẹ bằng, tựa đóa hoa tươi cuối cùng cũng đã nở rộ giữa chốn sa mạc hoang vu.

Cậu đã hiểu rõ ý anh, chợt cậu vươn tay ôm chặt lấy eo Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu không phản kháng lại cái ôm siết của cậu, Chu Kính Dĩ rũ mi mắt, vùi đầu lên bả vai anh.

Khát cầu yêu thương như người bộ hành khát cầu ốc đảo.

Độ ấm của Lâm Giác Hiểu, rồi hương sữa tắm thanh thanh trên người anh, cùng một vị với trên người cậu.

Đó chỉ là cái ôm đơn thuần từ một đứa trẻ cần được dỗ dành, Lâm Giác Hiểu cúi đầu, anh không biết nhiều về cách an ủi người khác, chỉ biết vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cậu.

Ngày đầu tiên Chu Kính Dĩ đến với Ninh Ba, cậu đã từng nghĩ, chuyển tới một thành phố hoàn toàn xa lạ, đi gặp người thân mà mình không mấy ấn tượng, lựa chọn này là đúng hay sai.

Và giờ cậu đã tìm được đáp án. Cậu có thể khẳng định, lựa chọn này là đúng đắn.

Hết chương 14

Chương 15

Lâm Giác Hiểu tắt đèn, trước khi rời phòng, anh chúc Chu Kính Dã ngủ ngon.

Ánh đèn vụt tắt, căn phòng rơi vào tĩnh lặng, bóng tối bủa vây không làm Chu Kính Dã nghệt thở, mà trái lại còn khiến cậu cảm thấy vững vàng hơn. Cậu nằm trên giường, điều chỉnh lại tư thế, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Lần đầu tiên cậu không mơ thấy một khoảng trời đầy máu, cậu mơ thấy một biển hoa, hương hoa nồng đượm nơi chóp mũi, gần trong gang tấc.

Cậu còn mơ thấy Lâm Giác Hiểu, mi mắt anh cong cong mỉm cười với cậu, nụ cười còn ngọt ngào hơn cả hương hoa.

Đã lâu rồi cậu mới có được một giấc ngủ ngon đến vậy, cho đến khi tiếng chuông báo thức vang lên, cậu mới giật mình tỉnh lại từ trong mộng.

Tuần này Chu Kính Dã chưa kịp nộp điện thoại, cậu cố tình đặt báo thức lúc sáu giờ để dậy sớm hơn anh. Chu Kính Dã biết tính Lâm Giác Hiểu, dù cho cậu đã từ chối anh rồi, anh vẫn sẽ dậy sớm để đưa cậu đi học. Cậu thò tay tắt báo thức.

Tác phong của cậu con trai mau chóng, thay quần áo rửa mặt là xong, có khi đánh răng mới là lúc cần nhiều thời gian nhất.

Chu Kính Dã không biểu cảm nhìn chăm chăm vào gương, chờ cho bọt kem sắp trượt khỏi cằm mới mở vòi nước rửa sạch.

Thật ra cậu vẫn chưa tỉnh ngủ.

Làm vệ sinh cá nhân xong mới cậu tỉnh hẳn. Cậu đổ đầy thức ăn vào máy cho ăn tự động, gãi lưng đám chó mèo đang ngủ say rồi mới rón rén ra khỏi nhà.

Cạnh khu Lâm Giác Hiểu sống có rất nhiều quán ăn, cậu mua cho Lâm Giác Hiểu một bát cháo trứng bắc thảo thịt nạc, có kèm theo cả bánh quẩy.

Tháng tám tiết trời oi bức, Chu Kính Dã chạy lên chạy xuống như vậy cũng thấy nóng, cậu nới rộng cổ áo, đặt những thứ mình đã mua lên bàn.

Cậu nghĩ một lát, lại lục tìm giấy và bút trong cặp.

Chu Kính Dã cầm bút rất chặt, cậu nắn nót từng nét một, cố gắng khiến chữ mình ngay ngắn hơn...

“Anh, em đi học đây, trên bàn có đồ ăn sáng em mua cho anh, nhớ ăn nhé.”

Cậu làm xong mọi chuyện thì nghe thấy tiếng động từ phòng Lâm Giác Hiểu, lúc này mới sáu giờ ba mươi.

Chu Kính Dã buông bút, khẽ khàng khóa cửa lại, chạy vù xuống tầng, chẳng rõ vì có gì mà bước chạy của cậu hôm nay lại mượt mà đến thế.

Mãi đến khi Chu Kính Dã quét xong thẻ xe đạp công cộng, chống một chân xuống đường, cậu mới bàng hoàng nhận ra một điều.

Trên lưng cậu chẳng có gì.

Chu Kính Dã quên cặp sách ở nhà, cậu thừ người trên yên xe,

nhưng nội tâm đã cuộn cuộn sóng dữ.

Cậu ra ngoài đã được một lúc... có lẽ Lâm Giác Hiểu đã nhìn thấy cặp sách mà cậu để quên trên ghế.

Đúng như dự đoán, điện thoại Chu Kính Dã đổ chuông, màn hình hiển thị “Anh Giác Hiểu”.

Chu Kính Dã cam chịu nhận điện thoại, đầu dây truyền tới tiếng cười của Lâm Giác Hiểu, mang theo một chút lo lắng mơ hồ.

“Kính Dã, em đi học mà không mang cặp sách sao?”

Chu Kính Dã nói không nên lời, mãi sau mới nghẹn ra được một câu “em quên”.

Phỏng chừng như cân nhắc đến chút thể diện ít ỏi còn lại của cậu, Lâm Giác Hiểu nhin cười nói: “Em đang ở đâu? Anh đưa cặp sách cho em.”

“Chỗ thuê xe đạp công cộng trong khu...”

“Cũng may,” Lâm Giác Hiểu đùa, “may mà em chưa đến trường, đợi anh chút nhé.”

Cậu đứng dưới bóng cây ngắt điện thoại, ôm mặt, tai và má đều đỏ bừng.

Xấu hổ quá đi thôi.

Lâm Giác Hiểu rất nhanh đã ra tới nơi, anh mặc áo ngủ mùa hè và quần ống rộng, chân xỏ dép lê chạy tới. Mới xa xa mà Chu Kính Dã đã nhìn thấy nụ cười treo trên khóe môi anh.

“...”

Lâm Giác Hiểu đặt cặp sách vào giỏ xe, tránh cho cậu khỏi ngượng ngùng nên anh không hề nhắc tới chuyện ban nãy, chỉ hỏi: “Em dậy sớm vậy?”

Nhưng nội tâm Chu Kính Dã thì không trào lên khỏi cái hố này được, cậu ngại đến mức không dám nhìn Lâm Giác Hiểu, cúi đầu nói vâng.

“Không cần anh đưa đi thật à?”

“Thôi ạ.” Chu Kính Dã hắng giọng, cứng đầu đáp, “Em tự đi xe đạp được.”

“Ừ.” Lâm Giác Hiểu cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Thế phải nhanh lên, hình như sắp muộn giờ rồi.”

“À...” Lâm Giác Hiểu mỉm cười, “Cảm ơn bữa sáng của em.”

—

Chu Kính Dã guồng chân đạp, nhà cửa và cây cối hai bên đường trôi đi vù vù. Chẳng mấy chốc cậu đã đến trường, vẫn sớm hơn chuông một tẹo.

Cậu vào lớp, Lý Hoan đã an vị cầm sách đọc bài, thấy cậu đi tới thì lập tức sáp lại đầy mờ ám: “Hôm qua thế nào, thầy không phạt cậu đâu nhỉ?”

Thầy nghiêm thì nghiêm thật, nhưng những lúc quan trọng vẫn luôn nghĩ cho học sinh, vì thế học sinh không ghét thầy, thậm chí còn quý thầy là đằng khác.

“Không phạt,” Chu Kính Dã lấy sách vở ra. “Chỉ viết bản kiểm điểm thôi.”

Cậu cau mày, bỗng dưng nhớ lại: “Hình như tôi quên viết rồi.”

“Cậu chưa viết? Thế cái gì đây?” Lý Hoan cầm tờ giấy mỏng manh trên bàn lên, giơ ra trước mặt cậu.

Chu Kính Dã vừa nhìn xuống, ánh mắt đã bị hút chặt vào trang giấy.

Một trang toàn là chữ, nét bút thanh mảnh sạch sẽ rất giống với một người... có lẽ Lâm Giác Hiểu đã viết giúp cậu.

Yết hầu Chu Kính Dã khẽ chuyển động, cậu giành lấy tờ giấy, xem xét thật kỹ càng rồi mới nói nhỏ: “Anh tôi viết hộ.”

Lý Hoan không thể tin nổi: “Anh cậu không mắng mà còn viết bản kiểm điểm hộ cậu?”

Chu Kính Dã không nói gì, cậu cất tờ giấy đi.

Mặt cậu sa sầm, bởi vì một phút bốc đồng của cậu mà khuya rồi Lâm Giác Hiểu vẫn phải tới trường.

Vậy mà anh không giận, còn viết bản kiểm điểm hộ cậu.

Chuông đã reo, lúc này đã là giờ truy bài, Lý Hoan về chỗ nghiêm túc đọc sách.

Chu Kính Dã ngẩn người, lát sau cậu giật vờ lấy một trang giấy mới, chép lại bản kiểm điểm của Lâm Giác Hiểu. Sau đó cậu gấp tờ có nét chữ của Lâm Giác Hiểu lại, cất vào ngăn trong cùng của cặp.

Cậu sẽ không nói cho anh biết, đây là bí mật của riêng mình cậu thôi.

Chuông vào tiết vẫn chưa vang lên, Chu Kính Dã ngủ không đủ giấc, thấy đầu mình nặng nề.

Cậu ngồi ở vị trí cuối lớp, cứ thế mở cửa sau đi ra ngoài một mình, hành lang của khối 12 tĩnh lặng, không có những âm thanh xì xào thường nghe. Mọi người đều đang trân trọng từng giây từng phút vui

đầu vào làm đề, cho đến khi Chu Kính Dã đi ngang qua phòng học ở cuối dãy, cũng là lớp ồn nhất.

Cậu liếc nhìn lớp đó, thấy Đồng Nhạc Thánh ở bên trong.

Chu Kính Dã bình tĩnh rời mắt, vẫn tiếp tục đi về hướng nhà vệ sinh, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đằng sau cũng không đổi sắc.

Cậu mở vòi nước, dùng lòng bàn tay hứng nước hắt lên mặt.

Nước đọng trên mi mắt dày khiến gương mặt cậu càng thêm lạnh lùng. Đồng Nhạc Thánh dẫn theo mấy tên con trai bước vào, khóa cửa nhà vệ sinh lại.

Chu Kính Dã xoay khớp bả vai, lạnh nhạt nói: “Tránh đường.”

“Chu Kính Dã.” Vết bầm trên bụng Đồng Nhạc Thánh còn nhức, nhưng cậu ta nuốt không trôi cục tức này. Cậu ta cười hỏi: “Mày sợ à?”

Chu Kính Dã rất bực cái kiểu cứ gây sự được một lần là lại lấn tới này của Đồng Nhạc Thánh, nhưng cậu không muốn làm phiền Lâm Giác Hiểu nữa.

Cậu tự nhủ với bản thân, nhịn một chút, đừng để lại ấn tượng xấu cho Lâm Giác Hiểu.

Cậu lạnh mặt nhìn Đồng Nhạc Thánh: “Mày đừng gây sự với tao nữa được không?”

Chu Kính Dã nhú mày: “Tao không có thời gian để vờn nhau với mày.”

Đối phương áp đảo về quân số, nhưng Chu Kính Dã không hề hoang mang. Vai cậu sượt qua người Đồng Nhạc Thánh, cậu lờ mắt nhìn cậu ta: “Còn dám quấy rầy tao thì nhớ lấy cú đập tối qua, tao có thể

tặng mảy gấp mười lần như thế.”

Lần đầu tiên cậu cười với Đồng Nhạc Thánh, khóe miệng hơi nhếch lên khiến gương mặt tuấn tú lại càng thêm ưa nhìn: “Hiểu chứ?”

Đồng Nhạc Thánh tròn tròn mắt, cậu ta vừa xác nhận được một chuyện:

Vãi chó, Chu Kính Dã không phải dạng vừa đâu.

Hết chương 15

Chương 16

Chẳng rõ có phải do Chu Kính Dã đe dọa thành công hay không mà từ đó về sau không thấy Đồng Nhạc Thánh đến gây sự nữa.

Mùng 1 tháng 9, học sinh khối mười và mười một xách theo đồ đạc lĩnh kinh về trường. Thay đổi dễ thấy nhất là căng-tin trường càng lúc càng đông người, việc bắt lỗi học sinh vi phạm quy định cũng được siết chặt hơn.

Năm cuối cấp bình thường đến không thể bình thường hơn của Chu Kính Dã cứ như vậy mà bắt đầu, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì đây cũng là năm cuối cùng trong “sự nghiệp” làm học sinh của cậu.

Cậu chẳng lấy làm buồn ngủi, cậu không ngủ nghỉ ở ký túc, một thân một mình đã quen, chỉ thi thoảng mới lại cùng ăn cơm với Lý Hoan.

Những ngày cuối tuần đầu tiên của tháng 9, Chu Kính Dã đứng đợi dưới bóng cây si ngoài cổng trường, đồng phục mùa hè cuối cùng cũng đã đến tay cậu, cậu không cần phải ôm khư khư cái áo khoác giữa tiết trời nóng nực nữa.

Đồng phục mùa hè của Dục Quân là áo sơ mi rộng rãi, trên ngực trái là huy hiệu của trường được thêu bằng chỉ đỏ, quần đồng phục vẫn là quần thể thao, chỉ là chất vải mỏng hơn một chút.

Thật lòng mà nói, bộ đồng phục này ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, nhưng Chu Kính Dã là một cái mắc treo di động nên mặc gì cũng vẫn đẹp như thường.

Thứ sáu, ngoài cổng trường đông nghẹt xe, đoạn đường năm mươi mét phía trước tắc khủng khiếp. Dưới cái nắng chói chang của mặt trời, Chu Kính Dã đứng nguyên tại chỗ, không hề cảm thấy mất kiên nhẫn. Gương mặt lạnh lùng của cậu thậm chí còn ẩn chứa một niềm hân hoan đã được giấu thật kín đáo.

Cậu đang đợi Lâm Giác Hiểu tới đón cậu, vài phút trước anh mới gọi điện thoại, nói hôm nay đường sẽ tắc lắm.

Chu Kính Dã chờ một lát thì thấy bóng dáng của chiếc ô tô màu đen quen thuộc, cậu sai bước về phía đó, mở cửa ngồi vào ghế phó lái.

Lâm Giác Hiểu đang đeo kính râm, thấy Chu Kính Dã đã vào chỗ, anh quay sang cười với cậu: “Ngầu không?”

Chu Kính Dã nhìn nhanh: “Ngầu lắm.”

Bỗng cậu phát hiện đường đi của hôm nay khác với mọi ngày, bèn hỏi thử: “Hôm nay đi chỗ nào khác ạ?”

“Ừ.” Lâm Giác Hiểu gật đầu, “Anh em công tác về rồi, nhờ anh ra đón.”

Chu Kính Dã ngần ra: “Chu... Anh Ngọc Thần về rồi?”

Chu Kính Dã đổi giọng hơi kỳ lạ nhưng Lâm Giác Hiểu không để ý, dường như anh đang rất vui: “Ừ, có quà cho em đấy.”

“...”

Chu Kính Dã không có hứng thú với quà, cậu im lặng một lúc lâu rồi chợt hỏi: “Anh ấy về rồi, anh có còn đoái hoài đến em không?”

“Sao lại hỏi vậy?”

Lâm Giác Hiểu buột miệng, nhưng sau đấy lập tức hiểu ra, Chu Kính

Dã là một đứa trẻ khuyết thiếu cảm giác an toàn, thằng bé ở chung với anh lâu hơn Chu Ngọc Thần, có lẽ sẽ ỷ lại vào anh hơn.

Anh mỉm cười: “Đương nhiên là vẫn quan tâm em rồi.”

Chu Kính Dã nhìn anh bằng ánh mắt u ám, không nở chớp mắt: “Em vẫn ở cùng anh?”

“Ừ.” Lâm Giác Hiểu dỗ dành cậu, “Có người mua bữa sáng cho anh mỗi ngày, cuối tuần lại nấu cơm cho anh ăn, em ở đây còn phụ anh chăm sóc mấy cục vàng cục bạc ở nhà nữa.”

Chu Kính Dã cuối cùng cũng có thể an tâm, không quán lầy Lâm Giác Hiểu hỏi này hỏi nọ nữa mà ngồi yên lặng nghịch điện thoại.

Trước cửa sân bay có bãi đỗ xe, Lâm Giác Hiểu dừng xe ở gần đó, gửi định vị cho Chu Ngọc Thần.

Không lâu sau có người kéo theo một chiếc va-li cỡ lớn nhất đi tới, Chu Ngọc Thần theo thói quen mở cửa ghế phó lái.

Chu Kính Dã đang nghịch điện thoại nhướn mày, cậu bình tĩnh nhìn Chu Ngọc Thần rồi nói: “Cần em nhường chỗ cho anh không?”

“Không cần, không cần.” Chu Ngọc Thần lắc đầu quày quẩy, kéo cửa xe ngồi vào ghế sau.

Lâm Giác Hiểu nhìn Chu Ngọc Thần qua kính chiếu hậu, trêu anh: “Cậu đi đâu mà đen thùi lùì thế kia.”

Người Chu Ngọc Thần toàn mồ hôi, anh chỉnh cho quạt điều hòa thổi chính diện mới thấy mình như sống dậy.

Tay anh quạt gió, nói xấu cấp trên: “Sếp ừn tở lên cái chỗ khi ho cò gáy nào đấy, nóng chết đi được, mạng mẽo thì như cái quần què, may mà còn được tắm.”

Lâm Giác Hiểu cười vui vẻ: “Tã quá vậy.”

“Ừ đấy, tã lắm.” Chu Ngọc Thần thờ dài, “Có thương tở thì mời tở một bữa đi...”

“Được luôn.”

Lâm Giác Hiểu đồng ý ngay tấp lự, còn Chu Kính Dã thì hơi cau mày. Cậu vô thức cụp mắt cúi gằm xuống, lắng nghe Lâm Giác Hiểu nói chuyện thân thiết với Chu Ngọc Thần. Hai anh ấy lâu rồi không gặp, trời Nam đất Bắc chuyện gì cũng nói đến là hăng say, chủ đề bất chợt chuyển tới Chu Kính Dã.

Chắc vì Chu Ngọc Thần cảm thấy mình cần phải có trách nhiệm làm anh, anh hỏi: “Kính Dã, trường học thế nào?”

Chu Kính Dã đáp: “Cũng được.”

Lâm Giác Hiểu vẫn đang ngồi đây, cậu nghĩ ngợi rồi bổ sung thêm hai chữ: “Tốt lắm.”

“...”

Chu Ngọc Thần cười khan mấy tiếng, bắt tín hiệu cầu cứu cho Lâm Giác Hiểu, anh có thể thấy được em trai anh không thân với anh lắm mà thân với Lâm Giác Hiểu hơn. Nếu xét theo thái độ của Chu Kính Dã đối với hai người, Lâm Giác Hiểu giống anh ruột của em ấy hơn hẳn.

Lâm Giác Hiểu tập trung lái xe, không nhận được ánh mắt của Chu Ngọc Thần. Anh hỏi: “Ăn nhà hàng hay về nhà tở?”

“Về nhà cậu đi,” Chu Ngọc Thần nói. “Bên ngoài nóng lắm, hôm nay là thứ sáu, ăn ngoài chắc sẽ phải xếp hàng.”

Lâm Giác Hiểu nói: “Được, vậy về nhà tớ.”

Anh hỏi Chu Kính Dã: “Kính Dã, em muốn ăn gì?”

Chu Kính Dã ậm ừ: “Gì cũng được ạ.”

Giờ giấc của Lâm Giác Hiểu và cậu khác nhau, cậu ăn cơm Lâm Giác Hiểu nấu còn chưa được mấy lần, vậy mà Chu Ngọc Thần vừa đến đã được hưởng “đãi ngộ” ấy.

Về tới nhà Lâm Giác Hiểu, Chu Ngọc Thần một mực đòi tự mang hành lý lên, anh tỏ ra thần bí ghé bên tai Lâm Giác Hiểu thì thầm: “Tớ có cái này hay lắm.”

Lâm Giác Hiểu thấy lời anh khá đáng ngờ, nhưng rồi vẫn tin. Chỉ tiếc là Chu Ngọc Thần đã đánh giá cao thể lực của bản thân, mới bê được nửa đường mà anh đã dừng lại thở phì phò.

Chu Kính Dã đứng bên cạnh, mắt thấy Lâm Giác Hiểu chuẩn bị giúp đỡ, cậu tiến lên trước anh một bước, nhận lấy va-li của Chu Ngọc Thần: “Em bê cho.”

Cậu nói xong, ba bậc ghép thành hai bước không tốn mấy sức đã xách được va-li lên tầng,

Chu Kính Dã đặt va-li xuống đất để kéo, đi một mình đằng trước. Lâm Giác Hiểu cười cười, huých vai Chu Ngọc Thần: “Sao, em cậu siêu không?”

Chu Ngọc Thần cũng không ngượng, anh vung vẩy tay, không cảm thấy có vấn đề gì: “Học sinh cấp ba có khác, khỏe thật.”

Lâm Giác Hiểu vào bếp làm cơm, bỗng nhiên Chu Ngọc Thần nhớ ra chuyện Lâm Giác Hiểu nói với anh hôm trước, Lâm Giác Hiểu bảo anh trò chuyện với Chu Kính Dã, vừa hay bây giờ đang không bận việc gì.

Anh thấy Chu Kính Dã đang tưới hoa ngoài ban công. Lâm Giác Hiểu thích trồng hoa, nhưng lại sợ chó mèo gặm mất cây nên cửa ban công ngày thường toàn khóa chặt.

Cửa trượt bị Chu Ngọc Thần đẩy ra. Chu Kính Dã nghe thấy, cậu quay đầu, nhìn thấy là Chu Ngọc Thần thì lại quay đi, hỏi: “Sao thế ạ?”

Động tác tưới hoa của cậu trông có vẻ tùy ý nhưng lại rất chuyên chú, tựa như đang điêu khắc một món đồ cao cấp.

Chu Ngọc Thần do dự, tự thấy hình như cậu không có ý định tâm sự với anh, nhưng anh vẫn hỏi: “Thì... Giác Hiểu bảo anh nói chuyện với em?”

Nước trong bình tưới đã hết, Chu Kính Dã đặt bình rỗng lên bàn cạnh đám hoa cỏ, ngón tay cậu chạm nhẹ lên cánh hoa vẫn còn đọng nước, cánh hoa mềm mại rung rinh theo động tác của cậu.

Chu Kính Dã không vui nói: “Tại sao anh ấy không tự nói với em?”

Hết chương 16

Chương 17

“Hở?”

Chu Ngọc Thần ngẩn ra khi nghe cậu hỏi vậy, anh đang không hiểu chuyện gì đang diễn ra giữa Chu Kính Dã và Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu cảm thấy mình không phải là anh ruột của Chu Kính Dã nên có rất nhiều chuyện không quản lý được, còn Chu Kính Dã thì lại rất tin tưởng Lâm Giác Hiểu?

Dù vậy, nét tính cách này của Lâm Giác Hiểu đúng thật là rất được mọi người yêu mến.

Chu Kính Dã yên lặng chốc lát, cậu quay về chủ đề ban nãy: “Nói gì bây giờ?”

“...”

Chu Ngọc Thần chịu, không nói được, anh vốn không thân với Chu Kính Dã, cũng không biết nhiều về cuộc sống của cậu hiện giờ.

Anh có ấn tượng sâu sắc với con trai ở độ tuổi nổi loạn này, anh sợ mình sẽ lỡ miệng hỏi trúng một vấn đề nhạy cảm nào đó của cậu. Anh không biết Chu Kính Dã có giống với đồng lứa hay không, nhưng dáng vẻ lúc này của Chu Kính Dã không giống như muốn tiếp tục nói chuyện với anh.

Chu Ngọc Thần cố gắng nghĩ cách để tiếp tục: “Học hành có ổn không?”

“Ôn ạ.”

“VẬY... có tiến bộ hơn trước không?”

“Em không biết, vẫn chưa thi.”

Anh hỏi gì Chu Kính Dã đáp nấy, không trả lời qua loa, nhưng vẫn giữ khoảng cách.

Chu Ngọc Thần đã nhận ra Chu Kính Dã không có ý muốn thân cận, anh thờ dài, hỏi nốt một câu cuối cùng: “Em ở nhà Giác Hiểu có thấy quen không?”

“Quen lắm.”

Tốc độ đáp lời của Chu Kính Dã nhanh hơn. Ban công nóng bức, mồ hôi Chu Ngọc Thần toát ra đầm đìa, nhưng trông Chu Kính Dã vẫn rất thoải mái sạch sẽ.

Ánh mắt cậu như bị phủ lên một tầng sương mù: “Anh muốn đưa em đi?”

“... Hay là anh Giác Hiểu không muốn em ở đây nữa?”

“Không không không,” Chu Ngọc Thần xua tay phủ nhận. “Anh chỉ hỏi thế thôi.”

Chu Kính Dã nói vâng.

“Giác Hiểu khá thích em đấy, cậu ấy tốt bụng nhưng không phải với ai cũng thế. Anh thấy cậu ấy tốt với em thế này thì hẳn là thật lòng thích em.”

Hai mắt Chu Kính Dã tỏa sáng, tiếng “vâng” sau ấy nhanh và nhẹ hơn.

Ngoài ban công quá nóng, anh trò chuyện với cậu thêm đôi câu thì không chịu được nữa, vào lại phòng.

Chu Kính Dã hứng đầy một bình nước, tiếp tục với những chậu cây ban nãy chưa kịp tưới, cây và hoa ban công xanh mát tràn đầy sức sống.

Cậu trở vào phòng mà vẫn thấy Lâm Giác Hiểu đang nấu cơm trong bếp, cậu đang định vào giúp thì chợt nhớ ra chuyện gì đó, đổi hướng về phòng mình.

Cậu lục tìm tấm thẻ ngân hàng trong ngăn tủ.

Chu Ngọc Thần đang lướt video trong phòng khách, xem trúng cái gì hay ho mà cười ặc ặc như ngỗng kêu, ngay lúc anh đang cười sắp ngã lăn khỏi ghế thì thấy một tấm thẻ chìa ra trước mặt.

Tấm thẻ ấy được cầm bởi bàn tay với những khớp xương rõ ràng của Chu Kính Dã.

Chu Ngọc Thần: “?”

Anh đặt điện thoại qua một bên, nghi hoặc ngẩng đầu: “Đưa thẻ cho anh làm gì?”

Chu Kính Dã lời ít ý nhiều: “Tiền phòng trọ.”

Mẹ mất để lại cho cậu một số tiền đủ để cậu không phải lo lắng chuyện cơm ăn áo mặc, ở thành phố kế bên còn có một căn nhà.

Nhà ông bà ngoại cậu là một gia đình đông con trọng nam khinh nữ điển hình, nhưng khi mẹ cậu mất, ông bà thấy cậu bơ vơ nên vẫn nể tình, phần lớn di sản của mẹ đều để lại cho cậu.

Cậu đã muốn đưa tấm thẻ này cho Lâm Giác Hiểu từ lâu nhưng vẫn chưa tìm được thời điểm thích hợp, cuối cùng thì nghĩ tới Chu Ngọc

Thần.

Chu Ngọc Thần vô thức từ chối: “Anh từng đưa cho cậu ấy rồi, cậu ấy không nhận.”

Tay Chu Kính Dã vẫn kiên định không di dịch, đứng như một tòa núi nhỏ trước mặt anh, muốn đẩy cũng không đẩy được.

Chu Ngọc Thần nhìn vào mắt cậu thật lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, nhận lấy tấm thẻ mỏng manh: “Được rồi, được rồi, anh đưa.”

Chu Kính Dã: “Cảm ơn.”

Cậu thấy mình ở đây rất phiền cho Lâm Giác Hiểu, ban đầu cậu còn nghĩ, tới Ninh Ba rồi sẽ thuê một phòng ngoài.

Nhưng giờ cậu không định thế nữa.

Chu Kính Dã đưa thẻ cho Chu Ngọc Thần xong thì vào phòng bếp, Lâm Giác Hiểu đang nấu canh thịt bò.

Phòng bếp không có điều hòa, Lâm Giác Hiểu lấy tay tự quạt cho chính mình, quay lại thấy Chu Kính Dã thì rất ngạc nhiên: “Em vào làm gì vậy, trong này nóng lắm, cứ ra ngoài chờ với anh em đi.”

Chu Kính Dã yên lặng giúp anh cắt hành trên thớt rồi mới nói: “Em vào phụ anh.”

“Không cần đâu, không cần,” Lâm Giác Hiểu cười đẩy cậu ra ngoài. “Một mình anh là được rồi, không nổ bếp được.”

Chu Kính Dã nghe lời đi ra, nhưng lúc sau lại thấy cậu đi vào, trên tay là cây quạt giấy.

Cậu cầm quạt, đứng xa xa nhìn anh.

Lâm Giác Hiểu hiểu ý, biết là không đuổi được cậu đi nên đành bất lực vẫy tay: “Thôi được, lại đây quạt cho anh.”

Nghe vậy, Chu Kính Dã bước nhanh qua đó, bàn tay kiên nhẫn nhẹ nhàng phẩy quạt.

Cậu cao hơn Lâm Giác Hiểu một chút, nhưng rất ỷ lại mà dính sát lấy bên người Lâm Giác Hiểu, một tay Chu Kính Dã chống trên bàn đá, tay còn lại ân cần quạt cho anh.

Chu Ngọc Thần ngồi trên ghế nhìn qua lớp kính mờ vân hoa, anh không hóng hớt nổi nữa.

Anh cảm thấy dáng vẻ của Chu Kính Dã hiện giờ cứ quen mắt thế nào ấy, vừa hay, đôi Bình Bình đang vẩy cuống quýt vô tình quét qua chân anh.

Mí mắt Chu Ngọc Thần giàn giụa, yên lặng cúi xuống, cuối cùng anh cũng nhận ra Chu Kính Dã khi đứng bên Lâm Giác Hiểu giống với gì rồi.

*

Ăn cơm xong, Chu Ngọc Thần vươn vai, rót cuộc cũng chịu mở chiếc va-li yêu dấu kia ra. Lúc này Lâm Giác Hiểu mới biết vì sao va-li lại nặng đến thế: hết nửa cái va-li đã bị Chu Ngọc Thần nhồi kín đặc sản. Chu Ngọc Thần vỗ đồng hồ rất hào phóng: “Cái va-li này đáng giá mấy nghìn tệ đó, nghe bảo mấy thứ này bổ lắm, tốt cho sức khỏe, chia cậu một nửa đấy, mai cậu mang về cho cô chú!”

“... Hay là thôi, cậu cứ giữ lấy.”

“Không được, cậu phải nhận!” Chu Ngọc Thần coi như không nghe thấy, lại bới từ trong túi ra một cái hộp được bọc lại cẩn thận, anh ngập ngừng: “Kính Dã, Giác Hiểu kể là em thích chụp ảnh, anh cũng không hiểu lắm về mấy thứ này nên mua tạm một ống kính cho em.”

Chu Kính Dã nhìn thoáng qua, cậu chỉ nhìn vỏ hộp bên ngoài cũng biết đồ của hãng này không rẻ.

“Em...”

Chu Kính Dã định từ chối, bỗng Lâm Giác Hiểu vỗ vai cậu, ý tứ rất rõ ràng.

Vai cậu nháy mắt căng cứng, sau đó dần dần thả lỏng. Chu Kính Dã nhận lấy ống kính: “... Cảm ơn anh.”

Chu Ngọc Thần không đi xe, phòng anh thuê cũng xa nơi này, Lâm Giác Hiểu chuẩn bị lái xe tiễn anh ra trạm tàu điện ngầm.

Chu Kính Dã không có lý do để đi theo nên trong xe chỉ có hai người họ, Chu Ngọc Thần nghĩ ngợi, đưa tấm thẻ mà Chu Kính Dã đã dúi vào anh cho Lâm Giác Hiểu: “Chu Kính Dã đưa cậu.”

“Kính Dã?”

Phản ứng của Lâm Giác Hiểu giống như anh nghĩ: “Tớ không nhận đâu.”

“Cứ cầm lấy đi,” Chu Ngọc Thần khuyên nhủ, anh nhét tấm thẻ vào túi Lâm Giác Hiểu. “Cậu mà không nhận...”

“... Chu Kính Dã không yên tâm đâu.”

Hết chương 17

Chương 18

Trên đường về nhà, trong xe chỉ còn lại một mình Lâm Giác Hiểu, bót đi một Chu Ngọc Thần để nói chuyện nên không gian yên tĩnh hẳn.

Giờ đã tối muộn, anh tắt điều hòa, hạ kính cửa sổ xe xuống. Lái xe với tốc độ cao thì gió bên ngoài lùa vào cũng đủ mát. Gió tự nhiên khác gió điều hòa nhiều lắm, không lạnh như gió điều hòa, nhưng khi phả lên mặt lại rất sáng khoái.

Lâm Giác Hiểu đỗ xe dưới tầng như mọi ngày, sau đó lên nhà.

Trong lúc leo thang bộ anh đã nghĩ rất nhiều.

Tấm thẻ của Chu Kính Dã đang nằm im lìm trong túi áo anh, anh bối rối, dừng lại giữa cầu thang.

Anh không biết nên xử trí tấm thẻ này thế nào nữa.

Thật ra trong nhà có thêm một người không khiến Lâm Giác Hiểu cảm thấy khó chịu, anh không tiêu tốn bao nhiêu cho Chu Kính Dã, Chu Kính Dã cũng không chiếm lợi ích gì của anh, thậm chí rất nhiều đồ ăn đều do Chu Kính Dã tự bỏ tiền túi mua.

Lâm Giác Hiểu day huyệt thái dương, cuối cùng vẫn giữ nguyên tấm thẻ trong túi. Anh sẽ làm theo lời Chu Ngọc Thần để cậu yên lòng, đợi khi cậu tốt nghiệp thì trả lại cho cậu sau.

Anh hít sâu một hơi, tiếp tục lên cầu thang, đẩy cửa vào nhà.

Có lẽ Chu Kính Dã đang trong phòng ngủ, phòng khách không một

bóng người, Kiện Kiện hiếm khi chạy tới làm nũng. Kiện Kiện là một chú mèo điền viên bình thường mà Lâm Giác Hiểu nhặt được trong khu, chắc ngày trước từng được nhận nuôi nên chú ta không sợ người. Sau đấy có thể vì một bên mắt kết vảy mà bị chủ nhân bỏ rơi, từ đó không còn thân cận với người nữa, chỉ thỉnh thoảng mới như bị ma nhập mà làm nũng rồi kêu lên mấy tiếng “meo meo”.

Lâm Giác Hiểu ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nựng cái cằm mềm mại của chú ta: “No chưa?”

Anh cũng đoán được phần nào lý do Chu Kính Dã đưa thẻ cho anh, lại liên tưởng đến những câu hỏi mà hôm nay Chu Kính Dã đã hỏi anh khi ngồi trong xe.

Nền nhà đã được lau sạch sẽ, anh khoanh chân ngồi bệt xuống sàn, Kiện Kiện nhảy phốc vào lòng anh, nằm xuống. Lâm Giác Hiểu xoa đầu nó trong vô thức, mấy đứa khác cũng chạy tới đòi được vuốt ve.

Lâm Giác Hiểu nghĩ...

Phòng chừng vừa mất đi người thân, em ấy sẽ cảm thấy thật cô đơn, em ấy chỉ là một đứa nhỏ còn chưa trưởng thành, bơ vơ đến một thành phố xa lạ. Hiện tại anh là người đã ở bên Chu Kính Dã lâu nhất, bởi thế cho nên Chu Kính Dã mới bất an đến vậy, thậm chí còn sợ chính anh cũng không cần cậu nữa.

Anh nghĩ đến đây thì cửa phòng của Chu Kính Dã mở ra.

Cậu vừa tắm xong, tóc vẫn chưa sấy khô, nước nhỏ giọt từ đuôi tóc xuống cổ áo, thấm ướt một vùng.

Lâm Giác Hiểu vẫy tay với cậu: “Kính Dã.”

Chu Kính Dã bước vài bước đến trước mặt Lâm Giác Hiểu, cúi đầu hỏi anh: “Gì thế ạ?”

Lâm Giác Hiểu chỉ vào chân tóc mình: “Chưa khô.”

“Không sao...” Chu Kính Dã hơi thất vọng, “Lát là khô ấy mà.”

Nhưng Lâm Giác Hiểu lại đứng dậy, anh mở ngăn tủ dưới bàn uống nước ra lấy máy sấy, nói với cậu: “Hay em ngồi xuống đi, anh sấy cho em?”

Biểu cảm trên gương mặt Chu Kính Dã vừa thay đổi nhưng khó mà nhận thấy, cậu ngồi xuống ghế sofa phía trước Lâm Giác Hiểu, rất phối hợp với anh, cúi đầu xuống, mặc anh xử trí.

“Anh bắt đầu nhé.”

Lâm Giác Hiểu nói nhỏ, gió nóng thổi tới từ phía sau Chu Kính Dã, đôi lúc bất cẩn thổi trúng vùng nhạy cảm trên gáy cậu. Ngón tay thon dài của anh nhấn nạy lồng vào mái tóc Chu Kính Dã. Cậu nín thở.

Ban nãy cậu đã sấy qua qua nên chẳng mấy chốc mà tóc đã khô, “tạch” một tiếng, Lâm Giác Hiểu tắt máy sấy, nói khẽ: “Xong rồi.”

Chu Kính Dã gượng gạo đáp lời: “Cảm ơn.”

Bóng lưng cậu hoảng hốt như muốn bỏ chạy: “Em đi làm bài đây.”

“Khoan,” Lâm Giác Hiểu giữ cậu lại, anh cầm lấy một quả quýt, lăn nó vài vòng trên mặt bàn rồi vỗ tay lên vị trí bên cạnh mình, “tụi mình nói chuyện đã.”

Chu Kính Dã đoán được là chuyện Chu Ngọc Thần đưa thẻ cho anh, chịu trận ngồi xuống.

Lâm Giác Hiểu cúi xuống bắt đầu bóc quýt, mi mắt theo góc độ này như khép hờ, anh cẩn thận bóc từng chút vỏ một, thậm chí còn rất tâm lý mà gỡ bỏ những sợi xơ trắng trắng. Bàn tay của bác sĩ thường đẹp, tay của bác sĩ thú y cũng vậy. Hoặc ít nhất là tay Lâm

Giác Hiểu rất đẹp, thon gầy nhưng không khiến người ta cảm thấy yếu ớt.la

Lâm Giác Hiểu không thích ăn hoa quả, quả quýt này anh đang bóc cho ai là một điều dễ hiểu. Anh đưa cho Chu Kính Dã, châm chọc mở lời: “Thẻ của em... anh sẽ cầm.”

Lời này của Lâm Giác Hiểu chỉ là để Chu Kính Dã an lòng.

Yết hầu cậu nhúc nhích, nuốt từng múi quýt mọng nước xuống.

Vị chua chua ngọt ngọt tan ra trong khoang miệng, cậu cúi thấp đầu nói vâng, lại nhét thêm một múi nữa vào miệng.

Lâm Giác Hiểu do dự, hỏi: “Quầng mắt em đậm quá, học bài tới khuya à?”

Chu Kính Dã sờ lên phần da dưới mắt theo phản xạ, không có gương nên cậu không rõ mặt mình thế nào. Có lẽ quầng mắt cậu thâm thật, nhưng nguyên do thì chẳng liên quan gì đến học tập, mà do cậu không ngủ được.

Chuyển tới Ninh Ba, nhất là sau khi nghe được những lời ấy của Lâm Giác Hiểu, tình trạng mất ngủ của cậu quả thật đã đỡ hơn ngày trước, nhưng mất ngủ cứ như đã trở thành thói quen khó bỏ của cậu, cách vài ngày lại lặp lại một lần. Lại thêm cậu là học sinh cuối cấp, có đôi khi bài tập không kịp làm hết trong giờ tự học tối nên về nhà phải làm tiếp, ngày hôm sau vẫn phải dậy sớm, quầng thâm ở mắt do vậy mà khó lòng tránh khỏi.

Chu Kính Dã chớp mắt, phần da dưới mắt bị cậu dụi hơi ửng đỏ, nuốt lại từ “vâng” mà cậu suýt buột miệng. Cậu ngập ngừng rồi bỗng sửa lời: “... Em không ngủ được, em bị mất ngủ.”

“Mất ngủ?”

Lâm Giác Hiểu thầm thở dài trong lòng, gợi ý: “Có cần anh hâm một cốc sữa bò cho em không?”

“Em thử rồi, không được.”

Hồi sắp tốt nghiệp, Lâm Giác Hiểu cũng hay vì lo lắng quá độ mà mất ngủ, anh hiểu nỗi đau khổ của việc ấy, rõ ràng là muốn ngủ nhưng chưa đến nửa đêm canh ba thì nhất định không vào giấc.

Anh đưa ra một ý kiến không đáng tin là mấy: “Hay để tối nay anh ngủ chung với em?”

Lâm Giác Hiểu đoán là do Chu Kính Dã ngủ không yên giấc, theo lý thuyết thì khi mất ngủ có một người thân bên cạnh sẽ đỡ hơn. Anh cũng đoán được phần nào nguyên nhân khiến Chu Kính Dã mất ngủ, nhưng anh sẽ không hỏi thành lời, anh chỉ tìm cách giúp Chu Kính Dã giảm bớt tình trạng này mà thôi.

Chu Kính Dã đã ăn xong, ngón tay vẫn còn lưu lại mùi thơm thoang thoảng của quýt, nhất là khi cậu chạm ngón tay lên chóp mũi, hương quýt lại càng nồng hơn. Đây là động tác cậu sẽ vô thức làm mỗi khi căng thẳng.

Cậu không nói gì, bả vai lẫn sống lưng đều đang gồng cứng lại, Lâm Giác Hiểu cho rằng cậu đang kháng cự, không muốn anh thân thiết như vậy.

Lâm Giác Hiểu cẩn thận nghĩ lại, cũng cảm thấy lời nói của mình quá đường đột nên chữa cháy: “Ban nãy anh chỉ nói vậy thôi, em không muốn thì...”

Lời còn chưa dứt đã bị Chu Kính Dã cắt ngang.

“Vâng.” Chu Kính Dã rất nhanh đã đồng ý, khẽ nói, “Vậy ngủ phòng anh hay phòng em?”

“... Hình như phòng em hơi nhỏ.”

Hết chương 18

Chương 19

Chu Kính Dã ngồi trên giường, tựa lưng lên gối dựa, cầm điện thoại trên tay nhưng ánh mắt thì lạc vào hư không.

Lông mi dài run run, cánh môi mỏng hơi mím chặt lại, lúc này đây cậu đang rất căng thẳng, trong tim như có chú nai con đang nhảy nhót.

Chu Kính Dã lấy tay xoa lên ngực trái của mình.

Cậu hơi nghiêng đầu nhìn sang, liếc qua phần đệm còn trống bên cạnh. Chăn của Lâm Giác Hiểu có màu xám đậm, dường như anh không quá để ý đến những chuyện thế này – anh không thích những thứ màu mè hoa lá, chỉ cần trông sạch sẽ là được. Trên chăn không có mùi gì đặc biệt, chỉ có hương xà phòng Lâm Giác Hiểu ngày thường hay dùng.

Yết hầu Chu Kính Dã nhúc nhích, cậu hồi hộp đến nỗi không dám đặt tay lên chăn nên đành ngẩng đầu, thử cố gắng chuyển dời sự chú ý của mình sang hướng khác.

Phòng của Lâm Giác Hiểu sạch sẽ, anh vốn không thích sắm sửa đồ mới, mua cái gì cũng đều có mục đích nhất định. Tủ trong phòng thậm chí còn chưa được lấp đầy, số lego đang bày chỉ chiếm nửa tủ, có lẽ đều do Lâm Giác Hiểu tự tay lắp ghép. Đây cũng là sở thích giống thanh niên đầu tiên của Lâm Giác Hiểu mà Chu Kính Dã biết. Lâm Giác Hiểu không hút thuốc, không uống rượu, cũng không nhảy bar, ngày thường chỉ thích dắt chó đi dạo với chăm cây cỏ. Thế nên cậu mới cảm thấy anh như mặt hồ giữa mùa hạ, tĩnh lặng phản chiếu nắng mặt trời.

Cậu tò mò, chăm chú nhìn mô hình lego, nhưng nghĩ kỹ lại thì đây đúng là thứ mà Lâm Giác Hiểu sẽ thích. Lắp ghép lego cần sự nhẫn nại, tiêu tốn nhiều thời gian, ghép xong trưng bày ở đó lại thỏa mãn được đam mê sưu tập.

Chu Kính Dã nhìn đến ngăn người, cửa phòng đột ngột mở ra, Lâm Giác Hiểu bước vào.

Trang phục của Lâm Giác Hiểu khi ở nhà cũng thoải mái hơn, áo ngủ của anh là áo đã mặc lâu năm nên hơi bai, vì giặt nhiều nên vải trắng khá mỏng, nhưng không xuyên thấu mà chỉ càng tôn lên xương quai xanh mảnh mai của anh. Anh mặc quần đùi ống rộng, chân đi dép xỏ ngón, biếng nhác mà ngã người xuống phần đệm bên cạnh Chu Kính Dã. Dường như có một luồng khí nóng bốc lên khi anh nằm xuống, cuốn theo cả hương sữa tắm thoang thoảng. Anh nằm rất thoải mái, không vì trên giường có thêm một người mà cảm thấy không được tự nhiên.

Anh đá dép, luồn vào chăn. Chăn trên giường chỉ có một chiếc, động tác vén chăn của anh rất nhẹ nhàng nhưng vẫn có gió theo khe hở lọt vào từ bên ngoài. Tay Chu Kính Dã bắt đầu toát mồ hôi liên tục.

“Em nóng không?” Lâm Giác Hiểu hỏi. “Nóng thì anh giảm điều hòa xuống nhé?”

Lòng bàn tay Chu Kính Dã càng ngày càng dấp dính, cuộn chặt lại trên đùi, cậu muốn chạm vào Lâm Giác Hiểu, nhưng lại không dám chạm vào anh.

Cậu cúi đầu, lí nhí: “Không nóng...”

Lâm Giác Hiểu bật cười hỏi: “Em sao thế? Ngủ chung với anh nên căng thẳng hả?”

“... Không ạ.”

“Hay là xấu hổ?”

“...”

Sắc mặt Lâm Giác Hiểu thoáng đổi, anh không ngờ mình chỉ đoán bừa thôi mà lại trúng phóc.

Anh thả điện thoại trong tay xuống, quàng vai Chu Kính Dã, thân thiết mà kéo cậu lại gần mình hơn.

Đôi ngọạ tàp xinh xính luôn nổi lên mỗi khi anh cười, thái độ của anh với Chu Kính Dã giống thái độ của người lớn với con trẻ trong nhà, anh trêu cậu: “Xấu hổ thật đấy hả?”

Chu Kính Dã miệng thì nói không nhưng cảm giác ẩm ướt trên tay lại càng rõ rệt, tuy vậy cũng còn may là tai cậu không đỏ.

“Không sao đâu, con trai với nhau cả mà.”

Ánh mắt của Chu Kính Dã cuối cùng cũng dám chuyển hướng về bên này, dừng lại trên xương quai xanh của Lâm Giác Hiểu. Cậu hỏi: “Ngày trước anh có từng ngủ chung với ai không?”

“Có chứ,” Lâm Giác Hiểu vươn vai. “Anh nhớ hồi cấp ba đi học quân sự, có độc một tấm đệm lớn, muốn ngủ riêng cũng không được.”

“Với cả ngày trước anh và anh em đi du lịch, hồi đấy đâu có nhiều tiền, cả hai đứa đều nghèo rớt mồng tơi, chỉ thuê được một phòng.”

Ngày ấy khách sạn không gấp như bây giờ, chỉ cần trả tiền thôi, trong phòng có bao nhiêu người họ cũng mặc kệ.

Lâm Giác Hiểu chợt hào hứng: “Hình như có ảnh hồi đó bọn anh đi chơi, em có muốn xem không?”

Hai mắt Chu Kính Dã tỏa sáng: “Được ạ?”

Cậu chưa được xem ảnh của Lâm Giác Hiểu ngày trước nên rất tò mò, ngày ấy anh sẽ thế nào, có thay đổi gì nhiều so với bây giờ không?

“Tất nhiên là được,” Lâm Giác Hiểu cười nói. Anh rời giường, đi đến trước tủ, rút ra một cuốn album rồi quay đầu nói với cậu. “Ra đây xem này.”

Anh thích lưu giữ lại từng khoảnh khắc trong cuộc đời mình, ảnh chụp không nhiều, song dường như cột mốc nào cũng có.

Anh dỡ lấy gáy album, lật loạt soạt qua mấy trang sau, Chu Kính Dã tới chậm nên không kịp xem những trang phía trước.

Cậu chỉ thấy trang mà ngón tay Lâm Giác Hiểu đang miết lấy, địa điểm là con đường trên núi Bàn Sơn, một vài xe đạp leo núi đang dựng bên cạnh, lấy bối cảnh là mặt trời như quả cầu lửa rực cháy vừa ló dạng, xua tan đi sương sớm buổi bình minh.

Chu Kính Dã không có hứng thú ngắm cảnh mặt trời mọc tráng lệ, cậu chỉ nhìn Lâm Giác Hiểu.

Có thể do đi vào mùa hè nên anh mặc áo polo ngắn tay màu xanh đậm, bên dưới là quần ngố dài vừa đúng đầu gối.

Gương mặt anh trông non hơn, nhưng khi cười lên lại trùng khớp với hiện tại, anh nghiêng đầu cười, nhìn ống kính giờ tay chữ V.

So với đồng lúa đang trong thời kỳ nổi loạn, mái tóc anh gọn gàng hơn rất nhiều, phía trước không dài quá lông mày, hai bên không chạm tới vành tai.

Anh rất trắng, cả người mang theo hương vị thiếu niên, thanh mát như ly nước bạc hà ngày hè.

Bỗng nhiên Chu Kính Dã nói: “Đẹp lắm.”

“Em khen phong cảnh hả?” Lâm Giác Hiểu nhìn bức ảnh hồi lâu, rồi cuộc cũng nhớ ra. “Hình như là núi nào của thành phố bên cạnh ấy, nổi tiếng lắm.”

Anh gấp cuốn album lại, đặt nó về chỗ cũ, Lâm Giác Hiểu nghĩ Chu Kính Dã thích nhiếp ảnh, thấy phong cảnh nơi ấy đẹp nên muốn đi chụp.

“Nếu em thích thì lần tới anh sẽ đưa em đi,” Lâm Giác Hiểu nói, “nhưng nếu em muốn chụp cảnh mặt trời mọc thì phải dậy từ ba giờ sáng, chỗ đó chưa có cáp treo nên phải tự đạp xe.”

Anh mỉm cười: “Hơi mệt nhưng cũng thú vị lắm.”

Ngăn đặt album cao hơn Lâm Giác Hiểu một chút, anh còn chưa kịp phản ứng lại thì Chu Kính Dã tiến lên, đứng rất gần anh.

Chu Kính Dã đột ngột vươn tay, cánh tay cậu lướt qua tai Lâm Giác Hiểu, lấy quyển album Lâm Giác Hiểu vừa đặt lên xuống.

Bìa album có màu xanh lục và hơi nhám, Chu Kính Dã vô thức dùng ngón tay vuốt nhẹ nhẹ lên nó. Cậu cúi đầu, không mở album ra xem mà chỉ buông thõng cánh tay.

Cậu đang đứng rất gần Lâm Giác Hiểu, dường như chỉ cần nhích thêm vài bước là có thể hôn anh ấy.

Vành tai Chu Kính Dã hồng hồng, cậu nói nhỏ xiu: “Em nói anh đẹp.”

Ban đầu Lâm Giác Hiểu còn thấy buồn cười, anh được con gái khen nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên có cậu con trai kém anh vài tuổi khen anh như vậy. Nhưng sau đó anh lại thấy hơi ngại, xoa chóp mũi đáp: “Anh bình thường thôi...”

“Không.” Chu Kính Dã nhú mày, sửa lại lời anh. “Không bình thường.”

Lâm Giác Hiểu đã đồng ý cho cậu xem, cậu mở album ra, bên trong có rất nhiều ảnh của Lâm Giác Hiểu, đầy đủ từ ngày anh còn nằm trong nôi cho đến ngày tốt nghiệp Đại học.

Lâm Giác Hiểu đẹp, đẹp từ nhỏ đến lớn lặn. Chu Kính Dã rũ mi, bồng cậu giơ tay, nhìn thẳng Lâm Giác Hiểu: “Em có thể chụp anh đẹp hơn thế này nhiều.”

Cậu không nói nếu như, cũng không đặt giải thiết, giống như đang mù quáng tự tin vào bản thân.

Lâm Giác Hiểu cũng nhìn vào mắt Chu Kính Dã.

Đôi mắt cậu ấy trong veo, hai màu trắng đen tách bạch không vương tạp chất, giờ đây anh như thấy được cả ráng hồng rực rỡ trong đôi mắt cậu. Tình cảm từ đôi mắt ấy còn nồng nhiệt hơn cả ánh mặt trời. Cậu không hay cười, cũng không giận dữ, ngay cả Lâm Giác Hiểu cũng ít khi thấy cảm xúc của cậu dao động, chỉ có thể căn cứ vào những biến đổi nhỏ mà phán đoán cậu đang vui hay buồn. Nhưng ánh mắt lạnh lạnh, đôi môi hồng nhạt tự nhiên ngày thường tổng hòa lại thành một gương mặt không cảm xúc ấy, giờ đây lại đang bộc lộ những cảm xúc nồng nhiệt trước anh.

Lâm Giác Hiểu mỉm cười: “Được chứ, anh làm người mẫu cho em, nhớ phải chụp đẹp vào đấy.”

Hai người trò chuyện thêm một lát thì Lâm Giác Hiểu buồn ngủ.

Tối qua anh trực ca đêm, ngủ không đủ giấc nên giờ chỉ thấy hai mắt díp lại.

Chu Kính Dã thấy anh ngáp ngủ đã nhiều lần thì cũng không làm phiền anh nữa, chủ động vươn tay tắt đèn.

Căn phòng nháy mắt bị bóng tối bao phủ, Lâm Giác Hiểu khẽ giọng nói “ngủ ngon”, kéo chăn lên tạo thành tiếng sột soạt nho nhỏ.

Chu Kính Dã cảm nhận được làn da nhẵn mịn của anh vừa lướt qua cánh tay cậu, mềm mại như tơ, xúc cảm lưu lại như gợn sóng lăn tăn ngày một lan rộng.

Lâm Giác Hiểu chìm vào giấc ngủ rất nhanh, không bao lâu sau thì không thấy động tĩnh gì nữa, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều.

Dường như sợ mình làm phiền anh, Chu Kính Dã nín thở, yên lặng chống nứa người dậy.

Trong đêm đen nhìn không rõ năm ngón, đôi mắt Chu Kính Dã còn trầm hơn cả màn đêm vô tận, tay cậu giơ ngang trong không trung, tựa như muốn ôm anh.

Bỗng nhiên Lâm Giác Hiểu xoay người, trái tim Chu Kính Dã chợt hẫng một nhịp.

Cậu rũ mi, đôi mắt sâu thẳm như chứa đựng cả dải ngân hà lấp lánh. Cuối cùng cậu vẫn nhẹ nhàng nằm xuống bên Lâm Giác Hiểu.

“Ngủ ngon.”

Chu Kính Dã nói.

Hết chương 19

Chương 20

Chu Kính Dã đã nuôi dưỡng thành công thói quen cứ đến sáu giờ sáng là hai mắt tự mở, trước tiên cậu nhắm mắt lại, định bụng đợi tới khi tỉnh táo hơn rồi mới rời giường.

Chu Kính Dã cúi đầu, cả người cậu lập tức cứng đờ, vì cảm cậu vừa vô tình cọ trúng tóc Lâm Giác Hiểu.

Hay nói cách khác, cậu đang ôm lấy Lâm Giác Hiểu.

Tối qua trước lúc đi ngủ, cậu đã cố tình nằm xa anh hơn một chút, thậm chí còn không dám động đây, cứ như thế tới tận đêm khuya mới mơ màng thiếp đi.

Nhưng giờ thì sao, khoảng cách cậu cố ý giữ gìn đã biến mất, vị trí cậu đang nằm xa lắc xa lơ với vị trí tối hôm qua.

Đoán chừng trong trạng thái vô thức, cậu đã nhích lại gần Lâm Giác Hiểu, sau đó cơ thể nghe theo tiếng lòng mà ôm lấy Lâm Giác Hiểu.

Điều hòa trong phòng phả gió lạnh ngắt, cũng có thể do Lâm Giác Hiểu thấy lạnh nên đã tìm kiếm nguồn nhiệt theo bản năng, vì thế mới nằm gần cậu đến vậy.

Chu Kính Dã nín thở, cứ như lo lắng luồng hơi từ mũi mình sẽ quấy rầy đến Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu vẫn ngủ rất say, chần chệ đi nửa khuôn mặt của anh ấy, chỉ để lộ đôi mắt thanh tú.

Chu Kính Dã không buông tay, chính cậu cũng không hiểu vì sao mình lại làm vậy.

Cậu cẩn thận cúi đầu, cánh tay chầm chậm co lại để Lâm Giác Hiểu vùi sâu vào lồng ngực mình hơn.

Lâm Giác Hiểu vẫn chưa thức giấc, anh chỉ hơi nhú mày, Chu Kính Dã thoáng nổi lên suy nghĩ không dám tiếp tục ôm anh.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Lâm Giác Hiểu vươn tay vòng qua người Chu Kính Dã, giống như ôm lại, mà cũng giống như đang dỗ dành một đứa trẻ, tay anh vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cậu.

Những nơi được Lâm Giác Hiểu chạm vào đều nóng rực, Chu Kính Dã hoang mang nhìn Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu chưa dậy, chỉ là động tác trong vô thức mà thôi.

Chu Kính Dã nhẹ cả lòng, cậu nhắm mắt lại một lần nữa.

Tay cậu vẫn vòng qua eo Lâm Giác Hiểu không rời.

Không lâu sau lại thấy cậu mở bừng mắt, đôi mắt tỉnh táo không hề buồn ngủ.

Chu Kính Dã nhìn xuống, cẩn thận dùng ánh nhìn của mình phác họa lại gương mặt Lâm Giác Hiểu, giống như đang dùng ánh mắt để chụp lại một bức ảnh tiêu chuẩn.

Cậu biết mình làm vậy là sai, biết mình không nên ôm anh chặt như vậy, cũng biết mình không nên giả vờ như chẳng có chuyện gì mà nằm chung giường với Lâm Giác Hiểu.

Nhưng Chu Kính Dã vẫn làm như thế.

*

Chu Kính Dã thức giấc một lần nữa là vì Lâm Giác Hiểu gọi, anh đang lay vai cậu thật nhẹ nhàng.

Cậu cảm giác được điều ấy, vô thức ôm chặt anh hơn, nhưng rồi lại tự dưng giật mình buông tay.

“Em dậy chưa?”

Lâm Giác Hiểu không tức giận, cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

Anh ngồi dậy, cười bảo: “Em thích ôm thứ gì đó lúc ngủ hả?”

Hơi ấm trong lòng biến mất không còn tung tích, Chu Kính Dã chợt thấy không quen. Cậu nghe anh nói vậy mà chợt dạ.

Chu Kính Dã đáp: “... Vâng.”

Lâm Giác Hiểu không để bụng, anh cúi người tìm dép của mình rồi xỏ chân vào, đoạn nói: “Sau này đừng ôm bạn gái chặt thế nhé, nãy anh suýt thì nghẹt thở đấy.”

Chu Kính Dã im lặng hồi lâu rồi nói: “... Em xin lỗi.”

“Không sao,” Lâm Giác Hiểu đứng dậy đi ra ngoài, nửa đường quay lại nói thêm. “Anh đi đánh răng, em không bận gì thì cứ ngủ thêm đi, lát nữa anh phải đi làm.”

Theo lẽ thường thì cuối tuần là những ngày hiếm hoi để ngủ nướng của học sinh cuối cấp, nhưng Chu Kính Dã vẫn ngồi dậy.

Lâm Giác Hiểu đặt tay trên tay nắm cửa, anh ngạc nhiên hỏi: “Em không ngủ nữa à? Bây giờ mới tám giờ hơn.”

Chu Kính Dã lắc đầu: “Em phải làm bài tập.”

“Cố lên nhé,” Lâm Giác Hiểu cổ vũ cậu. “Chỉ một năm nữa thôi là được giải thoát rồi, đại học không như cấp ba, không mệt như thế.”

Thật ra Chu Kính Dã không nghe rõ anh nói gì, chỉ lơ đãng nói vâng rồi theo sau anh như hình với bóng.

Lâm Giác Hiểu vừa dậy nên vẫn còn mơ màng, không chú ý tới tiếng động sau lưng.

Lâm Giác Hiểu bóp kem đánh răng lên bàn chải điện, nhét cây đánh răng vào miệng chuẩn bị đánh, lúc ngẩng đầu nhìn gương chợt thấy Chu Kính Dã đằng sau, anh giật mình suýt nữa thì nuốt luôn cả kem đánh răng.

Anh đứng dịch sang bên cạnh, nhường một khoảng trống cho Chu Kính Dã, hỏi dò: “Em cũng muốn đánh răng à?”

Căn chung cư này chỉ có một phòng vệ sinh, nhưng phòng cũng tương đối rộng, hai người đứng kề vai nhau cũng không tính là chật.

Chu Kính Dã cũng bắt đầu đánh răng, trên tay cậu là chiếc cốc có kiểu dáng giống hệt với của Lâm Giác Hiểu – một loại cốc có quai bình thường dễ dàng nhìn thấy ở bất cứ đâu.

Một cái màu xanh, một cái màu trắng, của Chu Kính Dã là màu trắng.

Họ kề vai đứng trước gương, chiều cao của hai người rất phù hợp, nhân lúc Lâm Giác Hiểu cúi xuống rửa cốc, khóe môi Chu Kính Dã hơi nhếch lên, nhưng rồi lại bị cậu ghìm xuống trong im lặng.

Lâm Giác Hiểu rửa mặt, gương mặt anh đầm nước, giọt nước treo trên mi mắt sắp rơi. Anh nhắm chặt mắt lại, lặn mò đi kéo cánh tay Chu Kính Dã, nhờ cậu giúp đỡ: “Khăn của anh...”

Khăn mặt của anh vẫn treo trên giá, Chu Kính Dã lấy xuống, định lau giúp anh theo bản năng nhưng rồi chợt ngừng lại. Cậu đặt chiếc

khăn vào bàn tay đang giơ ra giữa không trung của Lâm Giác Hiểu.

Cậu mím môi đứng sang một bên, nhìn Lâm Giác Hiểu nhận được khăn rồi lau mắt, đuôi mắt bị anh lau hơi ửng hồng.

Lâm Giác Hiểu đánh răng rửa mặt xong sớm hơn cậu, anh ra ngoài nấu hai phần ăn sáng đơn giản – hai phần trứng ốp la và lạp xưởng rán.

Anh đang vội đi làm nên chỉ nhai qua loa vài miếng rồi nuốt, sau đó cầm lấy chìa khóa xe trên bàn đi ra ngoài.

Nhưng mới đi được vài bước, Lâm Giác Hiểu lại vòng về, anh hỏi: “Kính Dã, son đâu em nhỉ?”

Chu Kính Dã sắp ăn xong, cậu nhai chậm lại, từ từ nói: “Em để trên bàn phòng khách, cạnh đĩa hoa quả.”

“Ừ.”

Cậu đang ngồi cách anh khá xa, chợt cậu hỏi: “Em có thể đi cùng anh không?”

Cậu nhìn Lâm Giác Hiểu đang do dự, bổ sung: “Em sẽ làm bài ở phòng nghỉ, có mấy bài em không biết, em muốn hỏi anh.”

“Em đề cao anh quá đó,” Lâm Giác Hiểu tròn mắt. “Điểm thi đại học của anh cũng tạm, nhưng có nhiều kiến thức anh quên rồi, không đáng tin cậy đâu.”

Anh ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Nhưng nếu em muốn thì mình đi, ở nhà một mình cũng buồn.”

Đây là lần thứ hai cậu tới nơi làm việc của Lâm Giác Hiểu, tấm bảng trước cửa đã bị đổi thành cái mới, nét vẽ tay trên tấm bảng mới này đẹp hơn tấm trước.

Cửa vừa mở ra, theo đó là tiếng chuông gió lạnh lạnh.

Hôm nay là chủ nhật, khu hội chẩn vừa mở đã có người đưa thú cưng tới khám bệnh, Lâm Giác Hiểu vừa tới đã bị viện trưởng gọi đi.

Trước khi đi, anh đưa cây son trong túi cho Chu Kính Dã, bảo cậu mang trả cho Giang Miếu Miếu trước.

Vỏ son Armani chỉ có một màu đỏ, cậu cầm lấy thỏi son, dựa theo ký ức đi về hướng phòng hội chẩn.

Hai căn phòng hội chẩn, hiện tại chỉ có một phòng đang mở.

Chu Kính Dã gõ cửa, nghe tiếng người bên trong nói “vào đi” vọng ra mới đẩy cửa, cậu vừa bước vào đã đối diện với ánh nhìn của Giang Miếu Miếu, chị đang làm việc với máy tính.

Giang Miếu Miếu chưa đổi trang phục, chị đang mặc một chiếc váy ôm dáng dài màu đen, mái tóc buộc lỏng phía sau.

Chị không nhạc nhiên khi nhìn thấy Chu Kính Dã, rất tự nhiên gọi cậu: “Em trai đến đây à?”

Giang Miếu Miếu nhìn phía sau cậu, hỏi: “Giác Hiểu đâu em?”

Chị ấy gọi tên anh thân thiết như vậy đấy.

Chu Kính Dã tiến lại gần, giữ một khoảng cách với chị rồi đặt thỏi son lên bàn: “Son của chị.”

Giọng cậu đều đều, là giọng nói xa cách thường ngày.

Giang Miếu Miếu như có như không cảm nhận được trong câu nói ấy còn có hàm ý nào khác, chị ngẩng đầu nhìn Chu Kính Dã, mỉm cười: “Cảm ơn em nhé.”

Hết chương 20

Chương 21

Bài kiểm tra cuối tháng 9 là bài kiểm tra đầu tiên kể từ ngày Chu Kính Dã nhập học. Cậu đơ mặt bước vào phòng thi, hết giờ thì nhú mày đi ra.

Bài kiểm tra này được ra với mục đích đón phủ đầu học sinh, để các bạn thấy áp lực mà tập trung ôn thi.

Chu Kính Dã rất không vui khi phải nhận “cảnh tỉnh” như vậy, Lý Hoan đứng cạnh cậu thì đang khóc hụ hụ: “Toi rồi toi rồi, chắc chắn dưới 600 điểm rồi, mẹ tôi sẽ đánh tôi mất!”

Chu Kính Dã chán đời hơn cậu ta nhiều, cậu còn chẳng rõ lần thi này mình có đủ điểm sàn không.

Cậu thi tệ như thế... Lâm Giác Hiểu có mắng cậu không?

Tính anh ấy vậy chắc sẽ chẳng nói gì cậu đâu, nhưng hẳn sẽ tìm một cách khéo léo nào đó để khuyên nhủ cậu cố gắng hơn.

Chu Kính Dã khá lo một chuyện – Lâm Giác Hiểu cảm thấy cậu học ở nhà không tiến bộ, sẽ lại đưa cậu về trường.

Thi xong môn cuối cùng là được nghỉ, giờ vẫn còn sớm, Lâm Giác Hiểu chưa tan làm, anh bảo cậu cứ về thẳng nhà, nếu không thì ra chỗ anh làm cũng được.

Chu Kính Dã mua một lon Coca ở máy bán hàng tự động ven đường, cậu mở lon nước bằng một tay, nghe “cách” một tiếng.

Lon Coca vừa rơi từ máy xuống, mở chốt là bột trắng trào ra, Chu Kính Dã né nhanh, không bị dây vào người.

Chu Kính Dã ngửa đầu uống vài ngụm, Coca lạnh cũng có tác dụng giảm nhiệt, cậu uống tới gần hết thì thả vỏ vào thùng rác.

Cuối tháng 9 trời vẫn nóng, nhưng ánh nắng thì không còn chói chang như hồi tháng 7 tháng 8. Chu Kính Dã đeo cặp sách, đứng lên bậc thềm trong trạm chờ xe buýt tới.

Ghế trên xe đã bị ngồi gần hết, Chu Kính Dã đứng ở góc cạnh cột bám, lấy tai nghe bluetooth ra đeo.

Trùng hợp thay, Vương Lỗi mất tích cả tháng nay gọi điện cho cậu, cậu vừa bắt máy đã nghe tiếng cậu ta hét tướng lên: “Anh Dã Tử!!!”

Chu Kính Dã chỉnh cho âm lượng máy nhỏ bớt, lạnh nhạt nói: “Cậu hét nhỏ thôi được không?”

Vương Lỗi hét còn to hơn ban nãy: “Cái lùm mía em xúc động lắm anh biết không!!!”

Cậu ta càng nói càng ghen ngào: “Mẹ em thu máy em một tháng, em rớ được tới điện thoại là gọi ngay cho anh đấy, anh có thấy vui không?”

Chu Kính Dã ừ ừ cho cậu ta vừa lòng.

Lòng nhiệt tình của Vương Lỗi bị hắt hủi nên nguội lạnh đi không ít, nhưng mà thôi, cậu ta cũng quen với dáng vẻ này của Chu Kính Dã rồi, Chu Kính Dã ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng ấm áp.

Ngày thường đăng ấy sẽ không cảm nhận được sự nhiệt tình của Chu Kính Dã đâu, chỉ khi nào cần tới sự giúp đỡ của Chu Kính Dã mới rõ, vì cậu cũng sẽ chỉ “ừ” rồi lặng lẽ giúp đăng ấy.

“Anh sống ở Ninh Thành thế nào?”

“Cũng được.”

Vương Lỗi hỏi: “Ăn uống ngủ nghỉ cũng quen rồi à?”

Chu Kính Dã lạnh lùng: “Tôi sang thành phố bên chứ có đi nửa cái Trung Quốc đâu.”

“Khụ khụ,” Vương Lỗi vờ ho khan. “Anh trai anh có đáng dựa dẫm không?”

“Cậu hỏi anh nào?”

Vương Lỗi: “Đương nhiên là anh ruột anh rồi!”

“Cũng tạm.”

Chu Kính Dã nhú mày không vui: “Cậu không hỏi về anh trai đang chăm sóc tôi à?”

Chu Kính Dã không nhìn thấy Vương Lỗi vừa trợn trắng mắt: “Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Không nói nữa,” Chu Kính Dã lạnh lùng. “Cúp đây.”

“Từ từ!!” Vương Lỗi hét vội, nhưng sau đấy giọng cậu ta lại yếu ớt dần, hỏi nhỏ xíu: “Anh có còn đi hát ở mấy chỗ đó nữa không?”

Chu Kính Dã im lặng, rồi không biểu cảm đáp lời: “Không đi nữa.”

Cậu lặp lại lời ban nãy: “Cúp thật đây.”

Lần này Vương Lỗi không ngăn cản cậu. Cậu cúp máy, tai nghe không phát nhạc, phút chốc không gian chìm vào yên ắng.

Hồi ấy cậu đi hát ở một quán bar dành cho gay, chủ yếu là vì quán đó có tính bảo mật cao, thứ nữa là cậu không muốn đụng phải người quen. Chủ quán bar ấy cũng ít nói giống cậu, thấy cậu chưa đủ tuổi cũng không nói gì, lương bổng cứ đúng hạn là trao.

Cậu hát liền ba tháng, gần như đã gom đủ tiền mua máy ảnh.

Nhưng Chu Kính Dã lại nhận được máy ảnh mẹ tặng trước, sau khi mẹ cậu gặp chuyện, cậu đã dùng số tiền ấy mua cho mẹ chiếc túi xách mà mẹ vẫn luôn thích, rồi đốt gửi mẹ.

Đây vốn dĩ là bí mật không một ai biết, nhưng chẳng rõ vì sao lại có một người giấu tên gửi video cậu hát ở quán bar vào nhóm chat của trường.

Trong video, Chu Kính Dã đội mũ lưỡi trai, cậu vừa vỡ giọng nên tiếng hát hơi khàn, điều ấy càng rõ ràng hơn khi truyền qua micro.

Mũ lưỡi trai đã được kéo xuống rất thấp nhưng cũng không che được gương mặt lạnh lùng, lại thêm Chu Kính Dã vốn nổi tiếng ở trường nên rất nhiều người đã nhận ra cậu.

Không ai ngăn cản video ấy lưu truyền, về sau cơ bản là ai cũng đã từng xem.

Hát ở quán bar ở cái độ tuổi này đã đủ để dậy sóng trường học, đã vậy Chu Kính Dã còn hát ở quán bar dành cho gay.

Đa phần bọn họ có cái nhìn khác nhau về gay, có người kỳ thị, cũng có người chỉ đơn giản là thấy tò mò.

Tin đồn càng lan truyền càng méo mó, ban đầu họ nói Chu Kính Dã là gay, rồi họ kháo với nhau cậu là gay đã từng yêu rất nhiều người, cuối cùng thì biến cậu thành một tên gay đã từng yêu rất nhiều người lại còn thích dạng chân quan hệ bừa bãi. Quá quái đến mức, sau ấy điện thoại của Chu Kính Dã thường xuyên nhận được tin nhắn từ

người lạ hẹn đi qua đêm, thậm chí còn có người chụp ảnh khỏa thân có độ phân giải cao cho cậu.

Chu Kính Dã không sợ tin đồn, cậu chỉ thấy bức mình.

Cậu không hiểu vì sao những người đó lại có thể dựa vào một cái miệng để xào xáo ra bao nhiêu câu chuyện, chính cậu là đương sự còn chẳng biết đời sống của mình ảo diệu đến thế.

Do vậy Chu Kính Dã quyết định rời đi, chuyển đến Ninh Ba, không vì né tránh, cũng không vì trốn chạy, cậu chỉ muốn đôi tai mình được yên tĩnh.

Nhớ lại trải nghiệm không mấy tốt đẹp khiến mặt cậu hơi xị xuống. Đây cũng là lúc xe tới điểm dừng.

Bệnh viện thú y cách trạm xe một đoạn đường, cậu đi bộ một mình, xa xa đã thấy tấm biển hiệu đang treo lơ lửng.

Lúc đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, cậu dừng lại, vào đó mua một cây kem cho Lâm Giác Hiểu – cây kem Xảo Lạc Tư mà lần trước Lâm Giác Hiểu mua cho cậu.

Bệnh viện ở phía bên kia đường, cậu cần phải đi qua vạch kẻ dành cho người đi bộ. Trong lúc đợi đèn đỏ, cậu ngẩng đầu nhìn sang bên đó.

Cậu nhìn thấy Lâm Giác Hiểu đang đẩy cửa kính ra ngoài, trên tay cầm dây buộc cổ một chú Corgi chân ngắn cùn cợn. Anh ngồi xuống chọt tai nó, nói nhỏ với nó đôi câu.

Khi anh ngẩng đầu lên, chợt bắt gặp bóng dáng Chu Kính Dã đứng bên này đường.

Lâm Giác Hiểu đứng nguyên tại chỗ, vẫy tay với Chu Kính Dã, Chu Kính Dã không nghe thấy tiếng anh, nhưng cậu có thể đoán được...

Lâm Giác Hiểu đang cười thật tươi, vui mừng và thân thiết gọi cậu là “Kính Dã”.

Đèn đỏ rất nhanh đã chuyển sang màu xanh, Chu Kính Dã nhìn hai bên trái phải, xác nhận không có xe rồi mới chạy bước nhỏ qua đó, đưa cho Lâm Giác Hiểu que kem cậu đang cầm trong tay.

Lâm Giác Hiểu nhận lấy, hỏi: “Mua cho anh hả?”

Chu Kính Dã cúi đầu nhìn chú Corgi đang quẩn quýt bên chân anh, khẽ giọng nói vâng: “Mua cho anh.”

Cậu đang nghĩ, phải làm thế nào nếu như Lâm Giác Hiểu biết cậu là gay...

Hết chương 21

Chương 22

Khoảng một tiếng sau Lâm Giác Hiểu cũng tan làm, anh đi rửa tay, vừa bước ra đã thấy Chu Kính Dã đang đứng bên ngoài đợi. Anh gọi cậu: “Kính Dã, đi thôi.”

Anh cúi xem tin nhắn trong máy, bỗng mỉm cười nói với Chu Kính Dã: “Anh trai em gọi tụi mình đi ăn cơm, đi không? Nhưng mà có cả người khác nữa, là hai bạn cùng phòng với anh ngày trước.”

Tuy anh thân với Chu Ngọc Thần hơn một chút, nhưng quan hệ của bốn người vẫn rất tốt, có thời gian là lại tụ tập với nhau.

Chu Kính Dã cân nhắc, cậu thấy Lâm Giác Hiểu rất muốn đi nên cũng gật đầu: “Đi ạ.”

Lần này bọn họ hẹn nhau ở một nhà hàng tư nhân, Chu Ngọc Thần đặt trước một bàn phòng riêng, nghe bảo Chu Kính Dã cũng tới thì nhờ phục vụ kê cho thêm một ghế.

Hiệu quả cách âm của nhà hàng không tốt lắm, Chu Kính Dã đứng ngoài cửa đã nghe được tiếng ồn ào huyên náo bên trong.

Bọn họ thường xuyên tới chỗ này tới mức Lâm Giác Hiểu không cần gõ cửa mà cứ thế đi vào. Trong phòng có người đang hút thuốc, Chu Kính Dã vô thức nín thở.

Lâm Giác Hiểu nhìn thoáng qua cậu, tay phải anh phẩy bên mũi cho mùi thuốc nhạt bớt: “Trần Siêu, đừng hút thuốc.”

Tóc của người đàn ông ấy vuốt ngược ra sau, anh mặc một chiếc áo

thun ngăn tay OW, nghe vậy cười cười xin lỗi, dí đầu thuốc vào gạt tàn trước mặt: “Quên mất hôm nay có em trai đến.”

Chu Kính Dã bình tĩnh lắc đầu: “Không sao ạ.”

Lâm Giác Hiểu kéo ra hai vị trí cho anh và Chu Kính Dã. Ngồi đối diện Chu Kính Dã là một người đàn ông khác lạ mặt, không cà lơ phất phơ như Trần Siêu, anh đang đeo một cặp kính gọng vàng.

Anh mỉm cười với Chu Kính Dã, giơ tay chào cậu: “Hi, anh là bạn cùng phòng cấp ba của anh trai em, em gọi anh là anh Đỗ là được.”

Lâm Giác Hiểu cung nhe vai Chu Kính Dã: “Cậu ấy đang thực tập, nhưng không phải ở Dục Quân.”

Chu Kính Dã gật đầu, không bình luận thêm.

“Em cũng học ở Dục Quân hả?”

Chu Kính Dã nói vâng: “Em học lớp 12.”

“Được đó,” Đỗ Bằng Trì nói. “Có bài toán nào không hiểu thì cứ hỏi anh, anh giảng miễn phí cho.”

Trần Siêu cười nói: “Anh Đỗ có triển vọng quá cơ, giờ đã dạy được em nhỏ rồi!”

Chu Ngọc Thần đế thêm: “Anh Đỗ của bọn mình vẫn luôn có tài giỏi thế mà, cậu quên ngày trước cậu toàn ôm sách nhờ cậu ấy chỉ bài rồi à?”

“Đậu má!” Trần Siêu mắng thầm, làm bộ chuẩn bị đi đấm Chu Ngọc Thần. “Cậu thích nhiều chuyện không!”

Bọn họ lâu rồi mới tụ tập, vốn đã rất thân với nhau nên không hề có rào cản, chuyện gì bọn họ cũng có thể đem ra để nói.

Lâm Giác Hiểu cũng không ngăn cản, chỉ chống cằm mỉm cười nhìn bọn họ pha trò.

Trong lúc ấy, Chu Kính Dã tự rót cho mình một cốc nước, cũng rót cho Lâm Giác Hiểu một cốc nước đá. Trước khi rót cậu còn cẩn thận hỏi anh có muốn thêm đá hay không.

Trần Siêu tình cờ nghe thấy, anh ngậm điếu thuốc vẫn chưa châm lửa, cười gian xảo đá chân Chu Ngọc Thần dưới bàn: “Em cậu hay em Giác Hiểu vậy, sao không thấy em nó rót nước cho cậu?”

Lâm Giác Hiểu thông thả nhấp một ngụm rồi mới nói: “Rõ ràng thế còn gì, em tớ.”

Anh vỗ vai Chu Kính Dã, cười tíu mắt: “Em gần anh hơn, nhỉ?”

Chu Kính Dã trả lời rất nhanh: “Vâng.”

Trần Siêu cười bò ra bàn, anh vừa cười vừa vỗ vai Chu Ngọc Thần: “Cậu có được không đó Chu Ngọc Thần! Ngày trước đã không được bạn nữ thích bằng Giác Hiểu, giờ đến cả em trai cũng thích Giác Hiểu hơn!”

Chu Ngọc Thần xụ mặt mắng: “Dở hơi!”

Chu Kính Dã rất biết nắm bắt trọng điểm, cậu hỏi Lâm Giác Hiểu: “Ngày trước anh được nhiều bạn nữ thích lắm ạ?”

“Nhiều quá luôn ấy chứ,” Đỗ Bằng Trì giành đáp, cười tủm tỉm. “Ngày trước con gái không dũng cảm như bây giờ, nhưng cứ đến mấy ngày như lễ Tình nhân là học bàn của Giác Hiểu lại đầy ắp quà.”

Ngón tay Chu Kính Dã vô thức bóp chặt cốc nước, cũng phải, Lâm Giác Hiểu ưa nhìn, dáng người cân đối, tính tình lại tốt, được con gái yêu mến là điều đương nhiên.

Lâm Giác Hiểu bất lực ngăn cản: “Các cậu đừng tăng bốc tở nữa.”

Lúc này phục vụ đã mang món ăn lên, nháy mắt bày biện đầy bàn. Lâm Giác Hiểu gấp một miếng cá cho Chu Kính Dã.

Bọn họ như tìm được niềm vui mới, chuyển trọng tâm câu chuyện lên người Lâm Giác Hiểu: “Tớ nhớ hồi trước có bạn gì xinh nhất lớp, Quý Di Gia thì phải, trông cũng hiền lành tri thức, tóm lại là mẫu con gái ngoan ngoãn. Hồi đó tốt nghiệp xong cậu ấy còn đứng trước mặt cậu khóc thì phải, hỏi tại sao cậu lại không thích cậu ấy.”

“...” Lâm Giác Hiểu xấu hổ đáp. “Không nhớ nữa.”

Anh vội xoay bàn, quay món Đỗ Bằng Trì thích ra trước mặt anh ấy, thái độ không tốt lắm: “Ăn cơm của cậu đi.”

Lúc lâu sau Chu Kính Dã mới động đũa, miếng cá đã bị gió điều hòa thổi nguội, cậu không nếm ra mùi vị gì tươi mới, chỉ thấy thật nhạt nhẽo.

Cậu buông đũa, nghe Chu Ngọc Thần nói: “Nhưng cũng lạ thật đấy, thế mà Giác Hiểu vẫn chưa yêu ai bao giờ.”

Chu Ngọc Thần tò mò nhìn Lâm Giác Hiểu: “Sao cậu không yêu đi?”

Bị hỏi như thế khiến tai Lâm Giác Hiểu hơi đỏ, anh trả lời úp úp mở mở: “Lớp 10 thì là yêu sớm, tớ còn đang bận học, lên đại học thì giáo trình nhiều đến nỗi đọc không hết, tốt nghiệp xong lại bận đi làm còn gì?”

Cả phòng lặng thinh một giây, sau đó bỗng rộ lên một trận cười giòn tan.

Trần Siêu cười tợn nhất, nhà anh có điều kiện, thời đi học không thích đọc sách, dùng toàn thời gian đi yêu đương, thi đại học xong

lập tức bị bố mẹ tổng đi du học.

Anh ôm bụng nói: “Giác Hiểu, cậu bận đến mức không còn thời gian đi hẹn hò hả?”

Lâm Giác Hiểu nhíu mày: “Tớ hẹn hò thì sẽ phải có trách nhiệm với bạn gái, đã ở bên cô ấy rồi thì phải dành thời gian chăm sóc, bầu bạn, rồi thì chuẩn bị mấy thứ bất ngờ.”

Dứt lời anh xua tay, cười nói: “Đừng nói chuyện này nữa, đổi chủ đề đi, đổi cái khác.”

Từ đầu đến cuối, Chu Kính Dã vẫn luôn nhìn Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu là kiểu nếu không yêu thì thôi, nhưng đã yêu thì nhất định sẽ trân trọng đối phương.

Cậu cúi đầu, Lâm Giác Hiểu toàn nhắc tới con gái, anh chắc hẳn là người dị tính.

Ăn xong, bọn họ lại hẹn nhau đi chơi bóng rổ, Trần Siêu có mang theo bóng, ngày trước bọn họ ăn xong cũng thường chơi bóng rổ cùng nhau.

Lâm Giác Hiểu ăn chậm, anh là người cuối cùng chưa ăn xong nên tạm đứng ngoài cuộc chờ xuôi cơm.

Chu Kính Dã bị các anh gọi đi rồi, không còn người nào nói chuyện với Lâm Giác Hiểu, anh đứng một mình dựa lưng lên lưới sắt, ôm tay mong đợi nhìn vào sân.

Bọn họ chia làm hai đội đấu 2V2, anh em Chu Kính Dã và Chu Ngọc Thần một đội, Đỗ Bằng Trì và Trần Siêu một đội.

Chu Kính Dã nhỏ tuổi nhất cả bọn nhưng lại là người cao nhất, tư thế nhồi bóng và ném bóng của cậu đều rất chuẩn chỉ, nhưng mà cách

chơi lại quá cá nhân.

Không hay phối hợp với Chu Ngọc Thần.

Nhưng thực tế chứng minh, đôi lúc chơi cá nhân cũng không phải một vấn đề, vì Chu Kính Dã có thể dễ dàng đánh thắng hai người đội bạn.

Trông thấy Chu Kính Dã rướn người ném một cú ba điểm, Lâm Giác Hiểu vỗ tay theo phản xạ cổ vũ cậu, bật thốt một câu “bóng tốt”.

Bước chân Chu Kính Dã ngừng lại đôi chút, nửa sau trận chơi càng hăng hơn, chắn bóng trên không rồi cắt ngang đường truyền, các kỹ thuật khác nhau cứ vung tay là xuất hiện, thế nào là ảo diệu thì chơi thế ấy.

Trần Siêu chạy hồng hộc trên sân, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em giai cho bọn anh tý thể diện đi.”

Chu Kính Dã nhìn thoáng qua anh, nói vâng một cách băng quơ, xấu bụng thả cho anh một quả xong chơi còn dư hơn ban nãy.

Trần Siêu: “?”

Anh chơi mệt rồi, chạy tới chỗ Lâm Giác Hiểu dựa phịch lên lưới sắt, đuổi Lâm Giác Hiểu: “Em giai ghê quá, tớ không chịu được, cậu ra chơi đi.”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười, đi về phía sân bóng.

Anh vào thay Trần Siêu, cùng một đội với Đỗ Bằng Trì. Anh nhặt bóng lên tiện tay nhồi vài quả, chột ngắc đầu nháy mắt với Chu Kính Dã, đùa cậu.

“Nhường anh nha em trai.”

Hết chương 22

Chương 23

Chu Kính Dã nhường anh thật. Cậu không nhường anh một Thái Bình Dương mà nhường những bốn đại dương, đã vậy còn nhường một cách rất công khai.

**nguyên gốc 放水 (phóng thủy) là nhường, chơi không nghiêm túc. 水 là nước, “Thái Bình Dương” và “bốn đại dương” là ẩn dụ cho mức độ thả cửa của bạn Dã.*

Từ lúc Lâm Giác Hiểu vào sân, cách chơi của Chu Kính Dã đã mờ nhòa đi không chỉ một chút.

Cậu không chặn bóng của Lâm Giác Hiểu, cũng chưa từng cắt đường chuyền của anh, thậm chí quá đáng tới mức, cậu muốn chuyền bóng cho anh.

Lần nào cậu cũng làm bộ muốn chuyền cho Chu Ngọc Thần cùng đội, song thoảng cái tay đã đổi hướng, để bóng rơi xuống chỗ người đang đứng cạnh Chu Ngọc Thần là Lâm Giác Hiểu.

Đã thế biểu cảm cậu còn chẳng hề du di.

Không kinh ngạc vì mình trượt tay, cũng không chột dạ vì mình nhường bóng, động tác của Chu Kính Dã tự nhiên tới mức cứ như Lâm Giác Hiểu mới là đồng đội của cậu.

Lâm Giác Hiểu nhin cười, đón lấy đường chuyền của Chu Kính Dã, xoay người nhắm về phía bảng rổ.

Chu Ngọc Thần cạ lờ, dang tay chặn Lâm Giác Hiểu lại, nhưng sự

việc khiến anh cạn lời hơn nữa đã diễn ra ngay sau đó...

Chu Kính Dã thoát khỏi kìm kẹp của Đỗ Bằng Trì, đánh mắt chạy vụt ra chỗ Chu Ngọc Thần và Lâm Giác Hiểu.

Ngay lúc Chu Ngọc Thần tưởng Chu Kính Dã định chặn cửa biển lại không nhường nữa thì Chu Kính Dã đã vung tay ra chặn giữa anh và Lâm Giác Hiểu.

Cậu không tới chặn Lâm Giác Hiểu, cậu tới giúp Lâm Giác Hiểu chặn Chu Ngọc Thần.

Chu Ngọc Thần bị đẩy ra ngoài vạch, Chu Kính Dã dùng thân mình chặn cho Lâm Giác Hiểu, còn thúc giục anh: “Giờ ném được rồi.”

Trận đấu 2V2 sắp sửa biến thành 3V1, vừa mới bắt đầu thôi mà Chu Kính Dã đã đổi phe.

Lâm Giác Hiểu cười run cả người, thậm chí anh còn không thể tiếp tục nhồi bóng. Quả bóng nảy vài lần trên đất, túi thân bon lon ra phía xa.

Chu Kính Dã đưa chân chặn bóng lại, tiện thể cúi người nhặt bóng lên, cậu cầm bóng bằng hai tay, hình như lại định dúi cho Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu ngồi xổm xuống cười không dứt, anh lắc tay từ chối, nhìn Chu Kính Dã nói: “Anh bảo nhường là em nhường thật đấy à?”

“... Không,” Chu Kính Dã vững quan điểm. “Em không nhường, do anh chơi giỏi.”

Chu Ngọc Thần chen lời: “Em bảo thế này là không nhường á?”

Mọi người chỉ chơi vui thôi nên cũng không ai tức giận vì chuyện này, có lẽ Chu Ngọc Thần cũng thấy hài hước, cười một lát rồi mới

ca thán: “Miệ chứ anh sắp bị nước nôi của em chìm cho chết đuối luôn rồi.”

**ý nói nhường Giác Hiểu quá.*

Anh vươn vai, tiện thể kéo tay Đỗ Bằng Trì: “Không chơi nữa không chơi nữa, các cậu chơi đi.”

Hai anh kéo nhau ra ngồi kế bên Trần Siêu, Đỗ Bằng Trì gỡ kính ra dùng vạt áo lau: “Em cậu hay thật đấy.”

Trần Siêu cũng cười: “Ừ, bán anh em xa mua láng giềng gần ha.”*

**hiếu theo nghĩa đen.*

“Các cậu hiểu sao được?” Chu Ngọc Thần lờm anh. “Tháng 8 này tớ mới gặp em nó, từ đấy em nó toàn ở cùng Giác Hiểu, bọn họ thân nhau hơn là chuyện bình thường mà?”

“Thế à?” Trần Siêu cau mày hỏi. “Nhưng em cậu bám dính Giác Hiểu quá thì phải? Sao tớ thấy cứ bị thân quá mức.”

Chu Ngọc Thần không thấy nghiêm trọng: “Bình thường mà, em tớ còn nhỏ, bám người cũng có sao đâu?”

Trần Siêu lờm anh: “Em cậu sắp mười tám rồi, không phải tám tuổi.”

“Tám tuổi với mười tám tuổi đối với tớ không khác gì nhau,” Chu Ngọc Thần nói. “Mẹ vừa mới mất, em ấy chuyển tới đây một mình, ỷ lại vào Giác Hiểu nhiều hơn cũng đúng mà?”

Anh hất cằm về phía hai người đang chơi trên sân bóng: “Chưa kể Giác Hiểu cũng thích em ấy nữa.”

Đỗ Bằng Trì cũng vỗ vai Trần Siêu: “Đúng đấy, có gì đâu, bọn mình

hồi cấp ba cũng toàn dúi lại với nhau còn gì.”

“Thì ừ vậy,” Trần Siêu gật đầu xuôi theo, dù sao Chu Ngọc Thần thấy vậy cũng không nói gì mà. “Cứ coi như là thế đi.”

Chơi cùng Lâm Giác Hiểu khiến Chu Kính Dã không biết phải bắt đầu từ đâu, cậu nên tiếp tục nhường hay là chơi nghiêm túc đây.

Lâm Giác Hiểu hắng giọng, nhìn cậu chăm chăm: “Không được nhường nữa đâu nhé, chơi một trận nghiêm túc với anh.”

Thật ra kỹ thuật của Lâm Giác Hiểu cũng bình thường, Chu Kính Dã còn chiếm ưu thế về chiều cao, về cơ bản là anh không thể thắng cậu.

Chỉ là đối với anh thắng hay thua đều không quan trọng, anh cũng không cảm thấy mất mặt khi thua Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã gật đầu, nói một tiếng “vâng” nhẹ tênh.

Nhưng khi Lâm Giác Hiểu dẫn bóng tới, cậu vẫn tránh đi theo bản năng.

Cậu sợ mình đụng trúng anh, không chắn bóng cũng chẳng cướp bóng, chỉ đứng trơ đó dưới bảng rổ, không biết nên để tay chân ở đâu, mở to mắt nhìn anh ném bóng.

Lâm Giác Hiểu bắt lấy quả bóng rơi từ trên cao, đập vài lần, cười với cậu: “Vẫn nhường hả?”

Chu Kính Dã nhìn sang nơi khác, tìm đại một lý do: “Em... hơi mệt rồi.”

“Vậy em ra nghỉ đi,” Lâm Giác Hiểu nói. “Anh tự chơi thêm lát nữa.”

Chu Kính Dã không chịu, cậu đứng nguyên tại chỗ, lại nói nhỏ: “Hình

nư em... cũng không mệt lăm.”

Lâm Giác Hiểu quay lại nhìn ba người bạn đang ngồi bên kia, bọn họ đang nói chuyện rất nhiệt tình, tay chân khua khoắng cả lên.

Anh cho rằng Chu Kính Dã đang ngại, sợ bản thân không thể hòa nhập với ba người họ. Anh chuyển bóng cho Chu Kính Dã rồi nói: “Vậy chơi tiếp với anh.”

Lâm Giác Hiểu cười híp mắt: “Lần này đừng nhường nhé.”

Chu Kính Dã gạt đầu cái rụp, cách nhường của cậu đã không còn lộ liễu như trước nữa, từ nhường bốn đại dương xuống còn một đại dương mà thôi.

Lâm Giác Hiểu cũng không nói gì, thuận theo Chu Kính Dã.

Năm người bọn họ chơi luân lưu một hồi, trên sân lại có thêm người lạ nhập đội, Lâm Giác Hiểu không thích cảm giác mờ mờ nhễ nhại, anh nán lại một lát rồi rời sân.

Theo đuôi anh còn có Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu mở nắp chai nước khoáng, chú ý thấy Chu Kính Dã đang đứng đằng sau, anh không uống mà đưa chai nước đó cho Chu Kính Dã, còn mình thì cúi xuống cầm một chai mới lên.

Anh ngửa đầu uống một ngụm nước, kéo cổ áo tạo gió cho mình, hõm xương quai xanh như ẩn như hiện dưới lớp sóng áo.

Lâm Giác Hiểu trắng thật đấy.

Chu Kính Dã vô thức tu hết nửa chai, sau đấy mới giật mình hoàn hồn.

Cậu sặc nước ho sù sụ, Lâm Giác Hiểu vỗ lưng cho cậu, tiếng nói

hàm chứa nụ cười: “Em khát lắm hả?”

Chu Kính Dã hơi chột dạ, cậu gật đầu đáp: “Vâng, khát.”

*

Chơi xong thì đã gần đến giờ ăn khuya, bọn họ lại hẹn nhau đi ăn, Lâm Giác Hiểu lo Chu Kính Dã ngày mai còn phải dậy sớm đi học, anh hỏi: “Hay là tội mình về trước?”

“Không cần ạ,” Chu Kính Dã nói. “Mai em dậy được.”

Lâm Giác Hiểu còn do dự, nhưng Chu Kính Dã đã nói vậy rồi thì anh sẽ đưa cậu đi cùng.

Bây giờ là chín giờ, ăn xong chắc khoảng mười giờ.

Bọn họ tìm tới quán nướng vỉa hè quen thuộc, gọi vài đĩa thịt nướng cùng mấy chai bia.

Lâm Giác Hiểu nói: “Các cậu không định lái xe à?”

“Lái chứ,” Chu Ngọc Thần gật đầu, trả lời rất đương nhiên. “Gần đây có khách sạn, tìm người lái hộ dễ mà.”

“Cậu không uống à?” Trần Siêu rút lấy một cây xiên, một ngón tay anh ngoe nguẩy trước mặt Lâm Giác Hiểu. “Ăn xiên nướng mà không uống bia, niềm vui giảm bớt một nửa đấy.”

Lâm Giác Hiểu đẩy chiếc cốc mà Đỗ Bằng Trì sắp sửa đưa ra chỗ anh: “Tớ không uống, không muốn uống.”

“Không uống thật hả?” Trần Siêu thất vọng nói. “Thế nào cũng phải làm một cốc chứ, bọn mình mấy tháng rồi mới gặp lại nhau.”

Lâm Giác Hiểu không biết từ chối người khác, cuối cùng vẫn nhận

lấy cốc bia, còn đùa rằng: “Tiền lái hộ các cậu trả giúp tớ đấy nhé!”

Một cốc bia Budweiser rất bình thường, hơi đắng, Lâm Giác Hiểu lâu rồi không uống bia nên hơi nhúu mảy.

Lúc này Chu Kính Dã mới biết, Lâm Giác Hiểu biết uống rượu bia, hóa ra anh cũng có một phần “phản nghịch”.

Cốc ở quán vỉa hè là loại cốc dùng một lần, bóp nhẹ là méo. Ngón tay trắng trẻo của Lâm Giác Hiểu bao lấy cốc, cặp lông mày giãn ra cũng là lúc anh đã uống cạn tới đáy.

Anh đặt cốc lên bàn, giữa khung cảnh ồn ào xô bồ của phố đêm, hành động của anh tựa hồ toát ra khí chất lưu manh.

Một loại khí chất lưu manh không khiến người khác khó chịu.

Chu Kính Dã lại bắt đầu lo lắng, có thể do hôm nay cậu đã chứng kiến quá nhiều điều không giống như trong ấn tượng của cậu về Lâm Giác Hiểu, cậu đã không còn đếm số lần mình mất tập trung nữa.

“Kính Dã?”

Cậu nghe Lâm Giác Hiểu đang gọi mình khe khẽ, lúc này cậu mới phát hiện, mình và Lâm Giác Hiểu đang nhìn nhau.

Lâm Giác Hiểu mới chỉ uống một cốc, anh chưa say, ánh mắt vẫn rất trong trẻo.

Anh đứng dậy, ra tủ lạnh lấy cho Chu Kính Dã một chai Bắc Băng Dương, trong chai đang cắm một ống hút thẳng đứng.

Anh đặt chai nước xuống trước mặt cậu.

“Em uống cái này nhé, màu sắc không khác bia là mấy,” Lâm Giác Hiểu cười nói. “Còn chưa trưởng thành, đừng uống rượu bia.”

Chu Kính Dã chỉ “ồ” một tiếng đáp lại, ngậm lấy ống hút hút nước trong bình.

Nước cam ép lạnh tràn vào khoang miệng không có mùi vị, chỉ thấy miệng chột đông cứng, sau ấy mới dần dần cảm nhận được vị chua ngọt của cam.

Chu Kính Dã biết, Lâm Giác Hiểu vừa mới tưởng rằng cậu đang nhìn cốc bia trong tay anh.

Anh tưởng cậu muốn uống bia nên mới nhìn anh.

Không phải vậy đâu.

Chu Kính Dã yên lặng uống hết nửa chai cam ép, thỉnh thoảng mới vươn tay rút lấy một que xiên ăn vài miếng.

Lâm Giác Hiểu lại bị khuyên uống thêm mấy cốc, dù vậy lượng bia anh uống cũng không nhiều, cộng lại chỉ khoảng hai chai, tửu lượng anh có kém tới mức nào cũng không thể say được.

Anh chỉ nói chơi vậy thôi mà bạn anh lại giúp anh trả tiền thuê lái hộ thật.

Đưa chìa khóa xe cho người lái hộ xong, lần đầu tiên anh cũng Chu Kính Dã ngồi ở ghế sau, ghế sau xe để ít đồ, hai người họ chỉ còn cách ngồi kề vai.

Lâm Giác Hiểu uống bia, anh không để tài xế mở điều hòa mà ấn kéo cửa sổ xe xuống.

Ninh Ba tháng 9 ngập tràn hoa quế, vừa mở cửa xe là hương hoa đã nô nức ủa vào. Chu Kính Dã đã nghĩ thấy, lẫn trong hương hoa quế còn có mùi xà phòng trên quần áo Lâm Giác Hiểu, cùng với mùi bia thoang thoang.

Trong xe rất yên tĩnh, Lâm Giác Hiểu vừa lên xe đã nói anh sẽ chớp mắt một lát, nhờ Chu Kính Dã khi nào tới nơi thì gọi anh dậy.

Anh dựa vào cửa xe, đầu hơi ngẩng lên, gương mặt dưới ánh đèn chớp nhoáng bên ngoài cửa sổ chỉ còn lại một hình bóng nhạt nhòa, như ẩn như hiện.

Khi Lâm Giác Hiểu nhắm mắt lại, đôi mắt vốn ôn hòa lại càng như mang nét đẹp thuần khiết của hoa lê đầu cành, khóe miệng anh vẫn tự nhiên mà cong lên.

Anh thở rất nhẹ, song tiếng thở vẫn vọng đến bên tai Chu Kính Dã.

Hương hoa quế càng lúc càng nồng, Chu Kính Dã như đã bị mê hoặc, cậu nín thở, hơi cúi đầu.

Đôi môi cậu dường như đã chạm lên gò má Lâm Giác Hiểu.

Hết chương 23

Chương 24

“Tới nơi rồi.”

Người lái hộ nhắc nhở, nhưng Chu Kính Dã vẫn không tách rời Lâm Giác Hiểu. Lông mi anh nhẹ rung, lát sau anh mở mắt.

Anh vừa ngủ được một giấc không sâu, vô thức đặt tay lên tay nắm rồi mới cảm nhận được ánh nhìn của Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu bối rối hỏi cậu: “Sao thế?”

Anh sờ khoe miệng mình, lo lắng hỏi: “Anh ăn dính gì lên mặt hả?”

“Vâng.”

Chu Kính Dã đáp.

Tài xế đã vòng ra cổng lấy xe đạp. Ánh trăng soi rọi gương mặt sáng sủa của Chu Kính Dã, chột cậu giơ tay, cánh tay ngập ngừng giữa không trung.

Cậu nhìn Lâm Giác Hiểu, dường như đang dùng ánh mắt hỏi ý kiến anh.

Lâm Giác Hiểu ngủ mị cả người, anh mơ màng gật đầu, ngón cái của Chu Kính Dã nhanh chóng chạm nhẹ môi anh.

Môi Lâm Giác Hiểu nóng bỏng tay, tựa như một mối lửa.

Chu Kính Dã cup mắt, nghiêm túc vuốt nhẹ vài lần, xoa lên cánh

môi chẳng hề dính chút gì của Lâm Giác Hiểu, ngón tay cậu giống như đang phác họa lại đường nét đôi môi anh hơn.

Lâm Giác Hiểu nhướn mày: “Kính Dã?”

“Xong rồi ạ,” Chu Kính Dã thu tay lại, nói nhỏ. “Sạch rồi anh.”

Lâm Giác Hiểu dụi mắt, mở cửa xe ra ghế lái rút chìa khóa, còn nói “cảm ơn” với Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã ngồi nguyên tại chỗ một lúc, ngón tay vừa chạm lên môi Lâm Giác Hiểu tê rần, có cảm giác như vừa bị điện giật.

Cậu mím chặt môi, cũng xuống xe.

Chu Kính Dã theo sau Lâm Giác Hiểu, hỏi anh: “Anh say rồi ạ?”

“Không,” Lâm Giác Hiểu ngáp, khóe mắt như có ánh nước. “Anh chỉ buồn ngủ thôi.”

*

“Anh đi tắm trước nhé,” Lâm Giác Hiểu vừa cởi giày thay dép vừa nói, bỗng anh nhớ tới một chuyện, hỏi Chu Kính Dã: “Hôm nay em có muốn ngủ chung với anh không?”

“...”

Chu Kính Dã gượng gạo lắc đầu, cậu không được tự nhiên liếm môi dưới, nhìn sàn nhà nói: “... Em ngủ một mình ạ.”

Cậu nằm chung giường với Lâm Giác Hiểu, cơ bản là không thể ngủ ngon.

“Ừ.” Lâm Giác Hiểu đáp, xỏ dép lê vào phòng ngủ lấy quần áo, đứng xa xa huơ tay với Chu Kính Dã. “Mai mà không kịp giờ thì gọi anh

dậy nhé, anh đưa em đi.”

*

Chu Kính Dã chắc chắn sẽ không gọi Lâm Giác Hiểu dậy, cậu vẫn hành động giống cuối tuần lần trước, nhẹ nhàng rời giường, mua đồ ăn sáng cho Lâm Giác Hiểu xong mới đi học.

Cậu mới đứng trước cửa lớp đã nghe tiếng gào thét đinh tai nhức óc bên trong. Chu Kính Dã mở cửa đi vào, bên trong tức khắc im bật, đợi tới khi nhìn rõ người vừa mới vào là ai mới lại tiếp tục ồn ào.

Chu Kính Dã về chỗ mình, nhìn thấy Lý Hoan đang làm vẻ mặt như sắp khóc.

Cậu kéo ghế ra, cũng không hỏi gì.

Lý Hoan sầu não hỏi: “Cậu không quan tâm sao tôi lại thế này à?”

Chu Kính Dã lấy đề thi trong cặp ra, lơ đãng hỏi: “Sao thế?”

“Cậu không biết hả!! Có điểm rồi đấy!!” Lý Hoan đập bàn, sục sạo nói. “Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi, cô Trần chuẩn bị lên lớp tóm cổ bọn mình rồi!”

Cậu run lấy bầy nói, hai ngón tay tạo thành hình chữ thập: “Hy vọng thành tích của tôi tốt một chút, nói chuyện riêng với giáo viên thật là kinh khủng!”

Chu Kính Dã cầm đề thi ngơ ra một chốc, ánh mắt gợn sóng, hỏi: “Điểm đâu?”

“Vẫn chưa biết,” Lý Hoan nói. “Vào lớp rồi mới biết.”

Cậu vừa dứt lời, cửa sau của lớp đã mở, chỗ ấy rất gần với chỗ ngồi của Lý Hoan.

Cô Trần cầm theo một quyển sách, sắc mặt khá xấu, lúc này phòng học im lặng tới mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Ánh mắt cô quét qua từng góc ngách trong phòng, dừng lại trên người Chu Kính Dã một lát, cuối cùng gõ gáy sách bên bàn Lý Hoan: “Em xuống văn phòng với cô.”

Tim Lý Hoan đập thành thịch, cậu rón rén đi ra ngoài bằng cửa sau, rất tự giác xuống văn phòng trước.

Cô Trần vẫn đứng trong lớp, nghiêm khắc nói: “Các em vẫn còn tâm trạng tán gẫu à?”

Không ai dám trả lời, hồn vía Chu Kính Dã đã bay tới nơi nào nhưng bản thể thì còn ngồi trên ghế, tay cậu quay bút, mím chặt môi, tâm trạng cực kỳ tệ.

Cậu vừa thi xong đã biết điểm của mình rất kém.

Một lát sau, Lý Hoan lại đi từ cửa sau vào lớp, gọi bạn bàn trên ra ngoài.

Cậu về chỗ mình, hiếm khi thấy cậu yên lặng như thế, lật mở sách luyện đề.

Các bạn lần lượt được gọi đi rồi trở về, gần như nửa lớp phải xuống văn phòng.

Bạn nữ cuối cùng lau nước mắt về lớp, đập đập vai Chu Kính Dã, cậu ấy đã khóc đỏ cả mắt, chỉ tay ra phía ngoài cửa vì ghen ngào không thể nói một câu hoàn chỉnh.

Chu Kính Dã gật đầu, đặt bút xuống, bình tĩnh ra khỏi lớp.

Cậu đứng ngoài văn phòng gõ cửa, nghe thấy có tiếng người đáp

mới bước vào, cặp mắt chào cô.

Có lẽ phải nói liên tục từ nãy đến giờ, cô Trần nhấp một ngụm trà, chỉ vào cái ghế phía trước: “Em ngồi đi.”

Chu Kính Dã ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, đối diện với ánh mắt của cô Trần.

Cô Trần hỏi: “Biết vì sao cô gọi em không?”

“Biết ạ,” Chu Kính Dã gật nhẹ đầu, “do điểm của em tệ quá.”

Giọng cậu bình thản, không vì thành tích tốt hay xấu mà dao động, có lẽ cũng vì đã đoán được điểm số của bản thân.

Cô Trần bóp trán suy tư, đưa Chu Kính Dã xem bảng điểm.

Chu Kính Dã biết mình thi tệ rồi, nhưng khi tận mắt nhìn điểm của mình thì vẫn nhúu mày lại.

Tệ hại quá, còn tệ hơn cả tưởng tượng của cậu.

Cô Trần thờ dài rồi nói: “Năm ngoái điểm sàn đợt hai là 490, lần này em thi mới mấp mé chạm được tới đó, lơ lửng quá.”

“Cô biết em đang học, lên lớp có nghe bài, về nhà vẫn làm bài tập,” cô Trần nói. “Nhưng em muốn thi vào trường đại học tốt một chút thì chừng đó chắc chắn còn xa mới đủ, hiểu không Chu Kính Dã?”

“Với số điểm của em hiện tại, rất khó để đỗ trường đại học trong tỉnh, ngoài tỉnh cũng không có nhiều lựa chọn.”

Chu Kính Dã im lặng, cậu cúi đầu, nhìn ô điểm rành rành trước mặt.

Có thể coi cậu đang đứng bết lớp, giống với lời cô Trần nói, nếu như cậu không nỗ lực hơn nữa thì thật sự chỉ có thể chọn những chuyên

ngành thấp điểm để học.

Nhưng hơn cả, cậu muốn ở lại thành phố.

Chu Kính Dã không thể không thừa nhận rằng cậu đang bị đả kích, nhưng cậu cũng biết mình đang phải trả giá cho quãng thời gian hoang phí ngày trước.

Thiếu sót của ngày trước, giờ có lẽ phải dùng gấp bội để bù lại.

Chu Kính Dã nói: “Thưa cô em đã biết, em sẽ cố gắng.”

Cô Trần đã dẫn dắt nhiều lứa học trò, chỉ vài câu nói cũng có thể giúp cô nhận biết được học sinh nào đang ứng phó cho qua, học sinh nào sẽ thật sự nỗ lực.

Nhìn Chu Kính Dã thế này cũng đủ biết, cậu thuộc về sau, đã nói cố gắng là thật sự cố gắng.

Cô Trần đeo lại kính, vẫy tay với Chu Kính Dã: “Vậy em về lớp ôn tập đi, cố gắng đọc nhiều sách, chỗ nào không hiểu thì hỏi cô hoặc hỏi Lý Hoan, thành tích của bạn ấy khá tốt.”

“Em cảm ơn cô.”

Chu Kính Dã đứng dậy, cầm theo bảng điểm của mình đi ra ngoài.

Cậu vừa đi vừa cúi đầu nhìn điểm của mình. Thật ra môn khác vẫn tạm ổn, chỉ riêng tiếng Anh là thấp hơn hẳn.

Không khí trong lớp đã dần sôi nổi trở lại, Lý Hoan cuối cùng cũng đã xốc lại tinh thần, cậu sáp lại, uể oải hỏi: “Sao rồi?”

Chu Kính Dã đưa bảng điểm cho cậu xem, biểu cảm của Lý Hoan hơi thay đổi, cậu dịch người ra xa chút rồi mới hỏi: “... Cậu có ổn không?”

“Cũng tạm,” Chu Kính Dã bình tĩnh đáp, “không khác mấy với dự đoán của tôi.”

Thật ra điểm này đã khá hơn một chút so với cuối kỳ năm ngoái, chỉ không ngờ là học gần một tháng rồi vẫn là mức điểm này.

Lý Hoan dùng vẻ mặt phức tạp nhìn cậu, tìm trong đồng sách của mình một vài quyển luyện đề: “Tiếng Anh của cậu không tốt thì có thể thử luyện mấy quyển này.”

Chu Kính Dã lấy giấy bút ghi lại tên sách, chỉ nói: “Cảm ơn.”

Ngừng một lát, cậu nói tiếp: “Chỗ nào tôi không biết có thể hỏi cậu không?”

Lý Hoan gật đầu chắc nịch: “Được chứ, tất nhiên là được rồi.”

Chu Kính Dã nói muốn học hành nghiêm chỉnh, cậu không trù trù đến ngày mai mới làm, mà bắt đầu ngay từ ngày hôm nay.

Cậu vui đầu vào làm đề suốt một ngày, thậm chí còn chạy xuống văn phòng mấy bạn để hỏi bài.

Cổ đã hơi mỏi, cậu xoay nhẹ nhàng xoay khớp.

Chuông tan học đã vang lên từ lúc nào, học sinh nội trú phần lớn đều đã đi nhà ăn ăn cơm, chỉ còn lại lác đác vài bạn còn ngồi trong lớp làm bài tập.

Chu Kính Dã rút điện thoại cả ngày nay không động tới ra xem, tin nhắn của Lâm Giác Hiểu rất nhanh đã tới.

“Hình như tối nay trời mưa, anh thấy em không mang ô, chờ lát anh qua đón.”

“Rào rào rào...”

Vừa hay lúc này trời bắt đầu mưa như trút nước, còn có xu hướng càng ngày càng nặng hạt, tầm nhìn của Chu Kính Dã tập trung trên kính cửa sổ, lòng cậu ngơ ngẩn.

Cơn mưa thật giống với ngày cậu tới Ninh Ba.

Cũng bất ngờ như thế, rào rào như thế, ẩm ướt như thế, chỉ khác là mùa hạ oi bức đang dần bị thay thế bởi mùa thu tới gần.

“Chu Kính Dã!” Lý Hoan vẫn chưa đi, vỗ vai cậu. “Cậu cần ô không, tôi có dư một cái!”

Ánh mắt Chu Kính Dã dừng lại trên cán ô màu đen, Lý Hoan đang tưởng cậu định nhận lấy thì cậu lại nói: “Không cần đâu.”

“Ờ?”

Lý Hoan mờ mịt ngồi nguyên tại chỗ, nhìn Chu Kính Dã không hề chùn bước đi thẳng ra ngoài.

Cơn mưa vẫn không có dấu hiệu ngừng, Chu Kính Dã đưa tay ra ngoài cảm nhận những hạt mưa nặng trĩu.

Đợi tới khi nhận được tin nhắn “anh đến rồi” của Lâm Giác Hiểu, cậu mới chạy xuyên qua màn mưa hướng về phía cổng trường.

Lâm Giác Hiểu đang che ô đợi cậu, nhìn thấy cậu chạy tới nơi, anh lập tức kéo cậu vào trong ô: “Không ai đi chung hay cho em mượn ô hả?”

Tóc Chu Kính Dã đã dính mưa, cả người cậu ướt nhẹp. Cậu chen chúc với Lâm Giác Hiểu dưới tán ô, khẽ nói: “Trong lớp không có ai, các bạn đi hết rồi.”

Thật trùng hợp, Lâm Giác Hiểu đang mặc chính chiếc áo sơ mi trắng hôm anh tới đón cậu.

Chu Kính Dĩ nhận lấy cán ô trong tay Lâm Giác Hiểu, yên lặng nghiêng ô về phía anh, quần áo cậu vốn đã ướt nước giờ lại càng ướt hơn.

Trên mi cậu còn đọng vài giọt mưa nhỏ li ti. Tóc cậu, mắt cậu cùng một màu đen tuyền, lúc này đây màu đen ấy đang đắm mình trong nước.

Lòng bàn tay cậu cọ xát trên phần vải khô, vết hầu chuyển động khe khẽ, dưới màn mưa dày đặc, cậu hỏi Lâm Giác Hiểu: “Em có thể khoác vai anh không?”

“Như thế sẽ không bị dính mưa.”

Hết chương 24

Chương 25

Cơn mưa hôm nay khác với trận mưa hôm nọ, hơi lạnh cuối hạ hòa lẫn với nước mưa khiến người ta không khỏi rùng mình.

Người Chu Kính Dã đã ướt cả, chỉ lòng bàn tay là khô ráo.

Cậu đưa tay lên, cảm giác hồi hộp trào dâng khỏi cổ họng, tựa như đang chìm cậu xuống biển cả, sự ngọt ngào vây chặt lấy trái tim khiến nhịp tim đập hỗn loạn.

Cậu một hơi thật sâu, lòng bàn tay nóng rực đáp xuống bờ vai Lâm Giác Hiểu.

Lần này áo sơ mi của anh không bị thấm ướt.

Chất vải bông mềm mại, không xuyên thấu, nhưng khi sờ lên lại giống như lụa tơ tằm mỏng manh.

Chu Kính Dã ôm vai Lâm Giác Hiểu, nghiêng ô về phía anh hơn.

Nhiệt độ lòng bàn tay cậu cao, nhưng vẫn nhạy cảm cảm nhận được độ ấm trên vai Lâm Giác Hiểu. Chu Kính Dã luôn nghĩ rằng nhiệt độ cơ thể Lâm Giác Hiểu cao hơn bản thân.

Bỗng nhiên anh đỡ tay cậu: “Đứng gần anh hơn đi, nước mưa hắt lên người em rồi.”

Khoảng cách giữa hai người lại càng thu ngắn lại, hơi nước trên người Chu Kính Dã tựa hồ lây sang áo anh.

Bước chân Chu Kính Dã thoáng ngập ngừng, rồi lại tiếp tục, tai cậu đỏ bừng, cẩn thận tránh khỏi những vũng nước đọng trên mặt đường.

Tiếng mưa như khúc nhạc còn dang dở, bước chân Chu Kính Dã cũng dần tự nhiên trở lại, bàn tay ôm vai Lâm Giác Hiểu không còn dùng quá nhiều lực.

Chỉ đáng tiếc đoạn đường này quá ngắn.

Cậu giương ô, nhường Lâm Giác Hiểu lên xe trước, sau đó mới vòng sang ghế phó lái.

Trời mưa nên đường tắc, Lâm Giác Hiểu đưa gói giấy ăn cho Chu Kính Dã, mở điều hòa lên rồi chuyển sang chế độ ấm: “Em lau qua đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Giọng nói anh hòa lẫn với tiếng mưa bên ngoài nhưng không lạnh lẽo mà ấm áp, anh dặn dò: “Lát nữa về nhà em tắm luôn nhé, anh sẽ pha trà gừng cho em.”

“Không có ô thì nói với anh,” giọng anh như có ý tự trách. “Sao lại chạy thẳng ra thế này?”

Chu Kính Dã rút ra vài tờ giấy lau khô nước đọng trên người, nghe vậy hơi chột dạ: “Em quên mất.”

Lâm Giác Hiểu: “Từ giờ em cứ để ô trong cặp, đang giao mùa nên chắc sẽ mưa nhiều đấy.”

“Vâng.”

*

Về đến nhà, Lâm Giác Hiểu giục cậu mau đi tắm, anh không ngắm mưa nên quần áo chỉ hơi ẩm.

Anh vào phòng ngủ thay quần áo xong thì xuống bếp đun trà gừng.

Chu Kính Dã tắm xong ra ngoài, Lâm Giác Hiểu đưa bát trà gừng cho cậu: “Uống này.”

Lâm Giác Hiểu thả nhiều gừng quá, mùi gừng thơm nồng xộc thẳng lên mũi, Chu Kính Dã không nói gì, bùng bát uống một ngụm lớn.

Vị cay quá mạnh khiến cổ họng cậu nhói đau.

Lâm Giác Hiểu cũng tự múc cho mình một bát, uống một ngụm xong anh đứng ngẩn ra, mắt mở to.

Anh không thể tin nổi đặt bát xuống, nghiền ngẫm dư vị trong khoang miệng rồi nhìn Chu Kính Dã: “Em không thấy cay hờ?”

“...”

“Cũng tạm,” Chu Kính Dã nói.

Hôm nay không ai có thời gian nấu cơm, Lâm Giác Hiểu đặt cơm ngoài, trong lúc đợi người giao hàng đưa cơm tới, anh đi đun một ấm nước.

Không biết gói trà túi lọc trong nhà đã được mua từ bao giờ, anh hỏi Chu Kính Dã có muốn uống không, sau đó thì tự nhúng cho mình một cốc.

Túi trà không đắt, vị thanh, nhạt như nước. Lâm Giác Hiểu mím môi nhìn cốc trà, sau đó mới do dự mở lời: “Hôm nay cô Trần gọi điện cho anh.”

Chu Kính Dã vội ngẩng lên, rồi lại cúi gằm xuống, cậu ấp úng: “Cô bảo em thi tệ quá ạ?”

“Cô không nói thế,” Lâm Giác Hiểu đổi cách nói khác uyển chuyển hơn. “Cô nói em vẫn có thể tiến bộ, nên...”

Lâm Giác Hiểu ngừng một lúc lâu, anh chưa từng khuyên người khác chăm chỉ học hành nên giờ không biết phải tiếp tục thế nào.

Chu Kính Dã cứ như không còn vị giác, uống tiếp nửa bát nước gừng rồi nói: “Em biết, em sẽ cố gắng.”

Có lẽ cảm thấy mình trả lời như thế giống đang đối phó, cậu ngồi trước mặt Lâm Giác Hiểu, cúi đầu ngoan ngoãn nói: “Em sẽ cố gắng học thật tốt.”

“Anh biết rồi.”

Lâm Giác Hiểu không cầm được lòng đưa tay vỗ vai Chu Kính Dã: “Lần này thi không tốt cũng đừng nản lòng, bây giờ mới là tháng 9, vẫn còn kịp!”

Anh cổ vũ Chu Kính Dã: “Chỉ cần em quyết tâm thì nhất định sẽ theo kịp, tụi mình cứ từ từ tiến từng bước một.”

“Mà anh cũng xem điểm của em rồi, toán lý hóa khá ổn, nhưng tiếng Anh chỉ được hơn 60, em kéo điểm tiếng Anh cao lên là được.”

Chu Kính Dã mấp máy môi: “Vâng.”

Lâm Giác Hiểu xoa mũi: “Tiếng Anh của em không tốt thì có thể hỏi anh, tiếng Anh cấp 4 cấp 6 anh thi rồi, đều qua cả, nhưng giảng cho người khác thì chắc anh không giải thích tỉ mỉ được.”

Lâm Giác Hiểu là bác sĩ, nhiều khi phải đọc thêm tài liệu chuyên ngành của nước ngoài, vì thế hồi cấp ba phải học nhiều môn như vậy nhưng môn anh khá nhất vẫn là tiếng Anh.

Chu Kính Dã túm lấy gối tựa trên sô-pha, nói “vâng”.

Lâm Giác Hiểu lại hỏi: “Em có muốn đi học thêm không?”

Chu Kính Dã nhú mào nghĩ ngời: “Em sẽ đăng ký khóa học trên mạng.”

Lớp học trên mạng cho cậu tự do và nhiều thời gian, cậu học xong lớp tự học tối thì có thể về nhà học tiếp, cuối tuần cũng có thể học.

Nhưng học như vậy rất cần tính tự giác, Chu Kính Dã hiểu rõ bản thân, cậu cảm thấy mình có thể làm được.

“Em nghĩ kỹ đi.”

Tiếng chuông cửa vang lên, Lâm Giác Hiểu ra nhận đồ ăn. Anh bày các hộp thức ăn lên bàn uống nước, vừa mở hộp vừa nói: “Anh có thể nhờ Đỗ Bằng Trì giúp em.”

Đỗ Bằng Trì còn đang thực tập, nhưng dù sao cậu ấy cũng sắp là giáo viên rồi, thời khắc quan trọng vẫn rất đáng tin cậy.

Hôm nay trời mưa nên Chu Kính Dã không học lớp tự học tối, chứ không phải hôm nay là ngày nghỉ. Cậu ăn cơm xong vẫn phải làm bài tập.

Cậu cày đề liên tục trong ba tiếng, khi cậu nghiêm túc làm bài, cậu lại càng nhìn rõ khoảng cách xa xôi giữa năng lực hiện tại của mình với điểm số lý tưởng.

Chu Kính Dã day trán thờ dài, mắt đã hơi nhức mõi, cậu mở ngăn kéo, lấy lọ thuốc nhỏ mắt ra tra.

Người khác vẫn luôn trong trạng thái bổ khuyết chỗ hỏng, còn cậu biết mình thi tệ rồi mới bắt đầu.

Cậu nhắm mắt lại, nước mắt trào ra từ khóe mi do dùng mắt quá độ.

Chu Kính Dã nhắm mắt nghỉ ngơi, cửa phòng mở, bước chân của Lâm Giác Hiểu thật nhẹ.

Cậu hé mắt, Lâm Giác Hiểu nhìn thấy lọ thuốc nhỏ mắt trên bàn, anh tức thì đưa tay đề vai cậu: “Nhỏ thuốc rồi thì nhắm mắt một lát đi.”

Lâm Giác Hiểu nói: “Nghe này, hồi anh lớp 12 cũng có một khoảng thời gian cực kỳ áp lực, sau này nghĩ kỹ lại, mình đã gắng hết sức rồi thì còn lại dựa cả vào ý trời thôi.”

“Cố gắng không đồng nghĩa với việc tự tạo cho mình áp lực, cố gắng khiến mình tự tin và can đảm hơn, bởi những thành quả mình nhận được từ chính sự cố gắng.”

Chu Kính Dã không nhắm mắt theo lời anh, cậu đang nhìn khoé miệng hơi cong lên của Lâm Giác Hiểu. Bàn tay anh xoa bả vai cậu: “Bình tĩnh và cố lên nhé, Kính Dã.”

“Cháo anh nấu trong nồi hầm, để ngoài kia, em học thấy đói thì ra ăn.”

Hàng mi Chu Kính Dã run run, bả vai căng cứng đã thả lỏng, tiếng cậu nói như nghẹn ra từ trong lồng ngực: “Em sẽ cố gắng.”

Cậu sẽ cố gắng, ít nhất là đủ để ở lại thành phố.

Ít nhất là đủ để... nghe được lời khen từ Lâm Giác Hiểu.

*

Thứ bảy, Chu Kính Dã lại cùng Lâm Giác Hiểu tới bệnh viện thú y. Máy hôm nay cậu thức khuya dậy sớm, quầng thâm dưới mắt hiện rõ mồm mọt.

Da Chu Kính Dã thiên màu trắng lạnh, nhắm mắt lại tựa như có thể

trông thấy hàng mi đổ bóng trên da, cộng thêm gương mặt mang nét chán chường tự nhiên khiến người khác có cảm giác cậu thật khó gần.

Cậu và anh cùng ngồi trong phòng chẩn đoán, hai người đang nói chuyện với nhau thì nghe chị gái ở quầy lễ tân gọi: “Bác sĩ Lâm, có người tới!”

Bệnh viện vừa mở cửa đã có người tới, Lâm Giác Hiểu hơi ngạc nhiên, anh rút một cây bút từ trong ống ra, bảo Chu Kính Dã mở cửa phòng.

Người vừa bước vào là một cô gái có gương mặt xinh xắn, mái tóc đen dài được buộc gọn sau lưng, cô mặc một chiếc váy dài vải bông, vóc người nhỏ nhắn đặc trưng của các cô gái phương Nam.

Cô ôm một chú mèo Ragdoll trong lòng, cúi đầu mà đi, lúc trông thấy Lâm Giác Hiểu thì hết sức kinh ngạc.

Lâm Giác Hiểu cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô ấy, gọi thử: “Quý Di Gia?”

“Tớ đây,” tai cô gái hơi đỏ lên, đi từng bước nhỏ về phía này, cất giọng mềm mại. “Trùng hợp ghê, tớ không ngờ là cậu đấy.”

Đôi mắt không bị khẩu trang che mắt của Lâm Giác Hiểu cong cong: “Ừ, mèo nhà cậu làm sao thế?”

“Tớ đưa nó tới tiêm phòng.”

Họ Quý, hiền lành trí thức.

Chuông cảnh báo trong lòng Chu Kính Dã tức thì rung lên, cậu chợt nhớ ra lời trêu chọc của nhóm Chu Ngọc Thần về cô gái xinh đẹp nhất lớp.

Nghe nói cô gái xinh đẹp nhất lớp ấy thích Lâm Giác Hiểu.

Mà lúc này, cô gái xinh đẹp ấy đang nói chuyện rất nhỏ nhẹ với Lâm Giác Hiểu, ánh mắt như ẩn chứa sóng nước mùa thu, nhìn thoáng qua cũng biết cô ấy vẫn có ý với Lâm Giác Hiểu.

Cơ thể Chu Kính Dã vận hành còn nhanh hơn cả não bộ, cậu tiến lên vài bước, kéo tay Lâm Giác Hiểu dắt anh ra ngoài.

“Úi! Kính Dã?”

Lâm Giác Hiểu vẫn chưa kịp phản ứng đã bị cậu kéo ra khỏi phòng chẩn đoán.

Hành lang không một bóng người, chị gái ở quầy lễ tân đang ngân nga một giai điệu nào đó, Chu Kính Dã bừng tỉnh.

Tay cậu vẫn đang dùng sức nắm chặt lấy cánh tay Lâm Giác Hiểu.

Chu Kính Dã không buông tay mà chỉ giảm bớt lực, cậu cup mắt, mở miệng đầy gượng gạo cùng hoảng hốt: “Em...”

Lâm Giác Hiểu không giận cậu, hỏi rất từ tốn: “Em sao thế?”

Chu Kính Dã không biết phải nói gì, nhưng cậu biết mình không thể làm lơ dở công việc của Lâm Giác Hiểu.

Song cậu vẫn muốn nói một điều gì đó, một điều gì đó phù hợp vào lúc này. Cậu không thể chất vấn Lâm Giác Hiểu, lại càng không thể ngăn cản Lâm Giác Hiểu nói chuyện với cô gái ấy.

Chu Kính Dã biết hiện tại cậu đang vượt quá bốn phận của mình, nhưng cậu đã lỡ xốc nổi mất rồi. Cậu dựa lưng lên tường gạch men phía sau, gạch men lạnh ngắt khiến cậu bình tĩnh lại.

Cậu khẽ hỏi anh: “Chị ấy có phải là chị ngày trước thích anh không?”

Hết chương 25

Chương 26

“Gì cơ?”

Lâm Giác Hiểu hỏi lại theo phản xạ, sau khi xác nhận mình không nghe nhầm thì mới cười vì chẳng biết phải làm sao: “Em tin Trần Siêu thật đấy hả, mấy cậu ấy chỉ đùa thôi.”

Chu Kính Dã: “Nhưng mà...”

Nhưng mà ánh mắt cô ấy nhìn anh... Cứ cho là bây giờ không thích anh thì ngày trước cũng từng thích anh rồi.

Sau cùng thì Chu Kính Dã không nói gì thêm, cậu chỉ nói “vâng” rồi nhìn Lâm Giác Hiểu lại một lần nữa bước vào phòng khám.

Chú mèo Ragdoll của Quý Di Gia không chỉ ưa nhìn mà còn rất ngoan, lúc tiêm cũng không giẫy giụa mà chỉ kêu meo meo.

Lâm Giác Hiểu tiêm rất có kỹ thuật, tiêm xong còn gỡ đầu mèo ta an ủi.

“Ở đây quan sát ba mươi phút đã,” Lâm Giác Hiểu nói. “Sau đó về nhà, trong mười ngày đầu không được tắm rửa, cũng không được đưa nó đi chơi.”

“Có thể sẽ xuất hiện cả tình trạng như biếng ăn, uể oải, có vấn đề gì thì liên hệ với tớ.”

Quý Di Gia sơn móng tay hồng nhạt, cô nắm chặt điện thoại trong tay, hỏi: “Cậu có thể cho tớ WeChat của cậu không? Nếu vậy thì tớ

có thể hỏi cậu kịp thời.”

WeChat của Lâm Giác Hiểu vốn đã thêm rất nhiều người chủ tới khám bệnh cho thú cưng, anh rút điện thoại ra, nghiêng đầu về phía cô: “Quét mã tới đi.”

Quý Di Gia vội thêm bạn bè với Lâm Giác Hiểu.

“Cơ mà sẽ có lúc tới đang làm việc nên không trả lời kịp,” Lâm Giác Hiểu nói. “Tới thấy tin nhắn rồi sẽ trả lời nhanh nhất có thể, mèo con có vấn đề gì khác cũng có thể nhắn tới.”

Anh không kiềm được lòng, lại vuốt lông chú mèo con mới hơn hai tháng tuổi, khen nó: “Nó đẹp thật đấy.”

“Ừ...” Quý Di Gia lắp bắp, “Lần đầu tiên tới thấy nó trong cửa hàng đã cảm thấy nó rất đẹp rồi.”

Quý Di Gia còn phải đi làm, chỉ đành vẫy tay tạm biệt Lâm Giác Hiểu: “À... ừm, tới về trước đây.”

Cô đỏ mặt: “Gặp lại sau.”

Bé Ragdoll nằm cuộn tròn ngoan ngoãn trong tay Quý Di Gia, cô ôm nó đi lướt qua Chu Kính Dĩ, chợt nghe nó kêu khế.

Quý Di Gia ngẩng đầu nhìn Chu Kính Dĩ theo phản xạ, cửa phòng khám đã bị gió thổi đóng lại, chỉ còn hai người đứng nhìn nhau ngoài hành lang.

Cô không đoán được tuổi tác của người đối diện, gương mặt còn non trẻ nhưng nét nào vẫn ra nét nấy, hiện tại trông cậu ấy có vẻ lạnh lùng.

Quý Di Gia cảm thấy cậu còn nhỏ, vì cậu còn chưa biết che giấu cảm xúc của mình.

Cô thấy bất ngờ khi mình cảm nhận được ý đồ ịch của cậu, lùi lại một bước, cô vừa xoa lưng mèo vừa hỏi: “Em với Giác Hiểu là...?”

Lại Giác Hiểu.

Gần gũi quá, chắc cấp ba rất quen thân.

Ban nãy Chu Kính Dã đã nhìn thấy Quý Di Gia thêm WeChat của Lâm Giác Hiểu, cậu nhìn cô, lạnh nhạt: “Em là em trai anh ấy.”

“À à!” Cô gật đầu, rồi lại ngạc nhiên, “Hóa ra cậu ấy còn có em trai?”

Rồi cô lẩm bẩm: “Sao mình không biết nhỉ?”

Quý Di Gia vừa đi vừa nói, nước hoa trên người cô thơm ngọt mà không nồng, chỉ thoang thoảng như mùi hoa quả.

Chu Kính Dã nghe thấy nhưng không giải thích, cậu đứng nguyên tại chỗ, cho tới khi chân vấy của Quý Di Gia mất hút ở cuối hành lang cậu mới thôi không nhìn theo.

Cửa phòng khám được mở ra từ bên trong, Lâm Giác Hiểu cầm ấm đun nước ra ngoài, anh đi không nhìn đường, giật cả mình khi thấy Chu Kính Dã vẫn đang chôn chân ngoài cửa.

Anh khó hiểu: “Sao em không vào phòng nghỉ mà ngồi?”

Lâm Giác Hiểu nhìn sau lưng cậu: “Quý Di Gia về rồi hả?”

Chu Kính Dã: “Chị ấy về rồi.”

Ánh mắt cậu đang tỏ rõ là mình không vui, tóc mái rủ xuống, đuôi mắt cũng buồn buồn.

“Sao vậy?” Lâm Giác Hiểu hỏi, “Buồn gì hả?”

“... Không.”

Chu Kính Dã quay lưng đi về phía phòng nghỉ, đi được nửa đường chợt cậu dừng bước, tiếng cậu lúng búng trong miệng: “Em đi làm bài đây.”

Lâm Giác Hiểu đặt ấm nước xuống bàn trong phòng, theo sau Chu Kính Dã: “Có bài nào không hiểu hả?”

Chu Kính Dã âm ừ nói vâng.

“Bài nào thế?” Lâm Giác Hiểu đi vào phòng nghỉ cùng cậu, “Đưa anh xem xem, nhớ đâu anh lại biết làm.”

Sách của Chu Kính Dã vẫn bày nguyên trên bàn chưa mở, cậu ngượng ngùng mím môi, vớ lấy một quyển còn chưa kịp xem là sách gì, lúng túng mở ra, chỉ vào một câu...

“Đây ạ.”

Lâm Giác Hiểu lại gần để nhìn rõ hơn, quyển sách Chu Kính Dã đang cầm vừa hay lại là quyển bài tập tiếng Anh, anh im lặng nhìn trang sách một lát, sau đó mới ngẩng đầu nói: “Đây là bài nghe mà.”

Anh do dự, có lẽ cậu không buồn vì việc học hành, mà vì một chuyện nào đó khác.

Lâm Giác Hiểu cân nhắc rồi mở lời: “Việc học quan trọng.”

“Em có chuyện gì khác không thể giải quyết thì cứ nói với anh.”

Chu Kính Dã cúi đầu nhìn trang sách trắng tinh, mãi sau mới nói vâng.

Lâm Giác Hiểu vỗ vai cậu cổ vũ: “Nãy anh có đặt cho em một cốc trà

sữa, lát nữa nhớ ra nhận.”

“Giờ em ngồi đây học nhé, có chuyện gì thì sang phòng bên cạnh tìm anh.”

Chu Kính Dã cầm bút, ngón tay xuôi theo rung động mà vẽ ra vô số đường tròn trên giấy, tới khi cậu nhận ra thì tay đã vạch một đường đen dài trên vở.

Cậu buông bút, ngẩng đầu nhìn Lâm Giác Hiểu: “Vâng, em biết rồi.”

“Anh Giác Hiểu, anh đi làm đi,” Chu Kính Dã cười nói. “Em ở đây là được rồi.”

Lâm Giác Hiểu đã ra ngoài, chỉ còn lại mình Chu Kính Dã trong phòng.

Chu Kính Dã ngẩn người, một chữ cũng không lọt vào mắt. Chợt cậu cầm bút lên, bắt đầu làm bài về nhà.

Ngay lúc cậu đang cực kỳ nhập tâm vào bài học, bên ngoài bỗngưng có tiếng ồn ào.

Hình như tiếng ồn ấy bắt nguồn từ ngoài hành lang, Chu Kính Dã buông bút đang viết bài trong tay xuống, im lặng lắng nghe.

Một người đàn ông đang mắng chửi, âm lượng rất lớn, nhưng lại nghe như có tiếng nghẹn ngào trong lồng ngực.

Không biết là thứ gì bị ném vỡ, tiếng rơi loảng xoảng khiến người hoảng loạn, Chu Kính Dã nghe thấy tiếng Lâm Giác Hiểu.

“Anh cứ bình...”

Anh muốn đối phương trước hết hãy bình tĩnh, nhưng lại bị tiếng nói của người đó át mất vế sau, tiếng nói vốn nghẹn nghẹn của người

đàn ông nghe chừng như sắp vỡ vụn.

“Bình tĩnh thế quái nào được!”

Không rõ chuyện gì xảy ra sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng huých nặng nề.

Chị gái lễ tân hoảng hốt hô lên: “Bác sĩ Lâm!”

Chu Kính Dã không ngồi yên được nữa, cậu bật khỏi ghế, mở cửa chạy vội ra hành lang.

Trung tâm của tiếng ồn nằm ở cuối hành lang, nơi đó đã bị đám đông bao vây, Lâm Giác Hiểu bị người ta nắm cổ áo ấn lên tường, nhưng anh không định đánh nhau, chỉ tiếp tục cố gắng an ủi người nọ.

Người đàn ông nọ đã ngoài ba mươi, hốc mắt anh ta đỏ hồng, đau đớn hét lên: “Tôi bỏ ra một đồng tiền cho nó kiểm tra, thế rồi anh bảo tôi cho nó chết một cách êm ái?”

“Mà tiền cũng chả phải là vấn đề, mấy hôm trước nó vẫn bình thường, sao bây giờ lại thành ra thế này?! Nó mới sống với tôi được có mấy năm!”

Anh ta còn đang nói dở, tâm trạng lại bị kích động, bàn tay anh ta tóm lấy cổ áo Lâm Giác Hiểu mà giật lắc, lực tay càng lúc càng lớn.

Anh ta còn định đánh thật, nhưng cánh tay đã bị một người khác giữ lại. Chu Kính Dã đứng bên cạnh, nghiêm giọng: “Buông tay.”

Người đàn ông trừng đôi mắt đỏ ngầu, Chu Kính Dã bóp chặt cánh tay anh ta, kiên quyết muốn gỡ tay anh ta khỏi cổ áo Lâm Giác Hiểu. Cậu nhú mày, có vẻ đang rất giận.

“Kính Dã!” Lâm Giác Hiểu giữ tay Chu Kính Dã, vội vàng nói, “Em buông tay.”

Trên người Chu Kính Dã như đang có khí lạnh phảng phất, cậu bặm môi, cuối cùng vẫn nghe lời buông tay.

Lâm Giác Hiểu kéo cậu ra sau, cổ áo anh đã bị người đàn ông giằng lỏng, anh cup mắt, nói khẽ: “Xin lỗi.”

Người đàn ông đứng nguyên vị trí, anh ta đã bình tĩnh hơn ban nãy, song sự trấn định này dường như đến từ gáo nước lạnh của hiện thực.

Anh ta ôm đầu, cơ thể dựa vào góc tường, từ từ ngồi xổm xuống. Lâm Giác Hiểu vào phòng khám lấy giấy ăn, ngồi xuống đưa giấy cho anh ta.

Người đàn ông im lặng nhận lấy giấy, lau mặt qua loa, đoạn dùng giọng đã khản đặc của mình nói: “Cho nó an tử đi.”

Anh ta thất thểu đi về phía phòng khám, tiếng nói lạc lõng trong không gian: “Tôi đi xem nó thế nào.”

Lâm Giác Hiểu vẫn ngồi ở đó, lúc lâu sau mới chống tường đứng dậy, mắt anh tối sầm lại, trước mắt như có hàng ngàn ngôi sao xẹt qua.

Anh không làm gì cả, nhưng lại cảm thấy mình thật mệt mỏi.

Bỗng có một đôi tay chìa ra đỡ lấy anh, cánh tay của cậu con trai chắc khỏe, mang theo nhiệt độ ấm nóng.

Chu Kính Dã im lặng, người phá vỡ sự yên tĩnh là Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu cúi đầu, ánh mắt mê mang: “Anh ta nói, chú chó đó đã ở bên anh ta từ rất lâu rồi, từ ngày anh ta còn nhỏ.”

“Vâng.”

“Chó của anh ta già rồi, kết quả kiểm tra là khối u giai đoạn cuối, mà vị trí khối u lại rất gần não.”

Cánh tay đang đỡ anh của Chu Kính Dã càng thêm dùng sức, là một người lắng nghe, cậu lại nói vâng.

Đây là lần đầu tiên Chu Kính Dã nhìn thấy anh buồn đến vậy, mắt anh đang khép hờ lại.

Lâm Giác Hiểu nói: “Anh... anh không cứu được nó.”

Nhưng anh là bác sĩ thú ý, anh không phải thượng đế, anh không có cách nào để cứu nó.

Anh biết mình làm công việc này sẽ phải đối diện với sinh lão bệnh tử, con người có sinh lão bệnh tử thì con vật cũng vậy.

Nhưng tới lúc trực tiếp đối diện với nó, anh vẫn mù mờ, không biết phải làm thế nào.

Anh vẫn nhớ cảm giác của mình ngày đầu tiên đi làm. Hôm ấy có một chú chó bị xe tông được đưa tới bệnh viện, rất nguy kịch, khoảnh khắc kéo được nó trở về từ cửa tử quả thật là không gì vui sướng bằng.

“Lâm Giác Hiểu.”

Chu Kính Dã gọi cả họ tên anh, cậu đã tập gọi như thế rất nhiều lần, nhưng không ngờ lần đầu tiên gọi thành lời lại là trong trường hợp thế này.

Cậu ôm Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu thấp hơn cậu một chút, lúc ôm nhau chiều cao rất phù hợp, cứ như cậu có thể giấu kín anh dưới đôi cánh ẩn hình còn đang

trưởng thành của bản thân.

Chu Kính Dã nói: “Anh đã rất giỏi rồi.”

Hết chương 26

Chương này buồn từ đầu đến cuối. Mở đầu là sự bất an của Kính Dã, kết thúc bằng nỗi đau khi hành nghề của Giác Hiểu.

Lần đầu tiên thằng bé cười như thế là ở chương này, cảm giác mới lạ thật sự. Nhưng nó cười mà buồn vui lẫn lộn. Nó thấy mình chẳng ra gì khi anh nuông chiều nó và lo cho việc học của nó như thế, còn nó thì lại cảm thấy bất an khi bạn học cũ của anh xuất hiện – một sự vốn chẳng liên quan gì đến học hành.

Anh hỏi nó vì sao nó không vui, nhưng nó lại không thể nói thật cho anh biết. Thấy anh lo mà nó không đành lòng, thế nên nó mỉm cười trấn an anh.

Nó có thể từng có một quá khứ nổi loạn và dữ dội đấy, nhưng giờ nó là một thằng bé ngoan.

“Anh Giác Hiểu, anh đi làm đi,” Chu Kính Dã cười nói. “Em ở đây là được rồi.”

Chương 27

Tâm trạng của Lâm Giác Hiểu từ sau khi sự việc đó xảy ra vẫn chưa tốt lên, Giang Miểu Miểu hay tin chuyện buổi chiều nên đến sớm hơn ngày thường.

Chị công tác trong ngành này sớm hơn Lâm Giác Hiểu vài năm, nhưng chị cũng không biết làm sao để nói lời an ủi, bởi vì có rất nhiều chuyện cần chính chủ phải tự nghĩ thông suốt.

Chị chỉ có thể vờ tự nhiên như thường ngày, lấy một chiếc bánh ngọt từ trong túi ra đưa cho Lâm Giác Hiểu.

Giang Miểu Miểu đến rồi, Lâm Giác Hiểu có thể tan làm sớm.

Cả đoạn đường về nhà tối nay, trong xe rất yên lặng, Lâm Giác Hiểu đã chẳng cười từ chiều tới giờ.

Chu Kính Dã ngồi ở ghế phó lái, ánh mắt cậu chốc chốc lại lướt qua người Lâm Giác Hiểu, cậu cảm thấy mình chẳng có tác dụng gì cả, cậu không thể giúp được gì cho Lâm Giác Hiểu.

Về đến nhà, Chu Kính Dã giành vào bếp nấu cơm: “Em nấu cơm cho, anh cứ ngồi nghỉ đi.”

Lâm Giác Hiểu rầu rĩ đáp lời.

Chu Kính Dã đứng trước bàn bếp, tay cậu xoay núm bếp gas, ngọn lửa xanh bắt đầu nhảy múa.

Cậu và Lâm Giác Hiểu mấy hôm nay đều bận, không ai nhận ra thức

ăn trong nhà đã hết, Chu Kính Dã có muốn nấu một bữa thật ngon để an ủi anh cũng không được.

Cũng may vẫn còn vài quả trứng, trong nồi cơm vẫn còn cơm nguội, có thể làm cơm rang trứng.

Chu Kính Dã rang cơm rất thạo. Cậu chia hai phần cơm, dành phần có nhiều trứng hơn cho Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu miễn cưỡng mỉm cười với cậu: “Lớp 12 học nhiều, đáng ra không nên để em nấu cơm.”

“Không sao.” Chu Kính Dã nói.

Cậu bổ sung thêm: “Anh ăn nhiều vào.”

Không khí trên bàn ăn khác với ngày thường, Chu Kính Dã nhìn Lâm Giác Hiểu gắp cơm ăn, thứ cậu đang nhai trong miệng bỗng trở nên thật nhạt nhẽo.

Anh vẫn đang vô thức nhú mày, đôi mắt ngày thường luôn vui cười giờ đây như ánh sao bị dập tắt.

Trái tim Chu Kính Dã như có gì ken chặt, cảm giác nghèn nghẹt ở cổ họng khiến cậu cảm thấy thật khó chịu.

Cậu không muốn thấy anh thế này, cậu muốn thấy anh cười như mọi khi.

“Anh... thật sự đã rất tốt rồi.”

Chu Kính Dã vụng miệng từ trước, giờ đối diện với Lâm Giác Hiểu lại càng không nói được.

Cậu im lặng, lát sau nói khẽ: “Anh là người tốt nhất mà em từng gặp.”

Dứt lời lại chán nản nhíu mày, khen mà chẳng khéo gì cả, thẳng nhóc mồm non cũng nói được như thế.

Chu Kính Dã liếm môi, nói ra câu mà mình đã nghĩ tới nghĩ lui: “Anh đã cứu được sinh mạng của rất nhiều động vật, cũng đã khiến rất nhiều người chủ của chúng cảm thấy vui mừng.”

Cậu nhìn thẳng vào mắt Lâm Giác Hiểu, nhấn rành rọt từng chữ một: “Anh thật sự đã rất giỏi rồi.”

*

Ăn cơm xong Lâm Giác Hiểu đi tắm trước, anh tắm xong nhưng không mặc áo. Chu Kính Dã vừa hay ở bên ngoài, cậu bị làn da trắng bóc của anh kích thích mắt, hoảng loạn nhìn đi chỗ khác.

Lâm Giác Hiểu hua tay với Chu Kính Dã: “Kính Dã.”

“Dạ?”

Chu Kính Dã lúng túng trả lời, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám.

“Lại đây,” Lâm Giác Hiểu vừa nói vừa nằm xuống sô-pha. “Bôi thuốc hộ anh với.”

Dường như anh đã vui hơn một chút, ít nhất là không còn giống như ban nãy mây đen phủ kín đỉnh đầu. Anh không nghe thấy Chu Kính Dã đáp lời nên ngoái lại, nhìn cậu thắc mắc: “Kính Dã?”

Chu Kính Dã cứ như vừa mới bừng tỉnh, chạy vội qua đó, cậu nhận lấy tuýp thuốc trong tay Lâm Giác Hiểu, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống bên cạnh anh.

Lâm Giác Hiểu nằm sấp trên ghế sô-pha, nhắm hờ mắt lại, anh không nhìn thấy cảnh tượng sau lưng mình.

Tuýp thuốc này là ngày ấy anh mua cho Chu Kính Dã, trông vẫn như là thuốc mới. Chu Kính Dã nín thở, bóp một đoạn nhỏ ra tay.

Nãy cậu còn gắng sức để không nhìn Lâm Giác Hiểu, giờ thì không thể không nhìn nữa rồi.

Lâm Giác Hiểu có dáng người mảnh khảnh, nhưng không phải là dạng còm nhom ốm nhách như que củi, anh gầy vừa đủ, vừa đẹp.

Khung xương và làn da của anh ấy đều đẹp.

Dưới ánh đèn phòng, làn da của Lâm Giác Hiểu lại càng thêm trắng nõn, đặc biệt là phần lưng không hay tiếp xúc với ánh mặt trời.

Vùng bả vai anh có vết đỏ hồng, có lẽ là do hôm nay bị đập vào tường.

Chu Kính Dã cảm thấy họng mình hơi khô, cậu cố gắng nhìn lên, chỉ tập trung vào vết thương của Lâm Giác Hiểu.

“Kính Dã?”

Lâm Giác Hiểu lại gọi cậu, có ý thức giục.

Yết hầu Chu Kính Dã nhúc nhích: “Ngay đây.”

Cậu dùng ngón trỏ gạt lấy một ít thuốc, nhẹ nhàng chấm lên bả vai anh, làn da dưới ngón tay cậu trơn nhẵn, xúc cảm tựa như đang sờ một viên ngọc Hòa Điền thượng hạng.

“Kính Dã,” Lâm Giác Hiểu lại nói. “Đừng nhẹ thế, anh không sợ đau.”

Chu Kính Dã trả lời một cách không thể gượng gạo hơn: “... Vâng.”

Thuốc bôi trên tay lành lạnh, còn làn da của Lâm Giác Hiểu thì ấm nóng, lưng Chu Kính Dã không khỏi toát mồ hôi.

Rốt cuộc cậu vẫn không thể khống chế được ánh mắt khỏi việc nhìn xuống bên dưới, phần eo Lâm Giác Hiểu hơi cong xuống, phía trên có hai hõm nhỏ rất bắt mắt.

Anh thật gầy. Anh thật trắng.

Tiếng Lâm Giác Hiểu lại vang lên: “Xong chưa em?”

Chu Kính Dã cứ như đang chạy trốn, cậu đặt tuýp thuốc lên mặt bàn, nhắc chân nhắm thẳng hướng phòng tắm, cậu biết tiếng sập cửa của mình nghe thật nặng nề, cũng nặng như tiếng tim đập lúc này của cậu.

Cậu đứng trước gương, vừa giương mắt đã thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình, sắc đỏ từ gò má lan đến lỗ tai rồi tràn xuống cổ.

Chợt Chu Kính Dã mở vòi nước, lấy tay hứng nước hắt lên mặt mình.

Nhiệt độ trên gương mặt cậu nhất quyết không chịu giảm xuống, Chu Kính Dã dùng cả hai tay ôm lấy mặt mình, vẫn không giấu được màu đỏ rực ấy.

Cậu vừa lơ đãng là lại hồi tưởng lại cảnh Lâm Giác Hiểu nằm trên ghế ban nãy.

Nhịp tim cậu càng lúc càng dồn dập, nai con nhảy nhót trong lồng ngực hăng quá, đầu nó sắp đập chảy máu tới nơi rồi.

“Chu Kính Dã.” Cậu nhìn mình trong gương, tự nhủ.

“Mày có tiền đồ chút đi.”

Cậu ở yên trong phòng tắm rất lâu, giữa chừng Lâm Giác Hiểu có tới gõ cửa hỏi cậu làm sao thế, Chu Kính Dã dùng một câu “em đau

bụng” lấy lệ cho qua.

Để chứng minh bụng mình đau thật, cậu còn cứ cách một vài phút lại ấn nút xả nước một lần.

Chờ tới khi nhiệt độ trên mặt giảm bớt, Chu Kính Dã mới hít sâu một hơi, mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Nhưng Chu Kính Dã không ngờ được, có thể vì trên lưng vừa bôi thuốc nên Lâm Giác Hiểu vẫn chưa mặc áo.

Cậu dành một khoảng thời gian dài như thế để hạ nhiệt trên gương mặt, phút chốc chẳng còn tác dụng, máu nóng lại dồn cả lên. Chu Kính Dã không dám nhìn Lâm Giác Hiểu, buông lại một câu “em đi làm bài đây” rồi hoảng loạn tới mức cứ cầm đầu mà đi về phòng.

Vừa mở cửa, cậu bỗng cảm thấy căn phòng này thật lạ lẫm, giọng nói của Lâm Giác Hiểu đã vang lên ngay sát lưng: “Kính Dã, em nhầm phòng rồi.”

Tay chân Chu Kính Dã cứng đờ, nói xin lỗi rồi đóng sầm cửa lại.

Mặt cậu đỏ hơn cả ban nãy, không dám xoay người lại.

Chu Kính Dã đi vào phòng mình bằng tư thế còng tay còng chân, cậu bật đèn bàn, mở sách, trong mắt vẫn là hình ảnh nước da trắng bóc của Lâm Giác Hiểu.

“Bộp.”

Bỗng Chu Kính Dã cúi xuống, không nể nang gì đập đầu mình xuống bàn, lại sợ Lâm Giác Hiểu đang đứng bên ngoài nghe thấy, cậu giảm lực xuống một chút.

Cơn đau khiến hình ảnh trong đầu cậu phân tán, nhưng hình ảnh ấy cứ như sương mù, gió thổi không tan, không lâu sau đó lại tụ lại

thành hình.

“Bộp.”

Chu Kính Dã lại đơ mặt đập đầu mình xuống bàn, lần này đập mạnh hơn lần trước một chút.

Nhân lúc cơn đau còn chưa ngớt, Chu Kính Dã lật quyển sách bài tập trước mặt mình ra, dồn toàn lực chú ý của mình vào trang sách.

Nhịp tim đập kịch liệt dần dần dịu xuống, từ bão tố phong ba giảm thành mưa xuân rả rích, độ nóng bên tai cũng hạ dần.

Mọi thứ lại trở về với trạng thái bình thường, nhưng Chu Kính Dã biết, mọi thứ không hề bình thường.

*

Cậu tỉnh lại từ trong cơn mơ, cả người mồ hôi đầm đìa, điều hòa trong phòng mở ở hai mươi sáu độ mà cậu ướt rượt như vừa mới được vớt ra khỏi nước.

Cậu nằm mơ rồi, cậu mơ thấy Lâm Giác Hiểu.

Cậu không mơ thấy hình ảnh xưa mãi không tan của ngày hôm qua, mà là cảnh tượng của ngày trước đó.

Ban đầu cậu mơ thấy một cơn mưa xối xả, nhưng cơn mưa này không như cơn mưa hôm đó mây đen và ánh chớp giăng kín bầu trời, mà sau cơn mưa trên bầu trời xuất hiện cầu vồng.

Lâm Giác Hiểu đứng dưới cầu vồng, anh che ô, mặc một chiếc áo sơ mi bình thường, cười với cậu thật dịu dàng.

Nháy mắt chuyển cảnh, giây tiếp theo cậu vẫn nhìn thấy Lâm Giác Hiểu.

Cậu nhìn thấy áo sơ mi anh mặc bị thấm ướt một nửa, nhưng anh không đứng dưới mưa mà ngồi trên giường cậu.

Áo sơ mi dính vào người Lâm Giác Hiểu, tôn lên đường nét trên bả vai anh, dường như tóc anh cũng bị mưa ướt, chỗ nào cũng lạnh lạnh.

Nhưng cánh môi anh vẫn đỏ hồng, hơi cong lên tự nhiên, là một độ cong khiến người ta cảm thấy thân thuộc.

Trong giấc mơ, Lâm Giác Hiểu chợt vươn tay ôm lấy cổ Chu Kính Dã, thì thầm bên tai cậu như muốn dẫn cậu vào mộng cảnh.

“Kính Dã.”

Chu Kính Dã tỉnh lại ngay giây phút ấy, cậu không định hình được cảm xúc của mình khi ấy là gì, nên ăn mừng vì giấc mơ đột ngột ngừng lại, hay nên nuối tiếc vì giấc mơ không kéo dài mãi.

Phòng cậu tối om không một ánh đèn, Chu Kính Dã lấy điện thoại ra xem.

Ánh đèn điện thoại thật chói mắt.

04:29.

Giờ là tảng sáng, Chu Kính Dã ngủ chưa đầy hai tiếng, nhưng cậu biết giờ mình không hề buồn ngủ, một chút cũng không.

Tim cậu lại nảy lên thành thạch, nhanh đến mức không có cách nào nén xuống, nếu như ban nãy nai con nhảy tới độ đập đầu chảy máu thì giờ chú ta chắc sắp hộc vì mất máu luôn rồi.

Phần trán cậu đập vào bàn chốc chốc lại nhói lên, Chu Kính Dã xoa nhẹ chỗ đó, cơn đau trên trán lan rộng ra, giống như tình cảm không

thể kiểm soát này của cậu.

Cậu ngay từ đầu đã biết mình thích Lâm Giác Hiểu.

Cậu hiểu rất rõ, cậu thích anh từ cái nhìn đầu tiên, cũng thích anh do lâu nay tiếp xúc.

Tình cảm từ lần đầu tiên hòa quyện với tình cảm lâu ngày, biến thành một thứ tình cảm bí mật cần được giấu kín, như bông hoa tuyết cuối cùng, như chiếc lá cuối cùng, lại như giọt nước mưa cuối cùng lặng lẽ không một ai hay.

Cậu hít thở càng lúc càng khó khăn.

Nhưng chuyện này không thể để Lâm Giác Hiểu biết, ít nhất là không phải hiện tại.

Hết chương 27

Chương 28

Bí mật giống như sợi dây chuyền phủ bụi trong hộp châu báu, viên kim cương sáng bóng đã bị đất đá mài mòn, không ai hay biết, chỉ mình Chu Kính Dã biết. Cậu thích Lâm Giác Hiểu, chỉ có mình cậu biết bí mật này.

Cậu cũng biết, mình không nên thích Lâm Giác Hiểu.

Nhưng cảm giác “thích” ấy tựa như con sóng phá vỡ xiềng xích trong lòng, là cấm địa mà không ai có thể kiềm chế bản thân không đặt chân, dù có là người trưởng thành cũng không thể.

Chu Kính Dã không có cách nào ngăn mình thích Lâm Giác Hiểu, cậu chỉ có thể chôn bí mật này sâu hơn, ít nhất là trước khi cậu thi đại học xong, cậu sẽ không để Lâm Giác Hiểu biết được bí mật này.

Cậu hiểu rõ, trong mắt Lâm Giác Hiểu, mình là “em trai”. Nếu như Lâm Giác Hiểu biết người em trai mà anh dốc lòng chăm sóc lại có những cảm xúc ô uế với anh, anh... chắc chắn sẽ đuổi cậu đi.

Chu Kính Dã phân được rõ thứ tự ưu tiên, cậu biết bây giờ việc quan trọng nhất là thi đại học, cũng chỉ có thi thật tốt mới có thể khiến Lâm Giác Hiểu yên tâm.

Chu Kính Dã thật sự dốc hết sức ra học tập, một ngày cậu chỉ ngủ năm hoặc sáu tiếng, học trên lớp xong về nhà lại lên mạng học, đèn phòng chong đến tờ mờ sáng mới tắt.

Ngay cả khi hiếm lắm mới có ba ngày nghỉ Quốc khánh, cậu cũng không đi chơi, chỉ ở nhà cày đề.

Thế rồi ở cái tuổi mười tám con trai yêu mái tóc như sinh mệnh này, Chu Kính Dã quyết định cắt tóc.

Lâm Giác Hiểu thấy cậu như thế thì hết cả hồn, lúc ấy anh đang đứng ở cửa, túi xách còn chưa kịp buông xuống đã vội hỏi: “Sao em lại cắt kiểu tóc này?”

Nghe Lâm Giác Hiểu nói vậy, Chu Kính Dã thấy hơi hối hận. Cậu sờ tay lên trán, cậu vẫn chưa quen để lộ trán thế này: “Xấu lắm ạ?”

Thật ra cũng không hẳn là xấu, kiểu tóc hiện tại của Chu Kính Dã chỉ dài hơn đầu đinh một chút, đây là một kiểu tóc khá kén mặt người, bởi nó để lộ tất cả các khuyết điểm.

Nhưng Chu Kính Dã có hốc mắt sâu hơn so với người châu Á bình thường, cùng với sống mũi cao thẳng, nếp mí hẳn rõ.

Cậu cắt kiểu tóc này không xấu, chỉ đơn giản là đổi một kiểu tóc mới mà thôi.

“Không xấu,” Lâm Giác Hiểu cười, bình luận, “rất sáng sủa.”

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Lâm Giác Hiểu rất muốn thử xoa mái tóc hiện tại của Chu Kính Dã, anh lịch sự hỏi cậu: “Anh có thể sờ một chút không?”

Không cần anh mở lời, Chu Kính Dã đã chủ động cúi đầu.

Lâm Giác Hiểu có vẻ tiếc nuối, nói đùa: “Hơi gai, sờ không thích tay như ngày trước nữa rồi.”

Anh chỉ than thở vậy thôi, lại hỏi: “Sao em lại nghĩ tới cắt tóc thế?”

“Bởi vì... tóc dài quá gội xong lại phải sấy, phiền lắm.”

Ngừng một lát, cậu nói tiếp: “Chờ em thi xong, em sẽ nuôi tóc.”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười, nói “được”.

*

Sự cố gắng của Chu Kính Dã đã được đền đáp, cậu tiến bộ hơn trước, thành tích của lần thi tháng thứ hai đã cao hơn hẳn lần đầu.

Nhưng khi nhận được bảng điểm, Chu Kính Dã vẫn không thấy thỏa mãn. Cậu hơi nhú mày lại, Lý Hoan ngồi bên cạnh lại mừng rỡ vỗ vai cậu: “Vãi chưởng! Cậu trâu bò thế! Tiếng Anh đạt yêu cầu rồi này!”

Điểm đạt yêu cầu là 90, trong khoảng một tháng Chu Kính Dã đã tăng được 30 điểm.

“Mà cũng đúng thôi, tôi thấy cậu học thuộc từ mới với luyện đề nhiều tới độ sắp tẩu hỏa nhập ma rồi,” Lý Hoan nói. “Tăng được 30 điểm cũng phải.”

Chu Kính Dã yên lặng ngồi dịch sang bên trái, tránh khỏi tay của Lý Hoan, lạnh nhạt nói: “Chưa đủ.”

Vẫn chưa đủ, vì trừ tiếng Anh ra, điểm của các môn khác chỉ có thể nói là nhỉnh hơn chút đỉnh.

Điểm tiếng Anh cao như vậy là vì kiến thức cơ bản của cậu không vững, vẫn còn có thể tiến bộ nhanh.

Có lẽ chỉ cần một tháng để tăng từ 60 điểm lên 90 điểm, nhưng để từ 90 điểm lên 120 điểm thì cậu không biết mình cần bao lâu.

Chu Kính Dã cầm bút đỏ lên sửa lỗi sai, câu nào hiểu rõ rồi thì làm lại ra vở một lần, câu nào nghĩ không ra thì hỏi Lý Hoan.

Lần thi này Lý Hoan làm bài khá tốt nên không thấy quá áp lực. Cậu

giảng vài câu cho Chu Kính Dã xong thì chống cằm uể oải nói: “Sao cậu lại học đầu vào học thế?”

Chu Kính Dã lơ đãng đáp: “Cũng tạm.”

Cậu là kiểu người đã đặt ra mục tiêu thì nhất định phải đạt được, cần bỏ ra bao nhiêu công sức cũng không quan trọng, cậu chỉ cần đạt được mục tiêu ấy.

“Thế này mà còn chưa đủ hả?” Lý Hoan chỉ vành mắt mình, “Mắt thâm quầng như này rồi, một ngày cậu ngủ mấy tiếng?”

Chu Kính Dã trượt tay, ngòi bút vạch ra một nét thật đậm trên vở, cậu mới từ tốn đáp: “Tầm sáu tiếng.”

Ngủ muộn là một nguyên nhân, còn một nguyên nhân khác nữa... Cậu thường mơ thấy Lâm Giác Hiểu.

Từ sau lần đầu tiên cậu mơ thấy Lâm Giác Hiểu, dường như đêm nào cậu cũng mơ thấy anh, cảnh tượng và nội dung giấc mơ thậm chí còn cực kỳ giống nhau.

Chu Kính Dã đã mơ tới Lâm Giác Hiểu mặc chiếc áo sơ mi đó không biết bao nhiêu lần, áo sơ mi trắng ngấm nước khiến anh càng thêm gầy, khuôn mặt thanh tú trong mơ hơi mờ nhạt, nhưng đôi mắt lại vô cùng sáng trong.

Giấc mơ của cậu càng lúc càng đi quá giới hạn.

Thậm chí cậu còn mơ thấy Lâm Giác Hiểu nằm trên giường của mình, nằm trong chiếc chăn quen thuộc của mình, cổ áo anh nói lỏng, để lộ làn da trắng muốt.

Anh nhếch môi, cười dịu dàng và quyến luyến.

Trong mơ không xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng Chu Kính Dã tỉnh

dậy lại phát hiện, mình mộng tỉnh rồi.

Cậu không cách nào xem nhẹ cảm giác ẩm ướt và sền sệt ở bên dưới, mồ hôi túa ra trên lưng cậu càng lúc càng nhiều.

Cậu rón rén mở cửa phòng mình, giữa lúc tờ mờ sáng mặt trời còn chưa ló dạng, Chu Kính Dã cứ như kẻ gian lần mò vào phòng tắm.

Giấc mơ nằm ngoài tầm kiểm soát của Chu Kính Dã, nhưng đôi khi những gì trong mơ lại đang thể hiện ý muốn vô thức của cậu, khoảnh khắc đó cậu không thể kiềm nén cảm xúc của mình dành cho Lâm Giác Hiểu được nữa.

Tình cảm này như củi khô đã bén lửa, càng cháy càng dữ dội.

Chu Kính Dã ngồi xổm trong góc phòng giặt quần, cậu tự thấy mình là một đứa vô ơn. Sắc mặt cậu xám xịt, lực tay vò vải càng lúc càng mạnh.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm không bật đèn rõ mồn một, giống như con thác nhỏ trong phòng kín, tâm trạng cậu trong bóng tối càng thêm nặng nề.

Lâm Giác Hiểu không phải anh ruột của cậu, nhưng anh lại coi cậu như em trai ruột mà đối xử, vậy mà cái người được anh coi là em trai này đây, ngay giữa đêm khuya, trong phòng tắm không ánh điện, vì mơ đến anh mà phải lén lút giặt quần.

Bỗng Chu Kính Dã ngừng tay, cậu nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Mùi tanh kia đã không còn nữa, chỉ còn lại mùi oải hương của nước giặt.

Mùi hương cậu thường ngửi thấy trên người Lâm Giác Hiểu.

Cuối cùng, cậu buông xuôi tất cả, thả quần lót vào túi rác và xách nó xuống tầng, vứt vào thùng rác của chung cư.

Mắt mèo hoang lóe lên ánh xanh dưới đèn đường, nó bị giật mình cũng không chạy mất, nằm cạnh thùng rác kéo giãn tứ chi.

Chu Kính Dã đứng nguyên tại chỗ hứng gió lạnh, để cơ thể bớt nóng rồi mới trở vào nhà.

Sự việc này xảy ra cách đây không lâu, mới mấy ngày trước thôi, vì thế mỗi lần Chu Kính Dã nhìn thấy Lâm Giác Hiểu đều hoảng hốt, cậu bắt đầu tránh né tiếp xúc cơ thể với anh theo phản xạ.

Những đụng chạm vô ý cũng khiến cậu không khỏi rùng mình.

Ngón tay đang cầm bút của cậu trắng bệch, cậu không dám chạm vào Lâm Giác Hiểu, nhưng cậu lại rất muốn được chạm vào anh.

Màn hình điện thoại đang đặt trên bàn sáng lên.

Xuân miên bắt giác hiểu: Chiều nay tan học anh đón em nha.

Hình như tâm trạng anh đang rất tốt, Chu Kính Dã có thể tưởng tượng ra giọng của anh khi nói câu này, giọng điệu của anh ấy sẽ hơi cao một chút, pha lẫn niềm vui và sự thích thú.

Ngón tay Chu Kính Dã cứng còng lại, Lý Hoan hỏi cậu: “Không nhắn lại cho anh cậu hả?”

Chu Kính Dã đáp: “Có nhắn.”

Cậu gõ chữ.

Z: Vâng.

Ninh Ba tháng mười đã vào thu, Chu Kính Dã mặc áo dài tay bên trong, khoác áo đồng phục hai màu trắng đỏ đan xen bên ngoài.

Đại thụ ngoài cổng trường đã rụng vài chiếc lá, nhưng vẫn tán cây vẫn xanh rì như ngày thường, Chu Kính Dã đã quen đứng ở đây chờ Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu bảo cậu hết giờ tự học anh tới đón. Giờ trời đã tối, các dãy nhà học phía sau vẫn sáng đèn, ánh đèn chiếu sáng khoảng sân sau lưng Chu Kính Dã.

Phía xa xa, đèn ô tô cũng chiếu tới nơi này, tiếng còi xe như xa mà gần vang lên. Xe ô tô đang dừng trước mặt cậu hạ kính cửa sổ xuống, để lộ nửa gương mặt của Lâm Giác Hiểu: “Kính Dã, lên xe.”

“Vâng.”

Chu Kính Dã đáp, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Gần đây cậu ngủ không đủ giấc, vừa ngồi vào xe đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc, cậu không khỏi cảm thấy buồn ngủ.

Mí mắt buông lỏng khép lại, nhưng hương oải hương trên người Lâm Giác Hiểu lại bay qua đây, thoang thoảng và quấn quanh bên chóp mũi Chu Kính Dã.

Cơ buồn ngủ của Chu Kính Dã phút chốc bay sạch, cậu giật mình ngẩng đầu, mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là đưa mắt nhìn sang Lâm Giác Hiểu đang ngồi ở vị trí ghế lái.

Xe đang dừng đèn đỏ, trước nay Lâm Giác Hiểu vẫn luôn miễn cảm với ánh nhìn từ bên ngoài, tay anh vẫn đặt trên vô lăng, khẽ nghiêng đầu, hỏi: “Sao thế?”

Hoặc cũng có thể vì mấy hôm nay Chu Kính Dã tránh anh rõ ràng quá, anh đã nhận thấy Chu Kính Dã có gì đó là lạ.

Chu Kính Dã vội lắc đầu chối, cậu rời mắt nhanh như chạy trốn: “Không sao ạ.”

“Thật sự không sao chứ?”

Chu Kính Dã không nói nữa.

Lâm Giác Hiểu bắn khoăn, anh khởi động xe, cũng không hỏi gì thêm. Nhưng khi vừa về đến nhà, anh đóng cửa lại, rất tự nhiên đặt tay lên vai cậu từ phía sau: “Dạo này em sao thế? Áp lực lắm hả?”

Chu Kính Dã gồng lưng, sợ mất hồn mất vía: “Vẫn, vẫn ổn ạ.”

Cậu còn chưa phản ứng kịp đã bị anh kéo xuống ngồi chung ghế sofa.

Giờ cậu như “mẹ” của Khang Khang, còn Khang Khang thì bám dính cậu. Lúc nhìn thấy Chu Kính Dã, bé mèo trắng đã lớn hơn rất nhiều so với ngày trước lại dán sát vào người cậu, em rất biết cách làm nũng, thân mật dụi cả người vào bàn tay Chu Kính Dã.

Nếu như là ngày thường, Chu Kính Dã sẽ vuốt lông em, ẵm em lên, nhưng bây giờ... suy nghĩ của cậu không ở đây.

Lâm Giác Hiểu đoán chừng cậu có tâm sự, còn lại tâm sự không muốn chia sẻ, nên cũng không hỏi nữa.

Anh đổi một chủ đề khác: “Anh nghe cô Trần nói em đã tiến bộ hơn trước rất nhiều?”

Chu Kính Dã cúi đầu, ngón cái của cậu cọ lên người Khang Khang không có chủ đích, cậu đáp khẽ: “Cũng tạm được ạ.”

“Rõ ràng là tiến bộ hơn trước rất nhiều,” Lâm Giác Hiểu cười nói. “Em có muốn được thưởng gì không?”

Lâm Giác Hiểu luôn cho rằng, em nhỏ có tiến bộ thì phải được cổ vũ.

Hết chương 28

Chương 29

“Em muốn anh...”

Em muốn anh ôm em, Chu Kính Dã suýt lỡ lời, cậu ngưng lại, chữ máu chốt trong câu chực vượt khỏi miệng ấy mắc kẹt trong cổ họng.

Chu Kính Dã cup mắt, thùy tai đỏ lựng lên: “Em không muốn gì cả.”

“Không muốn gì à?”

Lâm Giác Hiểu chợt nghĩ tới chuyện gì đó, anh mở điện thoại ra xem lịch, nhìn rồi nói: “Sắp đến sinh nhật em rồi nhỉ?”

Anh vẫn nhớ tên người dùng trên WeChat của Chu Kính Dã là ngày sinh của cậu, để xác nhận lại, anh mở WeChat ra xem.

ZJY031026.

Đúng là sắp đến rồi, mấy hôm nữa là tới sinh nhật cậu.

Chu Kính Dã chậm chạp gật đầu: “Vâng, sắp đến rồi...”

Sinh nhật của cậu những năm trước đều vô cùng bình dị, không có gì đáng nói. Mẹ thường tranh thủ về nhà nấu cho cậu một bát mì Trường Thọ, sau đó tặng cậu món quà mà bà đã chuẩn bị từ trước.

Nhưng năm nay, có lẽ sinh nhật của cậu sẽ cứ vậy mà trôi qua. Nhưng Lâm Giác Hiểu... chắc anh sẽ lo lắng cho ngày này của cậu, còn cậu thì lại không muốn làm phiền anh. Vì thế cậu cúi đầu nói: “Em không đón sinh nhật.”

Lâm Giác Hiểu cười hỏi: “Không đón thật hả?”

“...”

“Nể mặt anh đi,” Lâm Giác Hiểu nói. “Anh tổ chức sinh nhật cho em, quà sinh nhật và quà mừng em có tiến bộ gộp lại làm một.”

Khóe môi Chu Kính Dã chực nhếch lên, nhưng rồi lại bị cậu dè dặt đè xuống.

Lâm Giác Hiểu hỏi lại: “Em không muốn gì thật à?”

“... Vâng ạ.”

Lâm Giác Hiểu lại lướt xem lịch trên điện thoại: “Thế em muốn tổ chức sinh nhật như nào? 26 này là thứ hai, chỉ có thể làm trước hôm đấy thôi.”

“Em không...”

Cậu mới nói được một nửa đã bị Lâm Giác Hiểu dụ dằng cắt ngang: “Sinh nhật mười tám tuổi quan trọng.”

Đôi ngọạ tằm dưới mí mắt Lâm Giác Hiểu một lần nữa hiện lên, tuy nhỏ nhưng lại khiến người ta buông lỏng cảnh giác, dù rằng Chu Kính Dã vốn chẳng hề kháng cự anh.

Tim Chu Kính Dã nảy lên thành thạch. Mười tám tuổi, chỉ hơn mười bảy tuổi một tuổi thôi mà dường như lại có cảm giác khác nhau một trời một vực.

Lâm Giác Hiểu nói: “Mười tám tuổi, em đã là người lớn rồi.”

Đúng vậy, mười tám tuổi là cậu đã trưởng thành, đã đủ tuổi vượt qua nhịp cầu đầu tiên của đời người, quả thật là một ngày đặc biệt.

Cậu muốn trải qua cái ngày đặc biệt ấy cùng Lâm Giác Hiểu.

“Em muốn đón sinh nhật cùng anh.”

Chu Kính Dã nghĩ miên man rồi chợt nói ra tiếng lòng mình. Cậu không hối hận, cũng không buồn nản bản thân vì câu nói ấy, cậu chỉ nhìn chăm chú Lâm Giác Hiểu bằng ánh mắt sáng ngời của mình.

Lâm Giác Hiểu ngẩn người trong thoáng chốc, anh cười híp mí đáp: “Được chứ.”

Lẽ ra Chu Kính Dã nên cảm thấy thoải mái, vậy mà cậu giờ lại hồi hộp hơn cả lúc này. Cũng may tiếng tim loạn nhịp chỉ có mình cậu nghe thấy, men theo xương cốt vang vọng lại trong đầu.

Chu Kính Dã vô ý sờ loạn lông Khang Khang, bỗng cậu có một ý tưởng: “Em muốn đi ngắm mặt trời mọc cùng anh.”

Nói xong lại thấy cách nói này mập mờ quá mức, vành tai cậu đỏ bừng, nhưng giọng điệu vẫn cố ra vẻ bình tĩnh: “Ý em là em muốn đi leo núi với anh.”

“Đi leo núi” nghe đỡ hơn là “ngắm mặt trời mọc”.

Chu Kính Dã bắt đầu kích động, cậu vẫn nhớ tấm ảnh mà Lâm Giác Hiểu cho cậu xem.

Màu nhựa đường đen nhánh của con đường lên núi Bàn Sơn, người thiếu niên thanh tú cùng cảnh mặt trời mọc trắng lệt.

Chu Kính Dã muốn có một chuyến đi như thế với Lâm Giác Hiểu, cậu cũng muốn Lâm Giác Hiểu đạp xe cùng mình, hướng về đỉnh núi, sau đó ngay khoảnh khắc mặt trời ló dạng, cậu sẽ dùng máy ảnh chụp hàng nghìn bức ảnh cho Lâm Giác Hiểu với chất lượng tốt hơn gấp bội lần.

Mới chỉ tưởng tượng thôi mà lòng cậu đã khắp khởi mừng thầm.

Chu Kính Dã kéo tay áo anh, nhìn anh đầy vẻ đáng thương cùng mong đợi, mi mắt cậu khép hờ, dò hỏi: “Được không ạ?”

“Tất nhiên là được rồi.”

Lâm Giác Hiểu đồng ý còn nhanh hơn cả dự đoán, anh cười lên trông thật đẹp: “Nhưng một tuần em chỉ được nghỉ một ngày, đi thành phố bên chắc không kịp, hay là mình đi núi Thành Hoa của Ninh Ba nhé?”

Chu Kính Dã gật đầu đáp: “Chỗ nào cũng được.”

Lâm Giác Hiểu nói ừ, anh mở bản đồ ra xem: “Không xa lắm, tội mình đi sớm một chút, ngọn núi này cũng không quá cao, nếu đạp xe lên chắc sẽ mất khoảng ba đến bốn tiếng.”

Anh hỏi Chu Kính Dã: “Em thấy sao?”

Chu Kính Dã chống tay sau người, cậu không cười, nhưng trông cậu rất vui.

Nghe anh nói vậy, khóe môi cậu cong lên: “Vâng.”

*

Thứ bảy, Chu Kính Dã bị đồng hồ đánh thức lúc ba giờ, tối hôm trước cậu đã cố ý ngủ thật sớm nên giờ không thấy buồn ngủ.

Thật ra việc này không liên quan gì đến giấc ngủ dài hay ngắn, nguyên nhân chủ yếu là vì cậu phấn khích quá, cứ như dù có xuống nhà chạy vài vòng cũng không thể tiêu hao hết năng lượng vậy.

Chu Kính Dã thay quần áo, đeo túi máy ảnh còn mới tinh, mở cửa

phòng ra ngoài.

Lâm Giác Hiểu đã ở ngoài đợi cậu, anh không mở đèn ở độ sáng mạnh nhất, chỉ để một ngọn đèn vàng nho nhỏ ở lối ra vào.

Chu Kính Dã tiến lại gần, cảm giác từng sợi lông măng trên mặt anh cậu đều có thể nhìn thấy thật rõ ràng, giống như mặt trời đã để lại một vầng sáng trên người anh.

Hiếm khi thấy Lâm Giác Hiểu đội mũ lưỡi trai, anh mặc một chiếc áo gió màu trắng đen đan xen, nhìn Chu Kính Dã chỉ mặc độc chiếc áo cộc tay, anh cau mày: “Em mặc thêm áo khoác đi.”

Ninh Ba vào thu đã lâu, nhưng Chu Kính Dã hỏa khí vượng, con trai mười bảy tuổi không biết lạnh là gì, thời tiết này rồi vẫn cứ mặc áo cộc, thỉnh thoảng mới khoác thêm áo ngoài.

Ban ngày như thế cũng được, nhưng giờ trời còn chưa sáng, bên ngoài nhất định rất lạnh.

Chu Kính Dã nghe lời về phòng, mặc thêm áo khoác bóng chày, cậu nghĩ trong chốc lát, cũng chọn lấy một cái có màu trắng đen.

Lâm Giác Hiểu chú ý thấy máy ảnh cậu đeo trên người, anh không hỏi thêm, chỉ thuận miệng nói: “Em định chụp ảnh?”

Chu Kính Dã cúi đầu, vuốt ve vỏ ngoài túi đựng, nói vâng.

Muốn chụp ảnh, nhưng không chụp phong cảnh, cậu muốn chụp cho Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu biết ý nghĩa của cái máy ảnh này đối với Chu Kính Dã, anh không nói gì thêm, chỉ coi như Chu Kính Dã đã có thể bước ra khỏi bóng tối.

Anh vẫn sợ cậu không thể vượt qua được nỗi đau này. Nhưng khi

nhìn Chu Kính Dã lúc này, anh cũng thấy yên tâm được phần nào.

Hôm nay không phải dịp nghỉ lễ gì đặc biệt, Ninh Ba cũng không thích hợp cho mục đích du lịch, hiện giờ chân núi chẳng có mấy người.

Lâm Giác Hiểu đỗ xe tại một nơi cách không xa núi Thành Hoa, quét thẻ mượn xe đạp công cộng rồi cùng Chu Kính Dã đạp xe lên núi.

Sườn núi không quá dốc, đường lên núi Thành Hoa cũng tương đối bằng phẳng, rìa đường đèn vẫn sáng, đạp xe lên sẽ không quá nhọc nhằn.

Anh khuyên cậu mặc áo khoác là đúng, mặc áo rồi mà gió núi vẫn sượt qua khe cổ, nhưng cái lạnh vẫn nằm trong phạm vi con người có thể chịu đựng được.

Đạp được một lát, Lâm Giác Hiểu là người cần tạm nghỉ trước.

Anh mệt rãi rời chống chân xuống đất, trên trán lấm tấm mồ hôi, thờ dờn dập gọi Chu Kính Dã: “Nghỉ... nghỉ một lát đã.”

Khoảnh khắc ấy Lâm Giác Hiểu mới ý thức được sâu sắc sự khác biệt giữa tuổi mười tám với tuổi hai mươi ba.

Ngày thường anh không rèn luyện, môn thể thao duy nhất mà anh theo đuổi là dắt chó đi dạo, những hôm Chu Kính Dã không bận thậm chí còn không cần anh đi.

Chu Kính Dã vẫn luôn đi đằng sau anh, thấy anh ngừng lại cậu mới đạp lên trước một chút cho ngang hàng với anh: “Anh mệt rồi à?”

Lâm Giác Hiểu cũng không câu nệ, thẳng thắn với cậu: “Hơi hơi.”

Chu Kính Dã bỗng thấy hối hận, cậu không nên kéo Lâm Giác Hiểu tới nơi này, đáng ra nên thông thả cùng nhau đi xem một bộ phim rồi

ăn một bữa cơm mới phải.

Cảm nhận được tâm trạng của Chu Kính Dã, Lâm Giác Hiểu chợt hứng khởi trở lại, một tay anh giữ xe để duy trì thăng bằng, tay còn lại vỗ vai Chu Kính Dã: “Đi nào!”

Anh tăng tốc độ đạp, Chu Kính Dã ngấn người một lát, rồi cũng tiếp tục đạp theo sau anh.

Không khác với dự đoán của Lâm Giác Hiểu là mấy, bọn họ mất gần ba tiếng để đạp lên đỉnh núi.

Lâm Giác Hiểu dựng xe sang một bên, cảm giác chân mình như mềm nhũn, anh cố gắng đi ra chỗ rào phòng hộ, chống tay lên đó.

Sắc trời dần hửng sáng, một lát nữa thôi đèn đường sẽ tắt. Mệt lắm, nhưng anh rất vui.

Lâm Giác Hiểu ngẩn ngơ nhìn phía xa hồi lâu, Chu Kính Dã lại gần, trên tay cậu là chai nước khoáng còn nguyên chưa mở nắp.

Chu Kính Dã mở nắp chai đưa cho anh.

Lâm Giác Hiểu thở chậm lại, gơ cánh tay tê rần lên đón lấy chai nước, lúc nhận lấy tay anh vô ý chạm vào ngón tay nóng rực của cậu.

Nước trong chai sóng sánh, Chu Kính Dã gắng bình tĩnh nói: “Tay anh hơi run.”

Lâm Giác Hiểu cười cười, lúc rất khát anh cũng không hấp tấp uống nước, vẫn từ tốn uống từng ngụm nhỏ một, uống xong ngụm thứ nhất rồi mới uống tiếp ngụm thứ hai.

Chu Kính Dã rời ánh mắt thiếu tự nhiên của mình khỏi yết hầu Lâm Giác Hiểu, cậu tự lấy cho mình một chai nước mới. So với tư thế ưu

nhã của Lâm Giác Hiểu, cậu toàn uống một ngụm thật lớn, ngực áo không cần thận bị thấm ướt một mảng nhỏ.

Lâm Giác Hiểu đã uống xong, anh đặt chai nước xuống dưới chân, nhìn đồng hồ đeo tay, nói khẽ: “Sắp đến rồi.”

Anh vừa dứt lời, sắc trời lại sáng hơi đôi chút, Chu Kính Dã lấy máy ảnh trong túi ra.

Máy ảnh đen còn mới cóng không nhuốm bụi, ngón tay Chu Kính Dã sờ theo thân máy, cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cậu giơ máy lên, quan sát thế giới qua ống kính.

Mới đầu Chu Kính Dã đã nhắm chuẩn ống kính về phía bầu trời đang hé dần màn sương, ánh sáng đỏ hồng xuyên qua rặng mây trời, nhưng rồi cậu như nghe giọng nói của Lâm Giác Hiểu phảng phất bên tai.

“Em có thể dùng nó để ghi lại từng giai đoạn trưởng thành, ví dụ như thi Đại học, như mỗi chuyến đi chơi...”

Đây là lời ngày trước Lâm Giác Hiểu từng nói với cậu.

Ống kính máy ảnh di chuyển, hướng về phía Lâm Giác Hiểu, anh đang đứng quay lưng về phía cậu, không biết hành động của cậu sau lưng anh.

Chu Kính Dã chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng anh, mảnh khảnh mà đẹp đẽ.

Cậu nhẹ nhàng gọi anh: “Lâm Giác Hiểu.”

Lâm Giác Hiểu quay lại, anh không để bụng cách gọi không phân lớn nhỏ này của Chu Kính Dã, ngược lại còn tươi cười với cậu.

Chu Kính Dã lại nói: “Tạo dáng nào.”

Lâm Giác Hiểu rất phối hợp giờ tay, xòe hai ngón tay thành hình chữ V. Anh cười rạng rỡ hơn cả ban nãy, gương mặt như tỏa nắng vì nụ cười.

Qua ống kính máy ảnh, Chu Kính Dã có cảm giác mình vừa xuyên qua thời không. Cậu đã nhìn thấy Lâm Giác Hiểu hồi anh mười bảy tuổi.

Cậu không chú ý đến ánh sáng có đủ hay không, lấy nét như vậy đã được hay chưa, bố cục hài hòa hay không hài hòa mà ngón tay khẽ động, cậu vô thức nhấn chụp.

Mặt trời phía sau lưng rực rỡ, sắc đỏ vàng rực cháy lan rộng khắp tầng mây.

Nhưng Chu Kính Dã lại cho rằng, ánh sáng chói lọi của mặt trời cũng không đẹp bằng một phần của Lâm Giác Hiểu.

Hết chương 29

Chương 30

Xuống núi dễ hơn leo lên, không quá nhọc nhằn, chỉ cần giữ tay lái ổn định rồi kiểm soát tốc độ là được.

Xuống núi rồi Lâm Giác Hiểu mới nhận ra Chu Kính Dã vừa gọi cả họ tên anh.

Sau lưng toát mồ hôi, Lâm Giác Hiểu thấy nóng, anh cởi áo gió vắt lên ghi-đông xe rồi hỏi Chu Kính Dã: “Em vừa gọi anh là gì?”

Máy ảnh trên cổ Chu Kính Dã nặng trĩu, cơn rung động cùng kích động không gì sánh bằng đã qua đi, cậu liếm môi, dè dặt đáp: “Gọi anh... là Lâm Giác Hiểu.”

Nhân cơ hội này cậu lặp lại tên anh, tốc độ nói vẫn chậm như trước, rành rọt từng chữ.

Cảm giác khi gọi “anh Giác Hiểu” với khi gọi “Lâm Giác Hiểu” là hoàn toàn khác nhau.

Lâm Giác Hiểu không giận, hỏi trêu cậu: “Không gọi ‘anh’ nữa à?”

Đôi chân Chu Kính Dã đang nhấn từng vòng chậm rãi chợt ngừng lại, cậu chống chân xuống đất, quên cả mình đang đạp xe.

Rất nhanh sau đó, xe cậu tiếp tục lăn bánh.

Chu Kính Dã đuổi theo Lâm Giác Hiểu đang đi trước không xa, đeo sau lưng anh như hình với bóng, khẽ gọi: “Anh ơi.”

Cảm giác khi gọi “anh” với khi gọi “anh Giác Hiểu” lại hoàn toàn khác nữa.

Cậu không biết những người khác như thế nào, có giống cậu khi đối diện với người mình thích thì luôn muốn dốc cạn vốn từ, tìm cho ra danh xưng thân mật nhất để gọi người ấy hay không.

Vành tai Chu Kính Dã ửng hồng, bàn tay đang nắm lấy tay nắm xe siết chặt, cậu đạp xe gần với Lâm Giác Hiểu, lại gọi: “Anh ời.”

Lâm Giác Hiểu bật cười, anh không nghĩ cách gọi này có gì bất thường, chỉ thấy một cậu trai lớn ngồng như Chu Kính Dã gọi mình như vậy khá thú vị.

Tuy vậy Lâm Giác Hiểu cũng loáng thoáng nhận ra có gì đó không đúng, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ cười nói ừ, xem như đã đáp lại.

Ô tô của Lâm Giác Hiểu vẫn đỗ nguyên vị trí cũ, hai người dựng xe đạp ngay ngắn xong thì lên xe của mình.

Giờ mới là bảy giờ hơn, vừa vận động xong nên cả hai đều thấy tỉnh táo, miễn nói đến về việc nhà ngủ bù, hai anh em định bụng ăn sáng xong đã rồi mới về.

Lâm Giác Hiểu khởi động xe, rẽ vào một nhà hàng bên đường.

Bảy giờ sáng là lúc nhà hàng đông khách, Lâm Giác Hiểu kéo ghế nhựa ra ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn menu trên tường, hỏi cậu: “Em muốn ăn gì anh gọi.”

Chu Kính Dã đọc qua menu rồi đáp: “Cơm nắm với sữa đậu nành ạ.”

“Đậu nành mặn hay ngọt?”

Chu Kính Dã trả lời ngay: “Đậu nành mặn.”

Lâm Giác Hiểu ngạc nhiên cười, chống cằm nhìn Chu Kính Dã:
“Trùng hợp ghê, anh cũng thích đậu nành mặn.”

Anh giơ tay, hướng về phía chủ quán: “Cơm nắm với hai cốc đậu nành mặn, cảm ơn.”

Ăn xong bữa sáng Lâm Giác Hiểu mới chờ Chu Kính Dã về nhà.

Hôm nay Lâm Giác Hiểu được nghỉ bù nên không phải đi làm, vừa về đến nhà anh đã nghĩ đến việc dắt chó đi dạo.

Chu Kính Dã có lớp học online nên không thể đi cùng anh, chỉ có thể về phòng mình bật laptop học bài.

Laptop phát ra âm thanh trầm trầm, quạt tản nhiệt đang âm thầm hoạt động. Chu Kính Dã nhìn chăm chăm vào màn hình máy gần người, bỗng cậu lấy máy ảnh từ trong túi đựng ra.

Cậu ngồi trên ghế, ngón tay nhanh nhẹn mở tấm ảnh cậu chụp cho Lâm Giác Hiểu lên, lúc nhìn rõ ảnh rồi cậu hơi bặm môi lại.

Ảnh cho ra thấp hơn trình độ của cậu, bố cục hồng bét, ánh sáng hỗn loạn, lấy nét cũng không chuẩn.

Cậu chợt nhớ tới ngày trước mình còn thề thốt với anh, hứa sẽ chụp cho anh thật đẹp.

Chu Kính Dã cúi đầu nhìn ảnh mình chụp, Lâm Giác Hiểu đã đẹp trai sẵn rồi. Cậu buồn rầu cắn môi.

Hơi hối hận lúc đó không chụp nhiều hơn.

Hôm nay giáo viên lên lớp muộn, Chu Kính Dã rời ghế ra giường nằm, mấy hôm trước chăn đã được phơi nắng, vừa nằm là chăn đã bỗng bênh lún xuống.

Cậu giơ cao máy ảnh, cũng không cảm thấy mỏi tay.

Trong thoáng chốc, Chu Kính Dã có cảm giác mình và Lâm Giác Hiểu trong ảnh đang nhìn nhau, hình như... nhìn lâu rồi cũng thấy tấm ảnh này được chụp khá ổn.

Không phải do cậu chụp đẹp, mà do Lâm Giác Hiểu trong ảnh quá bắt mắt.

Chu Kính Dã tùm tùm, cất lại máy ảnh vào bao, động tác cầm máy càng thêm nâng niu.

Cậu nhẹ tay đặt máy ảnh lên tủ đầu giường, giáo viên của lớp học online đã bắt đầu giảng bài, Chu Kính Dã trở về ngồi trước bàn học.

Trang giấy trắng còn lưu lại nét hằn của bài giải lần trước, Chu Kính Dã hiếm khi lơ đãng, cậu đang nghĩ có nên đi in ảnh ra không.

Câu trả lời đương nhiên là có.

*

Sau thứ bảy vài hôm mới đúng là ngày sinh nhật của Chu Kính Dã, cũng là ngày mà cậu chính thức trưởng thành.

Bình thường Chu Kính Dã sẽ không táy máy điện thoại khi học, cậu thường tắt nguồn và cất nó trong ngăn bàn, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Hôm nay là sinh nhật cậu, cậu linh cảm anh nhất định sẽ gửi tin nhắn cho mình.

Chốc chốc cậu lại lấy điện thoại ra xem.

Rốt cuộc cũng nhận được tin nhắn của anh.

Hôm nay Lâm Giác Hiểu cố ý tan làm sớm, còn gửi tin nhắn khi cậu

vẫn đang ở trường. Lớp 12 bài vở nhiều, tự học buổi tối cũng không đủ thời gian để làm hết, vì thế tiết cuối của mọi ngày được đổi thành giờ tự học. Lâm Giác Hiểu cũng biết thông lệ này của Dục Quân nên mới chọn giờ này để nhắn tin cho cậu.

Cậu ép khoe môi đang chực nhếch lên của mình xuống, mở tin nhắn ra xem.

Anh Giác Hiểu: Em có muốn mời bạn ăn bánh sinh nhật không?

Cậu xị môi, không biểu cảm nhắn lại mấy chữ.

Z: Không ạ.

Anh Giác Hiểu: Anh trai em bạn, nếu chỉ có hai đứa tụi mình thì anh mua loại 12 cm nhé?

Anh Giác Hiểu: Tối nay có tự học không? Không học thì anh tới đón.

Chu Kính Dã đổi mặt còn nhanh hơn cả trời tháng sáu, mắt cậu cong cong, kiềm nén tâm trạng vui như muốn nhảy cẫng của mình.

Z: Em nghỉ.

Lâm Giác Hiểu muốn tổ chức sinh nhật cho cậu, cậu sẽ buông thả mình một hôm nay thôi.

Chu Kính Dã không cảm nhận được biến hóa trên gương mặt mình, nhưng Lý Hoan ngồi bên cạnh thì lại rõ mười mươi.

Cậu dùng ánh mắt phức tạp nhìn Chu Kính Dã, hỏi: “Cậu biểu diễn đổi mặt đấy à?”

Bình thường Chu Kính Dã sẽ không tiếp lời chọc ghẹo của Lý Hoan, cùng lắm chỉ nhìn cậu một cái rồi thôi, nhưng hôm nay tâm trạng của Chu Kính Dã tốt hơn ngày thường rất nhiều.

Cậu nhìn lướt qua người Lý Hoan, niềm vui lan ra trên khóe mắt, hiếm khi đáp lại một câu: “Muốn học không?”

Lý Hoan bị câu trả lời bất ngờ của Chu Kính Dã chặn họng, cậu cúi đầu làm bài, giờ cậu và Chu Kính Dã cũng coi như thân quen, dù đã chứng kiến Chu Kính Dã đánh nhau với Đồng Nhạc Thánh cậu cũng không sợ Chu Kính Dã.

Lý Hoan rùng mình, nói: “Không muốn học, không học được tinh túy của cậu.”

Một giây ba biểu cảm, con người có thể làm được à?

Hết giờ tự học chiều, Chu Kính Dã vội vàng rời khỏi lớp, các bạn lớp khác còn chưa ra đến cầu thang mà cậu đã chạy tới cổng trường.

Áo khoác đồng phục phanh mở theo bước chạy, màu sắc trắng đỏ đan xen trên áo rối cuộc cũng có chút sức sống khi được cậu mặc lên.

Hôm nay Lâm Giác Hiểu đến sớm, đứng từ xa cậu đã trông thấy hình dáng chiếc xe quen thuộc, Chu Kính Dã chạy bước nhỏ qua đó, mở ghế phó lái theo thói quen.

“Đừng ngồi, anh để bánh...”

Lâm Giác Hiểu còn chưa nói hết, hộp bánh gato trong suốt đã bị Chu Kính Dã nhẹ nhàng nhắc lên, cậu ngồi xuống vị trí vốn dành đặt bánh.

“Em ôm bánh, sẽ không bị đổ.”

Cậu ôm hộp bánh trên đùi, rồi tiện thể cúi nhìn thứ trong tay.

Một cái bánh gato bình thường màu trắng, bề mặt có số “18” được vẽ

bằng sô-cô-la, điều đặc biệt duy nhất là trên bánh có một hình người tí hon được vẽ bằng tay, có thể nhận ra là cậu.

Chu Kính Dã khẽ hỏi: “Anh vẽ ạ?”

“...”

Lâm Giác Hiểu xoay vô lăng, cười bất đắc dĩ: “Em đề cao anh quá, anh mà có cái tài ấy thì đã mở một quán bánh sinh nhật rồi.”

Chu Kính Dã thất vọng ồ một tiếng, nhưng rồi cậu lại nghĩ, thế có nghĩa là trong máy anh có lưu ảnh của cậu?

Về đến nhà, Lâm Giác Hiểu vào phòng bếp, anh muốn nấu cho cậu một bát mì Trường Thọ.

Chu Kính Dã vẫn nhìn chăm chú chiếc bánh gato, rốt cuộc cũng nghĩ ra vì sao người tí hon trên bánh lại quen mắt đến thế. Đây là ảnh chân dung ngày trước cậu gửi cho anh mà!

Lâm Giác Hiểu nấu mì rất nhanh, thật ra anh chỉ có thể nấu được một bát mì chay, bên trên có miếng trứng ốp la và vài cọng hành rắc rắc.

Về ngoài đại trà.

Ngón tay Chu Kính Dã nóng rực, cậu chạm vào thành bát, thành bát còn nóng hơn cả tay cậu.

Lâm Giác Hiểu là người thứ hai nấu mì Trường Thọ cho Chu Kính Dã.

Giữa lúc Chu Kính Dã còn đang ngơ ngẩn, Lâm Giác Hiểu mở hộp bánh. Anh dùng tay chắn cho bật lửa khỏi gió, thắp sáng nến số 18. Ngọn lửa nháy mắt bùng lên, lấp lánh như ánh mắt Lâm Giác Hiểu hiện tại.

Anh tắt đèn phòng để tạo bầu không khí, ánh nến trở thành nguồn sáng duy nhất trong phòng.

Chu Kính Dã nghe anh ngân nga khúc hát chúc mừng sinh nhật, bài hát đã nghe mòn tai từ nhỏ tới lớn chợt khiến cậu ngây dại.

Tiếng hát dừng đột ngột, thay vào đó là giọng nói ngậm ý cười, anh thúc giục cậu: “Mau ước đi.”

Chu Kính Dã chấp hai tay theo phản xạ, nhắm mắt lại, trước mắt tối đen vô cùng, cậu không nhìn thấy Lâm Giác Hiểu nữa.

Cậu chỉ nghe giọng nói của anh: “Kính Dã của tụi mình mười tám tuổi rồi, đã là người lớn rồi.”

Kính Dã của tụi mình.

Chu Kính Dã còn chưa ước đã mở bừng mắt, nhìn anh hết sức chăm chú.

Cậu thấy Lâm Giác Hiểu đang mỉm cười, làn da trắng trẻo dưới ánh nến chuyển thành màu đỏ hồng, dáng vẻ ôn hòa nhã nhặn càng thêm dịu dàng.

Lâm Giác Hiểu nhắc cậu: “Khi ước nên nhắm mắt lại.”

Chu Kính Dã bướng bỉnh không nghe, Lâm Giác Hiểu còn chưa kịp phản ứng cậu đã thổi nến.

Nguồn sáng cuối cùng trong phòng đã tắt, nỗi niềm rung động trào dâng càng lúc càng mãnh liệt.

Điều ước của cậu có liên quan đến Lâm Giác Hiểu, vậy nếu... vậy nếu cậu nhìn Lâm Giác Hiểu và ước, có phải sẽ càng có cơ hội trở thành hiện thực hay không?

Hết chương 30

Chương 31

Lớp 12 thi sau cùng, nhưng thi xong thì vẫn phải cày đề, do đó trước Ba mươi Tết một ngày Chu Kính Dã mới cảm nhận được không khí của kỳ nghỉ lễ.

Kết quả thi đã có từ lâu, mấy tháng nay Chu Kính Dã đã chai sạn rồi, tuy rằng thành tích của cậu tiến bộ rất chậm, song ít nhiều vẫn luôn có chiều hướng đi lên. Cứ theo tiến độ này có lẽ cậu sẽ thi đỗ được trường cậu mong muốn.

Trong tiếng hò reo mừng rỡ của bạn học, Chu Kính Dã bình thản cất tập đề bài dày cộp vào trong cặp, cậu định dùng hai phần ba thời gian của kỳ nghỉ để làm bài.

Hôm nay Lâm Giác Hiểu bận việc nên không tới đón cậu, cậu phải tự về nhà một mình. Cậu cũng không vội, thong thả thu dọn đồ đạc xong thì bạn cùng lớp cũng đã về hơn phân nửa. Trời đã trở lạnh, Chu Kính Dã không đạp xe, cậu bắt xe buýt về nhà.

Về đến nhà, cậu đun một bình nước nóng rồi rắc thêm đồ ăn cho tụi chó mèo. Đúng lúc ấy chuông điện thoại reo lên, Chu Kính Dã cúi đầu nhìn, ngạc nhiên ra mặt.

Bình thường Lâm Giác Hiểu rất ít khi gọi điện thoại, có việc gì đều nhắn qua WeChat, giọng nói của anh trên điện thoại nghe là lạ.

“A lô, Kính Dã?”

Chu Kính Dã ngẩn ra, đáp lại theo phản xạ: “Em nghe.”

Giọng Lâm Giác Hiểu nghe như băng xước, anh cứ ngập ngừng mãi: “Thì... Hôm nay Ngọc Thần gọi điện cho anh, bảo em về nhà với cậu ấy, bố em cũng đang ở nhà, em có muốn về không?”

Mấy tháng nay anh cũng nhận ra Chu Kính Dã với Chu Ngọc Thần đúng là khó thân nhau thật, nhưng vì tốt cho Chu Kính Dã, anh vẫn mong khoảng cách giữa hai anh em có thể rút ngắn lại.

Chu Kính Dã cầm điện thoại, im lặng.

Đã sắp sang năm mới, cậu cứ tưởng mình sẽ đón năm mới cùng anh. Nhưng thực tế lại thế này đây. Ở thành phố này cậu có người thân, anh cũng có nhà để về, đưa cậu đi cùng sẽ chỉ khiến anh thêm khó xử. Cậu là em trai của một người bạn đang ở tạm nhà anh. Chỉ vậy thôi.

Kỳ nghỉ Tết đã tới, Chu Ngọc Thần đã rảnh rồi, còn cả bố cậu, người bố mà cậu không hề có ấn tượng cũng đang ở đây, cậu không về nhà không được.

Mặc dù theo cậu, ở bên Lâm Giác Hiểu mới là “nhà”.

“Pi pi...”

Ấm nước đã sôi, sau khi phát ra tiếng cảnh báo chói tai thì bắt đầu phụt khói nóng.

Chu Kính Dã bị hơi nóng hun bỏng, cậu giật mình, cúi đầu nhìn ngón tay.

Cậu nói “vâng”, giọng điệu nghe không khác thường ngày là bao.

*

Lâm Giác Hiểu cố gắng về nhà thật sớm, anh muốn đưa Chu Kính Dã về nhà, nhưng tới khi anh về đến nhà thì lại nhận được tin Chu

Ngọc Thần sẽ tới đón Chu Kính Dã.

Quần áo mùa đông rất dày, dù học sinh lớp 12 chỉ có tám ngày nghỉ thì hành lý của Chu Kính Dã vẫn cứ ngồn ngộn.

Cậu thật sự rất thích màu đen, lúc này cũng mặc nguyên một màu đen từ đầu đến chân, áo phao dáng dài kén dáng người là thế, vậy mà Chu Kính Dã khoác lên lại càng nổi bật chiều cao của cậu.

Tóc cậu đã dài hơn chút đỉnh, vừa vắn che đi phần trán, chỉ để lộ đôi mắt trong veo tĩnh lặng và hàng mi khế rủ.

Lâm Giác Hiểu vừa đẩy cửa vào nhà đã thấy Chu Kính Dã đang đứng bên va-li ở lối ra vào, Khang Khang lưu luyến quần quýt bên chân.

Chu Kính Dã không thể hiện gì trên gương mặt, nhưng kỳ diệu là Lâm Giác Hiểu lại như cảm nhận được cậu đang tủi thân.

“Em sao thế?”

Chu Kính Dã cứ đứng vậy nhìn anh, cậu không hề che giấu ánh mắt của mình, lúc lâu sau mới ầm ừ: “Không sao...”

Cậu nói không sao thì nhất định là “có sao”.

Chu Ngọc Thần sắp tới đây nên Lâm Giác Hiểu cũng không thay dép nữa mà đứng chặn ở cửa: “Không muốn về cùng anh trai em?”

“...”

“Hình như chú Chu rất mong em.” Lâm Giác Hiểu thở dài. “Nhưng nếu như em không muốn về cũng không sao.”

Tính Chu Kính Dã lạnh lùng, cậu không nói chuyện với người lạ, huống hồ cậu với bố còn chưa gặp nhau lần nào, Chu Ngọc Thần thì

ngáo ngáo ngơ ngơ chẳng để ý gì.

Anh biết đây là chuyện riêng của gia đình Chu Kính Dã, nhưng anh đã ở bên cậu bấy lâu, lâu nay đã coi cậu như em trai của mình, anh thật sự không muốn cậu cảm thấy không thoải mái.

Nhưng bất ngờ là Chu Kính Dã vẫn nói: “Em sẽ về.”

Cậu không muốn Lâm Giác Hiểu khó xử.

Đúng lúc này, tiếng còi xe của Chu Ngọc Thần vang lên, đứng trên tầng năm cũng có thể nghe được khá rõ. Anh bấm mấy hồi xong cũng thôi, có lẽ vì sợ bị mắng.

Chu Kính Dã kéo va-li tới đầu cầu thang chung cư. Chợt cậu ngừng lại, buông tay, bánh xe va-li lăn tròn trên mặt đất dính đầy bùn, suýt thì đổ ập xuống.

Chu Kính Dã bước nhanh về phía Lâm Giác Hiểu, dang rộng hai tay ôm chầm lấy anh, vì để tránh rét, cậu còn đeo cả khẩu trang sợi bông.

Tiếng cậu con trai nghèn nghẹn qua lớp khẩu trang: “Anh, em đi đây.”

Lâm Giác Hiểu ngây ra trước cái ôm đột ngột ấy, tới lúc anh phản ứng lại thì bóng dáng cậu đã biến mất sau khúc ngoặt của cầu thang, chỉ còn vang vọng lại âm thanh va-li nhấc lên rồi lại đặt xuống.

Anh đứng đó một lúc, sau mới thay dép vào nhà.

“Cạch...”

Cánh cửa phòng từ từ khép lại, anh cúi người định cất giày vào tủ.

Chu Kính Dã chỉ mang đi một đôi giày, trong tủ vẫn còn vài đôi giày thể thao khác của cậu, đều đã được giặt sạch sẽ cả.

Lâm Giác Hiểu ngừng tay, rồi cũng cất giày của mình lên ngăn trên, lẩm bẩm: “Bám mình đến mức ấy cơ á?”

Chu Kính Dã đi rồi, nhà bỗng thật trống vắng.

Lâm Giác Hiểu vốn đã quen với cuộc sống một mình, cái ngày Chu Kính Dã vừa mới chuyển tới anh còn cần một chút chút thời gian để thích nghi, giờ Chu Kính Dã lại chợt không ở đây nữa, không gian tĩnh lặng tới lạnh lẽo.

Lâm Giác Hiểu nghĩ, hay là mình cũng về nhà.

Nhưng ở đây còn có bốn đứa nhỏ, anh đưa chúng về cùng thì cũng không ổn lắm, tìm một cửa hàng thú cưng vẫn còn mở cửa rồi gửi chúng qua đó vậy.

Lái xe về nhà một mình, con đường về nhà lại thật dài, ghế phụ lại chẳng có ai, cứ thấy bứt rứt không quen.

Anh mỉm cười lắc đầu, tự thấy bản thân thật khó hiểu.

Trương Huệ Anh thấy anh về thì ngạc nhiên lắm, bởi anh đã bảo ngày mai anh mới về, nhưng ngay sau đó, cô đã mừng rỡ đón anh: “Về sớm vậy con?”

Rồi cô ngó phía sau anh: “Kính Dã đâu, không đưa nó về cùng hả?”

Lâm Giác Hiểu vừa xỏ dép vừa đáp: “Em ấy về nhà rồi.”

“Cũng phải, Giao thừa vẫn nên về với người thân.” Trương Huệ Anh nói. “Thế còn Bình Bình?”

Bình Bình khác với ba đứa còn lại, ngày anh mười tuổi Lâm Quốc Nguyên ôm nó về từ nhà một người bạn, có thể nói Bình Bình đã lớn lên cùng anh.

Bình Bình cũng quần anh, anh tốt nghiệp xong thì đưa nó đi cùng mình.

Lâm Giác Hiểu cười đáp: “Mẹ yên tâm, con đưa nó đến cửa hàng thú cưng rồi, chỗ đó uy tín lắm.”

“Bố đâu mẹ?”

“Con về đúng lúc lắm, bố con vừa đi chợ.” Trương Huệ Anh nói. “Để mẹ nháy bố mua nhiều đồ ăn hơn.”

Tối hôm Ba mươi Lâm Giác Hiểu cùng bố mẹ ra ngoài ăn một bữa cơm đoàn viên, về tới nhà anh chợt nhớ đến Chu Kính Dã.

Vệ sinh cá nhân xong nằm được lên giường thì đã hơn tám giờ, Lâm Giác Hiểu gọi cho Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã lập tức bắt máy, cứ như cậu vẫn luôn chờ điện thoại của anh vậy. Lâm Giác Hiểu thấy cậu đã nghe, cười hỏi: “Đang làm gì thế?”

Phía Chu Kính Dã rất nhiều tạp âm, âm thanh của trò chơi hoà với tiếng trẻ con nô đùa. Cậu vừa mới qua kỳ vỡ giọng nên hơi khàn: “Em đang chơi với lũ nhỏ.”

Chỉ một câu thôi, Lâm Giác Hiểu đã nghe ra cậu đang mất kiên nhẫn.

Anh lặng lẽ cười không thành tiếng: “Đáng yêu không?”

Chu Kính Dã lạnh nhạt đáp: “Không ạ.”

Cậu nhặt lấy đồ chơi mà thằng nhóc ngồi bên vừa lỡ tay ném vào người mình, Chu Ngọc Thần vẫn đang gào thét bảo lũ nhóc đừng có ầm ĩ nữa.

Chu Kính Dã bước thẳng ra ban công, đóng cửa lại, bên tai phút chốc không còn tiếng ồn, cậu mách Lâm Giác Hiểu: “Chúng nó buồn lắm.”

Lâm Giác Hiểu càng cười vui vẻ: “Hồi nhỏ có khi em cũng không kém đâu.”

“Em không như thế, từ nhỏ em đã ít nói rồi.” Chu Kính Dã không hề do dự phủ nhận.

Giờ cậu đã coi ít nói thành ưu điểm của mình.

Bàn tay đỡ lấy điện thoại của Lâm Giác Hiểu run lên vì cười, anh liên tục ừ ừ phụ họa lời cậu.

Tiếng cười của anh khiến tai Chu Kính Dã tê dại, cậu im lặng không đáp.

Không khí lặng xuống vài giây, Lâm Giác Hiểu mới nói tiếp: “Ở nhà thế nào?”

“... Cũng được ạ.”

Nói thật thì chẳng hề ổn, chú Chu cố ý xin nghỉ làm bay từ nước ngoài về, còn chuẩn bị quà, lúc ăn cơm cũng luôn cố gắng hỏi thăm săn sóc Chu Kính Dã.

Nhưng sự ân cần của bố lại khiến cậu cảm thấy không thoải mái, cậu không gần gũi với bố đến vậy, ngày trước mẹ cậu không cho cậu gặp bố, hoặc cũng có thể vì bố cũng chưa từng tới gặp cậu.

Cậu chẳng có cảm xúc gì với tình cảm đến muộn này của bố.

Lâm Giác Hiểu cảm nhận được có gì đó không đúng, rẽ nhánh sang hướng khác: “Em đã nhận được lì xì chưa?”

Chu Kính Dã đáp: “Nhận rồi ạ.”

Cậu không muốn nhận, nhưng không trốn được, đành phải nhận mấy cái.

Nghe vậy, Lâm Giác Hiểu nảy ra ý tưởng: “Hay anh cũng tặng lì xì cho em?”

Chu Kính Dã từ chối: “Em... không lấy đâu.”

Lâm Giác Hiểu không để cậu từ chối: “Đợi anh.”

Trước giờ anh luôn dễ thương lượng, hiếm khi quả quyết như vậy. Lâm Giác Hiểu ra khỏi phòng ngủ, mở ngăn kéo tìm vỏ bao lì xì. Anh kẹp điện thoại trên vai, tự quyết thời gian: “Khoảng mười phút nữa xuống nhà gặp anh.”

Ban đầu Chu Kính Dã chưa kịp phản ứng, anh cúp máy rồi cậu mới nhận ra – Lâm Giác Hiểu muốn tới tìm cậu.

Anh bảo cậu mười phút nữa anh tới, nhưng dường như cậu không kiềm chế được đôi chân của mình, chưa mặc áo khoác đã vội vàng chạy xuống.

Chạy chưa được mấy bước mà tim cậu đã đập thành thịch trong lồng ngực.

Chu Kính Dã biết không phải vì mình đang vận động mạnh, mà chỉ đơn giản là vì, cậu sắp được gặp Lâm Giác Hiểu rồi.

Trời lạnh như vậy mà cậu chỉ mặc chiếc áo len mỏng manh, nhưng cậu như không cảm nhận được cái lạnh, bồn chồn đứng dưới đèn đường găng sức suy nghĩ lát nữa mình sẽ nói gì với anh.

Khi Lâm Giác Hiểu đến, chỉ thấy dáng người cao cao gầy gầy của cậu con trai dưới ánh đèn đường, chân thậm chí còn đang xỏ dép lê,

mắt cá chân lộ ra đỏ hồng vì lạnh.

Anh nhíu mày chạy tới, lúc này mới nhận ra đôi mắt Chu Kính Dã rất sáng, giống như được ánh sao điểm xuyết, cứ như nhìn thấy anh là một chuyện không gì có thể vui sướng bằng.

Lâm Giác Hiểu mất tập trung, kéo bàn tay lạnh buốt của Chu Kính Dã về phía mình, nhắc nhở: “Tại sao không mặc áo ấm vào?”

Chu Kính Dã sờ mũi: “Em quên.”

Lâm Giác Hiểu dắt cậu vào trong xe, lấy một bao lì xì còn rất mới ra từ trong túi, anh cười nói: “Đưa tay.”

Chu Kính Dã vô thức giơ bàn tay lạnh buốt của mình lên.

Lì xì trên tay Chu Kính Dã rất nhẹ, nhưng lại chẳng khác nào một tảng đá khổng lồ vừa rơi trong tim cậu.

Trong xe có bật đèn, nhưng xe đã cũ nên chỉ còn một bóng duy nhất còn sáng, để soi sáng được không gian chật hẹp cũng là một chuyện gian nan.

“Tiền mừng tuổi.*” Lâm Giác Hiểu cười nói. “Tuổi mới an lành.”

Anh có thể chuyển khoản cho cậu qua WeChat, nhưng Lâm Giác Hiểu lại cho rằng như vậy sẽ đánh mất ý nghĩa của tiền mừng tuổi, chỉ có tận tay đưa cho người mình muốn đưa thì mới truyền tải được hết ngụ ý của nó.

“Buổi tối đi ngủ để nó ở dưới gối, cả năm sẽ được bình an.”

Chu Kính Dã hít thở thật nhẹ nhàng, cậu mượn màn đêm đen dày để có thể không e dè mà nhìn thẳng Lâm Giác Hiểu.

Đây là lời chúc anh dành cho cậu. Dành cho một mình cậu.

Hết chương 31

Chương 32

Lâm Giác Hiểu lo cậu bị lạnh, đưa lì xì xong lập tức giục cậu vào nhà. Giờ Chu Kính Dã mới thấy hối hận vì nãy mình không mặc áo ấm xuống. Cậu muốn nán lại trong xe thêm lúc nữa, nhưng điều hòa trong xe tạm thời lại không mở được chế độ ấm.

“Về nhà đi.” Lâm Giác Hiểu nói. “Trong xe lạnh, sẽ bị cảm đấy.”

Chu Kính Dã không đáp, chần chừ mãi mới xuống. Cậu đứng ngoài xe, nói khẽ: “VẬY em đi nhé?”

Lâm Giác Hiểu nói ừ: “Về thì ngủ sớm, đừng thức đêm.”

“Em biết rồi.” Chu Kính Dã ngập ngừng, nói tiếp. “Anh cũng ngủ sớm.”

Cậu đi được vài bước lại không cầm được lòng quay đầu, nhìn thẳng anh và nói rõ ràng từng chữ một: “Anh ngủ ngon.”

Lâm Giác Hiểu mở cửa sổ xe, vẫy tay về phía cậu, vành mắt cong lên rất giống vàng trắng non trên trời, anh nói: “Kính Dã ngủ ngon.”

Chu Kính Dã không muốn về thì cũng phải về, chỉ là khi quay về tâm trạng cậu đã tốt hơn hẳn, áp suất thấp quanh người cũng đã tản đi gần hết.

Cậu im lặng nhét bao lì xì trong túi áo, chỉ để lộ một góc nhỏ màu đỏ không ai để mắt tới.

Chú Chu và những người lớn khác đang chơi mạt chược trong

phòng, cậu vừa mở cửa phòng đã thấy Chu Ngọc Thần đang mệt rũ ròi. Chu Ngọc Thần lớn nhất trong lứa con cháu, những đứa còn lại lớn nhất cũng chỉ xấp xỉ Chu Kính Dã. Mấy đứa lít nhít mới nhiều.

Chu Ngọc Thần trông tui nó mà mệt lử cả người, cuối cùng anh mặc kệ tất cả ngòi thù trên sô-pha, quyết định không quản chúng nó nữa.

Chu Kính Dã mang theo khí lạnh vào nhà, khoe miệng lạnh cóng đến mức trắng bệch, Chu Ngọc Thần thấy mới giật mình: “Tối rồi em còn đi đâu?”

“Không sao.” Chu Kính Dã định chỉ đáp vậy, sau tự nhiên lại liếc Chu Ngọc Thần. “Anh Giác Hiểu vừa đến tìm em.”

Lúc cậu nói câu này còn kèm theo chút khoe khoang âm thầm, Chu Ngọc Thần lại chẳng hề phát giác.

Anh rót một cốc nước ấm rồi đưa cho Chu Kính Dã: “Thế sao không bảo cậu ấy lên đây chơi?”

“À.” Chu Kính Dã ông nói gà bà nói vịt, bình thản đáp. “Anh ấy đến để đưa tiền mừng tuổi cho em.”

Chu Ngọc Thần: “?”

“Thế giờ Giác Hiểu về rồi?”

Chu Kính Dã gật nhẹ: “Anh ấy về rồi.”

Tiếp sau đó tâm trạng của Chu Kính Dã tốt lên với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy, tuy rằng khoe miệng cậu chẳng hề nhếch lên, nhưng cậu đã chịu ngồi chơi một ván game với đứa nhóc ngồi cạnh mình từ nãy đến giờ vẫn luôn ăm ỉ.

Cậu với thằng nhóc cùng chơi tựa game cũ kỹ “The king of fighters 97”, màn hình game cắm vào ti-vi, Chu Kính Dã tựa lưng vào ghế sô-

pha, thẳng nhóc thì ngồi rất ngay ngắn.

Chu Ngọc Thần thích chơi game, trong nhà có cả tay cầm chơi game, Chu Kính Dã đơ mặt nhấn phím, thao tác rất thành thạo, hai chữ “K.O” nhanh chóng hiện trên màn hình.

Cậu nhẹ nhàng buông tay cầm xuống, thả vu vơ một câu “anh đi làm bài đây” rồi về phòng mình, để thẳng nhóc mồm miệng mếu máo lại cho Chu Ngọc Thần.

Nói là “phòng mình”, thật ra là phòng dành cho khách.

Trong phòng ngoài giường với bàn ra thì chẳng còn gì khác, cũng may là vẫn có điều hòa.

Chu Kính Dã bật điều hòa lên, cậu định làm bài thật, thế rồi ngoài cửa chợt vang lên tiếng ồn ào, trong không gian náo nhiệt ấy, Chu Kính Dã bỗng thật mình hơi cô độc.

Ngày trước Giao thừa cũng chỉ có hai mẹ con, thỉnh thoảng mới sang nhà ông bà ngoại ăn cơm.

Cậu nằm dài trên chiếc giường vừa cứng vừa lạnh, lấy tai nghe trong cặp ra nghe nhạc.

Chiếc giường xa lạ, căn phòng xa lạ, không gian xa lạ.

Chu Kính Dã hơi hối hận ban nãy sao không về cùng Lâm Giác Hiểu, cậu biết chỉ cần cậu nói ra, Lâm Giác Hiểu thật sự sẽ đưa cậu về, nhưng nếu thế thì lại khiến Lâm Giác Hiểu khó xử với bố.

Cậu nhắm mắt lại, tiếng ồn ào bên ngoài khiến cậu không thấy buồn ngủ.

Chu Kính Dã lại bật dậy khỏi giường, lấy lì xì ở túi áo khoác ra, nghe theo lời Lâm Giác Hiểu mà đặt nó dưới gối đầu.

Cậu gối lên chiếc gối đó, trong ảo giác, câu chúc của Lâm Giác Hiểu như lại vang lên bên tai, cứ như lời ru hời nhỏ cậu từng được nghe.

Chu Kính Dã mặc quần áo dày cộm, bên tai là tiếng nhạc văng vẳng không ngừng, cậu chìm vào giấc ngủ nặng nề.

*

Lớp 12 chỉ được nghỉ tám ngày, Chu Kính Dã chỉ có thể ở nhà hai ngày: đêm Ba mươi và sáng mừng Một.

Tối mừng Một Lâm Giác Hiểu lại hỏi Chu Kính Dã một lần nữa, rằng em ở nhà có ổn không, Chu Kính Dã không nói dối Lâm Giác Hiểu, im lặng một lúc, dựa lên thành giường rầu rĩ đáp: “Không thoải mái.”

Vì thế, sáng mừng Hai, Lâm Giác Hiểu chưa thông báo với Chu Kính Dã đã tới đón cậu.

Lâm Giác Hiểu cố ý mang theo quà, nói chuyện với chú Chu một lúc rồi mới vào chuyện chính: “Chú Chu, cháu đón Chu Kính Dã về nhà cháu được không ạ? Em ấy lớp 12, nhà cháu yên tĩnh hơn, phù hợp cho việc học tập.”

Chú Chu ngẩn ngơ, hai ngày này chú cũng nhận ra Chu Kính Dã không có ý gần gũi với mình.

Ngày đó chú với cô Chu chia tay không vui vẻ gì, từ khi ly hôn tới trước khi mẹ Chu Kính Dã ra đi, chú cũng không tới thăm Chu Kính Dã lần nào, giờ có tuổi rồi, lại thấy có phần áy náy.

Chú Chu không đáp, bất lực thờ dài, gọi Lâm Giác Hiểu ra một góc rồi gượng nhét một bao lì xì dày cộm vào tay Lâm Giác Hiểu.

Tháng này Lâm Giác Hiểu chỉ có hai ngày nghỉ, còn phải trực ban, anh không thể dẫn Chu Kính Dã về nhà mình, chỉ có thể đưa cậu về

căn nhà thuê đó, thỉnh thoảng mới đưa cậu về nhà ăn cơm cùng.

Chu Kính Dã thích sống thế này hơn, khoảnh khắc trở về với căn phòng quen thuộc của mình, cả người cậu phút chốc được thả lỏng.

Đó là một cảm giác hoàn toàn khác biệt, cây mọng nước cậu cùng Lâm Giác Hiểu mua về vẫn ở trên tủ giày, tấm chăn cậu đắp mấy hôm trước vẫn còn vắt trên lưng ghế sofa.

Bố cục đơn giản giản dị, nhưng lại là nơi gần gũi thân thuộc nhất.

Ánh mắt Chu Kính Dã vô thức dõi theo bóng lưng Lâm Giác Hiểu, cậu sờ túi áo mình, trong đó vẫn còn bao lì xì hôm trước anh đưa. Cậu chăm chú nhìn quên cả chớp mắt.

*

Thời gian nghỉ không còn nhiều, Chu Kính Dã vùi đầu vào làm bài, cứ miệt mài như thế đến trước lúc vào học mới có thể coi là đã làm xong.

Trong thời gian đó Vương Lỗi lâu nay không thấy mặt cũng gọi video cho cậu, vừa hay khi đó Chu Kính Dã đang làm bài tập.

“Vi?” Vương Lỗi vừa mở miệng đã thốt ra quốc tuý của Trung Hoa.
“Đậu má anh đang làm bài hả, cái tà quy chính rồi?”

Câu tiếp theo là: “Anh biết làm à?”

Vì thế Chu Kính Dã lạnh mặt, không nói không rằng tắt bỏ WeChat.

Tới khi Vương Lỗi thành khẩn gọi mấy cuộc điện thoại tới, thề thốt đảm bảo mình đã cực kỳ tin là Chu Kính Dã biết làm bài, lúc bấy giờ Chu Kính Dã mới kéo cậu ra khỏi danh sách đen.

*

Phòng học lớp 12 rất yên tĩnh, chỉ nghỉ có tám ngày nên không có niềm vui lâu ngày không gặp, chỉ có tiếng học sinh rền rĩ giấy giũa vì sắp gục ngã.

Giọng nói Lý Hoan vang vọng khắp lớp, cậu dính sát vào người Chu Kính Dã, mắt đầy tơ máu: “VI, tôi hỏi đáp án mà đ*o có thằng nào gửi, hôm qua tôi thức tới ba giờ sáng mới làm xong!”

Chu Kính Dã đang thông thả sửa bài, thấy không đáp thì hơi bất lịch sự, thế là cũng gật đầu mấy lần phụ họa.

Tiếng giày cao gót vang lên ngoài cửa, tiếng than thở trong phòng phút chốc ngừng lại, mọi người đều cầm bút lên làm bài.

Chu Kính Dã nhìn mãi cũng quen, tiếp tục làm việc của mình.

Không cần đoán cũng biết, cô Trần đến rồi.

“Ừa?” Lý Hoan nói thầm với Chu Kính Dã. “Sao học kỳ II rồi vẫn có học sinh chuyển tới?”

Lớp 12 vẫn chuyển lớp mà một quyết định cực kỳ không khôn ngoan, tiến độ ôn tập khác nhau, lại còn phải thích ứng hoàn cảnh mới, ảnh hưởng rất lớn tới việc học tập.

Chu Kính Dã hoàn toàn không để ý, cậu hơi cầu toàn, chồng bài tập phải được sắp xếp ngay ngắn, còn phải xếp theo thứ tự điểm số, vừa nãy mới chỉ xếp được có hơn một nửa.

Học sinh mới tới là học sinh nam, cậu ta đang đứng trên bục giảng giới thiệu mình theo thông lệ.

Cậu ta chừa lại mặt mũi cho người khác chứ không như Chu Kính Dã hồi mới tới, viết to ba chữ lên bảng xong là hết, ít nhất cậu ta còn mở miệng: “Chào mọi người, tớ là Lương Tuấn Minh.”

Các bạn bên dưới rất phối hợp vỗ tay.

Giọng Lương Tuấn Minh nghe như đang cười: “Thưa cô, em có thể ngồi chung với Chu Kính Dã không ạ?”

Cậu ta nói thêm: “Ngày trước bọn em học cùng nhau.”

Nghe thấy tên mình, Chu Kính Dã rớt cuống cũng chịu dờn tầm mắt, cậu cau mày ngẩng đầu.

Dáng người cậu con trai đứng trên bục giảng không cao, đồng phục mùa đông của Dục Quân là áo phao màu đen thuần, Lương Tuấn Minh lại mặc áo bông màu xanh đen, trên ngực trái còn có huy hiệu trường. Chu Kính Dã nhận ra đó là đồng phục của trường cũ.

Cậu nhìn mặt Lương Tuấn Minh, Chu Kính Dã cận nhẹ, tuy không ảnh hưởng đến việc nhìn bằng, nhưng khi nhìn xa cậu vẫn theo phản xạ mà nheo mắt lại.

“Chu Kính Dã?” Cô Trần hỏi. “Được không?”

Gương mặt của Lương Tuấn Minh chỉ có thể coi là khá ưa nhìn, không có gì đặc biệt, cấp ba Chu Kính Dã trốn học nhiều, giờ còn rời khỏi đó đã được hơn nửa năm, nhìn cậu ta mãi Chu Kính Dã mới tìm lại được chút ấn tượng ít ỏi.

Chu Kính Dã chỉ nhớ hình như Lương Tuấn Minh đúng là bạn học của cậu thật, nhưng không thân, thậm chí còn chẳng nói chuyện với nhau được mấy câu.

Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc cậu sẽ đồng ý ngồi chung bàn với cậu ta, cậu là người đã quen rồi thì không muốn thay đổi, cậu đã quen ngồi với Lý Hoan. Chưa kể, thành tích học tập của Lý Hoan rất tốt, có gì cậu còn hỏi được.

Chu Kính Dã dứt khoát từ chối: “Không ạ.”

Chắc Lương Tuấn Minh cũng đã đoán trước được kết quả, cậu ta bình tĩnh như không, tiếp tục hỏi: “Vậy tớ có thể ngồi phía trên Chu Kính Dã không?”

Bạn nữ ngồi phía trên để nói chuyện, nhường lại vị trí cho cậu ta.

Chân mày Chu Kính Dã lặng lẽ nhăn tít lại, cậu không hiểu vì sao Lương Tuấn Minh lại khẳng khẳng muốn ngồi chung với cậu, rõ ràng cậu với cậu ta chẳng hề quen thân.

Hơn nữa khi nhắc tới trường cũ, Chu Kính Dã chẳng lấy làm vui vẻ gì khi nhớ lại chuyện hồi đó của cậu bị truyền đi làm cả trường xôn xao.

Lương Tuấn Minh chu đáo giúp bạn nữ chuyển bàn, xong thì ngồi xuống vị trí đó, một lúc nữa mới tới giờ vào lớp nên cô Trần lại đi đâu đó. Cánh tay cậu ta tì trên mặt bàn của Chu Kính Dã, không chào hỏi gì Lý Hoan đang ngồi kế bên mà nhắm thẳng vào Chu Kính Dã, nói: “Cậu còn nhớ tớ không?”

“Có ấn tượng.” Chu Kính Dã liếc xuống. “Bỏ tay ra.”

Lương Tuấn Minh không bỏ tay, thậm chí còn mượn đà lấn tới, giọng cậu ta bỗng hạ xuống nhẹ nhàng: “Vậy cậu vẫn nhớ chứ?”

Chu Kính Dã bình tĩnh nhìn lên, trước mắt cậu, Lương Tuấn Minh đang nhìn cậu không chớp mắt, cậu ta dùng khẩu hình nói.

“Video.”

Video cậu hát ở quán bar dành cho người đồng tính, ở trường cũ chắc người nào cũng có một bản.

Hết chương 32

Chương 33

Biểu cảm của Chu Kính Dã phút chốc trở nên lạnh lùng, tròng mắt cậu vốn đã đen, khi tối sầm lại càng thêm xa cách, nhưng trông cậu không giống như đã bị chọc tức.

Trước ngày trở lại trường, cậu đã dành ít thời gian đi cắt tóc, tìm đại một quán cắt tóc ở dưới nhà, anh thợ cắt tóc cũng không nường tay, lần này cắt tóc còn ngắn hơn cả đợt trước.

Vì thế khi cậu nhướn mày không khỏi khiến người khác cảm thấy rợn người.

Chu Kính Dã đặt tập đề trên tay sang một bên, cất giọng đều đều hỏi: “Rồi sao?”

Thật lòng mà nói, cậu không sợ Lương Tuấn Minh đăng tải công khai video ấy, cậu không quan tâm lời đồn, hồi đó chuyển trường là do quá nhiều sự việc chồng chất lên nhau, khiến cậu bức mình nên mới chuyển trường mà thôi, chưa kể hiện tại cậu lớp 12 rồi, mọi sự tập trung chú ý đều đặt ở việc học, cơ bản là sẽ không quan tâm người khác bàn tán gì sau lưng.

Kể cả khi Lương Tuấn Minh đăng video đó lên, nhà trường cũng sẽ không vì lý do này mà buộc cậu thôi học, cùng lắm thì bạn học xung quanh sẽ xa lánh cậu.

Nhưng Chu Kính Dã vốn chẳng phải học sinh nội trú, ở trường chỉ khá thân với Lý Hoan, số lần nói chuyện với người khác thậm chí chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vì thế nên Lương Tuấn Minh có đăng video hay không thì cũng không đe dọa được cậu, cũng chẳng thể tạo thành đợt sóng nào trong cuộc sống phẳng lặng hiện tại của cậu.

Lương Tuấn Minh vẫn cười thân thiện, cứ như cậu ta thật sự vốn là bạn tốt của Chu Kính Dã: “Chúng ta nói chuyện chút nhé?”

Chu Kính Dã không sợ, cũng không chột dạ, nhưng cậu vẫn đứng dậy.

Ghế kéo lê trên nền nhà tạo thành âm thanh đinh tai nhức óc, dù vậy cậu vẫn hơi dè chừng, cậu chỉ lo một người biết chuyện.

Cậu sợ Lâm Giác Hiểu biết.

Có lẽ là vì không khí giữa hai người quá gay gắt, Lý Hoan ngồi bên cạnh không dám chen lời, chờ khi Chu Kính Dã đi ngang qua, cậu mới níu Chu Kính Dã lại.

Lương Tuấn Minh ra ngoài trước, Lý Hoan kéo Chu Kính Dã lại, vừa lo lắng vừa cẩn thận dặn dò: “Cậu đừng đánh nhau nhé!”

Biểu cảm hiện tại của Chu Kính Dã khiến cậu phát run, giống hệt với lần Chu Kính Dã không nói không rằng đã đánh Đồng Nhạc Thánh.

Chu Kính Dã cúi đầu, ngạc nhiên nhìn Lý Hoan, mở miệng đáp: “Tôi không đánh nhau.”

Chu Kính Dã đã hứa với Lâm Giác Hiểu sẽ không gây sự, cậu sẽ không gây sự.

Hàng lang trường học khá đông người, Lương Tuấn Minh đi về phía cuối hành lang, Chu Kính Dã gọi cậu ta lại: “Đứng đây nói.”

Cậu đứng rất xa Lương Tuấn Minh, dường như còn đang mất kiên nhẫn, thấy Lương Tuấn Minh quay đầu, đầu mày Chu Kính Dã hơi

nhíu lại.

Cậu khó chịu với ánh mắt của Lương Tuấn Minh, cứ như cậu ta muốn dùng ánh mắt bám riết lấy cơ thể cậu.

Chu Kính Dã thấy cậu ta chỉ nhìn mà không nói chuyện, định quay lưng về lại lớp học.

“Chu Kính Dã!”

Lương Tuấn Minh gọi cậu.

Chu Kính Dã dừng bước, chỉ hơi nghiêng đầu xuống, lời ít ý nhiều: “Nói.”

Lương Tuấn Minh nhìn cậu chăm chú, chợt nhoẻn miệng cười, cười đến là thân thiện, thậm chí còn có chiều lấy lòng: “Tớ sẽ không đăng video lên đâu, cậu yên tâm.”

“Tuỳ cậu.” Chu Kính Dã không dao động đáp. “Cậu muốn đăng thì đăng, không đăng thì không đăng.”

Nếu đăng lên chắc Lâm Giác Hiểu sẽ biết, Lâm Giác Hiểu biết rồi cậu sẽ không phải lo lắng làm sao để nói chuyện giới tính của mình cho anh, nhưng có vẻ cũng hơi phiền phức.

Dù sao thì cậu cũng chưa có gì để chắc chắn, chưa có gì để chắc chắn rằng anh sẽ vẫn cho cậu ở lại.

Nhưng mà Lâm Giác Hiểu biết rồi thì cậu cũng không cần phải giấu nữa.

Lương Tuấn Minh cứ như không nghe được ngữ điệu xa cách của cậu, cậu ta vẫn tiến lên vài bước, thu ngắn khoảng cách giữa hai người lại.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn Chu Kính Dã: “Tội mình có thể làm bạn không?”

“Không thể.” Chu Kính Dã không hề do dự từ chối. “Nói xong chưa?”

Lương Tuấn Minh chột im lặng, Chu Kính Dã không biểu cảm tiếp tục về lớp, kéo ghế ra ngồi xuống.

Cậu không quan tâm Lương Tuấn Minh có mục đích gì, cũng không quan tâm vì sao cậu ta lại chuyển trường, cậu chỉ quan tâm Lương Tuấn Minh có định làm phiền cậu hay không.

Chuông vào lớp đã reo, Lương Tuấn Minh mặc đồng phục xanh đen mới từ ngoài vào bước vào, cậu ta ngồi trước Chu Kính Dã, Chu Kính Dã vừa ngẩng lên đã nhìn thấy phần sau gáy của cậu ta.

Nhưng trong tầm mắt của Chu Kính Dã không hề có bóng dáng cậu ta, ánh mắt cậu lướt qua, dừng lại trên tấm bảng đen chỉ chít toàn chữ.

Những ngày sau đó, cuộc sống của Chu Kính Dã vẫn giống như ngày trước, ngoài làm đề thi thử thì cũng chỉ còn mỗi làm đề thi thử, Lương Tuấn Minh cũng an phận, không làm phiền cậu.

Nhưng thỉnh thoảng cậu ta vẫn sẽ ôm lấy đề ôn tập quay xuống hỏi Chu Kính Dã, bàn tay đang viết bài của Chu Kính Dã ngừng lại, ngẩng đầu cũng không nhìn Lương Tuấn Minh, nhìn sang Lý Hoan đang ngồi bên cạnh.

Lý Hoan cười khổ giành lấy đề ôn tập trong tay Lương Tuấn Minh, thay Chu Kính Dã giảng bài. Bữa sáng của cậu đều nhờ Chu Kính Dã mua hộ, thôi thì coi như báo đáp chút đỉnh vậy.

Đi học lại ít lâu thì lại có đợt kiểm tra định kỳ, kỳ thi lần này ai nấy đều ôn sung gấp nghìn lần các đợt trước, bởi vì thi xong cũng là lúc họp phụ huynh.

Không bạn nào mong mình bị mắng cả.

Ngày có kết quả thi không khí lớp nặng nề hơn hơn, lần này Lý Hoan thi không tệ, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi, cậu lấy tay huých Chu Kính Dã hỏi: “Cậu thi thế nào?”

“Cũng tạm.”

“Nhà cậu ai đi họp đấy? Trờì đựu, có kết quả phát đi họp luôn, chẳng cho mình thời gian chuẩn bị tâm lý gì cả!” Lý Hoan cúi đầu ai oán.
“Chắc mẹ tôi sẽ đi họp, mẹ tôi ghê lắm.”

Chu Kính Dã đáp: “Lâm Giác Hiểu sẽ đi.”

Cậu bổ sung thêm: “Anh ấy không dữ tợn nào.”

Lý Hoan biết Lâm Giác Hiểu là ai, hồi nhập học cậu đã từng hỏi Lâm Giác Hiểu có phải anh ruột Chu Kính Dã không, giờ cậu không kiềm được lại hỏi: “Sao anh ấy tốt với cậu thế?”

Chu Kính Dã không đáp, chỉ lạnh nhạt liếc cậu.

Có vẻ như Lương Tuấn Minh vẫn luôn lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, bỗng cậu ta quay xuống, biết Chu Kính Dã sẽ không tiếp lời nên quay sang cười với Lý Hoan: “Lâm... Giác Hiểu là ai thế?”

Lý Hoan nhìn trộm Chu Kính Dã, thấy cậu không có ý ngăn cản mới nói tiếp: “Anh của Chu Kính Dã.”

Lương Tuấn Minh còn định hỏi thêm, Chu Kính Dã chợt đứng bật dậy: “Anh ấy tới rồi, tôi ra đón.”

Cậu đi rất đột ngột, không hề báo trước, bút cũng quăng sang một bên, mặc kệ nó vẫn lăn trên bàn, cậu chạy vọt xuống tầng.

Cứ như thằng nhóc tóc còn để chỏm hớn hờ đi gặp người mình thích, hoàn toàn không ăn nhập gì với dáng vẻ bình thản ngày thường.

Lương Tuấn Minh nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không rõ biểu cảm gì, hỏi: “Anh ruột à?”

“Không.” Lý Hoan lắc đầu. “Hình như là bạn của anh cậu ấy.”

Thật ra Lâm Giác Hiểu biết lớp học của cậu, nhưng Chu Kính Dã đã nói muốn ra đón anh, anh cũng nghe theo cậu.

Anh tới chân tòa nhà mới nhận tin cho Chu Kính Dã. Dưới chân tòa nhà lớp 12 đã có rất nhiều phụ huynh, Lâm Giác Hiểu đứng giữa đoàn người trông khá khác biệt.

Chu Kính Dã xuống rất nhanh, trời vẫn lạnh, trên người cậu khoác áo phao dày nặng của trường, chân dài dáng cao, dáng vẻ khi chạy tới bên anh nhìn rất thích mắt.

“Kính Dã.” Lâm Giác Hiểu đã thấy cậu chạy tới. “Anh nhớ đường mà.”

Chu Kính Dã nói nhỏ: “Em sợ anh đi nhầm.”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười: “Sao mà nhầm được.”

Bọn họ đứng dưới tán cây, lá cây đã rụng gần hết, gió nổi lên, những phiến lá còn lại run rẩy lia cành, rơi trên mái tóc đen của Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu vô thức nói: “Đứng yên.”

Chu Kính Dã không cảm nhận được có lá trên đầu mình, nhưng nghe Lâm Giác Hiểu nói vậy, cả người cậu lập tức dừng hình.

Cậu cao hơn Lâm Giác Hiểu một chút, nhưng mỗi khi đứng trước Lâm Giác Hiểu, cậu luôn cúi đầu xuống theo thói quen.

Lâm Giác Hiểu giơ tay, nhón lấy cuống lá rồi nhẹ nhàng thả nó xuống bồn cây bên cạnh.

Anh nói: “Được rồi.”

Những động tác này của Lâm Giác Hiểu rất liền mạch, anh lại cười với Chu Kính Dã, giải thích: “Ban nãy có lá trên người em.”

Chu Kính Dã bậm môi, nói vâng.

“Đi thôi.” Lâm Giác Hiểu theo sau cậu. “Anh nghe cô Trần nói em lại tiến bộ rồi?”

Anh với Chu Kính Dã nói chuyện câu được câu chăng, gần tới cầu thang, chợt Lâm Giác Hiểu cảm nhận được một ánh mắt nóng rực, anh vô thức ngẩng đầu lên.

Ánh mắt anh giữa không trung chạm phải ánh mắt cậu con trai đang đứng ở hành lang tầng hai.

Khoảng cách rất gần, Lâm Giác Hiểu thậm chí còn có thể cảm nhận được ánh mắt cậu ta đang dán chặt trên người anh, nhìn thấy anh, ngón tay cậu con trai đang nắm lấy lan can trở nên trắng bệch.

Lâm Giác Hiểu còn chưa kịp nhìn rõ mặt cậu ta, cánh tay anh đã bị Chu Kính Dã tóm lấy.

Chu Kính Dã nắm cánh tay anh, kéo anh ra một nơi mà tầng hai không thể nhìn thấy, chặn anh trong góc tường: “Đừng để ý cậu ta.”

Ngừng một lát, cậu gọi: “Anh.”

Hết chương 33

Chương 34

“Sao thế?” Lâm Giác Hiểu bị cậu kéo đi chẳng kịp phản ứng, nhưng vẫn nghe theo lời cậu. “Anh không nhìn.”

Lâm Giác Hiểu hỏi: “Em có khúc mắc gì với cậu ấy à?”

“Em không.” Chu Kính Dã vội giải thích, nghe rất tủi thân. “Em không đánh nhau mà.”

Cậu vẫn khoắc lấy cánh tay Lâm Giác Hiểu, ban nãy là phản ứng theo bản năng thôi, còn giờ thì cậu không nỡ buông tay.

Lâm Giác Hiểu ngẩng đầu, con ngươi của cậu con trai đen nhánh, nhưng vì đôi mắt quá lấp lánh, nhìn lướt qua cảm giác như có ánh nước.

Anh mỉm cười: “Anh biết rồi.”

Lâm Giác Hiểu đã nhận ra, lắc lắc tay: “Buông nào, không người ta lại nghĩ em lớn vậy rồi còn bám người.”

Chu Kính Dã yên lặng buông tay.

Cậu muốn phản bác, cậu không bám người, cậu bị bám Lâm Giác Hiểu thôi.

Nhưng giữa dòng người qua lại, quả thật đang có rất nhiều ánh mắt lướt qua hai người họ, Chu Kính Dã tiến lên phía trước chắn bớt ánh mắt người xung quanh cho Lâm Giác Hiểu, vừa dẫn đường vừa nói: “Tới phòng học đã.”

Có lẽ vì đi họp phụ huynh, hôm nay Lâm Giác Hiểu ăn mặc rất trang trọng, áo khoác lông trắng kết hợp với quần tây, bên dưới là đôi giày da đánh xi bóng lộn.

Lần đầu tiên Chu Kính Dã thấy Lâm Giác Hiểu mặc như vậy, quả thật hiếm thấy.

Cậu không kiềm được thò tay ngoắc lấy gấu áo Lâm Giác Hiểu: “Sao anh mặc trang trọng vậy?”

Thật ra Lâm Giác Hiểu khá lo lắng, đây là lần đầu tiên anh lấy tư cách là phụ huynh đi họp, lo tới mức miệng cũng thấy khô.

Anh cúi đầu nhìn mình: “Trang trọng quá à?”

Lâm Giác Hiểu tự cười chính mình, anh cười rộ lên, kéo tay áo sơ mi không cẩn thận bị lộ ra của mình: “Trông anh cứ như sắp họp hội đồng ấy nhỉ.”

“Không.” Chu Kính Dã nói. “Đẹp lắm.”

Đẹp thật mà, phong độ ngời ngời, cứ như nam chính bước ra từ phim thần tượng.

Chu Kính Dã đã nói vậy, Lâm Giác Hiểu cũng yên tâm hơn, anh phối hợp ăn ý với Chu Kính Dã, sóng vai với cậu bước về phía lớp học, đôi ngoạ tà vì nụ cười lại hiện lên: “Vậy thì tốt, anh chỉ sợ khiến em xấu hổ.”

Cô Trần đã đứng trên bục giảng, tấm bảng sau lưng cô chỉ viết to ba chữ “Họp Phụ huynh”.

Rất đúng phong cách của cô Trần, nhất định không làm những điều dư thừa.

Lâm Giác Hiểu nhìn cô Trần, mỉm cười đi tới chào: “Em chào cô, Kính Dã có khiến cô phiền lòng không ạ.”

“Không em.” Cô Trần nhìn anh, biểu cảm lạnh như băng hoà hoãn lại. “Chu Kính Dã rất nghe lời thầy cô.”

Ngoại trừ hồi đầu năm có đánh nhau với bạn, từ sau vụ đó cũng không thấy cậu gây ra chuyện gì ồn ào, ngày thường không nói không rằng chỉ ngồi nguyên tại chỗ làm bài, nơi cậu chạy đi chạy lại nhiều nhất là phòng giáo viên, cũng là để hỏi bài.

Các thầy cô đều khá quý Chu Kính Dã – đẹp trai, lại cố gắng trong học tập.

Lâm Giác Hiểu vẫn muốn hỏi thêm, nhưng phía sau vẫn còn nhiều phụ huynh khác, anh không thể làm lỡ dở thời gian của cô Trần, nên anh nói: “Tụi em về chỗ ngồi đây ạ.”

Trước bục giảng khá đông đúc, không ít phụ huynh cũng muốn trò chuyện đôi câu với cô Trần, đoàn người vây lại thành một vòng tròn nhỏ.

Chu Kính Dã nắm lấy cánh tay anh, dắt tay dẫn anh tách khỏi đám đông.

Khoảnh khắc vừa tách khỏi đám đông, cậu vô thức nắm chặt lấy tay anh hơn, sau đó mới phản ứng lại, cậu buông tay trong khi đôi tai đỏ lựng lên vì ngượng.

Cậu không dám nhìn Lâm Giác Hiểu, sợ Lâm Giác Hiểu nhận ra cậu có gì khác thường, thấp thỏm chỉ tay về chỗ ngồi của mình: “Em ngồi đây.”

Chu Kính Dã cao, đương nhiên phải ngồi cuối lớp.

Lâm Giác Hiểu đi lại gần, lúc này mới phát hiện cậu con trai kia đang

ngồi phía trước Chu Kính Dã, anh đã hứa với Chu Kính Dã không để ý cậu ấy, nên khi chạm mặt cũng không cười, chỉ kéo ghế ngồi ở phía sau.

Nhưng ngoài dự đoán của Lâm Giác Hiểu, cậu con trai kia vẫn sẵn tới. Cậu ta chống cằm, khuỷu tay đặt trên bàn Chu Kính Dã, cứ như đã thân quen mà chào hỏi: “Em chào anh, em là bạn cũ của Chu Kính Dã, em tên là Lương Tuấn Minh.”

Ánh mắt của cậu con trai nọ cứ như đang xét nét anh.

Lâm Giác Hiểu lớn hơn cậu ta mấy tuổi, cảm xúc của cậu ta không lọt qua được mắt anh, anh duy trì nụ cười lịch sự đáp: “Chào em.”

Lương Tuấn Minh như không cảm nhận được sự xa cách của anh, càng nhích lên phía trước, cánh tay đang tì trên bàn Chu Kính Dã sắp chiếm hết nửa chỗ ngồi: “Em...”

Cậu ta vừa mở miệng đã bị Chu Kính Dã cắt ngang.

Chu Kính Dã đột ngột chống tay lên bàn, chắn ngang Lương Tuấn Minh và Lâm Giác Hiểu, tiếng tay chạm bàn nghe rất nặng nề.

Cậu nghiêng mặt, Lâm Giác Hiểu không nhìn rõ biểu cảm của cậu, nhưng Lương Tuấn Minh lại nhìn rõ mười mười.

Biểu cảm Chu Kính Dã lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén dễ dàng nhận thấy.

Cậu không nói gì, cứ nhìn Lương Tuấn Minh như vậy, một lát sau mới cong ngón tay lên gõ mặt bàn.

Giọng Chu Kính Dã vẫn lạnh nhạt như ngày thường, nhưng mắt kiên nhẫn hơn hẳn: “Bỏ tay.”

Chỗ ngồi này đã được cậu coi như không gian riêng tư của mình, mà

trước giờ cậu vẫn ghét người ngoài xâm phạm vào không gian riêng tư của cậu. Chỉ trừ Lâm Giác Hiểu.

Lương Tuấn Minh không giận, ngược lại còn tốt tính mỉm cười, cứ như rất bất lực mà thờ dài, ánh mắt lưu luyến chỗ hai người một lúc rồi mới quay lên.

Chu Kính Dã lén nhìn Lâm Giác Hiểu đang ngồi ở chỗ mình, biểu cảm cậu giờ như tảng băng tan nhanh, tuy vẫn không cười nhưng cảm giác rõ ràng hoàn toàn khác với ban nãy.

Lâm Giác Hiểu ngẩn ra, anh không tưởng tượng được Chu Kính Dã lại như thế trước người ngoài, bởi vì khi ở bên cạnh anh, Chu Kính Dã là một cậu bé ngoan, tuy không gần gũi với người khác nhưng lại rất quần anh.

Anh mỉm cười, nửa thật nửa đùa bảo: “Kính Dã dữ ghê ta.”

Tại Chu Kính Dã phút chốc đồ lụng.

Lúc họp yêu cầu trong lớp chỉ có phụ huynh, học sinh có thể đứng ngoài đợi, cũng có thể ra thư viện tự học.

Chu Kính Dã không đi thư viện, cậu cầm sách tựa lưng vào tường, thỉnh thoảng lén quay đầu nhìn Lâm Giác Hiểu thông qua kính cửa sổ.

Trong anh như đang đi họp hội đồng, biểu cảm nghiêm túc, trên tay còn cầm cây bút duy nhất trên bài Chu Kính Dã, không biết lấy được quyển vở từ đâu, chăm chú ghi chép lên đó.

Mẹ Lý Hoan bắt chuyện, anh mỉm cười ngại ngùng đáp lại.

Chu Kính Dã không tập trung đọc sách được, dứt khoát gấp sách lại, chuyên tâm nhìn lên anh.

Khi không cẩn thận đụng phải mắt anh, cậu mới hoảng hốt giả vờ nhìn đi chỗ khác.

“Chu Kính Dã.”

Bỗng dưng nghe được có người đang gọi Chu Kính Dã, cậu nhận ra đó là ai, tốc độ thay đổi sắc mặt còn vi diệu hơn ban nãy.

Lương Tuấn Minh đứng trước Chu Kính Dã, bàn tay nắm chặt lại, gọi xong cũng không nói gì.

Cậu liếc xuống, quay đi, muốn tránh xa cậu ta.

Không biết vì sao mỗi lúc cậu ta đến gần Chu Kính Dã lại thấy không thoải mái.

Bất chợt Lương Tuấn Minh nói: “Tớ cũng thích con trai.”

Giọng cậu ta rất nhỏ, người trong phòng không nghe thấy.

Bước chân Chu Kính Dã ngừng lại, cậu cao hơn Lương Tuấn Minh rất nhiều, từ trên cao nhìn xuống cậu ta: “Liên quan gì đến tôi.”

Cậu vốn định chờ ở ngoài cho tới khi họp phụ huynh kết thúc, nhưng giờ Lương Tuấn Minh đã tới, Chu Kính Dã thì không muốn tiếp chuyện.

Cậu không có thành kiến gì với Lương Tuấn Minh, nhưng cậu không muốn có bất cứ quan hệ gì với cậu ta.

Lương Tuấn Minh bất chợt qua đây, mạo muội tiết lộ giới tính của cậu ta cho cậu, Chu Kính Dã cũng không muốn quan tâm là vì có gì.

Tìm sự an ủi từ đồng loại, hay vì lý do khác, Chu Kính Dã không quan tâm.

Nhưng cũng may, Lương Tuấn Minh không đuổi theo, Lương Tuấn Minh mà đuổi theo chắc sẽ có chuyện phiền phức.

Chu Kính Dã đến thư viện, tìm một góc khuất cho mình, yên lặng mở quyển sách cậu vừa gấp lại ra, tiếp tục đọc.

Không rõ đã đọc trong bao lâu, Lâm Giác Hiểu gửi tin nhắn cho cậu, nói rằng cuộc họp đã kết thúc và hỏi xem cậu đang ở đâu.

Biết Chu Kính Dã đang ở thư viện, anh bảo cậu ngồi đó đợi anh, anh tự đến.

Anh đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới thư viện. Bố cục thư viện giống hệt với hồi anh học, không có gì thay đổi.

Trong thư viện toàn bàn dài, các học sinh khác đều ngồi thành hàng thành nhóm, chỉ có mình Chu Kính Dã lẻ loi ngồi ở góc phòng.

Anh bước nhanh hơn, kéo ghế bên cạnh Chu Kính Dã ra ngồi xuống. Anh vẫn cầm quyển vở ban nãy ghi chép cuộc họp, đặt nó trên bàn xong anh hỏi Chu Kính Dã: “Em đang đọc sách hả?”

“Vâng.” Chu Kính Dã nói. “Em đang học thuộc văn, học mãi không thuộc được Tiêu Dao Du.”

Lâm Giác Hiểu an ủi: “Cứ từ từ thôi, rồi sẽ thuộc mà.”

Chu Kính Dã ghét học thuộc, nhất là cái bài này, học mãi mà vẫn gượng miệng.

Nhưng được Lâm Giác Hiểu an ủi như vậy, chút bực bội ấy đều tiêu tan một cách thần kỳ, mà không, không phải “chút”, mà là rất nhiều.

Không gian thư viện khá yên tĩnh, dù bọn họ có hạ thấp giọng xuống trò chuyện với nhau thì vẫn có tiếng vang, Lâm Giác Hiểu đứng dậy: “Đi thôi, hôm nay tội mình nên nghỉ sớm, về nhà nào.”

Lâm Giác Hiểu lái xe, nghĩ tới cuộc nói chuyện ban nãy của anh với cô Trần.

“Chu Kính Dã hơi cô độc, em ấy ít khi nói chuyện với các bạn trong lớp. Thật lòng cô nghĩ như vậy cũng không có gì không ổn, dù sao thì giờ việc học vẫn là quan trọng nhất, nhưng cô vẫn mong em ấy có thể trò chuyện với mọi người nhiều hơn.”

Anh lại liên tưởng tới cảnh tượng ban nãy, người khác thì thành nhóm thành đội, nhưng hình như Chu Kính Dã chỉ có một mình.

Lâm Giác Hiểu nghĩ ai cũng có tính cách riêng, nhưng anh vẫn không kiềm được mà hỏi: “Kính Dã, em...”

Chu Kính Dã ngẩng đầu, ngạc nhiên nói vâng.

Lâm Giác Hiểu cân nhắc từ ngữ, tiếp tục nói: “Anh nghe nói em không nói chuyện với bạn cùng lớp?”

Chu Kính Dã nháy mắt hiểu ra Lâm Giác Hiểu định hỏi gì, cậu nghĩ ngợi rồi đáp: “Em thích một mình hơn.”

Có những lúc ở cùng một chỗ với người khác đối với cậu lại là gánh nặng, cậu thích một người hay ghét một người, chỉ từ ánh nhìn đầu tiên đã có thể rút ra kết luận.

Phần đông đối với Chu Kính Dã mà nói, đều là những người xa lạ có phần quen thuộc, Lý Hoan là bạn của cậu, Vương Lỗi – vừa nhập học đã mất hút – là bạn thân của cậu.

Mối quan hệ của Chu Kính Dã giống như một kim tự tháp nhỏ, càng lên cao càng ít người.

Vì thế, Lâm Giác Hiểu ở một vị trí cực kỳ đặc biệt.

Cậu mím môi, những cảm xúc thầm kín trong lồng ngực lại bắt đầu nhen nhóm, Chu Kính Dã thì thầm: “Em chỉ nói nhiều với người mình thích.”

Hết chương 34

Chương 35

Trước Thanh Minh, tiết trời đã ảm đạm lại, ít nhất thì không phải ngày nào cũng cần mặc áo phao, từ trước đến nay Thanh minh ở Ninh Ba luôn mưa nhiều, không ào ạt mà liên miên không ngớt.

Lâm Giác Hiểu đã nhét một chiếc ô vào cặp sách của Chu Kính Dã từ sau hôm cậu dầm mưa. Theo lý thuyết thì hôm nay chiếc ô ấy phải được “đăng đài”, nhưng Lâm Giác Hiểu lại nói muốn tới đón cậu.

Vì thế, Chu Kính Dã lặng lẽ lấy ô ra khỏi cặp, nhét nó vào ngăn bàn bên cạnh, sau đó mới đeo cặp lên và rời khỏi lớp.

Mưa dày nhưng hạt nhỏ, bay lất phất như nghìn sợi lông vũ, đậu trên áo quần cũng không để lại dấu tích, chỉ đủ khiến mái tóc người trở nên âm ỉm dưới trời mưa.

Chiều trò vụng về này cậu đã từng dùng một lần, nhưng cậu vẫn muốn thử lại một lần nữa.

Lâm Giác Hiểu che ô đứng ở cổng trường. Anh mặc áo hoodie, trông hoạt bát như vẫn đang trong thời đi học, màu xám của áo rất hợp với trời mưa giăng hiện giờ.

Anh ngạc nhiên khi thấy Chu Kính Dã lại chạy đầu trần tới. Lâm Giác Hiểu vươn tay, nghiêng ô che đỉnh đầu cho Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu bối rối hỏi: “Ô anh đưa em đâu rồi?”

Chu Kính Dã xách quai cặp trên khuỷu tay, nghe vậy thì nói ngay lý do mà mình đã chuẩn bị sẵn từ nãy: “Em cho bạn không mang ô

mượn rồi, mưa nhỏ, em ướt một xíu cũng không sao.”

Lâm Giác Hiểu ngạc nhiên giây lát, với tính cách của em ấy chắc sẽ không chủ động cho ai mượn ô, có lẽ đã có bạn hỏi mượn.

Anh cười đáp: “Ra vậy, nhưng lần sau em có thể bảo bạn ấy đưa em ra đây.”

Tóc Chu Kính Dã hơi ẩm nước, Lâm Giác Hiểu nhấn nài nhắc nhở: “Khoẻ đến mấy cũng sẽ bị cảm.”

Chu Kính Dã cúi đầu, cả người tản mát nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Cậu âm thầm nhích lại gần Lâm Giác Hiểu, âm ừ nói vâng, sau lại hứa thêm: “Lần sau em sẽ không thế nữa.”

Hoặc là để sau tính, Chu Kính Dã thầm nghĩ.

Sau khi lên xe, cơn mưa ngày càng có xu hướng nặng hạt, Lâm Giác Hiểu mở tính năng gạt nước, cảm thán: “Cũng may lúc em tan học trời chưa mưa to, không có khi lại cảm thật ấy chứ.”

Chu Kính Dã chớp chớp mắt: “Không đâu, lâu lắm rồi em chưa bị cảm.”

“Đừng nói thế.” Lâm Giác Hiểu cười. “Xua ngay không xui.”

Chu Kính Dã rất nghe lời, mặt không cảm xúc phỉ bả lời nói ban nãy.

Lâm Giác Hiểu tùm tùm một lúc, lại hỏi: “Em sắp thi thử lần một rồi nhỉ?”

“Vâng.” Chu Kính Dã xoa ấn đường. “Sau Thanh minh một tuần bọn em thi.”

“Dạo này mệt không?” Anh cảm nhận được động tác nhỏ của Chu

Kính Dã, lại thấy mình như đã biết mà vẫn cố hỏi, đành nói thẳng: “Anh để ít cà phê hoà tan ở nhà, không gượng thức được thì cứ pha mà uống.”

Chu Kính Dã nói: “Không sao, em thức được.”

Cậu thức khuya được, nhưng càng đến ngày thi Chu Kính Dã lại càng bồn chồn.

Cậu ngẩng đầu nhìn cửa sổ, mặt kính bị che phủ bởi hơi nước, không nhìn rõ khung cảnh bên ngoài. Dẫu vậy Chu Kính Dã vẫn cảm nhận được cái se lạnh của tiết Thanh minh.

Cậu chạm nhẹ đầu ngón tay lên cửa kính, Thanh minh năm nay cậu nhất định sẽ về thăm mẹ. Mẹ cậu là người gốc Hàng Châu, sau này mới theo bố cậu đến Ninh Ba.

Sau khi ly hôn, mẹ lại dẫn cậu về Hàng Châu, lá rụng về cội như một lẽ thường tình, tang lễ của mẹ cũng diễn ra ở Hàng Châu.

“Kính Dã.” Giọng Lâm Giác Hiểu nhẹ hơn tiếng mưa. “Thanh minh năm nay em muốn về không?”

Chu Kính Dã chớp mắt, thôi không nhìn bên ngoài nữa, quay sang nhìn sườn mặt Lâm Giác Hiểu: “Em muốn về.”

Lâm Giác Hiểu ngập ngừng, chợt anh nói: “Anh về cùng em nhé?”

Nhà anh có thói quen trước Thanh minh vài ngày sẽ lên thăm mộ, mấy hôm trước anh đã đi rồi, nên Thanh minh không về cũng không sao.

Chu Kính Dã ngẩn ra, vô thức hỏi ngược lại: “Được không ạ?”

“Anh đang hỏi em anh đi cùng được không mà.” Lâm Giác Hiểu nói. “Được không?”

Giọng Chu Kính Dã nghèn nghẹn nặng nề: “Được ạ.”

Cậu không giấu được cảm xúc trước Lâm Giác Hiểu, cậu nói tiếp: “Em muốn anh về cùng em.”

*

Lâm Giác Hiểu xin nghỉ ở bệnh viện, trước khi khởi hành anh phải lướt app mua vé tàu cao tốc mãi mới mua được hai vé đi Hàng Châu.

Hôm nay trời không mưa, nhưng âm u xám xịt.

Tàu cao tốc vẫn ồn ào như mọi ngày. Người thì mở Douyin loa ngoài, người thì nói điện thoại oang oang, người thì không đỡ được con cái, để nó gào khóc om sòm.

Lâm Giác Hiểu thích ứng nhanh với hoàn cảnh, anh nhường vị trí gần cửa sổ cho Chu Kính Dã, còn mình thì ngồi ở vị trí kế lối đi.

Thấy Chu Kính Dã cứ nhíu mày, anh hỏi: “Ồn lắm hả?”

Chu Kính Dã đội mũ lưỡi trai, vành mũ không kéo quá thấp, vẫn có thể thấy được đôi mắt cậu bên dưới vành mũ. Chu Kính Dã giãn chân đang nhăn tít lại, nói nhỏ: “Hơi hơi.”

Thường ngày cậu toàn đặt vé cách âm, không có vé cách âm thì mua vé thương gia hoặc hạng nhất, không gian sẽ bớt ồn ào hơn.

Hôm qua cậu còn học tới tối muộn, huyết thái dương đã nhúc từ trước giờ lại càng đau dữ dội.

*

Lâm Giác Hiểu nhìn thông tin đề trên vé: “Bốn mươi phút nữa sẽ tới

nơi, nếu em buồn ngủ thì đeo tai nghe ngủ một lúc đi.”

Chu Kính Dã thật sự rất buồn ngủ, mí mắt lập tức khép lại, nhưng rất nhanh đã lại tỉnh giấc vì tiếng ồn.

Cậu lục tìm trong túi, lấy tai nghe ra đeo.

Chu Kính Dã điều chỉnh ghế ngả ra phía sau một chút, nhắm mắt lại tựa đầu lên kính cửa sổ, bỗng Lâm Giác Hiểu vỗ nhẹ vai cậu.

Lâm Giác Hiểu chạm rất nhẹ, giọng nói như kè sát bên tai cậu: “Em tựa lên vai anh mà chớp mắt, chốc nữa mà đập đầu vào cửa kính thì không hay.”

Chu Kính Dã tức khắc khắc ngồi thẳng dậy, cậu mở tròn mắt, đầu óc mụ mị phút chốc tỉnh táo hẳn.

Miệng cậu khởi động nhanh hơn não: “Em nặng lắm đó.”

“Nặng đến mức nào chứ?” Lâm Giác Hiểu cười nói. “Không sao.”

Chu Kính Dã nghe theo tiếng lòng, chầm chầm ngả đầu vào vai anh, cậu cao hơn Lâm Giác Hiểu một chút, muốn ngả đầu còn phải cong eo.

Cậu không dám đề toàn bộ trọng lượng cơ thể mình lên người Lâm Giác Hiểu, chỉ dám tựa chút chút lên vai anh.

Hôm qua Lâm Giác Hiểu mới gội đầu, hương thơm dầu gội phảng phất quanh chóp mũi cậu.

Chu Kính Dã lặng yên hít một hơi, bỗng mờ mịt vì nhận ra một điều.

Cậu nghĩ, tại sao mình với anh đều dùng một loại dầu gội, thậm chí là cùng một chai dầu gội mà anh lại thơm đến thế.

Cậu “đau khổ” giả vờ ngủ suốt nửa tiếng, cảm nhận được Lâm Giác Hiểu đang lay vai gọi, cậu còn phải làm như mắt mình vẫn nhắm nhèm vì mới ngủ dậy.

Chu Kính Dã dùng giọng mũi mơn màng hỏi: “Đến rồi hả anh?”

Tiếng Lâm Giác Hiểu vang lên gần hơn: “Sắp tới nơi rồi, em thu dọn đồ đạc đi.”

Nói là thu dọn thật ra cũng chẳng có nhiều đồ, hai người họ mỗi người một balo, kịp thì về trong ngày, không kịp thì ở lại một tối.

“Tàu điện ngầm sắp tới bến Hàng Châu, quý khách xuống bến vui lòng chuẩn bị.”

Ngay lúc ấy thông báo vang lên, Chu Kính Dã đứng dậy với tay lấy balo của hai người, Lâm Giác Hiểu nhận lấy đồ của mình, nói: “Đi thôi.”

Có khá nhiều người cùng xuống bến Hàng Châu, tàu cao tốc ngày Thanh minh chật kín, chẳng mấy chốc thang máy cũng đã đông nghẹt.

Chu Kính Dã đứng sóng vai với Lâm Giác Hiểu, thấy anh đang cúi đầu trả lời tin nhắn, cậu rất tự nhiên chống tay lên tay vịn phía anh.

Bến Hàng Châu đông người, hai anh em gọi taxi cho tiện di chuyển. Chu Kính Dã lên xe trước nói với chú tài xế: “Cho bọn cháu đi ngã tư Thành Dương.”

Xe lăn bánh trên con đường đông đúc chật kín xe cộ, Chu Kính Dã thẫn thờ nhìn khung cảnh quen thuộc bên ngoài.

Yết hầu cậu nhúc nhích, chợt có cảm giác không thể thờ nổi, cứ như có tảng đá nặng trĩu chèn ép lên trái tim cậu.

Càng đến gần nghĩa trang, tiếng hít thở của Chu Kính Dã lại càng thêm nặng nề.

Cậu vẫn tưởng mình đã vượt qua được nỗi đau ấy từ lâu, cậu tưởng mình sẽ không còn buồn như lúc trước, nhưng hóa ra lại không phải vậy, cậu vẫn thấy ngọt ngào khi phải đối diện trực tiếp với vết thương lòng một lần nữa.

Chu Kính Dã vốn đã ít nói, giờ lại càng trầm lặng.

Không biết vành mũ đã bị cậu kéo sụp xuống từ bao giờ, chỉ để lộ một nửa khuôn mặt cùng đôi môi trắng bệch.

Lâm Giác Hiểu khẽ gọi cậu: “Kính Dã.”

Giọng nói anh ẩn chứa sự ấm áp, lại giống như đang niệm một thần chú thời xa xưa, đôi tay lạnh băng của Chu Kính Dã cuối cùng cũng đã ấm lại dần.

Cậu ậm ừ đáp lại: “Vâng.”

Chu Kính Dã như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, môi cậu mấp máy, buột miệng gọi tên anh: “Lâm... Lâm Giác Hiểu.”

Lâm Giác Hiểu nhận ra sự ỷ lại của Chu Kính Dã đối với anh, anh khẽ đáp: “Anh đây.”

Nếu như Chu Kính Dã chỉ có một mình, cậu sẽ không yếu đuối giống như hiện tại, nhưng vì có Lâm Giác Hiểu ở bên, cảm xúc của cậu bỗng trở nên không thể kiềm chế mà đột ngột trào dâng.

*

Khi xuống xe, môi Chu Kính Dã đã bớt nhợt nhạt, cậu đứng thẩn thờ ngoài nghĩa trang.

Không biết đây đã là lần thứ mấy cậu tới đây, khi đưa tang tới một lần, một thân một mình ở Hàng Châu tới nhiều lần, trước khi chuyển khỏi Hàng Châu lại tới một lần nữa.

Nhưng những lần đó chỉ có một mình cậu, còn hiện tại, cậu đã không còn cô đơn.

Thần thờ trong phút chốc, chẳng biết từ khi nào Lâm Giác Hiểu đã mua một bó hoa cúc trắng mộc mạc.

Anh đưa bó hoa cho Chu Kính Dã: “Tặng cho mẹ em một bó hoa đi.”

Chu Kính Dã cúi đầu nhìn lướt qua bó hoa, mấp máy môi: “Vâng.”

Nghĩa trang này mới được xây gần đây, không gian ảm đạm lạnh lẽo.

Chu Kính Dã dựa theo ký ức của mình bước qua bậc thang trắng và dài, cậu nhẹ nhàng đặt bó hoa trước một tấm ảnh.

Người phụ nữ trong ảnh rất xinh đẹp, lúc chụp ảnh cô nghiêm túc không cười, mái tóc dài chấm vai được chải chuốt gọn gàng.

Chu Kính Dã rất giống cô ấy, đôi mắt của hai người cứ như được đúc ra từ một khuôn, đều có nét sắc sảo tự nhiên, chỉ có điều nét sắc sảo ấy của Chu Kính Dã dường như vẫn chưa được mài giũa.

Cậu ngồi trước di ảnh, ngang tầm mắt với mẹ mình.

Người nhà mộ kế bên đang đốt tiền vàng, mùi giấy cháy tản ra trong không gian, tro tàn cuộn lên theo chiều gió, hình thành nên cột khói xám xịt gay mũi.

Làn khói ấy khiến sống mũi Chu Kính Dã cay cay.

Cậu quỳ một gối trên đất, rất lâu sau vẫn chưa đứng dậy.

Lâm Giác Hiểu đặt tay lên vai cậu, giọng anh vang lên từ phía xa, nhưng dường như cũng đang quẩn quanh bên cậu, tựa như biển lớn vỗ về.

“Kính Dã, mẹ hy vọng em luôn vui vẻ.”

Lâm Giác Hiểu ngồi xuống cùng cậu, nghiêng đầu nhìn thẳng Chu Kính Dã: “Anh cũng vậy.”

“Vượt qua nỗi đau và vui lên em.”

Hết chương 35

Chương 36

Hai người rời khỏi nghĩa trang, ánh nắng đã xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây đen, dường như còn có thể nhìn thấy những vệt sáng, không khí trong nghĩa trang không còn âm u mà trở nên trong lành hơn.

Hai cây long não đứng sừng sững trước cổng nghĩa trang như hai vệ hộ vệ cao lớn, Chu Kính Dã rời khỏi nghĩa trang, chợt cậu đứng sững lại, quay lại nhìn một lần nữa, cuối cùng chầm chậm rũ mắt.

Giống như Lâm Giác Hiểu đã nói, cậu phải vui lên, mẹ không hy vọng sẽ thấy cậu với dáng vẻ như này.

Lâm Giác Hiểu yên lặng chờ đợi, anh cảm nhận được tâm trạng của cậu đang dần dịu xuống.

Em ấy rất mạnh mẽ, giờ mình hỏi nhiều cũng không hay.

Lâm Giác Hiểu chạm nhẹ vành mũ cậu hỏi: “Giờ mới giữa trưa, tụi mình ăn cơm đã rồi về nhé?”

“Em...” Chu Kính Dã thôi không đội mũ nữa, cầm nó trên tay. “Bạn em hỏi em có muốn đi ăn chung không, anh đi cùng em nhé?”

“Thôi.” Lâm Giác Hiểu nói. “Anh đi cùng không hợp đâu.”

Anh mỉm cười nhìn Chu Kính Dã: “Hay em với bạn ấy đi ăn, anh tìm một nơi chờ em?”

Theo cách nghĩ của Lâm Giác Hiểu, độ tuổi này của Chu Kính Dã

hắn sẽ thích đi chơi riêng với bạn bè, tuy anh không lớn hơn cậu là bao, nhưng bốn năm năm cũng là khoảng cách thế hệ.

Hơn nữa, Chu Kính Dã không có bạn bè ở Ninh Ba, lâu rồi mới quay lại Hàng Châu, chắc hẳn sẽ có rất nhiều điều để tâm sự với bạn, anh không ở đó hai người có thể chuyện trò thoải mái hơn.

“Không đâu.” Chu Kính Dã lập tức từ chối. “Thế em không tìm cậu ấy nữa, em đi ăn với anh.”

“Hả?” Lâm Giác Hiểu nhất thời không kịp phản ứng lại. “Không đi thật ấy hả?”

Chu Kính Dã lắc đầu: “Em không đi.”

Kết quả khác với Lâm Giác Hiểu dự đoán, anh hỏi thử Chu Kính Dã: “Thế... Nếu anh đi với em?”

Chu Kính Dã cắn môi: “Anh không đi cũng không sao, không cần chiều theo em.”

“Không không không, nãy anh không có ý đó.” Lâm Giác Hiểu xua tay cười. “Anh sợ em ngại, có anh ở đó, các em chắc sẽ có nhiều chuyện ngại không nói chứ?”

“Không đâu.” Chu Kính Dã nắm chặt ngón cái, lẩm bẩm. “Không có chuyện nào của em anh không thể biết.”

*

Cuối cùng Lâm Giác Hiểu vẫn đi cùng Chu Kính Dã.

Trước Thanh minh Vương Lỗi đã nháo nhào đòi đi ăn cơm cùng Chu Kính Dã, tối qua còn cho cậu gọi liên tiếp mấy cuộc điện thoại để xác nhận.

Vương Lỗi không biết bản thân suýt chút nữa đã bị cho leo cây, vẫn mừng rơn đứng đợi bạn mình ở nơi hai người đã hẹn, nhác thấy bóng dáng Chu Kính Dã, cậu lập tức hoan hô, nhiệt tình vẫy tay như chốn không người rồi gào tướng lên: “Anh Kính Dã!!!”

Tiếng cậu chàng to khủng khiếp, phản ứng đầu tiên của Chu Kính Dã là liếc nhìn Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu rõ ràng đang cười, hẳn là anh đã nghe thấy.

Vương Lỗi thấy vẫn chưa đủ, tiếp tục gọi: “Anh Dã Tử!!!”

Chu Kính Dã giơ tay che mặt, nhưng không thể ngăn chặn được giọng nói của Lâm Giác Hiểu: “Anh Dã Tử?”

Lâm Giác Hiểu bật cười thành tiếng, vỗ vai Chu Kính Dã đầy ẩn ý: “Bạn em thú vị ghê.”

Giờ Chu Kính Dã rất muốn chôn sống Vương Lỗi, cậu đã bảo với Vương Lỗi rất lâu rồi, đừng gọi cậu bằng cái tên rõ trẻ trâu như thế nữa, Vương Lỗi nhất quyết không chịu sửa.

Giờ lại gọi cái tên ấy trước mặt Lâm Giác Hiểu, ánh mắt Chu Kính Dã dần trở nên nguy hiểm, nhìn chằm chằm Vương Lỗi khiến cậu ta lạnh cả sống lưng.

Nhưng Vương Lỗi tập mãi cũng thành quen, chẳng coi ánh mắt của ckd ra gì mà ngược lại còn nhào tới ôm: “Hu hu hu hu hu, anh Dã ơiiii!!!”

Vương Lỗi lại đổi cách gọi, Chu Kính Dã âm thầm ghi thù, lúi lại phía sau tránh khỏi cái ôm của Vương Lỗi.

“Lẽ nào anh không nhớ em sao?” Vương Lỗi ngẩng đầu, không thể tin nổi. “Anh không ôm em ư?”

Chu Kính Dã nhếch môi cười: “Ngày trước tôi có ôm cậu à?”

Cách cậu cư xử với Vương Lỗi khác hẳn với những người khác, Chu Kính Dã định nhắc chân lên đạp Vương Lỗi, bỗng ý thức được Lâm Giác Hiểu vẫn đang đứng bên cạnh, lại yên lặng hạ bàn chân mới nâng lên được một nửa xuống.

Chu Kính Dã nghiêm mặt: “Vương Lỗi, nghiêm túc.”

Cậu đứng sau lưng Lâm Giác Hiểu, kiềm chế cảm xúc của mình, ngoan ngoãn cúi đầu giới thiệu với Lâm Giác Hiểu: “Đây là bạn em, tên Vương Lỗi, em với nó quen nhau gần mười năm rồi.”

Ban nãy Vương Lỗi phẫn khích quá, giờ mới ngờ nghếch nhận ra Lâm Giác Hiểu đang đứng cạnh Chu Kính Dã, cậu hồn nhiên đập hai lòng bàn tay vào nhau: “Anh là anh trai của Kính Dã ạ?”

Miệng cậu nhanh hơn não, trông Lâm Giác Hiểu với Chu Kính Dã chẳng có điểm nào giống nhau mà vẫn hỏi: “Anh ruột?”

“Không phải.” Lâm Giác Hiểu tốt tính cười cười. “Nhưng em có thể coi anh là anh trai của Kính Dã.”

Vương Lỗi bừng tỉnh, lập tức nhớ ra cái anh mà Chu Kính Dã từng nhắc tới, anh ấy đang chăm sóc Chu Kính Dã, chẳng trách Chu Kính Dã nói anh hiền lắm, giờ mới thấy đúng là dịu dàng thật.

Vương Lỗi với Chu Kính Dã như hai thái cực, Chu Kính Dã kiệm lời, miệng của Vương Lỗi lại như gắn thêm động cơ, hoạt động không ngừng.

Hai cậu hẹn nhau ở một quán đồ nướng, Vương Lỗi nói không ngừng nghỉ suốt quãng đường cả ba đi tới gian trống. Cậu không nói chuyện với Chu Kính Dã mà quán lấy Lâm Giác Hiểu hỏi chuyện, chỉ một quãng đường ngắn ngủi mà hai người họ đã bàn được từ chuyện trên trời sang chuyện dưới đất, tới mức Vương Lỗi hăng quá,

định kéo ghế ngồi chung với Lâm Giác Hiểu, nhưng ghế mới kéo ra được một nửa cánh tay cậu bỗng thấy đau nhói.

Vương Lỗi suýt hét lên, cậu ngẩng đầu, vừa hay chạm phải ánh mắt lạnh nhạt của Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu đang cúi đầu nên không nhìn thấy cảnh này.

Chu Kính Dã dùng khoé mắt nhìn Lâm Giác Hiểu, sau đó mới cụp mắt, thả lỏng tay, dùng khẩu hình miệng nói với Vương Lỗi: “Sang bên đối diện ngồi.”

Theo như những gì Vương Lỗi hiểu về Chu Kính Dã, cậu có thể cảm nhận được cảm xúc của Chu Kính Dã hiện giờ, Chu Kính Dã đang bất mãn.

Cậu kinh ngạc nhìn Lâm Giác Hiểu, rồi lại nhìn Chu Kính Dã, chợt một phán đoán khủng khiếp nảy ra trong tâm trí cậu, nhưng cậu không dám hó hé gì, khép đuôi cun cút sang ghế đối diện.

Chu Kính Dã có được vị trí, kéo ghế ra ngồi cạnh Lâm Giác Hiểu.

Chu Kính Dã nhích ghế lại gần Lâm Giác Hiểu, vai hai người gần như dính sát vào nhau, cậu cúi đầu, nghiêm túc thảo luận với Lâm Giác Hiểu xem nên chọn món nào.

Lâm Giác Hiểu chọn ba món thịt trên menu, gọi thêm ít rau với món chính, sau đó mới nhìn Vương Lỗi hỏi: “Em muốn ăn gì thì cứ chọn nhé, bữa này anh mời.”

“Không cần đâu! An- ”

Vương Lỗi còn chưa kịp nói hết từ “anh”, chân cậu đã bị Chu Kính Dã đạp cho một phát, cổ họng Vương Lỗi kẹt cứng lại, khó khăn lắm mới miễn cưỡng nói tiếp được: “Cảm ơn... Anh của Chu Kính Dã.”

Cậu thầm mắng Chu Kính Dã là thằng dở hơi, lôi điện thoại ra nhắn tin.

Vương Lỗi: ?

Chu Kính Dã cũng nhanh chóng trả lời lại bằng dấu “?”, cứ như người vừa đập ấy không phải cậu.

Vương Lỗi: *Anh dở hơi à?*

Chu Kính Dã kệ cậu, đứng dậy rót nước chanh giúp Lâm Giác Hiểu.

Rõ ràng là đang ngồi đối diện nhau, Vương Lỗi vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi nhắn tin với Chu Kính Dã.

Vương Lỗi: *Em thấy anh cứ sai sai.*

Vương Lỗi: *Đm, anh thích anh này hả?*

Cậu đoán được điều này là bởi cậu biết Chu Kính Dã là gay, còn một nguyên nhân khác đó là cậu quá hiểu Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã mà không thích Lâm Giác Hiểu, hôm nay cậu khỏi ăn thịt nướng, ăn than cháy cho nhanh.

Chu Kính Dã cuối cùng cũng để ý cậu. Chu Kính Dã lo Lâm Giác Hiểu nhìn thấy, nghiêng điện thoại ra phía mình một chút, bình tĩnh gõ chữ.

Z: *Cẩn thận cái miệng.*

Z: *Đừng nói linh tinh.*

Vương Lỗi đứng bật dậy, buột miệng theo bản năng: “Cái đệt!”

Dưới cái nhìn uy hiếp của Chu Kính Dã, Vương Lỗi thấp thỏm như

đang ngồi trên đồng lửa, miễn cưỡng nở nụ cười giải thích: “Ban nãy có bạn nhắn cho em bảo cô giáo vừa phát thêm năm tờ bài tập, em ngạc nhiên quá.”

“Năm tờ?” Lâm Giác Hiểu tiếp lời. “Lớp 12 các em khổ thật đấy, hôm qua Kính Dã cũng phải làm bài đến khuya.”

“Gì cơ!” Vương Lỗi hốt hoảng buột miệng. “Chu Kính Dã, anh học thật à?”

Chân cậu lại bị Chu Kính Dã đạp phát nữa, cú đạp này đau hơn cú trước nhiều lần.

Vương Lỗi: “...”

Càng nói càng sai, cậu đành cầm cốc nước lên, nhấp một ngụm.

Lâm Giác Hiểu tò mò hỏi: “Ngày trước Kính Dã không thích học hả em?”

Anh chỉ biết thành tích của Chu Kính Dã ngày trước khá tệ, nhưng cậu rất ngoan, anh cứ nghĩ rằng đó là do cậu không học được, giờ xem ra có vẻ đúng là do học không vào.

Vừa có ngụm nước thấm giọng, miệng lưỡi Vương Lỗi lại càng trơn tru, đã tới nước này rồi, cậu sẽ giúp người anh em của mình một tay, cậu sẽ khiến Lâm Giác Hiểu có ấn tượng tốt với Chu Kính Dã!

“Vâng!” Vương Lỗi trịnh trọng đáp. “Hồi trước ngày nào cậu ấy cũng trốn học, nếu không thì cũng ngủ gật trên lớp, nhưng giờ cậu ấy đã cải tà quy chính, đã biết quay đầu là bờ!”

Chu Kính Dã không ăn nổi nữa, đến cả miếng thịt Lâm Giác Hiểu nướng cho cậu cậu cũng nuốt không trôi. Cậu buông đũa, ôm khuỷu tay, trên mặt vẫn không có cảm xúc gì nhưng bàn chân đã nhấc lên đạp thẳng phía trước.

Nhưng lần này cảm giác khang khác so với lần trước.

Biểu cảm Chu Kính Dã xuất hiện vết nứt, Lâm Giác Hiểu khó hiểu hỏi cậu: “Kính Dã, em đạp anh làm gì?”

Chu Kính Dã chột dạ, Vương Lỗi đúng là khắc tinh của cậu mà. Cậu nói nhỏ với anh: “Em lỡ chân, đạp anh có đau không?”

“Không sao.” Lâm Giác Hiểu mỉm cười bỏ qua. “Em cẩn thận hơn nhé.”

Chu Kính Dã lạnh mặt rút điện thoại ra nhắn tin cho Vương Lỗi, hiếm khi thấy cậu nhắn mà kèm theo câu chửi thề.

Z: Đm dám nói thêm câu nữa.

Z: Tôi rút lưỡì cậu.

Z: Ok?

Vương Lỗi: :)

Vương Lỗi: *Anh đạp em sao không hỏi em có đau không?*

Hết chương 36

Chương 37

Sau tiết Thanh minh là kỳ thi thử lần một, học sinh mới hồi được ít sức đã lại bị kiểm tra tấn công dồn dập.

Đây là kỳ thi thử toàn Ninh Ba, thi xong có thể biết bản thân đang ở vị trí thứ mấy so với cả thành phố.

Chu Kính Dã bình tĩnh bước ra khỏi khu vực thi, trên tay cậu chỉ có một cây bút bi đen, một cây bút chì tô đáp án và một tấm thẻ dự thi.

Tiết trời đã ấm lại, Chu Kính Dã đã có thể mặc áo ngắn tay, cậu giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng ngày thường, đứng chờ cho người bớt đông rồi mới về lớp.

Chu Kính Dã đứng tựa lưng vào cửa sau, dáng người cậu cao lớn, không ít bạn nữ đi ngang qua trộm nhìn cậu.

Dòng người như thủy triều ở cầu thang đã thưa dần, lúc này Chu Kính Dã mới quay về lớp mình.

Mỗi khi thi xong trong lớp lại vang lên hàng loạt tiếng “quỷ khóc sói tru”, Chu Kính Dã đã quen, cậu vào lớp bằng cửa sau.

Lý Hoan đón cậu bằng một câu hỏi cũ: “Thế nào rồi?”

Câu trả lời của Chu Kính Dã chưa từng thay đổi kể từ lần đầu tiên Lý Hoan hỏi: “Cũng được.”

Cậu kéo ghế ra ngồi, chuẩn bị cho tiết tự học cuối cùng.

Chu Kính Dã không đọc sách mà lấy điện thoại ra xem, cậu không hay nghịch điện thoại ở trường nên lượng pin vẫn còn đầy.

Lịch sử cuộc trò chuyện dừng lại ở dòng tin nhắn Lâm Giác Hiểu gửi cho cậu.

Xuân miên bắt giác hiểu: *Thi tốt nhé!*

Bên dưới còn có một emo khá “già dặn”, có lẽ là một người gõ cầm bông rối nhảy múa cổ vũ, cạnh người gõ là hai chữ “cố lên” vàng son trắng lẹ.

Chu Kính Dã gõ trên màn hình, gửi đi một dòng “Em thi xong rồi”.

Chắc vì Lâm Giác Hiểu đang rảnh rỗi nên anh trả lời rất nhanh.

Xuân miên bắt giác hiểu: *Thi thế nào?*

Ngón tay đang gõ chữ của Chu Kính Dã ngừng lại, ngập ngừng rồi gõ một dòng khác với câu cậu trả lời Lý Hoan.

Z: Ổn ạ.

Xuân miên bắt giác hiểu: *Có nghĩa là tốt lắm đúng không!*

Xuân miên bắt giác hiểu: *Tối nay anh mua đồ tụi mình ăn lẩu, ăn mừng em thi tốt.*

Chu Kính Dã không tự tin mù quáng vào bản thân, thi xong cậu có thể tự đánh giá được thành tích của mình.

Cậu ghìim khoé môi mình lại nhưng đôi mắt vẫn khẽ cong lên, đang định trả lời tin nhắn thì lại nghe tiếng Lý Hoan gõ người lên ho.

Chu Kính Dã lập tức nhét điện thoại vào ngăn bàn, nhưng vẫn không kịp, vừa nhìn lên đã chạm phải ánh mắt của thầy chủ nhiệm họ Tất.

Chủ nhiệm nghiêm khắc chỉ tay: “Điện thoại.”

“Thưa thầy, em không phải học sinh nội trú.”

“Không phải học sinh nội trú thì sao?” Thầy giáo không nhân nhượng. “Đi học không được dùng điện thoại, các em đã lớp 12 rồi, mới thi thử lần một mà đã vội vàng nghỉ xả hơi!”

Thầy vẫn còn nhớ cậu: “Chu Kính Dã đúng không? Thầy biết em có nhiều tiến bộ, nhưng vẫn còn hai tháng nữa mới thi chính thức, bấy nhiêu đây đã đủ khiến em tự đắc?”

Chu Kính Dã im lặng nghe mắng, cậu không muốn lớn chuyện nên đành tắt điện thoại rồi đưa cho thầy.

Thầy cầm lấy điện thoại, lại nhìn Chu Kính Dã nói: “Gọi phụ huynh đến nhận điện thoại.”

Thầy nói xong thì rời đi, có lẽ là sang lớp khác tìm học sinh vi phạm.

Lý Hoan cẩn thận nhích lại gần: “Làm sao giờ? Gọi anh cậu đến à?”

Chu Kính Dã buồn bực, nụ cười vừa mới xuất hiện đã biến mất không còn dấu vết. Muốn lấy lại điện thoại thì chắc chắn cậu phải phiền đến Lâm Giác Hiểu.

Vừa nãy còn khoe với anh mình thi tốt, giờ lại bị tịch thu điện thoại.

Chu Kính Dã mím chặt môi, chẳng còn tâm trạng nào mà xoay bút, hỏi Lý Hoan: “Cho tôi mượn điện thoại với.”

Lý Hoan vô tội chớp chớp mắt: “Không mang, tôi để ở nhà rồi.”

Lớp 12 rồi, học sinh nội trú không thể đảm bảo mình sẽ tự kiềm chế được bản thân, nên một là không mang điện thoại, hai là tự nguyện

nộp cho cô Trần.

Lương Tuấn Minh tiếp lời ngay: “Cậu cần điện thoại hả, tớ có đây.”

Chu Kính Dã liếc cậu ta, bỏ qua câu nói đó, quay xuống hỏi mượn thẻ trường của bạn nữ ngồi sau.

Ở Dục Quân phải dùng thẻ mới có thể gọi điện, trước Thanh minh Lý Hoan vẫn dùng di động nên cậu không có thẻ này.

Chu Kính Dã cầm thẻ đi về hướng phòng điện thoại.

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối, cậu không nói gì, Lâm Giác Hiểu ở đầu dây bên kia lên tiếng trước, sau đó như đã đoán được, anh nghi hoặc gọi “Kính Dã”.

Chu Kính Dã không biết phải giải thích thế nào, ậm ừ nói vâng.

Một lát sau cậu mới bối rối lấy ngón tay quấn dây điện thoại, nói: “... Em bị thầy thu điện thoại, thầy bảo anh... đến trường.”

Lâm Giác Hiểu yên lặng, nhưng anh cũng không định trách mắng Chu Kính Dã, mà ngược lại còn cười giải vây cho cậu: “Được, dù sao thì hôm nay anh cũng định đến đón em.”

Bình thường nếu Lâm Giác Hiểu muốn đến đón cậu thì anh sẽ nói trước, nhưng hôm nay anh không hề nhắc tới việc này, chắc hẳn là do sự việc đột ngột phát sinh nên thay đổi quyết định.

Chu Kính Dã cúi đầu nhìn mũi chân mình, nói khẽ: “Em xin lỗi.”

“Có gì đâu mà phải xin lỗi.” Lâm Giác Hiểu nói. “Đừng để ý, em chờ anh ở lớp, anh tan làm sẽ đến ngay.”

Anh lo Chu Kính Dã nghĩ nhiều, mềm giọng nói tiếp: “Không sao đâu, điện thoại thôi mà, ngày trước anh cũng bị tịch thu rồi, thầy Tất dễ nói

chuyện lắm, anh sẽ lấy lại giúp em.”

Giọng Chu Kính Dã trùng xuống: “... Cảm ơn anh.”

“Ừ, ngoan.” Lâm Giác Hiểu cười không thành tiếng, khen cậu mà cứ như đang dỗ trẻ con.

Chu Kính Dã biết Lâm Giác Hiểu trêu mình, nhưng tai cậu vẫn đỏ ửng, cậu không đỏ mặt nhưng lần nào cũng không kiểm soát được độ nóng ở tai.

Phía bên Lâm Giác Hiểu vọng lại tiếng ồn ào, anh cao giọng đáp lại rồi nói với Chu Kính Dã: “Anh có việc rồi, dập máy trước đây.”

Trước khi ngắt điện thoại, anh bổ sung thêm: “Chờ anh đến.”

Điện thoại đã ngắt kết nối, Chu Kính Dã vẫn chưa hoàn hồn, cánh tay ngập ngừng giữa không trung, lúc lâu sau mới gác ống nghe về vị trí cũ.

Theo lý thuyết thì mọi người đều đang trong phòng tự học, nhưng Chu Kính Dã xoay người lại đã thấy Lương Tuấn Minh đang đứng cách cậu không xa, cứ như u hồn bất tán.

Rõ ràng là đã được phát đồng phục, ấy vậy mà cậu ta vẫn cứ mặc bộ đồng phục cũ, khiến bản thân khác biệt hẳn giữa rừng áo đỏ trắng của Dục Quân.

Ánh mắt Chu Kính Dã chỉ dừng lại trên người cậu ta trong khoảng khắc rồi lướt qua.

“Chu Kính Dã!” Lương Tuấn Minh biết rõ Chu Kính Dã sẽ không đợi mình, cậu ta vội vàng nói tiếp. “Lần trước tớ có nói với cậu tớ là gay, cậu cũng là gay, cậu không muốn hỏi vì sao tớ lại chuyển trường à?”

Chu Kính Dã dừng bước, đáp: “Tôi không thắc mắc.”

Hôm Thanh minh về gặp Vương Lỗi, cậu từng hỏi Vương Lỗi xem có biết vì sao Lương Tuấn Minh chuyển trường không.

Vương Lỗi bảo không rõ lắm, chỉ biết thành tích của Lương Tuấn Minh tự dưng tuột dốc không phanh. Chu Kính Dã có thể thi đỗ trường cấp ba cũ thì rõ ràng đó là trường xếp hạng chót của chót, giờ còn học kém đi thì thật là tệ.

Thành tích của Lương Tuấn Minh giảm sút, mà bố cậu ta lại đang làm ăn trên Ninh Ba. Chắc vì lý do đó mà cậu ta chuyển tới đây.

Lương Tuấn Minh hít một hơi thật sâu, sắc mặt đỏ hồng như thiếu nữ mới lớn, cậu ta ồ ồ ọc ọc mãi mới nói: “Vì... vì tớ thích cậu.”

Gương mặt Chu Kính Dã chẳng hề để lộ chút ngạc nhiên nào, cứ như cậu vừa nghe được câu nói “hôm nay tớ ăn cơm rồi” chứ không phải một lời bày tỏ.

“Không cần thiết.”

“Cấp ba rồi.” Chu Kính Dã vẫn dùng giọng nói xa cách ấy. “Chăm chỉ học hành đi.”

Cậu vẫn kiên nhẫn khuyên Lương Tuấn Minh tập trung học tập đã là biểu hiện của chút cảm tình cuối cùng giữa những người bạn cùng lớp, Lương Tuấn Minh thích cậu hay không, tại sao thích cậu đều không liên quan tới cậu.

“Chu Kính Dã!” Lương Tuấn Minh nhào tới, cậu ta không dám chạm vào Chu Kính Dã, chỉ dám rón rén níu lấy tay áo cậu. “Tớ thật sự rất thích cậu!”

Chu Kính Dã lập tức nhíu mày, lạnh lùng hất tay cậu ta ra.

Lương Tuấn Minh vẫn bám chặt lấy không buông, khoé mắt cậu ta

ứng đồ, ghen ngào nói: “Tớ thích cậu nhiều lắm, cậu không thể cho tớ một cơ hội ư?”

Sự kiên nhẫn của Chu Kính Dã đã đến giới hạn, cậu vẫn còn đang khó chịu vì chuyện bị thu điện thoại, dứt khoát quay đi.

Lương Tuấn Minh đã khóc thành tiếng, vừa khóc vừa vươn tay như muốn ôm Chu Kính Dã.

Giọng Chu Kính Dã bỗng trở nên lạnh lùng: “Đừng chạm vào tôi.”

Cậu không thích tiếp xúc cơ thể với người khác, những động chạm vô ý cậu còn có thể tạm chấp nhận, chứ nắm tay thì không thể, ôm ấp lại càng không.

Ngoại trừ với Lâm Giác Hiểu.

Lương Tuấn Minh bị cậu nhìn như thế thì không dám nữa, chầm chậm buông tay. Cậu ta đứng nguyên ở đó, sứt sứt kể: “Tớ thích cậu ba năm rồi, chắc cậu không nhớ nữa, lần đầu tiên tớ gặp cậu...”

“Đã biết.”

Chu Kính Dã một lần nữa ngắt lời cậu, không bỏ đi là phép lịch sự cuối cùng cậu có thể duy trì.

Ngày trước cậu cũng đã từng nhận được rất nhiều lời tỏ tình, phần lớn đều là các bạn nữ chủ động, lúc đi hát ở quán bar dành cho gay cũng vậy, đôi khi cũng được hỏi phương thức liên lạc.

Nhưng chẳng có người nào lại khiến cho Chu Kính Dã cảm thấy khó chịu như Lương Tuấn Minh, cậu ta giống như đã sụp đổ vì cảm xúc lên tới đỉnh điểm hơn là đang bày tỏ.

Thích thật cũng được, thích giả cũng chẳng sao, Chu Kính Dã không muốn dây dưa, cậu chỉ muốn học hành làng nhàng, sau đó thi đỗ đại

học, tiếp tục ở lại Ninh Ba.

“Tôi không thích cậu, cũng sẽ không thích cậu.”

Giọng cậu khi từ chối người khác vẫn đều đều như thế: “Nên cậu hãy thích người khác đi.”

Nước mắt Lương Tuấn Minh bỗng ngừng rơi, cậu ta ngẩng đầu nhìn Chu Kính Dã bằng đôi mắt sâu hun hút: “Có phải cậu thích cái người tên Lâm Giác Hiểu kia không?”

Cậu ta nhận ra ánh mắt của Chu Kính Dã khi nhìn Lâm Giác Hiểu, dù có cố gắng giấu thật sâu thì tình cảm vẫn sẽ tràn ra ngoài, giống như mây trời ngày mưa bão có dày đậm đến đâu thì cũng không thể ngăn được màn mưa dữ dội.

Vì thế khi nghe được ba chữ “Lâm Giác Hiểu”, Lương Tuấn Minh đã khắc ghi cái tên đó trong đầu.

Chu Kính Dã dừng bước, cuối cùng nhìn cậu ta, cậu không trả lời Lương Tuấn Minh mà chỉ im lặng nhìn cậu ta chăm chăm.

Dáng người cậu cao lớn, đường nét gương mặt mạnh mẽ, khoé môi hơi cong xuống khiến cho người ngoài khi bị cậu nhìn với ánh mắt như vậy luôn cảm thấy có áp lực khủng khiếp đang dội từ trên xuống.

Lương Tuấn Minh lùi lại nửa bước, khẳng định: “Anh ta là trai thẳng.”

Cậu ta quan sát được biến nhỏ hóa trong biểu cảm của Chu Kính Dã, quyết tâm áp sát đến cùng: “Anh ta biết cậu là gay không, tớ đoán chắc là không đâu nhỉ?”

Lương Tuấn Minh bật cười thành tiếng: “Trai thẳng dẫu sao vẫn sẽ khinh thường chúng ta thôi.”

Không gian tức khắc lặng xuống.

“Không phải chúng ta.” Chu Kính Dã nói. “Là tôi và cậu.”

Chu Kính Dã kéo giãn khoảng cách giữa hai người, cậu gằn giọng cảnh cáo: “Khôn hồn thì đừng để tôi biết cậu quấy rầy Lâm Giác Hiểu.”

Hết chương 37

Chương 38

Khi nói ra câu này, đôi mắt Chu Kính Dã sắc lạnh như dao, tính uy hiếp thể hiện rõ khiến người bị nhìn không khỏi rét run.

Lương Tuấn Minh hoảng sợ lùi lại, bả vai đập vào bức tường phía sau, hơn nửa bức tường được lát gạch men sứ, trong phút chốc, không biết do ánh mắt sắc lạnh của Chu Kính Dã hay do mặt tường lạnh như băng mà cậu ta không dám nhúc nhích.

Một lúc sau cậu ta mới hoàn hồn, chỉ còn thấy bóng lưng Chu Kính Dã cùng bả vai rộng dài, mái tóc cắt gọn, phần da gáy rất trắng, cả người cậu toát ra khí chất trường thành non trẻ, khác hoàn toàn so với các học sinh nam đồng trang lứa.

Hàng lang rất dài, bước chân của Chu Kính Dã lại mau, chẳng mấy chốc đã không còn bóng dáng.

Lương Tuấn Minh vẫn đứng đó, ngón tay cào trên mặt tường để lại những dấu vết thật dài.

Hai năm là khoảng thời gian cậu ta và Chu Kính Dã học chung lớp, lần đầu tiên nhìn thấy Chu Kính Dã, cậu ta đã không kiềm được lòng mà nhìn thêm nhiều lần. Sau này mới nghe chuyện, thời trung học Chu Kính Dã đã rất nổi tiếng về khoản đánh nhau và trốn học.

Học kỳ II năm lớp 9 Chu Kính Dã mới tỉnh ngộ, học suốt một học kỳ mới có thể thi đỗ trường cấp ba top 1 từ dưới lên.

Hồi mới vào lớp 10, Lương Tuấn Minh nhỏ con nên được xếp ở bàn đầu, cậu ta chỉ có thể ngồi đó nhìn Chu Kính Dã ở góc lớp.

Lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất Lương Tuấn Minh tiếp xúc với Chu Kính Dã là ở ngõ nhỏ cổng sau trường, cậu ta bất cẩn giẫm phải giày của một học sinh nam đang đứng hút thuốc.

Tên con trai nhuộm tóc vàng đỏ sấn tới dồn cậu ta vào góc tường, ép cậu ta hoặc là bồi thường, hoặc là liếm cho sạch chiếc giày.

Chu Kính Dã xuất hiện ngay lúc ấy, cậu có dáng vẻ lười nhác trời sinh, nhưng khi đứng và đi sống lưng đều rất thẳng. Có lẽ cậu đã nhận ra Lương Tuấn Minh là bạn cùng lớp, nên không nói gì, chỉ cời cặp sách ra nện thẳng vào người tên con trai kia.

Sự việc đã qua từ lâu, nhưng cảnh tiếp theo Lương Tuấn Minh vẫn còn nhớ rõ: bản thân cậu ta co ro trong góc tường nhìn cậu con trai vừa xuất hiện nọ quật ngã ba người đối diện một cách dễ dàng. Xong xuôi cậu ấy thông thả tới gần đó, cúi xuống nhặt cặp sách lên, phui bụi rồi bỏ đi.

Chu Kính Dã của ngày đó ít nói giống với hiện tại, giúp Lương Tuấn Minh xong cũng không mở miệng bắt chuyện, cứ như cậu chỉ vừa làm một việc còn con không đáng kể. Lương Tuấn Minh cũng quên không nói lời cảm ơn, cứ nghệt ra nhìn Chu Kính Dã đi mất.

Ngày ấy Chu Kính Dã gầy hơn, chiều cao cũng thấp hơn, nhưng kỳ lạ là bóng lưng của cậu như trùng khớp với bóng lưng bây giờ.

Lương Tuấn Minh cúi mặt nhìn xuống đất, ngày trước cậu ta từng thử gấu tên viết thư tình cho Chu Kính Dã, cũng từng tặng quà cho Chu Kính Dã, nhưng cuối cùng số mệnh của thứ đó đều kết thúc trong thùng rác.

Nghe tin Chu Kính Dã sẽ chuyển trường từ văn phòng, cậu ta thậm chí còn cố tình làm bài kiểm tra không tốt, với mục đích để bố chuyển cậu ta tới ngôi trường này.

Nhưng vẫn chẳng có tác dụng, mọi chuyện vẫn giống như ngày trước, Chu Kính Dã vẫn không buồn nhìn cậu ta.

Cậu ta đứng ngoài đó rất lâu, sau đó bước lên vài bước, nằm nhoài trên lan can hành lang. Vị trí ấy vừa hay có thể nhìn ra cổng trường.

Một chiếc xe ô tô từ từ đỗ lại trước cổng trường, một lát sau, Lương Tuấn Minh nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, đứng ở xa chỉ có thể nhìn thấy gò má trắng nõn của người đó, so với cậu ta là một cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Lương Tuấn Minh đứng ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt dõi theo bóng dáng Lâm Giác Hiểu biến mất sau ngã rẽ của dãy nhà học.

Một lát sau Lâm Giác Hiểu lại xuất hiện.

Nhưng anh không đi một mình mà có một người khác đi bên cạnh, là Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã khi ở bên Lâm Giác Hiểu như biến thành một người khác, ngoan ngoãn đeo hai quai cặp ở hai bên vai, bước chân theo sát Lâm Giác Hiểu, bám dính lấy anh như hình với bóng.

Lương Tuấn Minh không nhìn rõ, nhưng cậu ta biết chắc Chu Kính Dã đang mỉm cười.

Thích một người thì nên khiến người đó vui vẻ, nhưng Lương Tuấn Minh thì không thể, cậu ta xoay người đi về hướng nhà vệ sinh.

Cậu ta đứng đằng sau cánh cửa đóng chặt, lấy điện thoại ra, video quay Chu Kính Dã vẫn nằm trong bộ sưu tập ảnh.

Ngón tay Lương Tuấn Minh ngừng lại, cậu ta lướt tìm một số điện thoại xa lạ, đây số điện thoại mà cậu ta đã lưu lại thông qua phiếu đăng ký trong hôm họp phụ huynh – số điện thoại của Lâm Giác Hiểu.

Cậu ta nín thở, ngón tay ngần ngừ trước nút gửi, cuối cùng vẫn kiên quyết ấn xuống.

Đôi môi Lương Tuấn Minh tái nhợt, nhưng khi gõ chữ lại không hề do dự, gõ liên tục ra một hàng chữ.

Cậu ta phải cho Chu Kính Dã biết, chỉ có hai người họ mới là đồng loại có thể nương tựa lẫn nhau, còn những kẻ khác sau khi biết bọn họ đồng tính đều sẽ hèn nhát trốn tránh.

*

Lâm Giác Hiểu lái xe, điện thoại trong túi vang lên hai tiếng ngắn ngủi rồi im bật, giờ rất ít người sử dụng nhắn tin thường nên anh cứ nghĩ đó là tin nhắn của tổng đài 10086.

“Sao em lại bị chủ nhiệm bắt thế?”

Chu Kính Dã đáp: “Em... không cẩn thận.”

“Vậy sau này cẩn thận hơn.” Lâm Giác Hiểu cười hiền. “Nhưng mà chắc không còn cơ hội nữa, sáng mai em nộp điện thoại cho cô Trần, tan học rồi xin cô lấy lại.”

Chu Kính Dã đáp vâng.

Thật ra không được dùng điện thoại trên trường đối với cậu không phải là một việc gì nghiêm trọng. Điện thoại sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất học tập nên phần lớn thời gian Chu Kính Dã đều tắt máy cất trong ngăn bàn, thi thoảng mới lấy ra nhắn tin với Lâm Giác Hiểu.

“Mà cũng tại anh, anh không nên nhắn tin cho em trong giờ học.” Lâm Giác Hiểu buồn bực đáp, bỗng anh chợt nhớ ra một chuyện, hỏi Chu Kính Dã. “Mình còn ăn lẩu nữa không?”

Hôm nay anh đã tính sẽ tan làm sớm hơn mọi ngày, sau đó đi siêu thị mua nguyên liệu phù hợp với món lẩu, nhưng sự việc xảy ra đã khiến anh không kịp mua gì.

Lâm Giác Hiểu tự trả lời, anh nói tiếp: “Ăn nhá, em thi tốt thế cơ mà!”

“Hình như hơi phức tạp, hay là thôi ạ.” Chu Kính Dã nói. “Em... thật ra em cũng không quá muốn ăn.”

Lâm Giác Hiểu lắc đầu, giọng anh vừa hiền lại vừa kiên quyết: “Ăn!”

Anh nửa đùa nửa thật bảo: “Thi tốt vậy không có thưởng sao mà được, ăn Haidilao nhé, gần đây có một quán, lát ăn mình gọi ship.”

Nhân lúc đèn đỏ, Lâm Giác Hiểu quay sang nháy mắt với Chu Kính Dã: “Em đã gọi anh là ‘anh’ rồi, anh phải mời em một bữa ăn ngon.”

Chu Kính Dã biết có một vài phương diện Lâm Giác Hiểu rất cứng đầu, ví dụ như Lâm Giác Hiểu nói sẽ đón cậu sau giờ học thì anh nhất định sẽ đến, Lâm Giác Hiểu nói sẽ mời cậu ăn cơm thì anh nhất định sẽ mời.

Lâm Giác Hiểu đã bàn chuyện với chủ nhà về việc thay khoá cửa thành khoá vân tay, khoá cửa lưu dấu vân tay của anh và Chu Kính Dã, như vậy khi ra ngoài sẽ thuận tiện hơn nhiều, không cần lúc nào cũng mang chìa khoá, khi về cũng không cần lấy chìa khoá ra.

Lâm Giác Hiểu vừa vào nhà đã nằm nhũn trên sô-pha, anh vẫn nhớ chuyện phải gọi ship, rút điện thoại ra xem thì thấy trên màn hình hiển thị hai dòng thông báo.

Anh nhướn mày, hoá ra không phải tin nhắn của 10086 mà là từ một dãy số lạ, người đó gửi một video và một tin nhắn văn bản.

Lâm Giác Hiểu lẩm bẩm: “Chắc không phải tin nhắn lừa đảo gì đâu nhỉ...?”

Nói vậy nhưng anh vẫn mở ra xem.

Giây kế tiếp đồng tử Lâm Giác Hiểu co rút lại, điện thoại suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Anh giật mình vội đỡ lấy điện thoại, đầu óc anh hiện tại mông lung như vừa thức trắng ba ngày ba đêm.

Lâm Giác Hiểu hít một hơi thật sâu, không thấy Chu Kính Dã trong phòng khách mới lấy điện thoại ra xem tiếp.

Dòng tin nhắn vẫn hiện lên rành rành trên màn hình:

Chu Kính Dã đồng tính đấy, anh có biết không?

Chữ nào anh cũng đọc được, nhưng khi ghép lại với nhau lại khiến anh kinh hãi, nhịp tim anh đập trật một nhịp, chân tay cứng đờ hết cả.

Nhưng phản ứng ấy của anh không phải vì nghĩ tới cuộc Chu Kính Dã có đồng tính hay không, mà vì anh đang suy xét, người gửi tin nhắn này là ai, xuất phát từ mục đích gì.

Anh sao chép số điện thoại ấy tìm kiếm trên WeChat, nhưng chẳng được kết quả gì, có lẽ người này đã tắt tính năng tìm kiếm bạn bè thông qua số điện thoại.

Nhịp tim anh đập vẫn rất gấp, lúc sau anh mới chú ý tới video phía trên.

Ảnh thu nhỏ của video là một người đang đứng trên sân khấu, dáng người cao gầy chìm trong ánh đèn xanh lam, đường nét trên gương mặt mờ mờ ảo ảo.

Nhưng Lâm Giác Hiểu vừa nhìn đã nhận ra người đó là ai, chính là Chu Kính Dã ngày thường ngoan ngoãn bên cạnh anh.

Lâm Giác Hiểu lại hít một hơi thật sâu, ngón tay di chuyển, mở video lên.

Người quay video đứng phía sau cùng, có lẽ là trong một quán bar nào đó, nhưng kỳ lạ là quán này không có sự xuất hiện của con gái, dường như chỉ có đàn ông và họ đi thành từng tốp.

Âm thanh rất ồn ào, rất hỗn loạn.

Khung cảnh trước ống kính chợt tĩnh lặng, người đó phóng to màn hình, tiêu cự tập trung ở trung tâm sân khấu nhỏ.

Cậu con trai trên sân khấu kéo vành mũ xuống thấp, Lâm Giác Hiểu cảm thấy rất quen, không cần nghĩ nhiều đã có thể nhớ ra động tác kéo mũ của Chu Kính Dã hôm Thanh minh.

Vành mũ được kéo thấp hơn bình thường chỉ để lộ sườn mặt rắn rỏi hài hoà, dưới ánh đèn liên tục di chuyển để khuấy động bầu không khí, làn da trắng lạnh của cậu phản chiếu những màu sắc lạ kỳ.

Chu Kính Dã chỉ tựa vào ghế mà không ngồi hẳn, bàn tay với khớp xương rõ ràng đặt hờ trên giá để mic trước mặt.

Cậu đang hát bài “Quạt cuồng” của Mayday, beat đã được sửa thành tiếng ghi-ta nhẹ nhàng, trên nền beat ấy, từng câu chữ của Chu Kính Dã rất rõ ràng dễ nghe.

Khi tôi khác biệt với thế giới này.

Tiếng hát của Chu Kính Dã rất sáng, giống như chưa hề trải qua mài giũa, còn có một chút khàn khàn của tuổi mới lớn.

Lâm Giác Hiểu ngẩn ngơ, phản ứng lại thì video đã chạy tới cuối.

Tôi là thánh thần của chính tôi.

Ở chính nơi tôi đang sống.

Hát tới đoạn này, Chu Kính Dã bất chợt ngừng đầu, ánh mắt lạnh nhạt, lại giống như đang nhìn thẳng anh qua màn hình.

Đúng vậy, người yêu tôi xin đừng lo lắng.

Sự cố chấp của tôi rất lương thiện.

Bàn tay tôi càng dơ bẩn, ánh mắt tôi lại càng sáng.

Lâm Giác Hiểu nghe rất nhập tâm, Chu Kính Dã trên sân khấu và Chu Kính Dã trong ấn tượng của anh khác nhau nhiều quá, nhưng cũng vì anh xem chăm chú nên đã không nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ bật mở.

Anh chỉ kịp nghe thấy tiếng bước chân lướt qua trên sàn nhà, Lâm Giác Hiểu hoảng hốt nhận ra tiếng điện thoại mình không hề nhỏ.

Anh vội vàng chỉnh nhỏ âm lượng, nhưng vội quá lại thành trượt tay, tiếng hát còn to hơn ban nãy.

Anh luống cuống mãi mới tắt được điện thoại, xong xuôi cũng chưa dám thả lỏng.

Rõ ràng đây là nhà anh, vậy mà anh lại cảm thấy không được tự nhiên

Anh biết chắc Chu Kính Dã đã nghe thấy, đây là bài mà Chu Kính Dã từng hát, vậy thì hẳn cậu vẫn còn nhớ cậu đã hát nó trong hoàn cảnh nào.

Chu Kính Dã bước vội về phía anh, Lâm Giác Hiểu ngừng đầu nhìn cậu theo phản xạ.

Anh vừa phát hiện ra bí mật sâu thẳm nhất của Chu Kính Dã, phút chốc không biết nên nói gì cho phải, cảm giác chột dạ khó lòng giải thích choán lấy tâm trí anh, anh lắp bắp gọi tên cậu: “Kính Dã...”

Chu Kính Dã đứng cách đó không xa.

Cậu chợt nhận ra, đã tới nước này rồi mà cậu vẫn rất bình tĩnh, hoặc có thể vì đã tưởng tượng ra khung cảnh này quá nhiều lần nên đến khi sự việc thực sự xảy ra trước mắt, mọi thứ cũng không còn quá đáng sợ.

Chu Kính Dã thừa nhận: “Em là gay.”

Nói xong câu ấy, cậu thấy mình thoải mái hơn rất nhiều.

Chu Kính Dã hơi cúi xuống, dùng đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của mình nhìn anh: “Anh có ghét em không?”

Hết chương 38

Chương 39

Không khí trong phòng như ngưng đọng lại, lạnh lẽo như ngày đông, không gian lặng im có thể nghe được cả tiếng kim rơi ấy chỉ có vết hầu Lâm Giác Hiểu vô thức chuyển động.

Dường như anh và Chu Kính Dã đang bị nhốt trong một căn phòng đóng kín, một lúc lâu không ai nói chuyện, yên lặng tới mức chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Lần đầu tiên Lâm Giác Hiểu bối rối khi đứng trước Chu Kính Dã, thú cưng trong nhà cũng cảm giác được bầu không khí khác lạ, chúng không quấy mà nằm im trên sàn.

“Kính Dã.” Lâm Giác Hiểu thấy mình nên là người mở lời, anh nhẹ nhàng nói. “Anh không ghét.”

Anh giữ im lặng lâu như vậy không phải vì không thể chấp nhận chuyện Chu Kính Dã thích con trai, mà vì anh đang lựa ra những câu chữ thích hợp nhất để nói, vì đây không phải là một chuyện nhỏ. Anh lỡ miệng nói ra bất cứ một từ nào đều sẽ vô ý gây tổn thương cho Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã dám thẳng thắn như vậy với anh, kiên định nói ra bí mật của mình là vì cậu tin tưởng anh.

Suy nghĩ của thiếu niên vô tư và mãnh liệt như ngọn lửa bén rùng rục, Lâm Giác Hiểu không muốn làm Chu Kính Dã thất vọng.

Anh tủm tỉm: “Em hát hay ghê.”

Chu Kính Dã hát hay là sự thật, cùng một bài nhưng mỗi người lại hát theo một cách khác nhau, bản gốc nghe hay là bởi người hát hiểu rõ bài ấy nhất.

Chu Kính Dã cũng vậy, khi hát cậu ấy cũng có cảm xúc riêng của mình.

Chu Kính Dã ngẩn ra, cậu không ngờ Lâm Giác Hiểu sẽ lái sang chuyện này, ánh mắt cậu dừng lại bên khoé môi hơi cong lên của Lâm Giác Hiểu – nụ cười của anh vẫn dịu dàng như trước, không kèm thêm cảm xúc kỳ lạ nào khác.

Chu Kính Dã cúi đầu, gương mặt luôn lạnh lùng khi đối diện với mọi người giờ đây như bị sương mờ che phủ.

Cậu hoang mang mấp máy môi, vẫn tiếp tục hỏi: “Anh có cảm thấy em ghê tởm không?”

“Đừng nghĩ vậy chứ.” Lâm Giác Hiểu nhú mày. “Sẽ không ai cảm thấy em ghê tởm.”

Lâm Giác Hiểu không có bạn là người đồng tính, nhưng anh quen biết rộng, trong số đó vẫn có vài người khác biệt.

Anh cũng từng lên mạng xem một vài bài viết liên quan đến chủ đề đồng tính, nghiêm túc đọc từ đầu đến cuối sau đó mới mở phần bình luận.

Tiếng nói dưới phần bình luận không đồng nhất, có người ủng hộ, cũng có người ghét bỏ.

Trước giờ Lâm Giác Hiểu vẫn luôn ở vị trí trung lập, bởi anh cho rằng người khác có thích nam hay thích nữ thì cũng là chuyện của cá nhân họ.

Mỗi người đều là một cá thể riêng biệt, anh không có quyền, cũng

không có tư cách đứng trên vị trí cao nhất để phán xét về đời sống tình cảm của người khác.

Giọng Lâm Giác Hiểu mềm xuống, lặp lại lần nữa: “Sẽ không có ai cảm thấy em ghê tởm.”

Anh vỗ nhẹ lên vị trí bên cạnh mình: “Ngồi đây với anh.”

Đôi mắt ảm đạm của Chu Kính Dã hơi sáng lên, nhưng đó cũng chỉ là một đốm sáng mờ nhạt khó phát hiện.

Tốc độ nói của Lâm Giác Hiểu không nhanh không chậm, anh chẳng lớn hơn Chu Kính Dã là bao nên không ra vẻ mình là người bề trên được, bản thân anh cũng không muốn làm thế, anh chỉ muốn là một người anh quan tâm Chu Kính Dã, trò chuyện cùng Chu Kính Dã.

Anh nói: “Em thích ai là chuyện của riêng em.”

Lâm Giác Hiểu ngừng một lát để nghĩ, có thể Chu Kính Dã đã từng nghe những lời đàm tiếu về em ấy, cho nên ban nãy mới sợ như vậy.

Để bổ sung thêm cho lời nói của mình, Lâm Giác Hiểu đưa tay, giúp Chu Kính Dã chỉnh lại cổ áo xộc xệch: “Tiếng nói bên ngoài không đáng để tham khảo, em đừng quá để ý.”

Chu Kính Dã lắc đầu: “Em không để ý.”

Thậm chí cậu còn không buồn nghe, cậu chỉ muốn hỏi anh, anh có ghét em không, anh có ghê tởm em không.

Nhưng kết quả có vẻ tốt hơn rất nhiều so với cậu nghĩ.

Lâm Giác Hiểu không ghét người đồng tính, cũng không lập tức đuổi cậu đi.

Chu Kính Dã rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cậu không tự

chủ bắt đầu nghĩ xa hơn.

Vậy nếu... nếu giờ cậu tỏ tình với Lâm Giác Hiểu thì sẽ ra sao?

“Kính Dã.” Câu tiếp theo của Lâm Giác Hiểu đã chặt đứt suy nghĩ của cậu. “Nhưng mà... trước khi thi đại học thì vẫn nên... học hành cẩn thận.”

“Nếu như em đã có người mình thích thì thi xong hẵng tỏ tình.”

Giọng Lâm Giác Hiểu nhẹ như làn nước, anh cười nói: “Nhất định phải bày tỏ với người ta, đừng sợ tỏ tình xong không làm bạn được nữa, cũng đừng để mình phải nuối tiếc.”

“Em sẽ đi.” Chu Kính Dã bình tĩnh khẳng định. “Em nhất định sẽ đi.”

Thi xong cậu nhất định sẽ bày tỏ với Lâm Giác Hiểu, Lâm Giác Hiểu khen cậu hát hay, cậu tình nguyện hát cho Lâm Giác Hiểu nghe, thậm chí hát bài gì cậu cũng đã nghĩ xong.

Chu Kính Dã nghĩ, có nên mua một cây ghi-ta không nhỉ, tập lại thứ mà cậu đã buông bỏ từ hồi cấp hai, bởi hình như vừa đàn vừa hát sẽ càng khiến người ta rung động.

Thế nhưng cậu chợt nhận ra, mình đã nghĩ quá xa rồi.

Lâm Giác Hiểu thích cậu là chuyện không có khả năng, từ nãy tới giờ chỉ có mình cậu suy diễn.

Chu Kính Dã đoán được, kể cả khi Lâm Giác Hiểu biết cậu là gay cũng sẽ không tránh né cậu, thậm chí không hề nghĩ theo hướng người cậu thích chính là anh.

Lâm Giác Hiểu chỉ coi cậu như em trai, không ai sẽ ngờ em trai lại có ý nghĩ đó với mình.

Cậu chỉ kém Lâm Giác Hiểu năm tuổi.

Nhưng khi nghĩ tới cậu còn chưa thi đại học mà anh đã tốt nghiệp một năm, giữa hai người dường như có một dòng sông lớn ngăn cách.

Thân phận “em trai” có lợi thật, nhưng đôi khi lại phản tác dụng.

“Muốn thi sớm ghê.”

Chu Kính Dã buột miệng nói ra suy nghĩ của mình.

“Tự tin vậy á hả?” Bầu không khí giữa hai người đã sôi nổi hơn, không khác mấy so với ngày thường, anh trêu cậu. “Học thêm vẫn hơn, biết bản thân đã nắm chắc kiến thức cũng không nên vội vàng như vậy chứ.”

Chu Kính Dã lẳng lặng nói vâng.

Chuông cửa reo lên, Chu Kính Dã thấy Lâm Giác Hiểu đang làm biếng, tự động đứng dậy ra mở cửa.

Nhân viên Haidilao rất biết chăm sóc khách hàng, shipper cũng vậy, bày biện nồi lẩu với nguyên liệu xong còn dọn dĩa đôi câu mới chịu rời đi.

Lâm Giác Hiểu cực mê lẩu cà chua của Haidilao, anh nhúng viên tôm vào nồi lẩu, chờ khi nó chín thì múc vào bát Chu Kính Dã, bỗng dưng anh nhớ ra trọng điểm của vấn đề: “Em biết ai là người gửi video cho anh không?”

Quái thật, chắc đứa nào có thù với Chu Kính Dã nên mới dùng phương pháp ấu trĩ này để trả thù em ấy.

Nhưng đứa đó lấy đâu ra số điện thoại của anh, tại sao lại chỉ gửi video cho mỗi anh?

Chu Kính Dã động đũa, gấp viên tôm bỏ vào miệng nhai: “Em nghĩ mình biết.”

“Em giải quyết được không?” Biểu cảm lo lắng của Lâm Giác Hiểu dùng mắt thường cũng có thể nhận thấy, anh nhẹ giọng khuyên. “Đừng để loại người đó ảnh hưởng đến việc thi cử, nếu người đó còn làm chuyện quá đáng hơn nữa, ví dụ như... gửi video cho những người khác, em phải nói với anh.”

Chu Kính Dã gật đầu, vâng lời anh nói “em đã biết”.

Thế nhưng sang ngày thứ hai, cậu vẫn giống như ngày thường lạnh mặt bước vào lớp bằng cửa sau, chỉ khác một điều cậu đột ngột vươn tay tóm lấy cổ áo Lương Tuấn Minh, dùng sức lôi cậu ta ra ngoài.

Ngoài lớp học không có người, Lương Tuấn Minh bỗng dưng bị lôi đi không kịp phòng bị, ghế ngồi đổ rầm xuống đất.

Các bạn nữ trong lớp giật mình hét lên, không kịp ngăn cản, Lương Tuấn Minh đã bị lôi ra ngoài.

Cậu ta ngẩng đầu, bắt gặp sắc mặt lạnh lẽo của Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã hỏi: “Cậu gửi video cho Lâm Giác Hiểu đúng không?”

Cổ áo bị siết quá chặt, Lương Tuấn Minh khổ sở ho mấy tiếng, khuôn mặt đỏ lên, nhưng cậu ta vẫn kiên quyết ngậm miệng, không chịu nói chuyện.

Bỗng Chu Kính Dã buông tay, cậu lau ngón tay của mình, nhìn chằm chằm Lương Tuấn Minh: “Video do cậu gửi, đồng thời cũng do cậu quay, đúng chứ?”

Lương Tuấn Minh nín thở, cậu ta dựa lưng vào tường, không dám

nói câu nào.

“Ba phút mười hai giây.” Chu Kính Dã nói. “Cánh tay cậu đã xuất hiện trong video.”

Cậu duỗi ngón tay, chỉ vào cổ tay mình: “Phần này của cánh tay trong video có nốt ruồi, cậu cũng có.”

Cảnh có vết nốt ruồi không dài quá một giây, hôm qua Chu Kính Dã đã xem từng chút từng chút một video mới phát hiện.

Đã biết người quay video là ai, vậy kẻ nặc danh gửi video vào nhóm chat cũng đã sáng tỏ.

Chu Kính Dã dùng ngữ điệu đều đều nói: “Ngày trước tôi không muốn truy xét là vì tôi thấy để vậy cũng chẳng sao, nhưng giờ thì khác, tôi không muốn bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng.”

Hết chương 39

Chương 40

Chu Kính Dã ít khi cười, không hay nói chuyện với người khác, cũng không gây gổ với ai, do vậy trong ấn tượng của bạn học cậu chỉ là cậu bạn đẹp trai và trầm tính.

Không phải do tính tình cậu tốt, mà chỉ vì cậu không muốn phải phân tâm để xử lý những chuyện dư thừa, nhưng lần này Lương Tuấn Minh đã đụng chạm tới giới hạn của cậu.

Hành động của Chu Kính Dã rất kiên quyết, việc đầu tiên cậu làm là đi tìm cô Trần.

Ngoài cô Trần ra thì không còn ai khác trong phòng, cô trông thấy Chu Kính Dã bước vào thì rất ngạc nhiên, nhướn mày hỏi cậu: “Có chuyện gì không em?”

Học sinh cấp ba không còn mấy ai thích đi mách tội bạn bè, lại càng không động chút chuyện nhỏ đã đi tìm giáo viên, cùng lắm là do áp lực tâm lý quá lớn, bản thân không tự gánh vác được nên đến tâm sự với thầy cô.

Chu Kính Dã hoàn toàn không có mục đích ấy, cậu không cầm sách theo, như vậy cũng chẳng phải tới để hỏi bài.

Cô Trần đang cầm cốc trà trên tay, cốc trà suýt chút nữa đã rơi xuống vì cậu nói tiếp theo của Chu Kính Dã.

“Thưa cô, em là gay.”

Cô Trần giảng dạy đã nhiều năm, thật sự chưa từng gặp học sinh

nào như cậu. Bàn tay cô hơi run lên, cố gắng cầm chắc cốc trà.

Chu Kính Dã hết sức bình tĩnh nói tiếp: “Em muốn Lương Tuấn Minh đổi sang chỗ khác. Lương Tuấn Minh biết em là gay, trong tay cậu ta có chứng cứ, cậu ta muốn dùng thứ đó đe dọa em.”

Cậu không hành xử liều lĩnh, cậu biết cô Trần là người như thế nào nên mới dám thẳng thắn với cô như vậy. Lâm Giác Hiểu nói cô Trần rất tốt với học sinh, vì thế cậu cũng tin tưởng cô Trần là người tốt.

Lượng tin tức quá lớn khiến cô Trần không xử lý kịp, cô day huyệt thái dương: “Khoan... khoan đã, em kể kỹ lại từ đầu đến cuối đi.”

Nếu những gì cậu nói là thật thì đây tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Chuyện giới tính của Chu Kính Dã tạm gác sang một bên không bàn luận, nhà trường sẽ không phạt cậu vì vấn đề này, trọng tâm là ở Lương Tuấn Minh.

Dùng chuyện này để đe dọa Chu Kính Dã, chỉ có thể nói nhân phẩm của Lương Tuấn Minh có điều cần nghi vấn.

Cô Trần kiên quyết bảo Chu Kính Dã bình tĩnh kể lại, cậu ngồi xuống ghế cô Trần đã chuẩn bị sẵn cho học sinh, thuật lại một cách giản lược mối quan hệ vốn chẳng mấy phức tạp giữa mình và Lương Tuấn Minh.

Càng kể về cuối biểu cảm của cô Trần càng nghiêm nghị. Nghe xong cô gật đầu, nói: “Cô đã biết, cô sẽ liên hệ với bố mẹ bạn ấy.”

“Còn về chuyện đổi chỗ, lát em về lớp cứ bảo bạn ấy chuyển lên hàng đầu.”

Chu Kính Dã đứng dậy: “Em cảm ơn cô.”

Thật ra cậu chỉ muốn xin số điện thoại của bố mẹ Lương Tuấn Minh,

nhưng nếu cô đã nói vậy rồi thì cậu cũng không muốn can dự sâu hơn, cũng đỡ phí thời gian.

Lương Tuấn Minh không xứng để cậu tiêu tốn nhiều thời gian đến vậy.

Chu Kính Dã về lớp, cảm giác được không khí trong lớp trầm hơn bình thường, ban nãy cậu lôi Lương Tuấn Minh ra ngoài đã gây ra tiếng động không nhỏ, các bạn trong lớp đều đã trông thấy. Giờ cậu đã quay lại, bản chất con người luôn tò mò về những chuyện ồn ào mà họ chưa biết, ánh mắt của cả lớp đồng loạt hướng về phía hai người.

Chu Kính Dã xem như không thấy, cậu đi thẳng về phía Lương Tuấn Minh, dừng lại bên bàn của cậu ta rồi lạnh nhạt nói: “Chuyển lên trên.”

Lương Tuấn Minh ngẩng đầu, không thể tin nổi. Bây giờ cậu ta có vẻ sợ Chu Kính Dã, suy cho cùng thì cảm giác ghệt thờ ban nãy vẫn còn đang lớn vồn trong đầu cậu ta.

Nhưng cậu ta vẫn không cam lòng: “Cậu không sợ tớ đăng video lên à?”

Chu Kính Dã bình chân như vại: “Tôi đã nói rồi, cậu muốn đăng thì đăng đi.”

Giờ Lương Tuấn Minh có đăng hay không cũng không liên quan gì đến cuộc sống của cậu, bởi Lâm Giác Hiểu đã biết chuyện, những người khác biết cũng chẳng ảnh hưởng.

Lương Tuấn Minh lão đảo đứng dậy.

Cậu ta cho rằng mình đã cầm được quân át chủ bài, hiện tại mới biết trong tay mình chỉ là một con bài phế vật không thể đánh ra.

Lương Tuấn Minh giơ tay muốn níu lấy tay áo Chu Kính Dã, nhưng thấy động tác tránh né rất rõ ràng của cậu, cậu ta yên lặng buông tay.

Cuối cùng cậu ta chỉ nhìn sâu vào mắt Chu Kính Dã lần cuối, sau đó mới chuyển lên bàn trống gần bục giảng.

Lương Tuấn Minh nằm bò trên bàn, cậu ta bần thần nhìn vào khoảng không vô định, bờ vai co lại khẽ run rẩy, cậu ta vẫn không cam tâm.

Ngày đó cậu ta chỉ vô tình đi ngang qua quán bar dành cho gay, cũng xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cậu ta thấp thỏm bước vào bên trong.

Lương Tuấn Minh đứng ở cửa quán, khoảnh khắc trông thấy Chu Kính Dã cậu ta đã mừng như điên dại.

Chu Kính Dã là gay! Hoá ra Chu Kính Dã thích con trai!

Giây phút ấy, trong đầu cậu ta liên tục bung ra những suy nghĩ như pháo hoa nổ rộ, ai mà biết được một người ở trường khó gần như Chu Kính Dã lại là gay chứ?

Tối đó về nhà, Lương Tuấn Minh cầm điện thoại xem video Chu Kính Dã hát ở quán rất lâu, ngón tay cậu ra chạm nhẹ lên gương mặt Chu Kính Dã trên màn hình, chợt nảy ra một ý tưởng cực đoan.

Cậu ta lập một tài khoản mới, tham gia vào nhóm trường trên QQ rồi gửi video đó lên.

Thật ra hát ở quán bar dành cho gay chưa chắc sẽ là gay, nhưng cậu ta đã cố ý dùng câu chữ mập mờ để ám chỉ.

Lúc đó Lương Tuấn Minh chỉ nghĩ, cậu ta đang thiếu cơ hội để tiếp cận Chu Kính Dã, ở trường Chu Kính Dã không thân với ai ngoài Vương Lỗi, người khác bắt chuyện cậu cũng chỉ vừa lịch sự vừa xa cách đáp lại đôi câu.

Cậu ta cứ tưởng đây sẽ là một nước đi tuyệt diệu, cậu ta tưởng rằng Chu Kính Dã sẽ buồn vì tin đồn ác ý, cậu ta sẽ nhân cơ hội chen vào khoảng trống để an ủi Chu Kính Dã.

Nhưng người tính không bằng trời tính, cậu ta không ngờ Chu Kính Dã sẽ chuyển trường, càng không ngờ được, Chu Kính Dã vốn chẳng bận tâm.

Lương Tuấn Minh dần siết chặt cây bút trong tay, cứ như muốn bẻ gãy nó. Trong lúc cậu ta còn đang dao động, cô Trần đã nhờ một bạn gọi cậu ta lên văn phòng.

Cậu ta ngăn người, đi lên văn phòng.

Trong lòng Lương Tuấn Minh đã có linh cảm không hay, cậu ta vừa mở cửa, nghênh đón cậu ta là một cú bạt tai như trời giáng khiến đầu cậu ta va thẳng vào cửa phòng.

Cậu ta quay lại, khàn giọng gọi: “Bố...”

Vừa dứt lời, bố cậu ta đã lại vung tay tát cậu ta thêm lần nữa, chú tức tới mức ôm lấy ngực thở hổn hển, giơ tay lên định đánh tiếp thì đã bị người đứng cạnh ngăn lại.

Người ngăn chú ta là Lâm Giác Hiểu, anh vẫn đang mặc áo blouse trắng, có lẽ do vừa chạy vội từ bệnh viện sang.

Bố của Lương Tuấn Minh bị ngăn mấy lần đã dần lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn quát lên: “Bố chuyển mày đến đây là để cho mày học, không phải đến để yêu đương nhăng nhít với đàn ông!”

“Mày thích đàn ông tao chưa nói, mày có biết học phí của Dục Quân là bao nhiêu không hả? Hai vạn* một năm, tao nhét mày vào đây mày có biết tốn bao nhiêu tiền của tao không?”

**Khoảng 71 triệu VND. Hình như tui lỡ để nguyên giá tiền là nhân dân*

tệ ở mấy chương đầu, nên là bộ này cứ giữ nguyên là nhân dân tệ nha hic

Bố Lương Tuấn Minh lại nổi sùng, vẫn là Lâm Giác Hiểu ngăn chú ta lại, khiến chú ta dịu xuống.

Ngón tay chú run run, nghiêng răng nhìn Lương Tuấn Minh: “Mày xin lỗi anh người ta ngay!”

Lương Tuấn Minh cắn môi, gò má nhức râm ran như lửa đốt, cậu ta đã tỉnh ra phần nào, vừa định mở miệng xin lỗi thì đã nghe Lâm Giác Hiểu nói: “Không cần đâu.”

Lâm Giác Hiểu nói tiếp: “Cũng không cần phải xin lỗi Chu Kính Dã, em ấy không cần.”

Gò má Lương Tuấn Minh càng đỏ hơn, cậu ta ngẩng đầu nhìn Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu không cười, miệng hơi mím chặt lại. Biểu cảm ấy khá giống với Chu Kính Dã, đều không muốn thân cận với người khác.

Anh nhìn thẳng vào mắt Lương Tuấn Minh, cậu ta chạm phải đôi mắt trắng đen rõ ràng của Lâm Giác Hiểu thì chột dạ, vội lảng tránh đi.

Lâm Giác Hiểu nghiêm khắc nói: “Đây không phải là cách để thích một người, vì vậy em đừng quấy rầy Chu Kính Dã nữa, biết chưa?”

Giọng anh vẫn rất ôn hoà, nhưng Lương Tuấn Minh lại cảm thấy như vừa bị tát thật mạnh.

Sau cùng Lương Tuấn Minh bị bố đưa đi, văn phòng chỉ còn lại Lâm Giác Hiểu. Vấn đề này khá nhạy cảm, do đó cô Trần đã mời cái thầy cô khác ra ngoài.

Cô Trần nói vui: “Cô chưa thấy em giận như thế bao giờ.”

“Em tức lắm.” Lâm Giác Hiểu mỉm cười sờ cốc trà, nói nhỏ. “Em không biết trước khi tới Ninh Ba Kính Dã đã phải chịu đựng chuyện này.”

Hôm qua anh chỉ đoán được đơn giản, có thể Chu Kính Dã đã từng bị tổn thương do ngôn từ ác ý, thế nào cũng không thể ngờ tới tình huống này.

Anh sắp xếp lại sự việc trên tuyến thời gian, chuyện này bị lộ ra ngay lúc mẹ của Chu Kính Dã vừa qua đời vài ngày.

Thằng bé mới lớn ngàn ấy mà đã phải trải qua cú sốc nặng nề như vậy, lại còn phải chịu đựng sự chỉ trích của mọi người vì tin đồn càng lan truyền càng thất thiệt, nghĩ đến đây Lâm Giác Hiểu lại càng xót Chu Kính Dã hơn.

Cô Trần nói: “Em có muốn đi xem Chu Kính Dã không?”

“Dạ thôi.” Lâm Giác Hiểu lắc đầu. “Em nghĩ là không nên nói cho Chu Kính Dã biết, em ấy rất mạnh mẽ, chắc sẽ không vui nếu em biết chuyện.”

“Cô cứ nói với em ấy chuyện này đã được giải quyết xong là được ạ, nhìn bố của bạn lúc này như vậy có lẽ sẽ bắt bạn đó chuyển trường, kể cả không chuyển trường thì cũng sẽ không làm phiền Chu Kính Dã nữa.”

Cô Trần đã đồng ý, Lâm Giác Hiểu ngồi lại trò chuyện với cô đôi câu rồi cũng chuẩn bị ra về, nhưng anh vừa mở cửa văn phòng đã đụng phải Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu: “...”

Chu Kính Dã không cầm theo đề ôn tập, cũng không rõ là có chuyện đến tìm cô hay đoán được anh đã ở trong mà quyết định đứng đợi ở

ngoài.

Chu Kính Dã hỏi thẳng trọng tâm: “Anh đã biết chưa?”

“Anh biết rồi.” Lâm Giác Hiểu hơi nhúc nhích đầu, anh kéo Chu Kính Dã ra phía cuối hành lang. “Cô Trần gọi điện nên anh tới.”

Cuối hành lang rất yên lặng, Chu Kính Dã đứng dựa vào phần nhô ra của bộ cửa sổ nhìn Lâm Giác Hiểu, ngày thường cậu không biểu lộ cảm xúc trên gương mặt, lúc này cũng vậy.

Cậu hỏi nhỏ: “Anh... nghĩ thế nào về chuyện này?”

“Anh có thể nghĩ thế nào chứ.” Lâm Giác Hiểu bắt lực trả lời. “Hôm qua anh đã nói rồi, anh không kỳ thị đồng tính, em đừng sợ.”

“Hơn nữa em là người bị hại trong chuyện này, anh lại càng không thể có suy nghĩ gì. Mà nếu như thật sự có,” Lâm Giác Hiểu cười, “thì cũng chỉ nghĩ thấy thương em thôi.”

Chu Kính Dã ngẩn ra, cậu thật không ngờ Lâm Giác Hiểu sẽ dùng đến từ này. Cậu không thích người khác người khác tỏ ra đồng cảm hay thương hại cậu, nhưng Lâm Giác Hiểu đã nói “thương”.

Kể cả khi Lâm Giác Hiểu đã biết Chu Kính Dã thích con trai, anh cũng không quá dè chừng hành động của mình, anh vỗ vai cậu nhẹ nhàng an ủi: “Còn buồn nữa không?”

Chu Kính Dã cúi đầu, một lúc sau mới đáp: “Em buồn lắm.”

Cậu thấy mình thật may mắn vì đang đứng ở nơi ngược sáng, Lâm Giác Hiểu không nhìn thấy biểu cảm chột dạ vì nói dối của cậu. Thật ra Chu Kính Dã không cảm thấy buồn, cậu chỉ muốn được Lâm Giác Hiểu ôm.

Cậu hỏi anh, giọng nói trầm trầm, gượng gạo như con thú nhỏ mới

học được cách làm nũng: “Anh có thể ôm em không?”

Lúc này Chu Kính Dã mới hiểu vì sao con người lại tham lam, cậu luôn tận hưởng lòng tốt của Lâm Giác Hiểu, lại không kiềm được mà đòi hỏi nhiều hơn.

Nhưng thứ cậu muốn cũng không quá to tát, giờ cậu chỉ muốn một cái ôm.

Hết chương 40

Chương 41

Tới khi Lâm Giác Hiểu đã dang rộng vòng tay ôm lấy cậu, Chu Kính Dã mới hiểu được thì ra cái ôm là khởi nguồn của sức mạnh, nó cũng giống như mưa phùn là lướt những ngày xuân, hoặc là ánh trăng tản mạn trong đêm tối.

Hoặc tóm gọn, cái ôm của Lâm Giác Hiểu rất đối dịu dàng.

Dáng người anh hơi gầy, nhưng cũng là một người đàn ông cao 1m80, Chu Kính Dã chưa ôm con gái bao giờ, ngày trước chỉ có mẹ từng ôm cậu.

Cái ôm của người phụ nữ mềm mại, nhưng của Lâm Giác Hiểu thì không vậy, hoặc do gầy nên khi ôm thậm chí còn cảm thấy hơi cần.

Cái ôm không quá chặt, nhưng cũng đủ để lồng ngực dán sát.

Lâm Giác Hiểu thường an ủi người khác bằng cách vỗ nhẹ vào vai hoặc lưng, không khác đỡ một đứa trẻ vào giấc là bao.

Lúc này cũng vậy, Chu Kính Dã chỉ cảm thấy luồng khí tắc nghẽn trong lồng ngực bỗng chốc tiêu tan, cậu không buồn, chỉ thấy hơi bực bội.

Lâm Giác Hiểu hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Không đợi Chu Kính Dã trả lời, anh đã mỉm cười nói tiếp: “Một lần không đủ thì ôm thêm lần nữa.”

Chu Kính Dã không mất tập trung, cậu chỉ đang suy nghĩ xem nên

đáp lại lời mời này thế nào, bàn tay giờ ngang luống cuống nắm chặt lại giờ đã thả lỏng.

Cậu ngập ngừng bên hông Lâm Giác Hiểu rất lâu, sau cùng vẫn không dám làm bừa, an phận để tay song song với đùi.

Cậu không dám chủ động ôm Lâm Giác Hiểu, Chu Kính Dã lo mình không biết căn sức, cậu sợ mình ôm anh quá chặt.

*

Lương Tuấn Minh hành xử giống với dự đoán của Lâm Giác Hiểu, dấu vết trên mặt cậu ta vẫn sưng, khoé mắt đỏ ửng, im lặng sắp xếp lại đồ đạc của mình rồi rời khỏi lớp, về sau cũng không thấy cậu ta xuất hiện ở trường.

Chu Kính Dã nhận được một tin nhắn từ số lạ, nội dung chỉ có một câu “xin lỗi” ngắn ngủi.

Cậu không trả lời, xóa tin nhắn ấy đi.

Dù sao thì sự việc cũng đã xảy ra rồi, không phải lời xin lỗi nào cũng sẽ nhận được sự tha thứ. Còn về Lương Tuấn Minh có biết hối cải hay không, hay là áy náy về những gì cậu ta đã làm, Chu Kính Dã đều không bận tâm.

Dẫu sao thì ai cũng phải tự chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.

Cuộc sống của Chu Kính Dã lại trở lại trạng thái bình lặng, thi thử đợt một xong một tháng sau lại thi thử đợt hai, nghỉ lễ Lao động rút ngắn lại còn một ngày, nhưng cũng không ai than thở, vì mọi người đều đang bận chạy đua với thời gian. Bọn họ học ít một phút, có thể sẽ kém người khác một điểm.

Chu Kính Dã lại trở về với cuộc sống hai địa điểm một con đường*, ngay cả Lâm Giác Hiểu cũng không biết một ngày cậu học khuya tới

mức nào, chỉ biết đôi khi anh tỉnh giấc giữa đêm vẫn thấy phòng Chu Kính Dã sáng đèn.

*từ nhà đến trường từ trường về nhà.

Anh do dự, cuối cùng vẫn quyết định không gõ cửa, nhưng sau lần ấy hôm nào anh cũng hâm nóng thức ăn khuya bằng lò vi sóng cho cậu.

Cũng may thể lực Chu Kính Dã tốt nên vẫn chịu đựng được.

*

Dưới cái nắng như thiêu đốt, Chu Kính Dã đứng chụp ảnh ở hàng cuối cùng.

Chụp ảnh tốt nghiệp cậu cũng làm biếng cười, Lý Hoan đứng cạnh cậu cũng có ảo giác thời tiết mát mẻ hơn.

Thợ chụp ảnh đang điều chỉnh ống kính, Lý Hoan âm thầm dùng khuỷu tay khều Chu Kính Dã, hỏi: “Ngày mai thi rồi, cậu có lo không?”

“Không lo.”

“Cũng đúng, điểm của cậu ổn định lắm mà!” Lý Hoan cảm thán.

“Thành tích đi lên xong chưa từng thấy rớt xuống, luôn ở mức khá giỏi. Thi trường đại học top đầu của tỉnh hẳn không thành vấn đề!”

Giọng Chu Kính Dã nhẹ nhàng hơn: “Cũng tạm.”

Kỳ thi thử lần ba kết thúc khiến cậu như trút bớt được gánh nặng, đề thi ấy ra với mục đích giúp học sinh tự tin hơn nên tương đối dễ thở.

Điểm số lần đó là điểm cao nhất của cậu từ trước tới giờ, thứ hạng cũng không tệ.

Lưng Chu Kính Dã đã ướt mồ hôi, vì chụp ảnh tốt nghiệp, cả lớp đều mặc áo sơ-mi trắng, chất liệu làm áo hơi tẻ và có phần không thoáng khí.

Cậu ngẩng đầu mím môi, cuối cùng cũng nghe tiếng máy ảnh vang lên.

*

Địa điểm thi chính là trường của các cậu, Chu Kính Dã tìm phòng thi, cách lớp niêm phong ước lượng vị trí của mình.

Để chuẩn bị cho kỳ thi đại học, trước khi ra về Chu Kính Dã còn đi mua túi clear bag trong suốt, đựng thẻ dự thi và bút ở trong đó, sau đó mới thông thả ra chờ xe buýt.

Đã lâu rồi cậu không cắt tóc, mái tóc đã dài bằng độ dài ban đầu, nhưng vẫn không dài tới mức che mắt.

Cậu đang thắt một chiếc cà vạt đen trên cổ, trước khi đến trường Lâm Giác Hiểu đã giúp cậu thắt cà vạt, anh thắt rất gọn gàng, vị trí nút thắt cũng rất đẹp.

Chu Kính Dã đứng ở trạm xe, quần tây cậu đang mặc được mua đồng bộ với lớp, rất tôn dáng chân.

Cậu đứng ở đâu cũng sẽ rất thu hút ánh nhìn.

Thiếu niên ở độ tuổi này trong ưa chăm chút bản thân, chỉ nhìn thôi cũng thấy thích mắt.

Giờ tan học rất nhiều học sinh đứng chờ xe ở trạm, không gian ồn ào náo nhiệt, nhưng Chu Kính Dã đã đeo tai nghe lên, tách biệt với âm thanh bên ngoài.

Cho tới khi tầm nhìn của cậu bị đèn đỏ chặn lại, cô bạn đang nắm

chặt bức thư trong tay mới hồi hộp mở lời: “Tớ... tớ biết thư tình giờ đã lỗi thời, nhưng tớ vẫn mong... cậu sẽ đọc nó.”

Chu Kính Dã ngẩng đầu, cậu nhận ra bạn nữ này, là bạn nữ lần trước đã cho cậu mượn thẻ để gọi điện.

Cô bạn lại càng lắp bắp dưới ánh nhìn của cậu: “Tớ, tớ đã viết tất cả những gì tớ muốn nói... trong, trong này.”

“Tôi có người mình thích rồi.” Chu Kính Dã cố gắng từ chối một cách lịch sự nhất. Hiện giờ tâm trạng cậu không tệ, thậm chí còn hơi mỉm cười. “Thì xong tôi sẽ tỏ tình với người đó.”

Bạn nữ ngơ ngác khi thấy nụ cười của cậu, phản ứng lại thì cậu đã chuẩn bị lên xe.

“Chu Kính Dã!”

Bạn nữ đuổi theo giữ lấy cặp sách cậu, nhét bức thư vào tay cậu, biểu cảm không quá buồn bã, chỉ là tốc độ nói rất nhanh: “Tớ chỉ không muốn bản thân phải tiếc nuối, vì thế mong cậu hãy đọc nó!”

“Còn nữa...” Nét buồn thoáng qua trên gương mặt đã được thay thế bởi nụ cười. “Hy vọng cậu sẽ không tỏ tình thất bại như tớ.”

Bác tài xế xe buýt đã bắt đầu giục khách, Chu Kính Dã không kịp trả bức thư dán đầy trái tim lại, chỉ có thể cất vào túi bên hông cặp.

Cậu không bóc thư, cũng không vứt đi, có lẽ bức thư ấy sẽ nằm lại đó mãi mãi.

*

Còn ba bốn nữa là tới nhà, hôm nay ông của Lâm Giác Hiểu mừng thọ bảy mươi tuổi, anh phải về với ông, không còn cách nào khác, chỉ đành trước khi đi căn dặn cậu hết chuyện này đến chuyện khác,

thậm chí còn định gọi Chu Ngọc Thần qua ở chung với cậu.

Nhưng thấy Chu Kính Dã có vẻ kháng cự thì anh lại thôi, anh nói sẽ cố gắng về trước chín giờ.

Ngày mai cậu thi đại học, kết quả gần như đã được định sẵn.

Cậu nằm trên sô-pha xem một vài video dự đoán đề, xem cho có còn hơn không.

Tối giờ ăn cơm, cậu định gọi cơm ngoài cho tiện, nhưng lại nghĩ hôm nay Lâm Giác Hiểu còn sốt ruột hơn cả cậu, dặn cậu không nên ăn cơm ngoài mà nên tự nấu, vì lỡ chẳng may lại có chuyện gì thì công toi.

Chu Kính Dã do dự một lát, vẫn vào bếp, nấu cơm bằng rau và thịt mà Lâm Giác Hiểu đã mua sẵn.

Ngày mai thi Ngữ văn, ăn cơm xong Chu Kính Dã lấy sách ra đọc thuộc lòng, coi như củng cố lại kiến thức một lần.

Cậu đọc mãi cho tới khi đầu đã hơi mơ màng thì Lâm Giác Hiểu mới về, gần đây sức khỏe của bố anh không tốt, anh đỡ giúp bố đôi ba chén rượu.

Tối nay bố lái xe đưa anh về, Lâm Giác Hiểu không uống quá nhiều, nhưng vẫn nhiều hơn so với thường ngày.

Người lớn đang vui vẻ, anh cũng không thể khiến mọi người mất hứng, sau khi nhận lấy một chén của chú thì những chén tiếp theo đã không còn dễ dàng từ chối.

Lâm Giác Hiểu hơi vầng đầu, nhưng vẫn rất tỉnh táo, chỉ là phản xạ chậm hơn so với ngày thường.

Anh chống tay trên tủ giày, trúc trặc thay giày đổi sang dép lê. Anh sợ

mùi rượu trên người mình sẽ lan tới chỗ Chu Kính Dã, quyết định sẽ đi tắm.

Nhưng mũi Chu Kính Dã rất thính, đứng xa xa cũng đã ngửi thấy mùi: “Anh uống rượu đấy à?”

Lâm Giác Hiểu vô thức hỏi lại: “Rõ thế cơ á?”

“Mặt anh...” Chu Kính Dã ngập ngừng. “Đỏ lắm.”

Đến lúc ấy Lâm Giác Hiểu mới nhận ra mặt mình nóng như phải bỏng, anh xoa mặt, bất lực cười nói: “Hôm nay anh uống hơi nhiều, anh đi tắm đã.”

“Khoan.” Chu Kính Dã ngăn anh, cậu hơi nhíu mày, dáng vẻ trưởng thành không hợp với độ tuổi. “Sau khi uống rượu không nên đi tắm.”

“Anh quên, nhưng chắc cũng không sao đâu nhỉ?”

Lâm Giác Hiểu giơ tay, hít thử mùi trên cơ thể mình: “Giờ anh hơi lắm, tụi Bình Bình còn chẳng chịu lại gần.”

Chu Kính Dã đứng dậy đi ra chỗ anh, cậu cúi người, hít một hơi như thật sự muốn đánh giá mùi trên người Lâm Giác Hiểu, đoạn cậu kết luận: “Không hơi tẹo nào.”

Cậu nhìn gò má anh đỏ ửng vì rượu, kéo anh ra ngồi ghế sofa còn mình thì vào bếp: “Em đi rót cho anh cốc nước.”

Lúc đứng vẫn ổn, vừa ngồi xuống huyết thái dương của Lâm Giác Hiểu bắt đầu nhức nhối.

Lâm Giác Hiểu nắm được tình trạng cơ thể mình, sau khi say anh không có hành động gì đặc biệt, chỉ cảm thấy buồn ngủ, vì thế anh nhắm mắt lại, chuẩn bị chợp mắt.

Chu Kính Dã cầm ấm giữ nhiệt lên, lúc ấy mới nhận ra cái ấm nhẹ tênh, mở nắp thì thấy nước nóng trong ấm đã hết.

Đun nước ấm cũng không tốn nhiều thời gian, cậu quyết định đứng chờ luôn trong bếp, chờ nước sôi rồi thì rót ra cốc sứ cho Lâm Giác Hiểu.

Cậu quay lại phòng khách mới phát hiện, hình như Lâm Giác Hiểu đã ngủ mất rồi, anh nằm thẳng trên sô-pha, có thể khi ngủ vẫn cảm nhận được ánh đèn nên anh vất tay chặn ngang phần mắt.

Chu Kính Dã bước nhẹ chân hơn, đặt cốc nước lên bàn.

“Anh ơ?”

Cậu gọi nhỏ, Lâm Giác Hiểu không phản ứng lại, thậm chí còn không nhúc nhích.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà Lâm Giác Hiểu đã ngủ say.

Chu Kính Dã ngồi xổm bên sô-pha, trước mắt cậu chỉ có gò má trắng trẻo của Lâm Giác Hiểu, anh nằm ở đây mà không né tránh cậu, khi ngủ khoé môi hơi cong lên tự nhiên.

Đây là lần thứ hai Lâm Giác Hiểu say rượu nằm ngủ bên cậu.

Lần đầu tiên cậu đã muốn thơm Lâm Giác Hiểu mà không dám, nhưng lần này cậu đánh liều cúi xuống.

Bờ mi cậu khẽ run lên như cánh bướm mềm mại, cậu nín thở, không dám ghé lên chỗ nào quá đáng hơn mà chỉ dám thơm lên gò má anh.

Môi là vị trí vô cùng nhạy cảm, thơm trộm xong tim cậu đập như trống dồn, nhận ra bản thân vừa mới làm chuyện gì, cậu đứng lên chạy ù ra ban công để hạ nhiệt.

Chu Kính Dã nào biết khi cậu vừa rời khỏi phòng, người đáng ra đang say giấc đã ngồi bật dậy.

Lâm Giác Hiểu sờ lên má mình, cảm giác ấm mềm ẩm ướt trên má vẫn chưa tiêu tan.

Anh tròn mắt không thể tin nổi: Chu Kính Dã vừa mới hôn anh đấy ư?

Hết chương 41

Chương 42

Cửa ban công vừa mở, Lâm Giác Hiểu vội nằm xuống giả vờ ngủ theo phản xạ, anh nhắm chặt mắt lại, vẫn nghe được tiếng bước chân của Chu Kính Dã vang vọng.

Cách âm trong bếp không tốt, Lâm Giác Hiểu có thể nghe được tiếng thái đồ ăn, còn cả tiếng dụng cụ làm bếp va chạm.

Dù biết rõ lúc này Chu Kính Dã sẽ không ra phòng khách nhưng Lâm Giác Hiểu vẫn không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, ngay cả ngón tay cũng cứng còng, tóc trên đầu lay động cũng khiến anh thấp thỏm không yên.

Ban nãy anh đã ngủ, nhưng không sâu giấc đến vậy.

Giây phút Chu Kính Dã gọi anh, anh gần như đã tỉnh giấc, rượu vào khiến đầu óc ù lì, anh còn nghĩ mình đang nằm mơ.

Nhưng chưa đợi anh tỉnh hẳn, Chu Kính Dã đã hôn nhẹ lên má anh khiến anh không kịp phòng bị, lúc ấy Lâm Giác Hiểu gồng cứng người, chỉ sợ Chu Kính Dã phát hiện anh chưa ngủ hẳn.

Anh nhắm mắt, lấy gối trên sô-pha che mặt mình lại, ánh sáng bị che khuất khiến trước mắt là một mảng tối đen.

Chu Kính Dã hôn rất nhẹ, nhưng khi chạm đến má anh lại như con thuyền nặng nghìn cân, Lâm Giác Hiểu vô thức giơ tay vò đầu.

Lòng anh rối như tơ vò, không biết nên bắt đầu từ đâu, anh cố gắng tập trung tinh thần suy nghĩ.

Đầu tiên, Chu Kính Dã nói cậu ấy thích con trai; sau đó, Chu Kính Dã hôn anh?

Hai vế này liên kết lại với nhau, cho ra kết quả khiến Lâm Giác Hiểu hoang mang tột độ, anh không tự luyến, Chu Kính Dã làm vậy chỉ có một kết quả.

Chu Kính Dã thích anh.

Lồng ngực Lâm Giác Hiểu run lên, một người điềm đạm như anh hiện tại cũng không kiềm được muốn đứng dậy gào thét.

Nhưng giờ anh không làm vậy được, bởi vì Chu Kính Dã sắp thi đại học.

Ngày mai cậu là học sinh phải tham dự kỳ thi đại học, Lâm Giác Hiểu không những không thể gào lên mà còn phải ầm ức nằm im giả vờ ngủ.

Anh không thể để Chu Kính Dã biết mình đã tỉnh, cũng không thể để cho Chu Kính Dã biết việc cậu hôn trộm đã bị anh phát hiện.

Cửa phòng bếp mở ra, Lâm Giác Hiểu vội vàng buông cái gối xuống, cố nhớ lại tư thế ngủ của mình ban nãy, cuống quýt vắt tay chặn ngang trước mắt.

Lâm Giác Hiểu nhắm mắt lại, nhưng tai thì động hết lên nghe ngóng, chút tiếng động nhỏ cũng đủ khiến anh giật thột.

Anh nghe thấy tiếng đồ sứ va chạm với mặt bàn, sau đó cảm giác vai mình bị Chu Kính Dã lay nhẹ.

Cũng không biết có phải ảo giác của anh không, Lâm Giác Hiểu cứ cảm thấy hơi thở nóng hổi của Chu Kính Dã phả bên tai anh, luồn xuống nơi cổ.

“Anh Giác Hiểu.”

Tiếng gọi của Chu Kính Dã vẫn không khác thường ngày, không hề cảm thấy chột dạ, cứ như ban nãy người hôn trộm anh không phải là cậu vậy.

“Hả?”

Lâm Giác Hiểu diễn rất vụng về, nhất là ban nãy anh vừa nhận một cú sốc quá lớn, anh còn không dám nhìn thẳng Chu Kính Dã.

Anh che miệng ho khan mấy tiếng, gắng sức nấn lại ánh nhìn hoảng loạn. Anh day huyệt thái dương, giả vờ như mình vừa mới thức dậy, cố tình tạo ra âm thanh khàn khàn: “Sao thế?”

Chu Kính Dã chỉ vào bát súp trên bàn: “Canh giải rượu.”

“Canh giải rượu à?” Lâm Giác Hiểu cúi đầu thở phào, rốt cuộc cũng có lý do để không phải nhìn Chu Kính Dã, bê bát canh lên.

Anh rất muốn uống một hơi hết bát, nhưng như vậy thì kỳ lạ quá, chỉ đành uống từng ngụm từng ngụm một.

Ngày trước Lâm Giác Hiểu không nhận ra sự tồn tại của Chu Kính Dã lại lớn đến vậy, anh cúi đầu mà khoé mắt vẫn sẽ bay về phía góc áo Chu Kính Dã, hoặc là mái tóc hơi rủ xuống và ánh mắt trầm lắng của cậu.

Anh vừa uống vừa căng mặt nói chuyện với Chu Kính Dã giống thường ngày: “Hôm nay em đừng ôn bài muộn quá, nhớ phải ngủ sớm.”

“Em biết rồi.” Chu Kính Dã ngoan ngoãn đáp. “Lát em tắm xong sẽ đi ngủ.”

Lâm Giác Hiểu chờ mãi câu ấy của cậu, anh cầm bát đứng dậy: “Thế em đi tắm trước đi, anh có công việc cần xử lý.”

Anh hoảng loạn chạy về phòng, chạy được nửa đường lại thấy mình hành xử như thế đột ngột quá, gắng gượng đứng lại hỏi thêm một câu: “Mai chín giờ em thi nhỉ?”

Chu Kính Dã đứng nguyên ở đó, mi mắt sụp xuống, không rõ cảm xúc của cậu ra sao, cậu chỉ gật đầu rồi nói vâng.

“Vậy tám giờ tụi mình đến.” Lâm Giác Hiểu nói. “Đi sớm một chút, tắc đường thì phiền lắm đấy.”

Nhắc nhở hết chuyện này đến chuyện khác xong, Lâm Giác Hiểu tạm thời có thể quên đi chuyện Chu Kính Dã vừa hôn anh: “Nhớ phải kiểm tra kỹ thẻ dự thi, bút chì với chứng minh thư, nhất định phải nhớ mang nhé, còn phải viết giấy nhớ nữa.”

Anh nhắc tới đâu Chu Kính Dã vâng tới đấy.

Lâm Giác Hiểu nhìn cậu vào phòng rồi mới mở cửa phòng ngủ của mình.

Khoảnh khắc vừa mở cửa, ký ức bị nghẹn lại một lần nữa ủa ra, tay Lâm Giác Hiểu run lên, đóng sầm cửa lại.

Anh dựa vào cửa, lấy tay day phần giữa lông mày.

Vì Chu Kính Dã, anh còn cố ý xin nghỉ hai ngày để đưa đón cậu đi thi, người Chu Kính Dã nhận làm anh trai còn tận chức hơn cả anh ruột.

Nhưng anh đối xử tốt với Chu Kính Dã, cũng thích Chu Kính Dã, nhưng cái thích của anh với cậu hoàn toàn khác nhau.

Từ đầu đến cuối, Lâm Giác Hiểu chỉ đơn giản coi cậu như em trai mình, hoặc là do đã coi cậu như em trai nên từ đầu đến cuối anh

chưa từng nghĩ tới trường hợp Chu Kính Dã có thể sẽ thích anh.

Thậm chí anh còn thấy khó hiểu, rốt cuộc Chu Kính Dã thích anh ở điểm nào, tính cách của anh đã từng bị Chu Ngọc Thần cười nhạo, nói anh giống nam thứ trong phim truyền hình, dịu dàng si tình nhưng vĩnh viễn không có được nữ chính.

Nghe bạn mình so sánh, Lâm Giác Hiểu cũng chỉ tốt tính cười cười.

Những năm ấy có không ít bạn nữ tỏ tình với anh, nhưng Lâm Giác Hiểu đều từ chối một cách khéo léo, có thể làm bạn thì tiếp tục làm bạn, không thể làm bạn thì đường ai nấy đi.

Nhưng chuyện này đặt trên người Chu Kính Dã, anh chợt không biết phải làm thế nào.

Cuối cùng Lâm Giác Hiểu quyết định buông xuôi, Chu Kính Dã còn thi đại học, anh phải giả vờ như chưa biết gì.

Lâm Giác Hiểu không biết Chu Kính Dã ngủ có ngon không, chứ đêm ấy anh trần trọc mãi vẫn không ngủ được.

Cố gắng ngủ chưa được bao lâu đã bị tiếng chuông đánh thức, anh đưa Chu Kính Dã đến địa điểm thi, bọn họ đi từ sớm, nhưng bên ngoài đã có rất nhiều người.

Trong trường có phòng nghỉ chuyên dụng, Chu Kính Dã cầm cặp, chuẩn bị mở cửa xuống xe, tay cậu ngập ngừng, chợt quay lại nói: “Em hơi lo.”

Nếu như giống thường ngày, Lâm Giác Hiểu chắc chắn sẽ an ủi cậu, ôm cậu một lúc.

Nhưng hiện giờ đồng tử của Lâm Giác Hiểu co lại, lại như ý thức được điều gì, anh mỉm cười như thường lệ: “Cố lên.”

“Vâng.”

Chu Kính Dã mở cửa xe, chuẩn bị xuống.

“Kính Dã.”

Lâm Giác Hiểu gọi cậu lại, hai người nhìn nhau rất lâu, Chu Kính Dã cắn môi hỏi: “Em có thể ôm anh không?”

Giọng cậu trầm trầm, giấu kín nỗi tủi thân.

Lâm Giác Hiểu do dự, cuối cùng vẫn dang tay nhẹ nhàng ôm cậu, đồng thời cổ vũ: “Cố lên.”

Rời khỏi cái ôm, Chu Kính Dã mặc đồng phục, chẳng mấy chốc đã hoà vào đoàn người trước cổng trường.

Chu Kính Dã thi hai ngày, hai ngày này Lâm Giác Hiểu còn sốt ruột hơn Chu Kính Dã, vừa lo Chu Kính Dã có thi tốt hay không, lại vừa lo lỗi bản thân để lộ sẽ ảnh hưởng đến việc thi cử của cậu.

Tiếng chuông trong địa điểm thi vọng ra bên ngoài, Lâm Giác Hiểu thở phào cùng những thí sinh, nhưng nhìn bóng dáng Chu Kính Dã phía xa xa, anh lại ngần ngừ.

Có nhất thiết phải phá vỡ tình thế hiện tại không?

Thật ra Chu Kính Dã cũng không làm chuyện gì quá đáng, bình thường cậu chỉ yên lặng ở bên anh, trừ nụ hôn hai ngày trước ra thì không làm gì quá giới hạn.

Lâm Giác Hiểu không thể không thừa nhận, anh rất khoan dung với Chu Kính Dã, hoặc vì một năm nay hai người vẫn luôn ở bên nhau.

Hoặc do ảnh hưởng của lòng cảm thông, dẫu cho anh không hẳn đồng tình với Chu Kính Dã. Chu Kính Dã là một đứa trẻ ngoan, cuộc

sống của cậu cũng chẳng mấy suôn sẻ nên Lâm Giác Hiểu mới vô thức muốn đối xử tốt với cậu.

Thêm chuyện Chu Kính Dã luôn tận tâm chăm sóc cho tụi chó mèo trong nhà, Lâm Giác Hiểu lại càng quý cậu.

Anh đã gặp nhiều người nhỏ tuổi hơn, song Chu Kính Dã mới thật sự là người hợp ý anh nhất.

Anh thở dài, cửa xe ghế lái phụ mở ra, Chu Kính Dã mang theo hơi nóng từ bên ngoài ngồi vào trong.

Anh không dám nghĩ ngợi lung tung nữa, thuận miệng hỏi một vài câu.

“Thi tốt không?”

“Thi xong định làm gì?”

“Muốn học đại học ở đâu?”

Anh hỏi câu nào Chu Kính Dã đáp câu ấy.

“Cũng được, như bình thường.”

“Em vẫn chưa nghĩ xong, tạm thời sẽ ở nhà vài ngày.”

Câu hỏi cuối Chu Kính Dã ngập ngừng, sau đó cậu nhìn thẳng Lâm Giác Hiểu, tình cảm gần như dâng trào khỏi đáy mắt: “Em muốn ở lại Ninh Ba.”

Tim Lâm Giác Hiểu lỡ một nhịp khi bị cậu nhìn như vậy. Anh cảm giác được Chu Kính Dã không bình thường, quay đi tránh ánh mắt của cậu, yết hầu anh nhấp nhô: “Bên ngoài nóng quá, về nhà rồi nói tiếp.”

Không khí trong nhà lại gượng gạo, vì tránh Chu Kính Dã, anh lấy tạm một cái cốc rồi ra ngoài.

Anh xuống cửa hàng tiện lợi tầng dưới mua một chai nước ngọt, giờ anh không dám mua rượu, chỉ dám mua một chai nước có gas.

Khoảnh khắc khí gas xì ra, Lâm Giác Hiểu chợt nghĩ thông suốt.

Lớp màng ngăn cách giữa anh và cậu đã bị xuyên thủng, Chu Kính Dã thích anh là một chuyện cực kỳ rõ ràng.

Anh không biết Chu Kính Dã thích anh tới mức nào, nhưng cũng cảm nhận được mơ hồ, Chu Kính Dã thích anh hơn anh nghĩ rất nhiều.

Như vậy không ổn, Chu Kính Dã còn nhỏ, không nên vì anh mà giam mình trong thế giới nhỏ bé, ngoài kia mới là nơi cậu nên vẫy vùng.

Lâm Giác Hiểu thở dài, lại chạy lên nhà.

Không biết có phải do Chu Kính Dã nghe thấy tiếng chân của anh hay không, hay do anh quên không đóng khoá vân tay mà cánh cửa bật mở ra từ bên trong.

Chu Kính Dã đứng trong phòng, khung cửa hơi thấp, Chu Kính Dã cao thêm chút nữa đỉnh đầu sẽ chạm tới bên trên.

Không chờ anh mở lời, một câu của Chu Kính Dã đã khiến những gì anh muốn nói vỡ tan tành.

“Em biết hôm ấy anh chưa ngủ.”

Lâm Giác Hiểu lùi lại nửa bước, nhưng lại bị Chu Kính Dã bắt lấy cánh tay, ngón tay cậu lạnh toát vì hồi hộp, khí lạnh khiến cánh tay phờn nắng lâu của anh tê rần.

“Em thích anh.”

Cậu con trai mười tám tuổi không giấu được tâm tư, con ngươi đen láy ngày thường không có cảm xúc giờ nóng như thiêu đốt, ẩn chứa dũng khí cháy bỏng đủ khiến cả thiên hà rực sáng.

Hết chương 42

Chương 43

Lâm Giác Hiểu đứng ở cửa ra vào, nghe xong định co giò chạy luôn, nhưng cánh tay anh đã bị Chu Kính Dã bắt lấy.

Ý định muốn rời đi của anh dường như đã bị Chu Kính Dã nhìn thấu, tay Chu Kính Dã càng lúc càng dùng sức, kéo anh vào nhà.

Lúc này Lâm Giác Hiểu mới biết Chu Kính Dã khoẻ đến mức nào, anh hoàn toàn không thể giãy ra được.

Không chờ anh trả lời, Chu Kính Dã mím môi nhắc lại một lần nữa: “Em thích anh.”

Hai lời bộc bạch của cậu ủa tới khiến Lâm Giác Hiểu chóng mặt, anh không ngờ Chu Kính Dã lại thẳng thắn đến mức này. Anh vốn định nói chuyện một cách khéo léo với Chu Kính Dã, sau đó ám chỉ để cậu sớm hiểu rõ.

Nhưng hiện tại, tình huống hoàn toàn không cho phép anh làm thế.

Biểu cảm của Chu Kính Dã chùng xuống, cậu cúi đầu, nói khẽ: “Em biết anh không thích em.”

Nếu người khác bị cậu quăn lấy tỏ tình thế này, có lẽ họ đã đập cửa bỏ đi từ lâu.

Nhưng Lâm Giác Hiểu thì khác, cậu biết Lâm Giác Hiểu sẽ không làm vậy, vì thế mới dũng cảm tỏ tình.

Bị từ chối cũng được, có cơ hội cũng tốt, Chu Kính Dã thấy mình

không nên lừa dối Lâm Giác Hiểu như vậy nữa. Cậu không thể hưởng thụ lòng tốt của Lâm Giác Hiểu, đồng thời lén lút thích anh.

Bởi cứ theo phản ứng trì độn hiện tại của Lâm Giác Hiểu, có lẽ cả đời này anh cũng sẽ không nhận ra chuyện này, mãi mãi chỉ coi cậu là em trai.

Hơn nữa nếu không có gì khác...

Ngày ấy Lâm Giác Hiểu đã hứa sẽ chăm sóc cậu cho đến khi kỳ thi đại học kết thúc, về tình về lý, có lẽ lúc này cậu đã nên chuyển ra ngoài.

Lúc lâu sau Lâm Giác Hiểu mới nghẹn ra được một chữ: “Anh...”

Bàn tay cậu con trai vẫn cố chấp nắm lấy tay Lâm Giác Hiểu, ngón tay lạnh băng đã ấm lại bằng nhiệt độ cơ thể anh.

Anh chỉ có thể vungvẩy tay, bất lực nói: “Em buông tay anh ra đã.”

“Em không buông,” Chu Kính Dã rầu rĩ. “Em buông tay anh sẽ đi mất.”

Cứ như cậu đã lường trước Lâm Giác Hiểu sẽ không tức giận, bàn tay lại càng siết chặt lấy tay anh hơn.

Xương tay Lâm Giác Hiểu nhỏ, bàn tay cậu lại to hơn người thường một chút, do đó có thể nắm trọn lấy cánh tay Lâm Giác Hiểu.

Quả nhiên Lâm Giác Hiểu không giận, ngược lại còn kiên nhẫn dỗ Chu Kính Dã: “Em buông tay đã, chúng ta vào nhà nói chuyện.”

Chu Kính Dã thôi không chặn cửa, nhưng vẫn không buông tay, Lâm Giác Hiểu cảm giác tay mình đã bị nắm cho nóng hầm hập.

Mãi đến khi hai người lần lượt ngồi xuống sofa, Chu Kính Dã mới

chịu lưu luyến buông tay.

Lâm Giác Hiểu thở phào, cánh tay bị Chu Kính Dã nắm lấy xuất hiện vết đỏ, anh còn chưa có cảm giác, Chu Kính Dã đã hỏi anh: “Anh có đau không?”

“... Không đau.”

Thú cưng trong nhà cũng biết quan sát sắc mặt để cư xử, chỉ trừ Khang Khang nhỏ tuổi nhất vẫn thích dính lấy Chu Kính Dã, em nhảy phốc lên vị trí giữa hai người, nằm nhũn ra ở đó.

Chu Kính Dã cúi đầu nhìn Khang Khang, không đùa giỡn với nó như thường ngày mà chỉ đưa tay nhắc nó sang chỗ khác.

Khang Khang rất không bằng lòng, nhe răng cắn hờ lên tay Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu buột miệng hỏi: “Em trêu vào nó làm gì?”

Chu Kính Dã không đáp, chỉ quay sang nhìn anh bằng cặp mắt đen nhánh.

Cậu không nói nhưng Lâm Giác Hiểu đã nhận được đáp án, bởi vì Chu Kính Dã muốn ngồi gần anh hơn, không muốn giữa bọn họ có bất cứ thứ gì ngăn cách.

Lâm Giác Hiểu ngồi thẳng dậy, anh vừa bảo mình muốn nói chuyện với Chu Kính Dã, nhưng nhất thời lại không biết nên mở lời thế nào, chỉ đành hỏi: “Em khát không?”

“Em không.”

“Thế đói không?”

“Em không đói.”

Ngừng lại một chút, Chu Kính Dã nhắc lại: “Em thích anh.”

Cách nói chuyện giữa những người lớn luôn cần sự uyển chuyển khéo léo, nhờ người khác giúp đỡ hay bộc lộ tâm trạng của mình đều như cần có một bước đệm, bởi có bước đệm thì mới có thể chạm được tới mục đích giao tiếp cao nhất.

Chu Kính Dã không hiểu điều này, cậu chỉ biết thẳng thắn bộc bạch.

Lại một câu nói nữa dồn Lâm Giác Hiểu vào chân tường.

Lâm Giác Hiểu thở dài, lời muốn nói cứ ngập ngừng mãi ở miệng, anh không nói được những lời hoa mỹ, cũng không có triết lý nào vĩ đại để dạy cho cậu, chỉ đành từ chối thẳng: “Anh không thích em.”

“Em biết,” Chu Kính Dã gật đầu, lại thành khẩn nói tiếp, “nhưng anh cũng chưa có người mình thích, vì thế em có thể theo đuổi anh không?”

Lúc này Lâm Giác Hiểu mới phát hiện bình tĩnh chỉ là vẻ ngoài của Chu Kính Dã, tai cậu đã đỏ lựng lên từ bao giờ.

Trực giác nói với Lâm Giác Hiểu không thể cứ thế này, nhưng anh không làm được chuyện từ chối quá gay gắt: “Anh không thích con trai.”

“Nhưng anh cũng chưa từng hẹn hò với con gái,” Chu Kính Dã nói khẽ, dường như đang nguy biện, “vì thế chưa chắc anh đã thích người khác giới.”

Lâm Giác Hiểu day vùng giữa hai lông mày, cảm thấy rất khó để thuyết phục Chu Kính Dã, chỉ đành thở dài: “Tạm gác lại chuyện này, tuổi của chúng ta không hợp, em mới mười tám, ở độ tuổi đẹp nhất này không nhất thiết phải thích anh.”

Chu Kính Dã hiểu ý nhanh, cậu nhú mày, hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy em trẻ con?”

“... Anh không có ý đó,” Lâm Giác Hiểu bắt lực đáp. “Anh chỉ muốn em suy nghĩ kỹ lại, xem xem tình cảm em dành cho anh rốt cuộc là thích hay là ỷ lại?”

Anh gần như đã biết vì sao Chu Kính Dã thích anh.

Chu Kính Dã im lặng, mi mắt khép hờ khiến cậu trông cô đơn vô cùng.

Lâm Giác Hiểu không nói nặng lời, tính anh là vậy, từ chối người khác nhưng vẫn suy nghĩ đến cảm xúc của họ.

Hết cách, Lâm Giác Hiểu vừa đứng dậy đã bị Chu Kính Dã níu góc áo, anh nghe Chu Kính Dã nói: “Anh có đuổi em đi không?”

Chu Kính Dã đang ở tư thế bất lợi, ngồi trên sô-pha ngửa đầu nhìn anh. Cơ bắp trên người cậu không dày, cởi áo thì không đến nỗi, nhưng khi khoác áo lại cảm giác gầy hơn do vẫn đang trong thời kỳ dậy thì.

Con người cậu quá đen, tình cảm nào cũng in trên đáy mắt.

Lâm Giác Hiểu lại mềm lòng một cách khó hiểu, chưa nghĩ kỹ đã đáp: “Không, anh chỉ mong em bình tĩnh lại.”

Cho tới khi cậu đã về phòng mình, anh mới bắt đầu hối hận.

Đáng ra anh không nên mềm lòng như thế, chuyện tình cảm phải dứt khoát rành mạch, Lâm Giác Hiểu hiếm khi nuốt lời, tới nước này có vẻ đã chẳng còn cách nào khác.

Anh rút điện thoại khỏi túi áo, đoạn gọi cho Chu Ngọc Thần. Nghe thấy giọng nói ngái ngủ của Chu Ngọc Thần, lúc bấy giờ anh mới sực

tình – Chu Ngọc Thần đang ở cách anh nửa quả địa cầu.

“Giác Hiểu?” Chu Ngọc Thần ngáp dài. “Sao thế?”

Điện thoại đã kết nối, Lâm Giác Hiểu do dự chốc lát, hỏi: “Nghỉ hè Kính Dã có thể về nhà cậu ở không?”

Thật ra nếu không có chuyện này Chu Kính Dã muốn ở nhà anh bao lâu cũng được, anh không hề để bụng chuyện cậu ở nhà anh.

“Kính Dã hả?” Chu Ngọc Thần ngẩn ra. “Nhưng một tháng nữa tớ mới về, chìa khoá nhà cũng mang theo luôn rồi, chắc phải chờ tớ về mới được.”

“Một tháng?” Lâm Giác Hiểu gật đầu. “Vậy được.”

Lúc sau anh lại nói: “Để sau vậy, xem tình hình thế nào đã.”

“Cơ mà tớ tưởng cậu khá thích Kính Dã, có chuyện gì thế?”

Lâm Giác Hiểu: “...”

Xu hướng tính dục là chuyện riêng tư của Chu Kính Dã, anh không thể nói ra, lại càng không thể nói với bạn anh là “em trai cậu thích tớ rồi”.

Trong mắt cậu ấy Chu Kính Dã là cậu em trai vừa vượt qua kỳ thi đại học, giờ Chu Kính Dã lại thích anh, khiến anh cứ có cảm giác khó lòng diễn tả rằng mình vừa gây ra một tội ác.

*

Ngày thứ hai sau ngày cậu tỏ tình, Lâm Giác Hiểu vừa hay nhận được thông báo công tác, thành phố muốn quay một video quảng cáo gửi gắm thông điệp liên quan đến những động vật lang thang, cần một vài bác sĩ thú y hỗ trợ.

Lâm Giác Hiểu vốn không muốn tham gia, nhưng nghe nói có thể ở ngoài hai ngày lại khiến anh do dự chốc lát, thế rồi vẫn tức tốc đi đăng ký.

Anh hơi chột dạ, lúc sắp xếp hành lý còn cố ý tránh mặt Chu Kính Dã, rõ ràng đây là nhà anh mà anh lại không dám gây ra tiếng động.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, khoảnh khắc rời khỏi nhà anh vẫn đụng phải Chu Kính Dã.

Thi đại học xong Chu Kính Dã bắt đầu chạy bộ buổi sáng, Lâm Giác Hiểu ra khỏi nhà cũng là lúc cậu vừa chạy bộ về.

Cách khung cửa, Lâm Giác Hiểu nhìn thấy Chu Kính Dã mặc đồ thể thao, anh chợt cảm thấy cảnh tượng quen thuộc đến khó hiểu, giống như hai người đã đổi vị trí cho nhau.

Chu Kính Dã đang cầm một chai nước khoáng đã uống hết một nửa, Lâm Giác Hiểu lúng túng, ánh mắt vô thức nhìn xuống dưới, thậm chí còn thấy rõ nhãn hiệu của chai nước khoáng.

“Anh đi đâu vậy?”

Có lẽ vì cảm thấy giọng điệu của mình giống như đang tra hỏi, cậu đổi cách nói nhẹ nhàng hơn: “Anh đi làm sao lại phải mang theo vali?”

Không hiểu sao Lâm Giác Hiểu lại có cảm giác mình như người chồng bị vợ bắt quả tang lén lút bỏ trốn cùng người khác, anh đáp bừa: “Anh đi công tác.”

Chu Kính Dã nhìn anh chằm chằm: “Anh đi công tác ở đâu vậy?”

Da đầu Lâm Giác Hiểu run lên, anh lùi lại vài bước: “Đi công tác ở Ninh Ba.”

Bọn họ đang ở ngay giữa Ninh Ba mà anh dùng hai chữ “công tác”, nghe có vẻ kỳ quặc.

Bị Chu Kính Dã nhìn như thế, Lâm Giác Hiểu như ma xui quỷ khiến bổ sung thêm ba chữ: “Quay quảng cáo.”

Chu Kính Dã chỉ à lên, không nói gì nữa.

Lâm Giác Hiểu kéo va-li lách qua Chu Kính Dã, đến đầu cầu thang lại không nhịn được mà quay lại.

Chu Kính Dã vẫn đứng ở đó, cậu đang mặc áo ba lỗ, mồ hôi chảy ròng ròng, đôi mắt tha thiết nhìn anh.

Lâm Giác Hiểu cầm chắc tay kéo va-li, anh nhìn Chu Kính Dã, vô thức liên tưởng đến Bình Bình hồi mới tới nhà.

Chó con rất bám người, mỗi lần anh ra ngoài Bình Bình đều sẽ ngồi ở cửa dõi theo anh từng bước đi xa. Mỗi khi về nhà, thứ đầu tiên anh nhìn thấy cũng vẫn là Bình Bình.

Lâm Giác Hiểu đi chậm lại, quay đầu nói: “Anh chỉ đi hai ngày thôi, anh sẽ về sớm.”

Nhưng suy nghĩ Chu Kính Dã giống Bình Bình đã vỡ tan ngay buổi chiều hôm ấy.

Nghe tiếng có người gõ cửa phòng khách sạn, Lâm Giác Hiểu cứ tưởng đó là phục vụ phòng, nhưng khi mở cửa anh lại nhìn thấy một người không thể xuất hiện nhất vào lúc này: Chu Kính Dã.

Anh trở tay đóng cửa lại theo bản năng, nhưng cửa đã bị người bên ngoài chặn lại, Chu Kính Dã đã thay quần áo, hiếm khi thấy cậu mặc áo cộc tay màu xanh lam.

Bên ngoài tiết trời nóng nực, da Chu Kính Dã không bắt nắng nhưng dễ tổn thương, trên mặt đã có mảng ửng đỏ.

Lâm Giác Hiểu đành nhường bước cho cậu vào, hỏi: “Sao em lại tìm tới đây?”

Chu Kính Dã không trả lời câu hỏi ấy, bỗng nắm lấy tay anh, trả lời câu anh hỏi tối qua: “Tình cảm em dành cho anh không phải ỷ lại, là thích.”

Ngôn từ của học sinh ban tự nhiên thiếu ngữ điệu, Chu Kính Dã chỉ có thể lặp lại: “Thích nhiều lắm, thích vô cùng.”

Thích tới mức chỉ muốn lúc nào cũng có thể ở bên anh.

Hết chương 43

Chương 44

Lâm Giác Hiểu vừa đi khỏi, Chu Kính Dã đã biết anh đang tránh cậu, nhưng cậu không lập tức giữ anh lại.

Cậu sợ anh cảm thấy cậu phiền phức, sợ mình cản trở công việc của Lâm Giác Hiểu. Là một người theo đuổi có chừng mực, cậu nên giữ một khoảng cách vừa phải với anh, không làm phiền đến cuộc sống của anh mới hợp nhẽ.

Tuy rằng giờ cậu đang cố nấn ná lại nhà anh.

Cậu im lặng dựa người vào ghế, trong nhà chỉ còn hai con chó và hai con mèo bầu bạn với cậu.

Cậu tốt nghiệp rồi, không phải ôn tập nữa nên chẳng còn gì để làm.

Chu Kính Dã không chơi game, cũng không có bạn bè ở Ninh Ba. Lý Hoan thì không thân đến mức có thể đi chơi cùng nhau.

Tóm lại, chỉ có mình cậu lẻ loi ở nhà.

Chu Kính Dã không ngồi trên sô-pha mà ngồi khoanh chân trên thảm. Lâm Giác Hiểu rất vui vì đã mua được tấm thảm này, anh nói nó mềm lắm.

Cậu ngồi gần người ở đó, một thoáng cậu nghĩ, lẽ nào mình đã sai khi tỏ tình với anh.

Nhưng ý nghĩ ấy lập tức bị cậu bác bỏ, Chu Kính Dã nghe theo mong muốn của bản thân, vì Lâm Giác Hiểu, cậu cố gắng học hành để ở lại

Ninh Ba.

Hơn nữa, việc cậu thích Lâm Giác Hiểu lại chẳng phải là chuyện gì mất mặt cho cam, đã thích thì nhất định phải bày tỏ.

Cậu không có gì để làm, dứt khoát về phòng lấy máy ảnh ra xem, trong máy còn lưu tấm ảnh chụp chung của cậu và Lâm Giác Hiểu.

Chu Kính Dã bỏ qua cảnh mặt trời mọc tráng lệ, thành thực chuyển sang tấm ảnh chụp Lâm Giác Hiểu. Cậu đã xem tấm này không biết bao nhiêu lần, độ cong nơi khoé miệng Lâm Giác Hiểu vẫn còn in sâu trong tâm trí cậu.

Cậu phóng to ảnh lên với khuôn mặt không biểu cảm, nhưng khi nhìn thấy một nơi nào đó, biểu cảm lạnh lùng phút chốc như băng tan, cậu mỉm cười.

Chu Kính Dã phóng to đôi mắt của Lâm Giác Hiểu, nơi ấy phản chiếu đáng vẻ cậu đang giơ máy ảnh.

Nụ cười cậu càng lúc càng đậm, nhưng rồi khoé miệng chợt khựng lại trở về vị trí ban đầu.

Ôi, đây là tấm ảnh duy nhất mà cậu chụp chung với anh.

Chu Kính Dã nhíu mày rầu rĩ, Chu Ngọc Thần đã rất lâu rồi không liên lạc chợt nhẩn tin.

Chu Ngọc Thần: *Em muốn ở cùng anh hay ở với bố?*

Z: ?

Gì vậy, cậu chỉ muốn cùng Lâm Giác Hiểu, Lâm Giác Hiểu đã hứa sẽ cho cậu ở lại mà.

Nhưng câu tiếp theo của Chu Ngọc Thần đã đẩy cậu xuống địa ngục.

Chu Ngọc Thần: *Giác Hiểu chưa nói với em hả?*

Chu Ngọc Thần: *Cậu ấy nói sau nghỉ hè cậu ấy bắt đầu bận, bảo em chuyển về ở với anh.*

Chu Kính Dã tuột tay, điện thoại trượt xuống rơi “cộp” trên nền nhà.

Cậu cup mắt, không trả lời Chu Ngọc Thần, một lúc lâu sau mới nhặt điện thoại lên.

Điện thoại chịu được va đập, không có vết nứt.

Ngón tay Chu Kính Dã gõ trên màn hình, nhấn lại một câu “Em đã biết”.

Cậu không chút do dự mở Weibo lên, ban sáng Lâm Giác Hiểu chỉ nói qua loa chuyện quay quảng cáo, nhưng hoá ra quảng cáo tuyên truyền ấy còn mời một vài ngôi sao tham gia.

Chu Kính Dã tải Weibo cũng chỉ để đó không xem, nhưng hồi sáng cậu có nhận được tin tức hiện trên thanh thông báo.

Cậu nhìn tiêu đề “Cứu giúp động vật lang thang”, không cần đoán, Chu Kính Dã biết chắc Lâm Giác Hiểu sẽ quay quảng cáo này.

Trên Weibo chỉ đề địa chỉ quay, thậm chí còn ghi rõ người hâm mộ không được vào, nhưng Chu Kính Dã vẫn cầm điện thoại lên và ra ngoài.

Địa điểm quay cách nhà Lâm Giác Hiểu khá xa, cậu bắt taxi qua đó, bên ngoài có hàng rào ngăn cách, không thể nhìn thấy gì khác.

Chu Kính Dã cũng không có ý định gọi cho Lâm Giác Hiểu, chỉ đứng ngây người dưới tán cây.

Cậu chạy tới đây chủ yếu do xúc động nhất thời, sự xốc nổi ấy giờ đã qua đi, đến thế chỗ là nỗi cô đơn.

Nơi cậu ở là nhà của Lâm Giác Hiểu, Lâm Giác Hiểu không cho cậu ở nữa cũng đâu cần lý do?

Lâm Giác Hiểu chăm sóc cậu một năm, nói khó nghe một chút thì cậu chỉ là “em trai của một người bạn”. Lâm Giác Hiểu chẳng những không chê cậu phiền mà còn đưa đi đón về, gần đến ngày thi hôm nào cũng nấu cơm cho cậu, cậu chịu ảm ức ở trường cũng vẫn là anh đứng ra bảo vệ.

Nói thật, Lâm Giác Hiểu làm đến mức ấy đã quá tận tình rồi.

Vậy mà cậu vẫn cứ không biết đủ, muốn nhiều hơn thế, muốn Lâm Giác Hiểu làm bạn trai cậu, muốn Lâm Giác Hiểu chỉ đối xử như thế với một mình cậu.

Cậu đã quá tham lam, ánh mắt Chu Kính Dã chùng xuống, rõ ràng đang đứng dưới ánh mặt trời mà lại như đã mất đi vẻ rực rỡ.

Nhưng Lâm Giác Hiểu tốt với cậu như thế, cậu làm sao không thích anh cho được?

“Chu... Kính Dã?”

Chợt có tiếng phụ nữ vang lên sau lưng, gọi tên cậu bằng ngữ điệu xa cách. Chu Kính Dã quay đầu, bắt gặp một cặp mắt sáng trong. Là Giang Miểu Miểu.

“Em giai?” Giang Miểu Miểu ngạc nhiên nhượng mảy, “Đúng là em hả? Sao em lại ở đây?”

Chị hỏi tiếp: “Giác Hiểu đâu, chị nhớ sáng nay cậu ấy đến một mình mà.”

Anh mặt trời có phần chói mắt, Chu Kính Dã cúi đầu, nói khẽ: “Em tự đến ạ.”

“Tự đến ấy à?” Giọng Giang Miếu Miếu có hàm ý sâu xa, chị mỉm cười, cũng không hỏi tiếp mà chỉ nói, “Khách sạn Thành Ninh phía đối diện, Lâm Giác Hiểu ở phòng 702.”

Chị nói xong thì rời đi, để lại Chu Kính Dã với nhóm bạn nữ dưới bóng cây. Chu Kính Dã ngập ngừng, vẫn quyết định đi về hướng khách sạn.

*

Khoảnh khắc cậu nhìn thấy Lâm Giác Hiểu, khó khăn lắm mới cậu có thể kiềm nén lại phần kích động chuẩn bị nhen nhóm. Cậu kéo tay Lâm Giác Hiểu theo bản năng, vừa mở miệng đã lặp lại câu “em thích anh” một lần nữa.

Từ hôm qua đến giờ, Chu Kính Dã đã không còn đếm được số lần mình nói câu ấy, nhưng cậu vẫn thấy chưa đủ.

Thậm chí cậu còn chán ghét việc mình chỉ biết nói đúng câu ấy.

Chu Kính Dã nín thở chờ đợi câu trả lời của Lâm Giác Hiểu, bàn tay nắm lấy cánh tay anh không kiềm được lắc nhẹ, khẽ hỏi: “Anh đừng đuổi em đi được không?”

Lâm Giác Hiểu lại thấy đầu mình nhưng nhức, anh với Chu Kính Dã giằng co nhau hồi lâu ở hành lang, cuối cùng vẫn nhường một bước: “Em vào phòng đã.”

Kỳ quặc là, Lâm Giác Hiểu phát hiện mình đã quen với việc bị Chu Kính Dã quấn lấy.

Chu Kính Dã vẫn hiểu chuyện, lần này vừa vào phòng cậu đã buông tay, thấp thòm dán lưng trên cửa, không dám động dẩy dù chỉ một

chút.

Vết sưng tấy trên mặt cậu có vẻ nghiêm trọng, đỏ một mảng lớn, Lâm Giác Hiểu vào phòng tắm nhúng nước khăn mặt, vắt khô rồi trở ra.

Lâm Giác Hiểu đưa khăn mặt cho Chu Kính Dã, bắt lực nói: “Đắp lên, không đến mai chỗ này của em sẽ bị tróc da.”

Khăn mặt mát lạnh che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt đen nhánh, nhiệt độ nóng bỏng trên má cậu từ từ giảm xuống.

Lâm Giác Hiểu tránh khỏi ánh mắt của cậu, lơ đãng hỏi: “Em đến đây làm gì?”

“...”

Chu Kính Dã không đáp, chỉ im lặng giữ lấy khăn mặt, nhận được ánh mắt xét hỏi của anh, Chu Kính Dã chột dạ cúi đầu, lựa chọn khoá kín miệng.

Câu hỏi của anh như một quyền đấm bị bông, anh cũng không tiếp tục truy hỏi, nhưng nhìn đến dáng vẻ thảm thương của Chu Kính Dã anh lại mềm lòng: “Em đói không?”

“...” Chu Kính Dã khẽ đáp. “Hơi hơi.”

Cả ngày nay cậu chưa bỏ gì vào bụng, buổi trưa không ăn, buổi chiều thì dùng hết để gấp rút lên đường và ngây ngẩn dưới gốc cây.

“Chờ chút nữa vậy,” Lâm Giác Hiểu xoa mi tâm, bắt lực thờ dài. “Lát nữa đi với anh, ăn cơm tối ngay dưới khách sạn.”

Đoàn quay phim đặt dư nhiều chỗ ngồi, ít nhất thêm Chu Kính Dã vào vẫn sẽ còn dư chỗ, bọn họ chia nhau ngồi thành từng nhóm một.

Lâm Giác Hiểu cũng không qua những bàn khác góp vui, chỉ an phận

dẫn Chu Kính Dã ra chỗ Giang Miếu Miếu.

Giang Miếu Miếu mặc một chiếc váy đỏ tôn lên vẻ đẹp mặn mà, lúc thấy Chu Kính Dã đứng sau Lâm Giác Hiểu, chị tình bơ chào hỏi như ban nãy chưa từng gặp cậu: “Em giai, lâu rồi không gặp.”

Chu Kính Dã chân thành đáp lại: “Chị Giang.”

Giang Miếu Miếu mím môi cười, vỗ lên vị trí bên cạnh: “Đây đây, Giác Hiểu, ngồi đây này!”

Mọi người ngồi ở bàn này gần như đều quen biết nhau, thấy Chu Kính Dã đến cũng không nói gì.

Bàn của bọn họ không câu nệ văn hoá rượu, cũng không ai uống rượu, chỉ vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Lâm Giác Hiểu không động đũa, liên tục dùng khoé mắt quan sát Chu Kính Dã ăn cơm.

Nhưng rốt cuộc vẫn không thoát được việc người khác mời rượu, đạo diễn ưỡn bụng bia dẫn đầu đoàn người, người nào cũng cầm trên tay một ly rượu để cao.

Lúc này không thể từ chối được nữa, ly rượu trên tay Lâm Giác Hiểu thoáng ngập ngừng, anh vô thức liếc nhìn Chu Kính Dã.

Bắt gặp ánh mắt của Lâm Giác Hiểu, Chu Kính Dã nhích lại gần, nghiêm túc nói nhỏ bên tai anh: “Em không lén hôn anh nữa đâu.”

Tay cầm ly của Lâm Giác Hiểu run lên, rượu trong ly suýt nữa nghiêng đổ, nhưng Chu Kính Dã đã nhanh tay đỡ lấy. Anh ngăn người trong phút chốc, chiếc ly đã di chuyển từ tay anh sang tay Chu Kính Dã.

“Để em,” Chu Kính Dã nói. “Anh vẫn chưa ăn gì, bụng rỗng uống rượu không tốt.”

Lâm Giác Hiểu cau mày ngăn cậu lại, nghi ngờ hỏi: “Em biết uống không?”

Chu Kính Dã trầm tư suy nghĩ, đoạn đáp: “Chắc là uống được.”

Đây là lần đầu tiên cậu uống rượu, tuy vậy Chu Kính Dã cho rằng mình không thể mới một ly đã gục, một ly thôi chắc chắn không say được, tuyệt đối không thể say được.

“Em đừng...”

Lâm Giác Hiểu còn chưa dứt lời, Chu Kính Dã đã đứng dậy, dưới ánh nhìn của mọi người, cách khoảng không và trong sự im lặng, cậu thay Lâm Giác Hiểu chạm ly.

Rượu trong ly là rượu vang đỏ, rượu vào đến miệng có vị hơi đắng chát.

Chu Kính Dã không thích vị đắng ấy, nhưng vẫn có thể chấp nhận được, cậu nhú mày uống liền một hơi.

“Em trai em uống thay em,” Lâm Giác Hiểu chẳng biết nói gì hơn, vừa ngại ngừng giải thích với mọi người vừa kéo cậu ngồi xuống.

Không khí trên bàn rượu miễn cưỡng sôi nổi lại, Lâm Giác Hiểu đã thấy vẻ mặt cười như không cười của Giang Miếu Miếu. Anh không giận, chỉ nhú mày thờ dãi: “Tổ tông à, đừng kiếm chuyện cho anh.”

“... Em xin lỗi.”

“Thôi không sao.” Lâm Giác Hiểu bất lực đáp. “Lần sau đừng làm thế nữa.”

Anh nghĩ Chu Kính Dã chỉ uống một ly thôi chắc sẽ chẳng có chuyện gì, nên cũng mặc kệ cậu. Nhưng cũng không rõ đã ngồi được bao lâu, tới khi cả bàn đã gần ăn xong...

Lâm Giác Hiểu phát hiện eo anh đã bị ai lén lút ôm chặt, anh suýt nữa nhảy dựng lên.

Nhưng anh còn chưa kịp phản ứng thì Chu Kính Dã đã kéo ghế sát lại, gò má hơi nghiêng, vùi mặt trên vai anh.

Tiếng nói Chu Kính Dã phảng phất hơi men, cậu kéo dài giọng thì thầm: “Lâm Giác Hiểu.”

Câu tiếp theo như có ý cảnh cáo: “Anh đừng cựa quậy.”

Hết chương 44

Chương 45

Cầm Chu Kính Dã tì trên vai anh nặng trĩu, hơi thở nhẹ tênh nóng hổi lướt qua vành tai anh, xúc cảm ấy như lông vũ nhẹ khều lên lòng bàn tay.

Phía sau thùy tai của Lâm Giác Hiểu rất mẫn cảm, cảm nhận được hơi thở của Chu Kính Dã, anh không kiềm được mà nhích qua bên phải.

Cảm giác tồn tại của tay Chu Kính Dã quá mãnh liệt, cánh tay cậu con trai chắc khoẻ, tựa như một chiếc khoá khoá chặt anh lại.

“Lâm Giác Hiểu?”

Mãi vẫn không nhận được câu trả lời, Chu Kính Dã lại gọi thêm tiếng nữa.

Mái tóc Chu Kính Dã đã dài, khi tựa lên người Lâm Giác Hiểu những sợi tóc ấy cọ lên vùng cổ anh, khiến anh càng thấy ngứa, thùy tai đỏ lựng lên. Anh dịch người ra sau.

Anh chỉ tránh ra sau một chút, Chu Kính Dã khẽ chắt lưỡi “chậc” một tiếng, giây tiếp theo, cả Lâm Giác Hiểu lẫn ghế đã bị cậu lôi ngược lại.

“...”

Tiếng ghế kéo ồn, ánh mắt của mọi người trên bàn ăn lập tức tập trung lên người anh, nhưng Lâm Giác Hiểu tạm thời đã chẳng lo được nhiều như thế, bởi vì Chu Kính Dã vẫn luôn dùng chóp mũi cọ

anh – ẩm ướt như cún nhỏ dụi người.

“Shhh...” Vùng cổ anh mát lạnh, Lâm Giác Hiểu hít một hơi, Chu Kính Dã hiển nhiên đã say, cậu uống rượu không đỏ mặt, nhưng đôi mắt sáng trong giờ như bị phủ một lớp màn, chan chứa men say, vậy mà Lâm Giác Hiểu lại cảm thấy...

Chu Kính Dã đang một lòng một dạ nhìn anh.

Không khí trên bàn ăn vô cùng gượng gạo, Giang Miểu Miểu đứng dậy hắng giọng, chắn ánh mắt giúp Lâm Giác Hiểu, giải thích: “Em trai Giác Hiểu say rồi, hơi bám cậu ấy.”

Chị nói xong thì dùng ánh mắt ra hiệu cho Lâm Giác Hiểu, giờ ly rượu làm nóng bầu không khí.

Lâm Giác Hiểu thân mình còn chưa lo xong, Chu Kính Dã lại quá bám anh, trên người cậu phảng phất mùi rượu mà vẫn muốn dính anh một tấc không rời.

Không thể nói lý với tên ma men này, Lâm Giác Hiểu cúi xuống, vỗ vỗ đầu Chu Kính Dã: “Đứng dậy.”

“Em không đứng.” Chu Kính Dã lầu bầu, “Em muốn ôm anh cơ.”

“...”

Lâm Giác Hiểu trầm tư không đáp, điều chỉnh lại tâm trạng, tai anh đỏ lựng, tiếp tục dỗ: “Em đứng lên anh vẫn để em ôm.”

Giờ anh chỉ muốn kéo Chu Kính Dã đi, phải nói dối để lừa cậu đi cũng chịu.

Chu Kính Dã vẫn ôm anh, cậu cau mày đong đếm được mất xong mới chậm rì rì buông tay.

Cậu ôm anh chặt quá, lúc buông tay Lâm Giác Hiểu cảm giác luồng khí trong lồng ngực mình trong lành hơn hẳn.

Lâm Giác Hiểu đứng dậy, lại nhận ra Chu Kính Dã vẫn ngồi im trên ghế, chỉ ngẩng đầu chăm chú nhìn anh.

Nhận được ánh mắt của anh, cậu giãn đôi mày nhú chặt, để phát âm rõ ràng hơn, cậu nói thật chậm: “Chúng ta ôm nhau đi đường sẽ bất tiện.”

Em còn biết ôm thế bất tiện cơ à?

Lâm Giác Hiểu suýt buột miệng, đã thấy Chu Kính Dã giơ tay ra nói chậm rì: “Nên anh nắm tay em đi.”

Chân mày Lâm Giác Hiểu giãn giật, bàn tay với những khớp ngón rõ ràng đang xoè ra trước mặt anh tựa như món đồ mỹ nghệ được điêu khắc kỳ công.

Bàn tay giơ ra của cậu rất lâu không có ai nắm lấy, Chu Kính Dã đổi tay, giọng cậu nghe hơi thất vọng: “Lẽ nào anh muốn nắm tay trái em hơn?”

Bọn họ tiêu tốn quá nhiều thời gian, mà bản chất con người lại thích náo nhiệt, ánh mắt tò mò của mọi người lại tập trung lên bọn họ.

Lâm Giác Hiểu cắn răng, vẫn nắm lấy tay cậu.

Lần này Chu Kính Dã không để anh chờ, ngoan ngoãn đứng dậy, dù đã đứng song song nhưng Chu Kính Dã vẫn cứ dính lấy anh.

Rời khỏi sảnh trưng bày rượu, cảm giác gai lưng phút chốc tan biến, Lâm Giác Hiểu thở hắt ra một hơi.

Bỗng nhiên Chu Kính Dã lầm bầm: “Như này không thoải mái.”

Lâm Giác Hiểu quay sang nhìn cậu, hai người nhìn nhau, Chu Kính Dĩ chậm chậm chớp mắt, cậu được đà lấn tới: “Chúng ta có thể đan tay vào nhau không?”

Như thế quá thân mật, giống như đôi yêu nhau nắm tay, Lâm Giác Hiểu lớn chừng này rồi nhưng vẫn chưa từng nắm tay ai như vậy.

Anh lắc đầu, kiên quyết: “Không được.”

Bước chân Chu Kính Dĩ như dính chặt lấy nền nhà, cậu “ò” lên một tiếng.

Ngay lúc Lâm Giác Hiểu cho rằng Chu Kính Dĩ sẽ từ bỏ ý nghĩ ấy, kẽ tay anh chợt bị ngón tay Chu Kính Dĩ tách ra, mười ngón tay đan chặt.

Lâm Giác Hiểu kinh ngạc cúi đầu, ngơ ngác nhìn bàn tay hai người đang đan vào nhau, lại quay sang nhìn Chu Kính Dĩ.

Ánh mắt Chu Kính Dĩ sáng trong, cong khoé mắt mỉm cười, còn lắc lắc tay hai người như đang khoe khoang.

Ngọn lửa trong lòng Lâm Giác Hiểu còn chưa kịp bùng lên đã bị dập tắt, anh dùng bàn tay trống còn lại day huyết thái dương, không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu anh làm động tác này hôm nay.

Thôi vậy, thôi vậy.

Chu Kính Dĩ say rồi, không chấp nhậ với cậu ấy nữa.

Cũng may trong thang máy không có người nào khác, Lâm Giác Hiểu không cần phải đối diện với trường hợp ngưng ngừng tới mức độn thổ nộ, nhưng khi đi trên hành lang dài của khách sạn, anh vẫn kéo Chu Kính Dĩ đi nhanh hơn.

Chu Kính Dĩ cũng rất phối hợp theo sau, ánh mắt chăm chú nhìn gáy

anh không rời.

Tay Lâm Giác Hiểu khi quét khoá phòng hơi run lên vì lo lắng, cửa mở ra, anh vào phòng đóng sập cửa lại.

Anh đóng cửa rồi cũng không giằng khỏi tay Chu Kính Dã, ban đầu thấy không quen, nhưng đã thích ứng rồi thì thấy cũng chẳng có gì.

Bỗng Lâm Giác Hiểu nhớ ra một vấn đề, anh hỏi: “Tụi Bình Bình đâu, tụi nó phải làm thế nào?”

Đêm nay anh phải ở lại đây, trông Chu Kính Dã thế này chắc cũng sẽ không về.

“Em gửi tụi nó ở cửa hàng thú cưng.”

Giọng Chu Kính Dã nặng trĩu, tựa như viên đá ném xuống vực thẳm.

Cậu buông bàn tay đang đan mười ngón, nhưng lại ôm chặt lấy anh. Cậu cao hơn anh một chút, cúi đầu vừa hay có thể ghé cằm lên vai anh.

Chu Kính Dã thích tư thế này, nó khiến cậu cảm thấy an toàn. Chính xác hơn thì cái ôm này khiến cậu nảy sinh ảo giác mình đã có được Lâm Giác Hiểu.

“Anh nói tụi nó là cục cưng của anh.” Chu Kính Dã như tủi thân, vừa như oán trách, “Vậy còn em?”

Lâm Giác Hiểu vốn định né người khỏi vòng tay Chu Kính Dã, nhưng nghe thấy câu nói không khác gì làm nũng kia của Chu Kính Dã anh lại ngẩn ra.

Trước đây Chu Kính Dã chỉ âm thầm làm nũng với anh, chưa bao giờ trần trụi như lần này. Chu Kính Dã say rượu không chỉ trở nên vô cùng bám người, mà còn trở nên vô cùng thẳng thắn.

Cậu lại dùng chóp mũi như có như không cọ anh, khẽ tố cáo anh: “Anh muốn đuổi em đi.”

Lâm Giác Hiểu hựt hơi: “Anh... không có ý đó.”

“Anh có.” Chu Kính Dã hơi cao giọng, nhưng tiếng cậu vẫn rất nhỏ, đuôi mắt cậu khi cụp xuống giống đôi mắt cú, cậu không gác cằm lên vai Lâm Giác Hiểu nữa.

Cậu ngẩng đầu, rồi lại hơi cúi xuống, rầu rĩ một mực nhìn Lâm Giác Hiểu: “Anh muốn em chuyển ra ở với Chu Ngọc Thần. Bởi vì em thích anh, anh không thích em, anh thấy em là thứ phiền phức.”

Chu Kính Dã nhin cả buổi chiều, rượu vào lời ra, chợt không cần thận dốc sạch lòng mình.

Cậu tội nghiệp tiếp tục nói, giọng Chu Kính Dã càng ngày càng nhỏ: “Nhưng em không muốn chuyển đi, em muốn ở với anh.”

Lâm Giác Hiểu bị Chu Kính Dã nhìn như thế không khỏi cảm thấy mình là kẻ có tội, anh mấp máy môi, nhưng lại chẳng nói được gì.

Chu Kính Dã khẽ khàng ghé đầu về phía anh: “Lần trước anh bảo tóc em cắt ngắn rồi sờ không đã tay nữa, giờ em nuôi dài ra rồi, anh có còn muốn sờ không?”

Tâm trạng Lâm Giác Hiểu trở nên phức tạp, anh chỉ nhìn tóc Chu Kính Dã rồi buột miệng nói ra câu ấy, vậy mà cậu lại nhớ kỹ trong lòng.

Dường như, anh không gánh nổi phần tình cảm này của Chu Kính Dã.

Bàn tay nằm dọc bên đùi Lâm Giác Hiểu do dự, cuối cùng vẫn giơ tay, vuốt nhẹ tóc cậu.

Chất tóc sau khi nuôi dài lại càng mềm mại, Lâm Giác Hiểu nghĩ không ra, tính cách Chu Kính Dã ương ngạnh như thế, cố chấp như thế, vậy mà mái tóc lại vô cùng mềm mại.

“Kính Dã.”

Lâm Giác Hiểu khẽ gọi, anh dự định sẽ nói “Em đừng nên thích anh nữa”, nhưng khoảnh khắc Chu Kính Dã nghe thấy giọng nói của anh, đôi mắt ảm đạm phút chốc sáng bừng lên, tựa như hoà làm một với ánh sao trời.

“Tóc em sờ đã tay không?”

Yết hầu Lâm Giác Hiểu khẽ chuyển động, nuốt những lời mình định nói xuống, bất lực đáp: “Đã tay.”

“Tinh tinh...”

Điện thoại anh để trong túi lên tiếng như đấng cứu thế, mắt Lâm Giác Hiểu sáng lên, tìm được cái cớ: “Em buông anh ra, có người có việc tìm anh.”

Hiện tại Chu Kính Dã say rượu không tỉnh táo, nhưng vẫn nghe lời, lời Lâm Giác Hiểu nói cậu đều nghe theo.

Cậu buông lỏng tay, nhưng không hoàn toàn tách ra, chỉ dành cho Lâm Giác Hiểu một ít không gian đủ để lấy điện thoại.

Lâm Giác Hiểu lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn thoại của Quý Di Gia, nhưng không biết có phải vì bị Chu Kính Dã nhìn chăm chăm hay không, anh run tay bất cẩn bấm phát tin nhắn.

“Giác Hiểu...”

Giọng nói dịu dàng của người con gái vừa vang lên ở phần mở đầu,

điện thoại đã bị Chu Kính Dã dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai giật lấy.

Chu Kính Dã thôi không cười nữa, cũng không tha thiết nhìn anh nữa, rũ mắt không biểu cảm nhìn điện thoại Lâm Giác Hiểu.

Phía trên còn rất nhiều tin nhắn khác, nội dung trò chuyện bọn họ đều chỉ quanh quẩn về mèo, nhưng Chu Kính Dã vẫn thấy không vui theo bản năng.

Khoé miệng cậu cong xuống, nhìn rất dữ, song những gì cậu nói lại khác hoàn toàn với biểu cảm, giọng điệu rất chậm rãi rất đáng thương: “Lâm Giác Hiểu, anh không để ý đến em là để nhắn tin trả lời chị ấy?”

Đầu Lâm Giác Hiểu còn đau hơn, anh phát hiện giờ có nói gì với Chu Kính Dã cũng không có tác dụng, chỉ có thể xuôi theo ý nghĩ của cậu mà dỗ dành, hoặc mặc kệ cho Chu Kính Dã đeo trên người anh như món đồ chơi cỡ bự.

Anh còn chưa nghĩ xong lời giải thích, phần eo đột ngột bị ôm chặt, Lâm Giác Hiểu nghe thấy giọng Chu Kính Dã chua xót: “Chị ấy cũng thích anh.”

Mí mắt Lâm Giác Hiểu giật nhẹ, trong lòng anh chột dưng lên dự cảm không lành.

Anh còn chưa kịp tránh đi, gò má đã bị lông mi Chu Kính Dã quét qua, mang theo xúc cảm ngứa ngáy cùng tê dại.

Giây tiếp theo Lâm Giác Hiểu đau đống người – Chu Kính Dã vừa cắn một phát lên môi anh.

Phiến môi còn nhuốm vết máu mờ nhạt, Lâm Giác Hiểu như vừa chịu một cú sốc nặng nề, ngờ nghếch đưa tay bưng lấy miệng mình.

Chu Kính Dĩ bất ngờ sáp lại, Lâm Giác Hiểu vẫn chưa thoát khỏi cơn kinh hoảng, nhưng vẫn vô cùng đề phòng nhìn cậu.

Lâm Giác Hiểu còn chưa nói, người được hỏi rõ ràng là cậu, vậy mà Chu Kính Dĩ lại giành việc tủi thân trước: “Đây là nụ hôn đầu của em.”

Hết chương 45

Chương 46

Thật ra Chu Kính Dã cắn không mạnh, chỉ gặm nhẹ một miếng, nhưng môi lại là nơi quá mẫn cảm và non mảnh.

Vết thương nhỏ không lành lại nhanh chóng như vậy, Lâm Giác Hiểu vô thức liếm nhẹ, nếm được vị sắt trên miệng.

Nghe thấy giọng điệu tỏ ra mình đáng thương của cậu, cơn giận của Lâm Giác Hiểu không có chỗ xả, lần đầu tiên anh quát lên với Chu Kính Dã: “Đây cũng là nụ hôn đầu của anh!”

Môi vẫn hơi đau, anh gần như chẳng còn gì để nói: “Em tuổi chó đấy à?”

Chu Kính Dã nhú mày, rất nghiêm túc đáp: “Không, em tuổi dê cơ.”

Nhưng một lúc sau, Chu Kính Dã như cảm nhận được cơn giận của Lâm Giác Hiểu, lông mày cậu lại hơi nhíu lại, cuối cùng sáp lại gần, dè dặt “gâu” lên một tiếng dò hỏi.

Không nói chuyện được, Lâm Giác Hiểu tức tới nỗi lồng ngực phát đau, cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp, anh cảm thấy cứ như kiếp trước mình mắc nợ Chu Kính Dã điều gì.

Hơi thở trở nên gấp gáp, cánh môi cũng theo đó mà khép rồi lại mở.

Một bên anh cảm thấy Chu Kính Dã uống rượu không chút còn lý trí, nhưng một bên lại cảm thấy bộ dạng này của Chu Kính Dã ngoan đến lạ kỳ.

Cứ như chẳng cần biết anh nói gì, cậu đều sẽ làm thay anh.

Chu Kính Dã nhìn chăm chú vào môi Lâm Giác Hiểu, dường như nhìn đúng bằng trên miệng vết thương nhỏ, có lẽ do Lâm Giác Hiểu vừa mới liếm nên trên đó ánh lên vệt nước bóng loáng.

Hơi thở của cậu chịu ảnh hưởng của Lâm Giác Hiểu, bỗng chốc cũng trở nên bồn chồn.

Chu Kính Dã hành xử hoàn toàn không theo lẽ thường, chột cậu cúi đầu – lần này cậu không cần anh, chỉ thè lưỡi liếm lên vết thương đó.

Mắt Lâm Giác Hiểu tròn tròn, cứ như trời đất vừa sụp đổ mà không thể tin nổi, anh không rảnh để đánh giá động tác thân mật này của Chu Kính Dã, đẩy mạnh vai Chu Kính Dã theo bản năng.

Động tác anh đột ngột bạo phát, Chu Kính Dã hoàn toàn không phát ứng kịp, lưng đập mạnh lên cửa phát ra tiếng nặng nề.

Giọng Lâm Giác Hiểu lạnh lùng: “Tránh ra.”

Anh biết Chu Kính Dã say rồi nên mới hành động như thế, nhưng vẫn không kiềm được mà nổi giận với cậu.

Đây là nụ hôn đầu của Chu Kính Dã, cũng là nụ hôn đầu của anh.

Thật ra Lâm Giác Hiểu không coi trọng nụ hôn đầu đến thế, nhưng ít nhất không nên ở trong một tình huống như thế này.

Anh và Chu Kính Dã như này rất không nên, Chu Kính Dã say rồi có thể làm loạn vì mất lý trí, nhưng anh vẫn tỉnh táo, đáng lý ra có thể ngăn chặn tình huống này phát sinh.

Quan hệ giữa anh và Chu Kính Dã đã đủ phức tạp, không thể tiếp tục như thế này được nữa.

“Chu Kính Dã!” Lâm Giác Hiểu gọi cả họ tên cậu, dẫn cơn giận xuống, cố gắng hoà hoãn nói: “Anh mua canh giải rượu cho em, em để anh ra ngoài.”

Cũng không rõ Chu Kính Dã có nghe thủng hay không, cậu thật sự dịch người sang một chút, nhưng vẫn chặn kín lối ra vào.

Khoảng rộng cậu nhường ra không lớn, miễn cưỡng đủ cho Lâm Giác Hiểu đi qua.

Lâm Giác Hiểu vừa mở cửa, khó khăn lắm mới thò được một chân ra ngoài thì cánh tay đã bị người tóm lấy, anh trượt chân lùi lại vài bước, va vào lồng ngực của Chu Kính Dã.

Anh bị ép dựa vào lồng ngực cậu, bị cậu ôm chặt lấy từ phía sau.

Chu Kính Dã rút tay nhẹ nhàng đẩy cửa, cánh cửa phòng một lần nữa khép chặt lại.

Tư thế ôm này khiến cậu và Lâm Giác Hiểu càng khăng khít, Chu Kính Dã rất mãn nguyện, cậu hơi cúi người, giọng nói ồm ồm: “Em không bị bệnh, không cần uống thuốc.”

Lâm Giác Hiểu biết Chu Kính Dã khoẻ nên đã buông xuôi việc phản kháng, chỉ luôn tay ấn cái đầu luôn sát tới của cậu ra, cố gắng kiên nhẫn dỗ dành: “Em không bị bệnh, nhưng em say rồi em biết không?”

Anh hỏi, dẫn dắt cậu từng bước một: “Có buồn nôn không?”

Chu Kính Dã quyết đoán lắc đầu: “Không buồn nôn.”

“Vậy có chóng mặt không?”

“...”

Chu Kính Dã im lặng vài giây tự hỏi lòng mình, đúng là hơi chóng mặt

thật, cứ như vừa bước xuống vòng quay ba trăm sáu mươi độ ở công viên trò chơi.

Nhưng hình như, nếu cậu nói mình chóng mặt thì cái người cậu đang ôm trong lòng sẽ đi mất.

Vì thế Chu Kính Dã lại lắc đầu, kiên định đáp: “Không chóng mặt.”

Dứt lời, sắc mặt cậu chợt trở nên trắng bệch.

Ban đầu chỉ thấy hơi chóng mặt, nhưng ban nãy lắc đầu mạnh quá, giờ đã thành rất choáng váng.

Hơn nữa, phần bụng vốn yên lành giờ chợt như có cảm giác trực trào.

Chu Kính Dã vội vàng buông tay ôm Lâm Giác Hiểu, chạy vọt về hướng phòng tắm, cậu nôn cho bằng hết những gì mới ăn được tối ăn.

Huyệt thái dương Lâm Giác Hiểu giật giật, anh buột miệng mắng một câu “oắt con”, dù vậy cũng không giận.

Anh nhẫn nại chịu khó đi lấy cho cậu chai nước khoáng, Lâm Giác Hiểu cảm thấy ấm đun nước của khách sạn hơi bẩn, vì thế không dùng để đun được, chỉ có thể uống tạm nước lạnh.

Khi anh bước vào phòng tắm thì Chu Kính Dã đã nôn xong, cậu đang đứng trước gương rửa mặt.

Chu Kính Dã không uống nhiều rượu, nôn xong dường như đã tỉnh táo hơn, môi cậu tái nhợt, nhưng đôi mắt không còn mơ màng như ban nãy nữa mà đã sáng rõ.

Cậu vừa rửa mặt, giọt nước trượt theo gò má lạnh lùng, Chu Kính Dã cúi đầu, cũng không rõ đang nghĩ chuyện gì.

Nghe thấy động tĩnh sau lưng, cậu mới xoay người lại.

Chu Kính Dã nhớ những gì mình đã làm, hiện tại cậu không tính là đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng vẫn có thể nhận thức được đúng sai.

Nhìn thấy Lâm Giác Hiểu, cậu chợt dậm lùi lại vài bước: “Giác... anh Giác Hiểu.”

Lâm Giác Hiểu thở dài. Lại thế, mỗi lần muốn giận Chu Kính Dã cũng chỉ giận được một nửa, rồi cơn giận lại lặng lẽ rút lui.

Anh bước lên vài bước, mở nắp chai nước khoáng rồi đưa cho Chu Kính Dã, giọng điệu ôn hoà ngày trước đã thêm vài phần khiên cưỡng: “Uống nước.”

Ngón tay Chu Kính Dã run run, khó nhọc nhận lấy chai nước Lâm Giác Hiểu đưa qua.

Lúc uống nước cậu không dám gây ra tiếng động quá lớn, hơi hơi ngẩng đầu, dè dặt uống từng ngụm nhỏ một. Hiện tại cậu như đã trở về dáng vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện mỗi khi đứng trước anh.

Mắt thấy Chu Kính Dã sắp uống hết nửa chai nước, đầu Lâm Giác Hiểu lại bắt đầu đau: “Được rồi được rồi, đừng uống nhiều quá.”

Chu Kính Dã khẽ đáp một tiếng “ồ”, đóng nắp chai lại rồi vâng vâng nó trong tay.

Vết thương trên miệng Lâm Giác Hiểu đã ngừng chảy máu, chỉ còn lại một dấu vết mờ nhạt, đều do cậu cắn mà ra.

Cậu chỉ nhìn một lần rồi vội vàng rời mắt như trốn tránh.

Ban nãy cậu cắn Lâm Giác Hiểu đã bất cẩn đụng vào môi anh, cậu còn nhớ môi Lâm Giác Hiểu rất nóng, rất mềm.

Nhưng Chu Kính Dã cũng chẳng nhớ gì khác, chỉ đành nói với Lâm Giác Hiểu: “Em... xin lỗi, ban nãy em không điều khiển được bản thân.”

Cậu không nói thì không sao, cậu vừa nhắc tới Lâm Giác Hiểu mới chậm chạp cảm thấy môi mình đang nhức lên từng hồi.

Nhưng trừ cơn đau thì còn là cảm giác tê tê, giống như bị muỗi cắn.

Lâm Giác Hiểu hé miệng, thật sự không thể nói được hai chữ “không sao”. Hiện tại Chu Kính Dã không chỉ thảm hại ở mức bình thường – mái tóc cậu bị nước làm cho ướt nhẹp, dính bết lại trên trán.

Cứ như chú chó nhỏ vừa ướt sũng nước.

Anh mím môi, chỉ đành đáp: “Lần sau đừng uống rượu nữa.”

“Không uống nữa.” Chu Kính Dã khẽ giải thích. “Em thật sự không biết mình mới uống một ly đã gục.”

Lúc nói câu này cậu hơi ngượng, trước khi uống cậu còn thề với Lâm Giác Hiểu chắc như đinh đóng cột rằng mình biết uống, kết quả tốc độ say lại nhanh đến không ngờ.

Lâm Giác Hiểu nói “ừ”.

Anh và Chu Kính Dã lại rơi vào cục diện bế tắc, hai người cùng im lặng đứng đó, lâu tới mức chân Lâm Giác Hiểu bắt đầu thấy tê.

Trông như anh có vẻ đang ngây dại, nhưng thật ra anh vẫn cảm nhận được ánh mắt Chu Kính Dã vẫn luôn lén nhìn anh, đáng vẻ muốn nói rồi lại thôi.

Lâm Giác Hiểu xoay người bước ra khỏi nhà tắm, nói: “Ngày mai em...”

Anh không nhìn Chu Kính Dã, anh biết mình dễ mềm lòng, vậy nên mới quay lưng lại để quyết tâm nói ra lời bảo Chu Kính Dã chuyển khỏi nhà mình.

Nhưng lời đã đến cửa miệng, anh vẫn không nói ra được chữ nào.

Chu Kính Dã vừa mới thi đại học xong, đúng là cậu có khả năng tự chăm sóc bản thân, nhưng ở Ninh Ba cậu không có nơi nương tựa, ngay cả Chu Ngọc Thần đến một tháng sau mới quay lại.

Anh không biết tình hình của cậu ở Hàng Châu như thế nào, nhưng bên đó không có họ hàng thân thích nào bằng lòng nhận nuôi Chu Kính Dã, điều ấy chứng tỏ quan hệ giữa nhà cậu với bọn họ cũng bình thường, thậm chí là tệ.

Nói cho cùng, Chu Kính Dã vẫn lẻ loi một mình.

Lâm Giác Hiểu cũng cảm thấy bản thân quá không quyết đoán, đáng ra anh nên dứt khoát cắt đứt mối quan hệ đang dần biến chất giữa anh và Chu Kính Dã, nhưng mỗi lần lại đều không kiềm được mà mềm lòng với cậu.

Bình thường anh tốt tính, nhưng cũng có giới hạn.

Song có lẽ vì cậu nhỏ hơn anh năm tuổi, nên vẫn có lúc anh không kiềm được mà bao che, thậm chí dung túng cậu.

Anh thật sự không nghĩ ra cách nào để giải quyết chuyện Chu Kính Dã, nhưng ngay lúc này anh vẫn không cho rằng Chu Kính Dã là thứ rắc rối, cũng không cảm thấy cậu là một củ khoai lang bỏng tay.

Nếu như Chu Kính Dã bằng lòng, thậm chí anh còn muốn để cậu tiếp tục làm em trai mình, hay bạn bè cũng được.

Bởi vì nói thật lòng, tính cách của anh và cậu rất giống nhau, trường

năng lượng giữa hai người cũng luôn ăn nhập, ở cùng Chu Kính Dã anh luôn có cảm giác thoải mái như cá được bơi lội trong nước.

“Hay là...” Chu Kính Dã đứng đằng sau anh chột mở lời, vì đang đứng trong phòng tắm, giọng cậu vọng lại có phần không giống thật, “để em chuyển ra ngoài.”

Lâm Giác Hiểu ngẩn ra, quay người lại.

Môi Chu Kính Dã vẫn tái nhợt, do dạ dày quặn đau nên lưng cậu hơi còng xuống, tay phải ấn chặt lên vị trí bụng, lông mày hơi nhíu lại vì đau tạo thành một chữ “xuyên” mờ mờ.

**xuyên: ///*

Lâm Giác Hiểu chạy lại dìu cậu, quên luôn cả chuyện ban nãy vừa xảy ra, lo lắng hỏi han: “Đau lắm hả?”

Chu Kính Dã yếu ớt đáp: “Hơi đau.”

“Chờ chút.” Lâm Giác Hiểu dìu cậu đến bên giường. “Em ngồi đây, anh đi gọi nhân viên phục vụ đưa ít đồ ăn tới.”

Lâm Giác Hiểu dùng điện thoại trong phòng gọi điện cho lễ tân, quay sang nhìn Chu Kính Dã đang nằm trên giường.

Cậu không đắp chăn, đôi chân dài đáng thương co lại, từ góc nhìn của Lâm Giác Hiểu chỉ có thể thấy nửa mặt nghiêng trắng bệch của cậu, nhưng vẫn rất tuần tú.

“Thôi.” Lâm Giác Hiểu thở dài. “Em về cũng không cần phải chuyển đi ngay, cứ ở chỗ anh, chờ anh em về rồi nói tiếp.”

Hết chương 46

Chương 47

Chu Kính Dã không mang chứng minh thư, không thể mở thêm một phòng mới, giằng co hồi lâu giờ cũng đã muộn. Theo lý thuyết thì một cậu con trai đã lớn chừng này đi về một mình chắc sẽ không xảy ra chuyện, nhưng Lâm Giác Hiểu thấy cậu đau tới mức không nhúc nhích được thì lại không yên tâm để cậu về.

Nói cho cùng thì anh vẫn mềm lòng, chỉ đành xuôi theo nhờ cô phục vụ vừa đưa cháo tới mang thêm một bộ chăn nữa.

Anh nhận cháo từ cô phục vụ, cháo được đựng trong bát nhựa, đáy bát vẫn nóng bỏng.

Lâm Giác Hiểu cẩn thận đặt bát cháo xuống bàn, dùng mu bàn tay chạm nhẹ lên trán Chu Kính Dã, bất lực gọi: “Dậy, ăn ít cháo lót dạ.”

Bữa tối Chu Kính Dã ăn không nhiều, vẫn đói, lại còn uống một mạch hết cốc rượu vang, có lẽ do không chịu được kích thích từ dạ dày nên mới nôn.

Chu Kính Dã khẽ “ừm” đáp lại, bàn tay Lâm Giác Hiểu chạm trên trán cậu thật ấm áp. Mí mắt cậu run run, từ từ ngồi dậy.

Không biết do cơn đau hay nước trên gương mặt cậu vẫn chưa khô mà hàng mi đen dày của Chu Kính Dã như còn nước đọng. Động tác nâng bát cháo của cậu rất nhỏ, bát cháo trắng không dầu mỡ, không có bất kỳ màu sắc nào khác.

Vị rất thanh, rất nhạt, nhưng Chu Kính Dã lại uống rất nhanh. Thìa nhựa chạm bát không phát ra tiếng động, trong phòng không ai nói

chuyện, Lâm Giác Hiểu chỉ ngồi ở sô-pha phía xa nhìn cậu ăn.

Dáng vẻ ngoan hiền của Chu Kính Dã lúc này với dáng vẻ ban nãy như hai người hoàn toàn khác nhau.

Thật ra Chu Kính Dã uống rượu xong vẫn rất ngoan, ít nhất là vẫn rất nghe lời anh.

Nhưng cậu cứ dính anh nhằng nhằng, thậm chí còn mượn cơ hội mà động tay động chân. Nắm tay cũng được, ôm ấp cũng được, Chu Kính Dã dường như chỉ cần một cái cớ để tiếp xúc tay chân và cơ thể với anh.

Anh không hiểu nổi, Chu Kính Dã nhìn qua giống một cậu con trai lạnh lùng, sao uống rượu xong lại thành ra cái dạng này?

Nếu là người khác ở cạnh Chu Kính Dã thì cậu cũng sẽ thế này ư?

Lâm Giác Hiểu khi gần người thường sẽ vô thức liếm môi, đầu lưỡi lướt qua miệng vết thương, anh đột ngột tỉnh táo lại.

Chu Kính Dã đang ở gần anh quá, thậm chí Lâm Giác Hiểu còn không dám dùng ngón tay chạm lên vết thương.

Anh muốn mình gắng hết sức ngó lơ miệng vết thương nhỏ xíu này, nhưng điều ấy lại như nhét đầy hồi hải mã của anh, cho dù anh nghĩ đến chuyện gì thì ký ức trong não bộ cuối cùng vẫn sẽ trở về vị trí vết thương.

**hồi hải mã: Hồi hải mã là một phần của hệ viền (hệ limbic), có vai trò quan trọng trong việc củng cố trí nhớ.*

Ngay lúc này, chuông cửa vang lên, Lâm Giác Hiểu ra nhận chăn mà như trốn chạy, anh khéo léo từ chối lời đề nghị giúp anh trải chăn của cô phục vụ.

Chu Kính Dã nhìn qua đó, ánh mắt tối sầm của cậu di chuyển từ chần trên tay anh sang anh.

Gương mặt cậu lúc không để lộ cảm xúc nhìn người khác khá đáng sợ, nhưng khi cậu cất tiếng, vẫn là giọng nói dè dặt hỏi dò: “Anh lấy chần làm gì vậy?”

Lâm Giác Hiểu để chần trên ghế sô-pha gần cửa sổ, duỗi ngón tay nói: “Tối nay anh ngủ ở sô-pha, em ngủ trên giường đi.”

“Không cần.” Chu Kính Dã khẽ đáp. “Em sẽ về, hoặc là em ngủ sô-pha?”

Lâm Giác Hiểu không để ý về trước, chỉ đáp lại về sau: “Anh thấp hơn em một chút, sô-pha có mỗi chường này, em ngủ giường đi.”

Sô-pha này ước chừng chỉ dài một mét, nhưng Lâm Giác Hiểu thích ngủ cuộn người, ngủ một đêm cũng không sao.

Chu Kính Dã im lặng một lát rồi mới đáp “ừm”, dường như đã đồng ý với ý kiến đó.

Tắm xong mới chín giờ, Lâm Giác Hiểu kiểm một cái có rồi tắt đèn.

Bóng đêm như tấm rèm sân khấu, phút chốc che khuất mọi ánh sáng, rèm cửa trong phòng kéo rất khít, không để lọt chút ánh sáng nào từ ngoài vào.

Lâm Giác Hiểu nằm trên sô-pha, cũng may sô-pha khá rộng, nằm ngủ cũng không đến nỗi khó chịu.

Lý do anh tắt đèn là vì chốc chốc Chu Kính Dã lại nói chuyện với anh, Chu Kính Dã vừa mở miệng, tim Lâm Giác Hiểu đã trật một nhịp.

Không phải là anh không muốn tiếp lời Chu Kính Dã, chỉ đơn giản là vì anh đang sợ kinh hồn, chuyện phát sinh ngày hôm nay đã quá đổi

xấu hổ, không cần nghĩ kỹ Lâm Giác Hiểu cũng đã thấy cả người mình cứng đờ.

Tạm thời anh vẫn chưa biết phải làm thế nào để hoà hợp với Chu Kính Dã.

Cái cơ của Lâm Giác Hiểu là anh buồn ngủ rồi, nên cũng không thể nghịch điện thoại. Anh nhẹ nhàng trở mình trong yên tĩnh.

Anh muốn thở dài, nhưng lại sợ mình gây ra tiếng động quá lớn, Chu Kính Dã sẽ lại thò đầu ra hỏi một câu “anh sao thế” mất.

Lâm Giác Hiểu tuyệt vọng nghĩ, hay là thế này – anh biết nhưng giả vờ không biết?

Nhưng như thế lại quá không có trách nhiệm, anh sợ sẽ khiến Chu Kính Dã nảy sinh ảo tưởng, cứ như anh đang... giữ một mối quan hệ mập mờ với Chu Kính Dã vậy.

Nhức cái đầu.

Anh thở dài thườn thượt, hay là anh thẳng thắn hơn với Chu Kính Dã, khi nhìn thẳng vào mắt Chu Kính Dã tuyệt đối không được mềm lòng, không được quá uyển chuyển như lần từ chối đầu tiên, phải từ chối thật nghiêm khắc thật lạnh lùng.

Anh nghĩ rồi lại nghĩ, thật sự đã buồn ngủ, Lâm Giác Hiểu mơ màng nghe thấy tiếng Chu Kính Dã xuống giường, anh tưởng Chu Kính Dã muốn đi vệ sinh nên cũng không để ý, vùi mình sâu vào phía lưng ghế sofa hơn.

Lúc Lâm Giác Hiểu sắp ngủ thiếp đi, chợt cảm thấy đầu gối mình gập xuống, xuống như có ai đó luồn tay bế bổng anh lên.

Bả vai anh dường như đang dựa vào một lồng ngực rắn chắc, ngay khoảnh khắc cơ thể lơ lửng trên không, Lâm Giác Hiểu vùng dậy.

Anh tỉnh dậy lập tức vung tay ra phía sau theo bản năng.

Người phía sau không kịp phòng bị, bị anh đánh cho hừ nhẹ một tiếng, nhưng tay không hề run, vững vàng đặt anh xuống vị trí ban đầu.

“Chu Kính Dã!” Lâm Giác Hiểu nghe ra đó là giọng của Chu Kính Dã, tỉnh táo lại không ít, tức giận chất vấn: “Nửa đêm nửa hôm em không ngủ, làm cái trò gì vậy?”

“Em...” Tiếng Chu Kính Dã nhỏ xíu vì chột dạ. “Em thấy anh ngủ rồi, nên muốn bế anh lên giường.”

Lâm Giác Hiểu bóp trán, ảnh hưởng còn lưu lại sau cơn giật mình là nhịp tim đập nhanh: “Em tưởng mình đang quay phim truyền hình à?”

Cơn buồn ngủ đã bay sạch, Lâm Giác Hiểu ngồi dậy, giọng nói còn mệt mỏi: “Em ngủ giường là được rồi, không cần nghĩ cho anh.”

Lần này Chu Kính Dã lại rất cố chấp: “Anh ngủ giường đi.”

Phòng rất tối, Lâm Giác Hiểu không nhìn rõ đôi mắt Chu Kính Dã, cũng không thấy rõ gương mặt cậu, nhưng kỳ lạ là anh có thể tưởng tượng ra biểu cảm của cậu lúc này.

Hắn là vô cùng bướng bỉnh, mang theo sức ép, chỉ cần Lâm Giác Hiểu không đồng ý với cậu, cậu sẽ cứ nhìn anh mãi như thế.

Yên lặng một lúc, Lâm Giác Hiểu vẫn thoả hiệp: “Thôi được, vậy lúc em ngủ cẩn thận chút, coi chừng lăn xuống đất.”

Ngủ trên giường đương nhiên thoải mái hơn ngủ trên sô-pha, ổ chăn vừa được Chu Kính Dã nằm vào, vẫn còn độ ấm, Lâm Giác Hiểu lặng lẽ nằm sang chỗ khác.

Hình như cái giường này hai người nằm vẫn còn dư?

Ý nghĩ ấy vụt qua trong đầu Lâm Giác Hiểu, nhưng rồi lập tức bị anh xử tử.

Anh nằm trên giường, tỉnh táo hơn cả khi nằm trên sofa, cuối cùng lại lặng lẽ lăn xuống giường, khẽ khàng đi ra ngoài.

Lâm Giác Hiểu ra chỗ quầy lễ tân, cực kỳ ngượng ngùng yêu cầu thêm một bộ chăn nữa.

Anh ôm chăn dùng chân đóng cửa, gắng sức khiến âm thanh phát ra nhỏ nhất, lặng yên không một tiếng động bước lại gần sofa, dùng thị lực ban đêm không quá tệ của mình trải chăn ra nền nhà.

Anh làm xong xuôi mới thở phào nhẹ nhõm, ít nhất như thế Chu Kính Dã có lăn xuống cũng không bị làm sao.

“Lâm Giác Hiểu.”

Trên đầu bất chợt vang lên một giọng nói, Lâm Giác Hiểu bị dọa cho run cầm cập.

“Anh đang làm gì vậy?” Chu Kính Dã hỏi, giọng điệu nghe như ẩn dấu niềm vui, “Anh sợ em ngã ạ?”

“...” Lâm Giác Hiểu không đáp thẳng vào vấn đề, chỉ dèm lại góc chăn, “Có thể ngủ rồi.”

Anh về giường nằm, giả chết không nói gì.

*

Ngày hôm sau khi Lâm Giác Hiểu thức giấc, Chu Kính Dã đã không còn ở trong phòng, chỉ thấy một tờ giấy nhắn cậu để lại: Em về trước đây, em sẽ chăm sóc tụi Bình Bình.

Nét chữ của Chu Kính Dã giống với con người cậu, đầu bút thì mạnh, từng nét phẩy nét móc đều tạo thành vết hằn.

Lâm Giác Hiểu cúi đầu xem một lát rồi gấp gọn tờ giấy đặt lại trên bàn.

Anh còn phải bận ở đây thêm một ngày, có lẽ tối nay mới có thể về nhà.

Thật ra quay quảng cáo cũng không quá mệt, Lâm Giác Hiểu chỉ cần phối hợp quay một vài phân cảnh. Kết thúc công việc, anh lái xe một mình về nhà sớm.

Nói cho cùng thì anh vẫn không yên tâm về hai con chó và hai con mèo ở nhà, cả về một người nữa.

Vừa về nhà, Lâm Giác Hiểu đã thấy Chu Kính Dã đang chải lông cho Bình Bình, biểu cảm rất nghiêm túc, chăm chú hơn cả khi cậu hí hoáy với chiếc máy ảnh.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Chu Kính Dã ngẩng đầu, khẽ chào: “Anh Giác Hiểu.”

Cậu cũng không gọi cả họ tên anh ra nữa, cách gọi lại trở về thuở ban đầu, cứ như lại một lần nữa quay lại làm cậu em trai ngoan ngoãn hiểu chuyện và ít nói.

Lâm Giác Hiểu ngẩn ra, nói “ừ”.

Chu Kính Dã còn ở nhà anh một tháng, ban đầu Lâm Giác Hiểu còn thấy hơi lo, nhưng rồi anh nhận ra nỗi lo của mình khá thừa thãi.

Phương thức ở chung của hai người dường như đã quay về khoảng thời gian bình lặng ban đầu, chỉ khác Chu Kính Dã thường lặng lẽ làm một vài chuyện gì đó.

Cậu thích dậy sớm chạy bộ, mỗi khi về đều sẽ mua cho Lâm Giác Hiểu một phần ăn sáng; Lâm Giác Hiểu bận công việc, cậu sắm vai một người vợ đủ tư cách chăm sóc “lũ trẻ” trong nhà; cơm tối hầu như cũng toàn một tay Chu Kính Dã nấu nướng, khả năng nấu ăn của cậu tiến bộ rất nhanh, tiến bộ tới mức có phần hơi màu mè ảo diệu.

Cuối cùng, thậm chí Chu Kính Dã còn giúp Lâm Giác Hiểu giặt quần áo. Lâm Giác Hiểu quen gom quần áo thành một đống rồi để đó một tối, hôm sau tan làm mới giặt.

Chu Kính Dã ở nhà không có việc gì làm, giặt luôn hộ anh, đến cả thứ gần sát thân thể nhất là quần lót cậu cũng không bỏ qua.

Ngày Lâm Giác Hiểu phát hiện ra chuyện này, anh trợn tròn mắt, đỏ hết cả mang tai chỉ tay vào Chu Kính Dã, lắp bắp hồi lâu cũng chỉ được thốt ra được mấy chữ “em, em”.

Hết cách, anh sợ Chu Kính Dã lại giặt quần áo giúp anh, chỉ đành tắm xong thì nhân thể giặt luôn quần áo của mình.

Anh không hiểu, tại sao mình giặt quần áo thôi mà cũng phải lén lút thế?

Cứ như vậy đã qua mười ngày, Chu Kính Dã sắp có kết quả thi.

Ngày công bố kết quả, vừa hay hôm ấy Lâm Giác Hiểu nghỉ ở nhà, anh do dự, cuối cùng vẫn bỏ một ít lê mang vào phòng Chu Kính Dã.

Anh không thích ăn hoa quả, toàn bộ đều cho Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu hỏi: “Sắp có kết quả rồi à?”

“Vâng.” Ánh đèn màn hình hắt lên gương mặt Chu Kính Dã, chợt cậu quay đầu, giơ tay níu lấy tay áo Lâm Giác Hiểu, mi mắt dày rủ xuống

thành bóng mờ trên mặt.

Cậu nói: “Em lo lắm, anh xem kết quả với em được không.”

Đây đúng thật là một thời khắc quan trọng, Lâm Giác Hiểu đã quên tâm trạng của mình khi nhận được kết quả, nhưng vẫn nhớ mang máng rằng mình rất hồi hộp, dẫu sao đối với phần lớn mọi người mà nói thì đây là đợt thi có thể quyết định số phận, thi tệ với thi tốt cách nhau một trời một vực.

Lâm Giác Hiểu đáp: “Được.”

Anh đứng bên cạnh Chu Kính Dã, nhẹ nhàng xoa vai cậu, giọng điệu chậm rãi: “Đừng lo lắng, tin tưởng bản thân.”

Chu Kính Dã nói “vâng”, thật ra nhịp tim cậu không nhanh, chỉ khi Lâm Giác Hiểu xoa vai cậu thì nó mới nảy lên kịch liệt.

Đáp án các môn vừa ra Chu Kính Dã đã ước chừng được điểm của mình, điểm thi với điểm cậu tính trước không chênh nhau nhiều.

Không biết từ lúc nào cánh tay Lâm Giác Hiểu đã tì lên vai Chu Kính Dã, lòng bàn tay anh rịn mồ hôi.

Chu Kính Dã cũng hồi hộp theo anh, yết hầu cậu khẽ di chuyển.

Ninh Ba chỉ có một trường đại học hạng một, nếu cậu muốn vừa được ở bên Lâm Giác Hiểu lại vừa không khiến anh thất vọng, thì Đại học N là lựa chọn tốt nhất.

Trang web tra điểm trên máy tính load mãi không xong, nhưng điện thoại Chu Kính Dã để trên bàn đã vang lên âm thanh “tinh toong”.

Chu Kính Dã cúi đầu nhìn lướt qua, hơi thở đột ngột ngưng lại, trên màn hình là kết quả thi của cậu.

Cậu còn kịp chưa nhìn rõ đã bị Lâm Giác Hiểu ôm chặt lấy, trông anh còn phấn khích hơn cả cậu, vui vẻ nhảy tung tưng như một đứa trẻ: “Kính Dã! Em được 625 điểm!”

Tai Chu Kính Dã đỏ lựng, biểu cảm cậu không giống như đang kích động, chỉ nằm trong vòng tay Lâm Giác Hiểu nhỏ nhẹ xin anh khen mình: “Vậy anh khen em đi.”

Hết chương 47

Chương 48

Sau lưng Chu Kính Dã như có đuôi đang vẫy, Lâm Giác Hiểu chớp chớp mắt, phát hiện hoá ra do anh nhìn nhầm.

Anh vui mừng hơn cả Chu Kính Dã, đây là lần đầu tiên anh cười thoải mái như vậy kể từ khi cậu tỏ tình.

Anh cười lên vẫn rất ưa nhìn, đôi mắt lấp lánh rạng rỡ.

Lâm Giác Hiểu đã gạt chuyện khó xử giữa anh và Chu Kính Dã ra sau đầu, đưa tay vuốt tóc Chu Kính Dã, mỉm cười khen: “Kính Dã giỏi quá.”

Đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Chu Kính Dã, tay Lâm Giác Hiểu cứng đờ, ngập ngừng giữa không trung.

Sau cùng anh chống chế, xoa đầu Chu Kính Dã thêm lần nữa, quay đầu qua bên khác, biểu cảm gượng gạo: “Rất xuất sắc, một năm mà tăng được nhiều điểm đến thế.”

Anh suýt... quên rằng mình không thể tùy tiện xoa đầu Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã rất ghét người khác sờ vào đầu mình, nhưng lại rất thích những động chạm đến từ Lâm Giác Hiểu. Trông thấy tay Lâm Giác Hiểu như phải bỏng mà rút lại, độ cong mờ nhạt trên khoé miệng Chu Kính Dã phút chốc hạ xuống.

Cậu thi tốt như vậy nhưng lại chẳng hề phấn khích, ngược lại còn ầm ừ không vui mà đáp “ừm”.

Lâm Giác Hiểu sờ mũi, hỏi: “Thi được 625 điểm mà không vui hả?”

“Anh biết vì sao em không vui.” Giọng Chu Kính Dã vừa thấp vừa trầm, cậu nhìn Lâm Giác Hiểu, lặp lại lần nữa. “Anh biết mà.”

Lâm Giác Hiểu lùi lại vài bước, suýt chút nữa làm đổ đĩa hoa quả trên bàn.

Dĩ nhiên anh biết Chu Kính Dã không vui vì chuyện gì, Lâm Giác Hiểu cụp mắt, né tránh ánh mắt Chu Kính Dã theo bản năng.

Con người Chu Kính Dã đen quá, lấp lánh quá, tựa như giữa màn sương mờ dày nặng còn lẩn khuất một vệt sáng mập mờ.

Khi cậu chuyên chú nhìn một người, nơi đáy mắt sẽ chỉ còn lại mình người ấy.

Kỳ lạ thay, Lâm Giác Hiểu lại cảm thấy mình như bị nhốt trong mảnh trời của cậu, anh đứng ở đó, tầm nhìn ngày một hẹp lại, chỉ có thể nhìn thấy Chu Kính Dã.

“Lâm Giác Hiểu.”

Lúc này Chu Kính Dã lại không gọi anh là “anh” nữa, mỗi khi cậu gọi anh bằng cả họ tên, Lâm Giác Hiểu lại cảm thấy cậu như biến thành một người khác.

Chu Kính Dã dè dặt chạm vào ngón tay anh ở góc bàn, cậu không tiếp tục câu chuyện ban nãy: “Ngày mai là lễ trưởng thành của Dục Quân, anh có thể tham gia cùng em không?”

Nhà trường thường phát bằng tốt nghiệp vào hôm sau ngày công bố điểm thi, nhân tiện tổ chức một buổi lễ trưởng thành đơn giản cho học sinh lớp 12.

Hoạt động này tham gia hay không đều được, nhưng phần đông học

sinh đều tham gia, dẫu sao đây cũng là ngày có ý nghĩa trọng đại.

Nhưng dựa theo tính cách của Chu Kính Dã, cậu giống phe sẽ không tham gia hơn.

Lâm Giác Hiểu đã bình tĩnh, ngón tay anh để ở góc bàn co lại, rụt ra sau lưng.

Ngày trước anh cũng là học sinh trường Dục Quân nên hiển nhiên cũng đã tham gia lễ trưởng thành, gần như tất cả học sinh và phụ huynh đều có mặt tham dự. Trình tự buổi lễ rất đơn giản, cũng là tuyên thệ, nghe đại diện học sinh phát biểu rồi nghe phụ huynh phát biểu, nhưng có một chuyện không giống bình thường, cũng là chuyện mang tính quan trọng nhất.

Bố mẹ sẽ đội mũ tốt nghiệp cho con cái, gần giống với quán lễ (lễ đội mũ) thời xưa.

Lâm Giác Hiểu mất tập trung mà nghĩ, người nhà của Chu Kính Dã không ở đây, nếu cậu tham gia lễ trưởng thành thì ngoài anh ra sẽ chẳng còn ai có thể giúp cậu đội mũ.

Sân vận động ngày hè nóng bức, giữa biển người đông đúc, Chu Kính Dã sẽ đứng một mình một góc chống chọi lại ánh nhìn kỳ dị của mọi người, tự đội mũ cho mình.

Hoặc cũng có thể, Chu Kính Dã sẽ không tham gia, lấy bằng tốt nghiệp xong thì về ngay, đón tuổi mười tám một cách bình lặng chẳng hề có thăng trầm.

Bỗng nhiên Lâm Giác Hiểu thấy cổ họng mình chua xót, ánh mắt anh nhìn Chu Kính Dã không kiềm được lại mềm xuống.

Anh nghĩ rồi nghĩ, cuối cùng cúi đầu đáp: “Anh đi.”

Chu Kính Dã thi tốt như vậy, coi như thưởng cho em ấy.

Dẫu sao cũng không thể để mặc em ấy trong một ngày như thế, khiến em ấy chỉ có thể nghe tiếng vỗ tay của những người khác.

Lâm Giác Hiểu phải gọi cho Giang Miếu Miếu đổi ca làm thì di dịch được chút thời gian tới tham dự lễ trưởng thành của Chu Kính Dã, nhưng việc này anh không nói cho cậu biết.

Thậm chí anh còn dậy từ sớm, chọn xem mình nên mặc bộ quần áo nào, trời nắng chang chang như vậy hẳn không thể đóng nguyên bộ vest.

Lâm Giác Hiểu do dự chốc lát, vẫn chọn mặc áo sơ mi và quần tây, rồi lại thấy mình mặc vậy quá giống đi bán bảo hiểm, cuối cùng quyết định đổi quần tây thành quần bò rộng rãi.

Mãi mới chọn xong quần áo, Lâm Giác Hiểu tiếp tục đi vào phòng tắm. Anh sờ phần cằm nhẵn nhụi của mình. Hôm qua anh mới gội đầu, nhưng tư thế ngủ của anh xấu từ trước đến giờ, đỉnh đầu có mấy lọn tóc hơi vểnh lên.

Lâm Giác Hiểu lại gần gương, lấy ngón tay ấn ấn mái tóc, nhưng phần tóc ấy như lò xo còn nguyên tính đàn hồi, dí xuống chẳng bao lâu lại thấy nó cong lên.

Lâm Giác Hiểu lẩm bẩm một mình: “Cứng đầu quá ta?”

Anh ngăn người soi gương, càng nhìn càng thấy lọn tóc ấy tức mắt. Anh bới cả túm lên, cuối cùng cũng tìm thấy lọ keo xịt tóc mua từ hồi tốt nghiệp.

Anh chưa dùng keo xịt tóc bao giờ, chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng một hồi xong, anh giơ tay định lắc lọ keo.

“Cạch...”

Chu Kính Dã mặc đồ ngủ đột ngột bước vào, trông cậu như vừa ngủ dậy, mí mắt lim dim, mái tóc hơi bù xù.

Nhìn thấy Lâm Giác Hiểu, cậu ngẩn ra, cơn buồn ngủ phút chốc bay biến.

Trước tiên cậu nhìn tới áo sơ mi trắng Lâm Giác Hiểu đang mặc, giống hệt với áo anh mặc trong giấc mơ. Chu Kính Dã cố gắng kiềm nén nhịp tim, gắng sức không cho sắc ửng đỏ lan rộng ra tai.

Cậu vừa mất tự nhiên vừa khó nhọc quay đi thì nhìn thấy lọ keo trên tay Lâm Giác Hiểu, Chu Kính Dã hỏi: “Anh muốn dùng keo à?”

Chu Kính Dã gần như chưa từng thấy Lâm Giác Hiểu vuốt tóc bao giờ, tóc anh luôn mềm mượt gọn gàng, đen nhánh sạch sẽ, rất hợp với anh.

Cậu tiến lên vài bước, rất tự nhiên nhận lấy lọ keo trong tay anh, hỏi tiếp: “Có cần em giúp anh không?”

“Ừ... ừ.”

Ngữ điệu Lâm Giác Hiểu thay đổi trong hai âm tiết, ban đầu anh định từ chối, nhưng âm cuối lại đổi thành tiếng đồng ý rất nhẹ.

Lọ keo vẫn còn đầy, Chu Kính Dã thành thực lắc vài lần, cụp mắt hỏi: “Anh muốn tạo kiểu hay chỉ muốn làm phần tóc vểnh lên cụp xuống?”

Vừa nói, Chu Kính Dã vừa lấy tay chạm vào lọn tóc nọ.

Lưng Lâm Giác Hiểu phút chốc căng cứng, giọng nói anh hơi thiếu tự nhiên: “Làm chỗ tóc đó cụp xuống là được.”

Chu Kính Dã đáp “vâng”, ánh mắt còn chăm chú hơn cả thợ cắt tóc, cứ như đang nghiêm túc làm một thí nghiệm vật lý.

Cậu xịt một ít keo lên tóc Lâm Giác Hiểu, lấy tay tỉ mẩn chỉnh sửa.

Lâm Giác Hiểu vừa ngẩng đầu nhìn gương, đã vội vàng tránh đi.

Khung cảnh trong gương quá ám muội, dáng người Chu Kính Dã đã nảy nở từ lâu, gương mặt đã không còn nét trẻ con, nhìn liếc qua không quá giống mười tám tuổi.

Hai người đứng trước gương, Chu Kính Dã đang mặc bộ quần áo ngủ thoải mái, lấy tay chỉnh tóc cho anh.

Không chỉ là ám muội, miêu tả một cách chính xác thì khung cảnh ấy thân mật đến vô cùng.

Lâm Giác Hiểu hắng giọng, đổi đề tài: “Ngày trước em từng dùng keo xịt tóc à, anh thấy em rất thành thạo.”

Chu Kính Dã im lặng một cách dị thường: “Ngày trước em thích dùng.”

Thời trẻ trâu của cậu không chỉ được thể hiện ra ở những trận đấu đả ngu ngốc, mà còn ở việc cậu thích vuốt ngược hết tóc ra sau, quàng mấy sợi xích lên người.

Cũng may gương mặt cậu ưa nhìn nên mới không đến nỗi quá ngược đời.

Chu Kính Dã cố gắng gạt bỏ những ký ức không mấy tốt đẹp đó đi, nhân cơ hội vuốt tóc Lâm Giác Hiểu, chợt cậu hỏi: “Sao anh lại nghĩ tới việc dùng keo thế, vì tham gia lễ trưởng thành của em à?”

Thật ra cậu muốn hỏi, có phải trong tim anh em cũng có một vị trí nhỏ nhỏ, vậy nên anh mới coi trọng lễ trưởng thành của em như vậy.

Nhưng nếu cậu hỏi như thế, Lâm Giác Hiểu chắc chắn sẽ không trả lời.

“Không phải,” Lâm Giác Hiểu tránh khỏi ánh mắt của Chu Kính Dã, anh cắn răng đáp, “anh thấy nhúm tóc ấy không thuận mắt thôi.”

Anh như tự lừa mình dối người lặp lại lần nữa: “Ừ, rất không thuận mắt.”

*

Trường học không chỉ có những học sinh lớp 12 về trường mà còn có cả những em lớp 10 lớp 11 đang cay đắng vì chưa thi xong học kỳ, từng cái đầu thò ra ngưỡng mộ các anh chị đã được “giải thoát” sớm.

Lâm Giác Hiểu đi lấy bằng tốt nghiệp với Chu Kính Dã.

Tối qua thầy cô đã biết điểm số, cô Trần cũng rất vui, cười khen Chu Kính Dã mấy câu.

Chu Kính Dã vừa rời văn phòng đã được Lý Hoan nghênh đón bằng một cú tát: “Đù! Chu Kính Dã cậu khủng thế!”

“Cũng tạm.” Chu Kính Dã hiếm khi bị ăn đánh mà không nổi giận, cậu thoáng mỉm cười với Lý Hoan, hỏi, “Cậu nhiều điểm?”

“Thường thôi thường thôi.” Lý Hoan khiêm tốn đáp, “Cao hơn cậu mười điểm bọ.”

Giờ Lý Hoan mới phản ứng lại, cậu kinh ngạc: “Đậu xanh Chu Kính Dã cậu vừa mới cười à? Cái này còn lạ lùng hơn cả chuyện cậu thi được 625 điểm!”

“Tôi có một đứa bạn rất giống cậu,” Chu Kính Dã không biểu cảm lùi lại vài bước, “hai cậu ngồi cùng một chỗ chắc sẽ rôm rả lắm.”

Lý Hoan cũng không quan tâm mình giống ai, cười tươi roi rói chào

hỏi Lâm Giác Hiểu: “Chào anh Giác Hiểu nhá!”

Cậu kéo tay Chu Kính Dã, bảo: “Cậu chưa vào nhóm lớp đúng không? Hôm qua trong nhóm có nhiều người khen cậu đỉnh lắm đấy!”

Lý Hoan lấy mã QR trong điện thoại ra, giục Chu Kính Dã quét: “Nhanh nào nhanh nào, vào nhóm vào nhóm!”

Chu Kính Dã thoáng do dự, chợt nghe thấy giọng Lâm Giác Hiểu: “Kính Dã.”

Chỉ với hai chữ giản đơn, Chu Kính Dã đã có thể nghe hiểu hàm ý anh không nói hết – “Kính Dã, vào nhóm đi, kết bạn nhiều hơn.”

Thậm chí cậu còn có thể tưởng tượng ra giọng của anh khi nói câu ấy trong đầu, có lẽ sẽ rất dịu dàng hiền hậu, tựa như một cơn gió.

Cuối cùng Chu Kính Dã vẫn vào nhóm lớp, bọn họ theo chân bố mẹ Lý Hoan ra sân vận động. Sân vận động không có gì che chắn, mặt trời chiếu thẳng xuống, có thể nói là nắng gắt vô cùng.

Bài phát biểu dài khùng khiếp, Lâm Giác Hiểu đã nghe từ nhiều năm về trước, không ngờ hiện tại lại có cơ hội nghe một lần nữa.

Chu Kính Dã hỏi anh: “Anh nóng không?”

“Cũng tạm.”

Lâm Giác Hiểu nói vậy, nhưng Chu Kính Dã vẫn chắn ánh nắng cho anh.

May mà lãnh đạo trường đứng trên bục cũng biết hôm nay trời nóng, bài phát biểu ngắn hơn so với bình thường rất nhiều, rất nhanh đã tới phân đoạn đội mũ tốt nghiệp.

Lâm Giác Hiểu cúi đầu nhìn chiếc mũ mình nắm chặt trong tay.

Mũ rất nhẹ, nhưng ở trên tay lại như có sức nặng vô hình, bởi trường thành cũng đồng nghĩa với việc phải có trách nhiệm.

Anh khẽ nói: “Kính Dã, cúi đầu nào.”

Chu Kính Dã đang quay mặt về phía mặt trời, đôi mắt được ánh nắng chiếu ra một vòng sáng. Cậu cúi đầu, tìm ra một độ cao thích hợp để Lâm Giác Hiểu đội mũ giúp cậu.

Chiếc mũ nhẹ nhàng đội trên đầu cậu, Chu Kính Dã có thể cảm nhận được trọng lượng của mũ đang ép trên tóc.

Cậu tự nhủ, như vậy có thể coi Lâm Giác Hiểu đã ở bên cậu suốt quá trình trưởng thành không?

Hiệu trưởng vẫn đang phát biểu hăng say trên bục: “Các em, tuổi mười tám là năm quan trọng nhất trong cuộc đời của chúng ta! Bởi vì đó chính là năm chúng ta bước qua ngưỡng cửa của sự trưởng thành!”

Giữa những âm thanh ồn ào xung quanh, Chu Kính Dã khẽ gọi: “Lâm Giác Hiểu.”

Mười tám tuổi không phải là năm quan trọng nhất của cậu, mười bảy tuổi mới đúng.

Không phải vì cậu đã lớn, mà chỉ vì cậu đã gặp được anh. Quỹ đạo cuộc sống cậu kể từ đó đã rẽ ngang, không ngừng hướng về Lâm Giác Hiểu.

Mười bảy năm trước đó cuộc sống của cậu không hề ảm đạm, nhưng từ ngày cậu gặp được anh, mọi thứ bỗng như càng thêm bừng sáng.

Bởi trong tim cậu đã có thêm một ánh đèn đưa lối.

Hết chương 48

Chương 49

Buổi trưa ăn cơm xong Lâm Giác Hiểu đi làm ngay, Chu Kính Dã ngồi một mình trước máy tính điền nguyện vọng, hai quyển hướng dẫn điền nguyện vọng dày cộp do nhà trường phát cho toàn khoá đang để mở trên bàn.

Chu Kính Dã tiện tay lật một quyển, thành thực giờ tới trang của đại học N, cậu cúi đầu nhìn mã số trường, sau đó không hề do dự đánh dòng mã số ấy vào vị trí nguyện vọng một, cột chuyên ngành phía sau điền Kiến trúc học.

Điểm số của cậu chắc có thể đảm bảo vào được đại học N, nhưng Chu Kính Dã do dự chốc lát, vẫn cầm quyển sách cậu coi như đồ trang trí kia lên.

Mục tiêu của cậu rõ ràng, trước hết nhớ tên các trường đại học ở Ninh Ba, sau đó sắp xếp theo thứ tự điểm từ trên xuống dưới, điền vào bảng nguyện vọng.

Cậu không có gánh nặng tâm lý, bình thản nhấn nút xác nhận.

Phần mềm WeChat trên máy tính kêu inh ỏi như lên cơn co giật, Chu Kính Dã dứt khoát tắt tiếng loa, sau đó mới mở danh sách tin nhắn ra xem.

Không cần đoán Chu Kính Dã cũng biết cái người phiền phức kia là ai.

Vương Lỗi: *Trời ụ! Anh học hành nghiêm túc thật đấy à?*

Vương Lỗi: *Đỉnh thật đấy! Anh!*

Vương Lỗi: *Anh là người đầu tiên em thấy tăng được nhiều điểm như thế!*

Vương Lỗi: *Anh Đã Tử thi trường nào đấy?*

Vương Lỗi: *Anh thích cái anh gì gì, từng đấy điểm chắc thi vào đại học N nhẻ?*

Vương Lỗi: *Em không thi được vào đại học N, nhưng em cũng đến Ninh Ba với anh nhá!!*

Sở trường của Vương Lỗi là độc thoại, Chu Kính Dã không trả lời cậu cũng có thể gửi một núi tin nhắn.

Do tâm trạng tốt, Chu Kính Dã nở nụ cười ngắn ngủi, trả lời tin nhắn của Vương Lỗi.

Z: *Được.*

Z: *Tôi mời cậu một bữa.*

Vương Lỗi giờ làm biếng gửi tin, gọi thẳng cho Chu Kính Dã qua WeChat. Giọng cậu oang oang đầy khí lực, vui mừng phấn khởi: “Chúc mừng chúc mừng! Hôm qua em kể với mẹ là anh thi được bao nhiêu điểm, mẹ em bất ngờ tới nỗi không ngậm được miệng luôn!”

“Mẹ em bảo khi nào anh rảnh anh đến nhà em ăn cơm.” Vương Lỗi thở dài, “Em cũng coi như phát huy hơn mức bình thường, nhưng nghe điểm của anh xong mẹ chẳng khen em nữa.”

Giọng cậu nghe có vẻ như đang trách móc, nhưng thực tế Vương Lỗi cũng rất mừng cho Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã: “Cậu nói với cô là khi nào có thời gian tôi sẽ về.”

“Được nhá! Mẹ em thích anh lắm ấy.” Vương Lỗi xót xa, nói, “Anh mới là con cả của bà ấy.”

“Thôi xin.” Chu Kính Dã lạnh nhạt đáp, “Cậu làm con trai ngoan của tôi thì tôi nhận.”

Vương Lỗi gào lên: “Cút!”

Kiểu nói chuyện này của Chu Kính Dã rất khiến người ta muốn chọc tức cậu, Vương Lỗi cố tình hỏi: “Sao nào, theo đuổi được người ta chưa?”

Ngón tay Chu Kính Dã đặt trên lưng điện thoại gõ nhẹ, cậu lạnh nhạt đáp: “Cúp đây.”

Lần nào cậu nói cúp cũng sẽ cúp thật, nửa câu cũng không nói thêm, ngón tay nhấn trên màn hình, thời gian cuộc gọi chưa đến một phút đã bị Chu Kính Dã ngắt đứt.

Cậu đặt điện thoại xuống, vừa nhìn lên đã thấy chiếc mũ tốt nghiệp cậu để trên bàn. Nó có màu đỏ rất bắt mắt, khiến cho hiện tại Chu Kính Dã có đang làm bất cứ chuyện gì, ánh mắt cũng sẽ không tự chủ được mà bay sang bên này, sau đó ngòì cười ngớ ngẩn một lúc.

Hôm nay tâm trạng cậu cực kỳ đẹp, đẹp hơn cả bầu trời trong xanh không gợn mây ngoài cửa sổ.

Chu Kính Dã thấy hơi khát, cậu định ra ngoài rót một cốc nước rồi tiếp tục.

Bước chân cậu ngừng lại khi đi ngang qua bát thức ăn cho chó. Hai bát một xanh một đỏ, bát màu đỏ đã sạch bong thức ăn, nhưng bát màu xanh vẫn đầy ăm ắp.

Mí mắt Chu Kính Dã giật nhẹ, các nhóc lông xù do Lâm Giác Hiểu

dạy đều rất nghe lời, hai con chó chỉ ăn thức ăn trong bát của mình.

Điều này có nghĩa là hôm nay Bình Bình không ăn gì.

Chu Kính Dã tìm khắp phòng khách, cuối cùng cũng tìm thấy Bình Bình ở trong góc giữa sofa và tường. Nó nằm im cuộn tròn bên chân tường.

Golden khi già lông trên mặt sẽ ngả sang màu trắng, lần đầu tiên Chu Kính Dã nhìn thấy Bình Bình đã biết, con Golden này đã lớn tuổi rồi.

Bình Bình nghe thấy tiếng chân cũng chỉ một mỗi giơng mắt lên liếc cậu một lần, nhưng con người của nó vẫn giống như ngày trước, sáng trong không hề vẩn đục.

Vậy mà Chu Kính Dã lại cảm thấy nó như một người già đã tới thời khắc xế tà.

Nghe nói loài chó có thể cảm nhận được khoảng thời gian trước khi chết vì già, chúng nó thấy được lưỡi hái của tử thần đang ngày một cận kề.

Chu Kính Dã hít sâu vài hơi, chạy vào phòng gọi cho Lâm Giác Hiểu.

Giọng nói cậu run run vì sốt ruột: “Hôm nay Bình Bình không ăn gì cả!”

Lâm Giác Hiểu như yên lặng ở đầu bên kia vài giây, cuối cùng chỉ khẽ đáp: “Anh biết rồi.”

Giọng anh còn run hơn Chu Kính Dã, tựa như một cán cân đang không ngừng run rẩy. Hai người không ai nói chuyện, tựa như có một sợi dây thừng đang kéo căng giữa hai người.

Ai mở lời trước, sợi dây mỏng manh ấy sẽ đứt phụt.

Lúc này giọng của Lâm Giác Hiểu đã bình tĩnh hơn nhiều so với Chu Kính Dã tưởng tượng, anh lặp lại một lần nữa, như tự nhủ với bản thân: “Anh biết rồi.”

Anh nói câu ấy xong, điện thoại chỉ còn lại âm thanh máy bận, nghe như vọng âm của tiếng ai tuyệt vọng đập đầu vào tường.

Chu Kính Dã thần thờ nghe tiếng máy bận một hồi rồi mới để điện thoại xuống bàn uống nước. Cậu kê dịch bàn ra để tiện cho việc len vào trong.

Cậu ngồi xồm xuống, không biết Bình Bình đã nhắm mắt lại từ lúc nào, ngực nó phập phồng, hít thở một cách nặng nhọc.

Chu Kính Dã biết nó vẫn chưa ngủ hẳn, cẩn thận từng tí một đưa tay vuốt lông nó. Lâm Giác Hiểu nuôi nó mát tay, da lông bóng mềm mượt mà.

Cậu khẽ gọi: “Bình Bình.”

Bình Bình không để ý cậu. Nó không còn sức lực để mở mắt, chỉ có thể nhắm mắt lại thả lỏng.

Chu Kính Dã cũng không dám chạm vào Bình Bình nữa, cậu sợ ảnh hưởng tới nó nghỉ ngơi, nhưng cậu vẫn ngồi ở góc tường với nó.

“Lâm Giác Hiểu sắp về đến nơi rồi.”

Nghe hiểu được tên gọi quen thuộc, Bình Bình khẽ vẩy tai, gắng gượng mở mắt ra, nhưng rồi lại thất vọng nhắm lại.

“Anh ấy biết đấy.” Chu Kính Dã nói nhỏ, “Có lẽ anh ấy đã biết.”

Mấy hôm nay Lâm Giác Hiểu khi không bận việc gì sẽ thường ở bên Bình Bình. Khi thì xem ti-vi cùng nó, khi thì ngồi ở phía xa xa ngắm nó. Anh còn dẫn nó vào phòng, ngủ chung với nó mấy tối.

“Tít tít tít...”

Ngón tay Lâm Giác Hiểu toát mồ hôi, mãi không mở được cửa bằng vân tay, chuyển sang nhập mật mã thì màn hình cảm ứng lại quá nhạy, ngón tay anh lại quá run, không tài nào nhập được chính xác.

“Cạch.” Chu Kính Dã giúp anh mở cửa từ bên trong, thuận tay dìu anh vào nhà.

Ngực Lâm Giác Hiểu toàn mồ hôi, anh bấu chặt lấy cánh tay Chu Kính Dã, ngón tay găm sâu vào da thịt cậu: “Bình Bình đâu?”

“Ở góc tường.” Chu Kính Dã như không cảm nhận được cơn đau, cậu sợ Lâm Giác Hiểu vấp ngã, lực ở cánh tay càng lớn, “Có lẽ tạm thời nó không sao.”

Đầu óc Lâm Giác Hiểu giờ chỉ toàn tiếng ong ong, anh lao đảo chạy tới góc tường.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bình Bình, nhịp tim dồn dập của anh mới hoà hoãn lại, tựa như đang ở địa ngục một bước lên thiên đường.

Vì quá yêu thương nên cả nghĩ, anh biết Bình Bình tạm thời sẽ không có chuyện gì rồi nhưng vẫn không kiềm được mà suy nghĩ nhiều.

Anh len vào vị trí Chu Kính Dã vừa ngồi, xót xa đưa tay vuốt lông Bình Bình, anh khẽ gọi nó: “Bình Bình.”

Chóp mũi Bình Bình giật giật, nó ngửi thấy mùi hương thân thuộc, cố gắng mở mắt ra.

“Không cần mở mắt.” Lâm Giác Hiểu lấy tay che mắt nó lại, “Nếu mày thấy mệt rồi thì cứ nghỉ ngơi cho tốt.”

Bình Bình không nghe, cố chấp giương mắt nhìn anh.

Đôi mắt của loài chó chân thành nhất, cả đời tụi nó chỉ yêu một người, một lòng một dạ hướng ánh nhìn về người ấy.

Lâm Giác Hiểu bị nó nhìn mà không nói nên lời, nỗi đau trong tim anh như vừa nứt toác.

Bình Bình ở bên anh đã rất nhiều năm, với anh không thể chỉ dùng hai chữ “thú cưng” để hình dung về nó. Nó là bạn, đúng hơn là người nhà.

Nó lớn lên cùng anh.

Thật ra Bình Bình đã rất may mắn. Chó có thể hình lớn dễ mắc những khối u hơn là chó có thể hình nhỏ, mà Golden lại là loài dễ nổi u nhất.

Bình Bình không như vậy, nó không phải cảm nhận những cơn đau từ bệnh tật. Hiện tại nó chỉ khoẻ mạnh và già đi, như một ông lão loài người sống tới trăm tuổi.

Nhưng Lâm Giác Hiểu vẫn không cam tâm, anh che mặt mình lại, cảm nhận được khoé mắt đang ngày càng nóng rực.

Anh đã đoán được trước từ lâu, thậm chí anh còn chứng kiến rất nhiều chó mèo chết ở bệnh viện, chứng kiến vô số lần những “đứa con” nhà người khác dần ngừng hô hấp.

Nhưng những lúc ấy anh chỉ là một vị bác sĩ thú y chẳng thể làm gì hơn, còn ngay lúc này, là cực độ không cam lòng và nỗi đau thấu tới cuối đất cùng trời.

Dựa vào đâu cơ chứ?

Dựa vào đâu mà tuổi thọ của loài chó lại ngắn ngủi như vậy, sinh

mệnh của chúng so với loài người chẳng khác nào hoa phù dung sớm nở tối tàn.

Rất lâu về trước Lâm Giác Hiểu từng nghe một đáp án – bởi loài chó ngay từ khoảnh khắc vừa sinh ra đã biết yêu người, mà loài người thì lại cần đến rất nhiều năm.

“Lâm Giác Hiểu.”

Giọng Chu Kính Dã đột ngột vang lên, cậu chạm nhẹ lên khoé mắt Lâm Giác Hiểu.

Ngón tay cậu rất lạnh, hoặc vì nhiệt độ cơ thể anh quá cao.

Chu Kính Dã nói: “Anh đừng khóc.”

Lâm Giác Hiểu chớp mắt, giọt nước mắt tràn khỏi khoé mi lăn xuống. Đuôi mắt anh ửng đỏ, anh khóc trong yên lặng, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

“Anh đừng khóc mà.”

Chu Kính Dã luống cuống tay chân lau nước mắt cho anh, nhưng nước mắt anh vẫn không ngừng rơi xuống.

Bỗng nhiên Lâm Giác Hiểu ngừng khóc.

Bởi vì Bình Bình vừa liếm nhẹ lên lòng bàn tay anh, đầu lưỡi nóng ẩm lướt qua lòng bàn tay, đây là động tác ngày trước Bình Bình vẫn thường an ủi anh.

Anh cúi đầu, đối diện với ánh mắt của Bình Bình.

Không biết từ khi nào Bình Bình đã ngồi dậy, gối đầu nó lên đùi anh như thường ngày.

Nó mới ngoan làm sao.

Lâm Giác Hiểu vuốt nhẹ tai nó, bỗng anh nói: “Em có biết hiện giờ Bình Bình đang nghĩ gì không?”

Chu Kính Dã ngẩn ra hồi lâu mới nhận ra Lâm Giác Hiểu đang nói chuyện với mình, ngón tay cậu vẫn còn hơi ẩm vì ban nãy lau nước mắt cho anh.

Cậu khẽ đáp: “Nó nghĩ gì vậy?”

Cổ họng Bình Bình phát ra tiếng “gừ gừ”, Lâm Giác Hiểu nhẹ nhàng nói: “Nó đang nói ‘anh đừng buồn, đừng đau lòng, cũng đừng khóc nữa’.”

Lâm Giác Hiểu áp trán mình lên đầu Bình Bình, tiếng anh khàn đặc giọng mũi: “Nó bảo, em sắp chết rồi, anh có thể ở bên em không, ở bên em thêm vài ngày nữa là được.”

“Chắc chắn rồi.” Lâm Giác Hiểu như tự hỏi tự trả lời, nói ra đáp án của mình.

“Tao sẽ ở bên mày mà.”

Hết chương 49

Chương 50

Tình trạng của Bình Bình càng ngày càng tệ, trước lúc ra đi sức ăn của chó bị giảm sút rất nhiều. Nó không ăn được gì cả, nhưng lần nào cũng sẽ há miệng ra Chew Chew nhai dưới ánh nhìn chăm chú của Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu không rời xa nó, nó cũng không rời xa Lâm Giác Hiểu.

Anh nói muốn ở cùng Bình Bình nên xin nghỉ làm ở nhà, trong phòng có thêm một người mà bầu không khí còn ngọt ngào hơn thường ngày.

Lâm Giác Hiểu không nói chuyện, anh luôn nhắm hờ mắt và cúi đầu. Ánh đèn ấm áp chiếu lên gò má trắng trẻo của anh, để lộ vài phần yếu ớt.

Anh nhờ Chu Kính Dã chụp rất nhiều ảnh.

Mỗi lần chụp anh đều sẽ ôm lấy cổ Bình Bình, rất thân mật dựa vào nó.

Mắt anh hơi sưng, nhưng vẫn sẽ mỉm cười, ngồi bên Bình Bình giờ tay chữ V.

Nhưng chuyện khiến Lâm Giác Hiểu lo lắng nhất vẫn xảy ra – hồi quang phản chiếu.

Mấy ngày này anh ngủ không sâu, hôm nào cũng ngủ chung với Bình Bình, hồi Bình Bình còn nhỏ anh vẫn thường ngủ cùng nó. Lâm Giác

Hiếu thường hay tỉnh lại giữa đêm, sau đó chạm nhẹ lên độ ấm bên cạnh, cho đến khi cảm nhận được nhiệt độ ấm áp anh mới an lòng.

Trạng thái tinh thần của anh cũng theo đó mà tệ dần, Chu Kính Dã lại càng lo cho anh hơn.

Khoảnh khắc Bình Bình bắt đầu có tinh thần ăn uống trở lại, lòng Lâm Giác Hiếu đã lạnh đi phân nửa, anh biết, hành trình ở nhân gian của Bình Bình đã sắp tới hồi kết thúc.

Lâm Giác Hiếu nhéo nhéo chân nó, dẫn theo cả nó và Chu Kính Dã xuống nhà. Vành đen dưới mắt Lâm Giác Hiếu rất đậm, miễn cưỡng nở nụ cười với Chu Kính Dã: “Em ôm nó ngồi trên ghế phó lái giúp anh, anh đưa nó về nhà.”

Chu Kính Dã nhận lời, cậu ôm Bình Bình ngồi trên ghế phó lái, con Golden rất ngoan, ngồi trong lòng cậu không quậy phá.

Chu Kính Dã mở điều hoà ở nhiệt độ cao cho Bình Bình. Bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ về đầu Bình Bình, Chu Kính Dã không biết cách an ủi người khác, chỉ có thể yên lặng ở cạnh anh.

Trương Huệ Anh và Lâm Quốc Nguyên đang đợi bọn họ ở dưới nhà, gương mặt hai người thấm đẫm nỗi buồn. Nhác thấy bóng dáng chiếc xe quen thuộc, Trương Huệ Anh vừa lau nước mắt vừa chạy bước nhỏ tới, cô xoa đầu Bình Bình, dỗ dành: “Bình Bình của chúng ta phải về nhà rồi.”

Cô dắt Bình Bình, khoác tay Lâm Quốc Nguyên cẩn thận bước từng bước lên nhà.

Trở về nơi mình gắn bó hơn mười năm, Bình Bình đứng bật dậy, vẫy đuôi chạy khắp từng góc ngách trong phòng.

Nó moi được quả bóng đã cũ từ dưới gầm ghế ra, ngoạm lấy nhả lên tay Lâm Giác Hiếu.

“Hình như quả bóng này mua lâu rồi.” Sống mũi Trương Huệ Anh cay cay, cô nói với Chu Kính Dã, “Ngày Giác Hiểu còn nhỏ, bố nó ôm Bình Bình từ nhà bạn về, đã bao năm rồi nhỉ.”

Cô nức nở: “Không nhớ rõ nữa.”

Lâm Giác Hiểu ở nhà với Bình Bình một ngày, cuối cùng trước khi đi, anh nói: “Anh muốn đưa nó đến bệnh viện thú y.”

Chu Kính Dã ngăn ra.

Lâm Giác Hiểu cụp mắt, khẽ giải thích: “Nếu nó quá đau đớn, anh sẽ tiêm cho nó một liều an tử.”

Vì vậy anh không mong Bình Bình sẽ đau đớn, có lẽ anh sẽ không thể tự tay làm chuyện này, lại càng không thể giương mắt nhìn người khác tiêm liều an tử vào mạch máu cho Bình Bình.

Nhưng nếu như thật sự có thời khắc ấy, anh chắc chắn sẽ ở bên Bình Bình. Bởi nó sẽ rất tuyệt vọng, những chú chó cần chủ mình ở bên mới có thể yên lòng.

May mắn là Bình Bình ra đi không đau khổ.

Nó nằm trên sofa êm ái nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng, hít thở chậm dần, tựa như đã chìm vào giấc ngủ.

Lâm Giác Hiểu ngồi quỳ bên người nó rất lâu, sau đó mới lấy tay chạm nhẹ lên thi thể đã hơi cứng của Bình Bình.

Anh đỡ đỡ ngồi nguyên vị trí, Giang Miểu Miểu tới khuyên anh mấy câu cũng không có tác dụng.

Chu Kính Dã không đành lòng nhìn anh như thế, cậu thở dài, ôm lấy anh từ phía sau, dìu anh đứng dậy.

Lúc này cậu không thể nói đừng buồn nữa, cũng không thể nói anh đừng khóc.

Cậu chỉ có thể ôm chặt anh hơn, ngày thường Lâm Giác Hiểu hẳn sẽ không cho cậu ôm, nhưng lúc này có lẽ anh cần một nơi tựa.

Cậu hỏi bên tai Lâm Giác Hiểu: “Anh có muốn khóc không, nếu anh muốn khóc, có thể khóc ở chỗ em “

Lâm Giác Hiểu phản ứng chậm chạp, anh lắc đầu: “Anh sẽ không khóc.”

Anh nghĩ, có lẽ Bình Bình sẽ không muốn thấy anh khóc đâu.

Giọng Chu Kính Dã nhẹ hơn: “Vậy giờ em đi gọi điện với nhà tang lễ cho thú cưng nhé, được không?”

Tiếng Lâm Giác Hiểu khàn khàn, nhưng vẫn gật đầu: “... Được.”

Bình Bình là một chú chó hiểu chuyện, trước giờ nó không gây rắc rối cho người, kể cả khi đi cũng sẽ đi vào buổi trưa.

Chu Kính Dã tách khỏi Lâm Giác Hiểu, gọi điện cho nhà tang lễ.

Nhà tang lễ làm việc rất nhanh, không bao lâu đã thấy một chiếc ô tô nhỏ tới, Lâm Giác Hiểu và Chu Kính Dã lên xe.

Nhà tang lễ của thú cưng nằm ở vị trí nhỏ hẹp hẻo lánh, Lâm Giác Hiểu bế Bình Bình, tận tay đưa nó cho người nhập liệm.

Người nhập liệm chải lông cho Bình Bình, lấy mực dấu bôi lên chân nó, để lại trên giấy một dấu chân.

Người nhập liệm hỏi: “Có muốn làm lễ cáo biệt di thể không?”

Lâm Giác Hiểu chờ dần lắc đầu: “Không cần.”

Anh nhìn Bình Bình nằm đó.

Dường như nó chỉ đang ngủ say, cứ như chỉ một giây sau sẽ lại ngồi dậy, nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt lanh lợi, hoặc sẽ dùng chóp mũi ướm nhẹ dụi vào anh.

Thế nhưng lò thiêu phía sau đã nổi lửa, ngọn lửa hừng hực như châm vào mắt anh nhức nhối.

Trước mắt anh chợt bị bóng tối che khuất, ấy là tay của Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã im lặng ngồi cạnh anh, dùng lòng bàn tay lạnh buốt cắt đứt đường nhìn tự ngược đãi bản thân của Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu một lần nữa gặp lại Bình Bình là khi nó đã trở thành một hũ tro cốt.

Anh nâng cái hộp bằng hai tay cẩn thận bước ra ngoài, nhưng lại không nhìn rõ đường phía trước, suýt nữa thì ngã nhào, Chu Kính Dã chỉ đành đi đằng sau trông chừng anh.

Cậu chưa từng nuôi thú cưng, nhưng cũng có thể cảm nhận được cảm giác của Lâm Giác Hiểu hiện tại, có lẽ là nỗi đau thấu trời đất.

Lâm Giác Hiểu thất thần từ chiều tới tối, ngày hôm sau trông anh không khác thường ngày là bao, anh như đã chấp nhận hiện thực rằng Bình Bình đã ra đi.

Nhưng Lâm Giác Hiểu vẫn không chịu ăn cơm, chỉ gắp mấy miếng rồi ngừng. Anh bỏ ăn, Chu Kính Dã cũng theo đó không ăn.

Liên tục mấy ngày như vậy, một tối nọ Lâm Giác Hiểu tan làm, Chu Kính Dã chặn ở cửa nhà ôm chặt lấy anh.

“Lâm Giác Hiểu”. Chu Kính Dã khẽ gọi, cậu lấy tay ôm đầu Lâm Giác Hiểu, ấn anh vào lòng mình, “Anh từng nói đừng đứng nguyên tại chỗ.”

Cậu nói: “Đây là điều ngày trước anh dạy em, tại sao chính anh lại không làm được?”

“Bình Bình có anh là chủ, mà không, là người thân, nó đã rất may mắn rồi.” Chu Kính Dã nói, “Nó là con Golden bé nhỏ hạnh phúc nhất mà em từng thấy.”

“Anh cũng nói Bình Bình mong anh đừng khóc đừng buồn, anh như vậy chỉ khiến nó không yên lòng, nó sẽ nhớ mãi không quên anh.”

“Chỉ khi anh không bận lòng thì nó mới yên tâm đi đầu thai, kiếp sau chắc chắn nó sẽ trở thành một bé con, sẽ có sinh mệnh giống hệt như chúng ta.”

Thật ra mấy hôm nay Lâm Giác Hiểu vẫn luôn kiềm nén, anh cần một nơi để giải tỏa.

Chu Kính Dã nhỏ hơn anh vài tuổi, khóc trước mặt cậu Lâm Giác Hiểu thấy mất mặt, nhưng trong nháy mắt anh nhận ra, mình đã từng khóc trước mặt Chu Kính Dã một lần.

Khóc một lần là khóc, khóc hai lần cũng là khóc.

Lần này Lâm Giác Hiểu khóc còn lặng lẽ hơn lần trước, chỉ có đôi vai anh khẽ run, trừ lần gần đây, đã rất lâu rồi anh không rơi nước mắt.

Nhưng tình cảm đôi khi lại như nước lũ tràn đê, ào ạt tuôn trào không cách nào ngăn được.

Vòng tay Chu Kính Dã vô cùng ấm áp, bờ vai rộng rất khiến người này sinh cảm giác an toàn. Lúc này Lâm Giác Hiểu mới nhận ra, anh coi Chu Kính Dã như cậu bạn nhỏ hay một người đàn ông trưởng

thành đều là cách nhìn nhận sai lầm.

Thật ra so với những người cùng tuổi mà nói, Chu Kính Dã trưởng thành và đáng tin cậy hơn một chút mà thôi.

Nước mắt dần dần ngừng rơi.

Lâm Giác Hiểu tự nhủ lòng mình, khóc một lần này thôi, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn.

Ở nhà còn ba nhóc lông xù cần anh chăm sóc, và anh cũng sẽ không bao giờ quên Bình Bình.

*

Lâm Giác Hiểu cuối cùng cũng đã trở về là Lâm Giác Hiểu trước đây, ôn hoà hoạt bát nói năng lịch sự, khi nói chuyện đôi ngọạ tầm sẽ hiện lên, khiến người bên cạnh cảm thấy thoải mái.

Hôm nay anh và Giang Miếu Miếu cùng trực ở phòng khám, em gái ở quầy lễ tân lại giúp anh mang hộp cơm vào, trêu anh: “Bác sĩ Lâm, em trai anh lại tới đưa cơm cho anh này, sao ngày nào cậu ấy cũng không ở lại nói chuyện một lúc thế?”

Ánh mắt Lâm Giác Hiểu hơi chột dạ, anh liếc sang nơi khác, đáp lại một cách mơ hồ: “Em ấy bận, về nhà còn có chuyện cần làm.”

Thực tế là vì sau khi khóc trước mặt Chu Kính Dã xong anh vẫn cảm thấy mất mặt, nên mỗi lần nhìn thấy Chu Kính Dã, vành tai anh sẽ không tự chủ được mà nóng rực.

Một hai lần như thế, Lâm Giác Hiểu vừa vô tình lại vừa cố ý tránh mặt Chu Kính Dã.

Nhưng...

“Ui?” Giang Miếu Miếu sắp lại, ý tứ sâu xa hỏi, “Hôm nay em giai lại đem món gì cho cậu đấy?”

Nhưng không hiểu Chu Kính Dã bị làm sao... gần đây cậu mê nấu cơm cho anh. Anh đi làm ca sáng, Chu Kính Dã chạy đến đưa cơm trưa, anh đi làm ca đêm, Chu Kính Dã chạy đến đưa cơm tối.

Lâm Giác Hiểu vừa chột dạ vừa áy náy mở nắp hộp cơm, Chu Kính Dã thích nấu hai món mặn một món nhạt một món canh, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Giang Miếu Miếu đọc từng tên món một: “Cánh gà kho, sườn non chua ngọt, cải thảo muối, ờ, còn cả bát canh xương nữa.”

Chị chống cằm cảm thán: “Tay nghề của em giai càng ngày càng tốt.”

Lâm Giác Hiểu nhìn cơm, ăn cũng không được, không ăn cũng chẳng xong.

Anh từng bảo Chu Kính Dã đừng đưa cơm nữa, nhưng Chu Kính Dã lại chẳng chịu nghe.

Anh thờ dài, vẫn tách dũa ra, nhưng ăn chưa được mấy miếng thì đã nghe giọng nói thản nhiên như không của Giang Miếu Miếu.

“Không phải em giai thích cậu à, sao cậu không đồng ý em nó thế?”

Lời nói của chị chứa quá nhiều thông tin, Lâm Giác Hiểu không tiêu hoá kịp, trợn tròn mắt nhìn Giang Miếu Miếu.

“Nhìn chị thế để làm gì? Đừng bảo với chị em nó ngày nào cũng nhìn cậu như thế, em nó không thích cậu? Chị có mù đâu.” Giang Miếu Miếu trợn trắng mắt, tiếp tục nói, “Chu Kính Dã cao, đẹp trai, giọng hay, nghe bảo thi đỗ đại học N nhỉ? Em nó si mê cậu như thế, sao cậu lại không nhận lời?”

Chị giành lời của Lâm Giác Hiểu, tiếp tục nói: “Đừng bảo với chị thích hay không thích, cũng đừng bảo thắng hay không thắng. Cậu lớn gần đây rồi còn chưa yêu bao giờ, ai biết được rốt cuộc cậu thắng hay không thắng, thử không được à?”

Lời Lâm Giác Hiểu muốn nói bị chặn lại, anh cầm đũa nghĩ hồi lâu rồi mới đáp: “Chu Kính Dã vừa học năm nhất, nếu như em ấy hai mươi hai tuổi, em hai mươi bảy, có thể bọn em sẽ thử như chị nói.”

“Nhưng em ấy mới mười tám, em hai mươi ba. Đây không phải khoảng cách tuổi tác, em ấy còn chưa học đại học, mới mười tám tuổi, em ấy sẽ gặp được nhiều người tốt hơn.”

“Thế thôi à?” Giang Miếu Miếu nhướn mày, hỏi ngược, “Vậy nếu lỡ cậu là người tốt nhất thì sao?”

Chị có đôi mắt hồ ly, đuôi mắt hơi xếch lên, chị hỏi: “Vậy cậu có rung động chút nào hay không?”

Hết chương 50

Chương 51

Anh đã xiêu lòng rồi ư?

Tan làm rồi Lâm Giác Hiểu vẫn chưa nghĩ thông. Anh leo thang bộ bước từng bước chậm rì lên tầng nhà mình, trên tay xách theo hộp cơm đã ăn sạch sẽ, tính khi về nhà sẽ rửa.

Anh nhập mật mã, lúc mở cửa chợt phát hiện trong nhà thiếu thiếu – Chu Kính Dã không ngồi trên ghế sô-pha, phòng khách tối đen không ánh điện.

Lâm Giác Hiểu đặt hộp cơm lên tủ giày bên cạnh, bật đèn phòng, bóng đèn đang treo lơ lửng giữa phòng sáng bừng lên.

Phòng khách không một bóng người, máy cho ăn tự động vẫn đầy ắp thức ăn cho chó và mèo, ngay cả bát nước bên cạnh cũng được cẩn thận đổ đầy nước.

Lâm Giác Hiểu đổi dép lê, bước vào nhà.

Anh đứng trước cửa phòng Chu Kính Dã, hắng giọng cả nửa ngày trời, tay hết đưa lên lại đặt xuống, vẫn không dám gõ cửa.

Bình thường vào giờ này, Chu Kính Dã hoặc sẽ ngồi trên ghế sô-pha đợi anh, hoặc sẽ làm mặt vừa lạnh vừa ngầu, đứng trong bếp quần tạp dề màu hồng phấn nấu cơm.

Lâm Giác Hiểu nghĩ ngợi, rồi lại chạy ra phòng bếp xem.

Máy hút mùi có dấu vết đã được sử dụng, mặt bếp đã được lau dọn

gọn gàng sạch sẽ.

Một ý nghĩ kỳ quặc hiện lên thoáng qua trong đầu anh: Chu Kính Dã bỏ nhà đi bụi rồi?

Lâm Giác Hiểu quay lại, lúc bấy giờ mới nhận ra trên bàn ăn có thêm một thứ, lồng bàn bằng thép không gỉ đang kẹp một mảnh giấy.

Anh bước nhanh qua đó, lấy mảnh giấy ra xem.

“Chu Ngọc Thần về rồi, gọi em ra ngoài ăn cơm. Em để phần cơm cho anh, nếu anh về muộn thì hâm nóng lại.”

Anh cầm tờ giấy xem đi xem lại, lẩm bẩm: “Sao không nhắn tin bảo mình một câu?”

Lâm Giác Hiểu rút điện thoại ra, mở danh sách tin nhắn lên, nhưng lại không biết nên nhắn tin cho ai.

Thời gian trôi nhanh như cơn gió thoảng, ngày ấy anh gọi cho Chu Ngọc Thần, Chu Ngọc Thần nói một tháng sau mới về, vậy mà mới chớp mắt, thời gian mà hai người hẹn nhau đã tới.

Lúc đầu anh nói để Chu Kính Dã đi theo Chu Ngọc Thần, giờ có lẽ là dịp phù hợp nhất.

Lâm Giác Hiểu tự nhủ lòng mình, như vậy cũng tốt, bọn họ mới là anh em ruột, cứ để Chu Kính Dã về với Chu Ngọc Thần thôi.

Thức ăn trên bàn vẫn còn nóng, Lâm Giác Hiểu ngồi xuống ăn qua loa vài miếng, rồi lại đẩy nắp lồng bàn lại.

Anh nằm trên sô-pha, nằm lên vị trí mà Chu Kính Dã vẫn thích ngồi, ba nhóc lông xù đã ăn uống no nê cũng chạy lại.

Khang Khang nhỏ nhất, cũng là đứa bám người nhất, thích làm nũng

nhất, chỉ là thường ngày em thích nằm cuộn tròn bên Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu bắt chước Chu Kính Dã dùng ngón tay trêu em, bị em liếm nhẹ lên tay.

Anh nắm lấy chân em nắn nhẹ, hỏi nhỏ: “Mày có nhớ xa Chu Kính Dã không?”

Mèo con không hiểu lời anh nói, chỉ meo lên một tiếng non nớt.

Chắc là lưu luyến đấy, Chu Kính Dã bón cho nó ăn từ nhỏ đến giờ, nó thích quanh quẩn bên Chu Kính Dã, hôm nay Chu Kính Dã không ở đây nên nó mới hạ cố lại gần anh.

Lâm Giác Hiểu nói chuyện với em, mặc cho điều này chẳng khác nào đàn gảy tai trâu: “Nhưng mà Chu Kính Dã phải đi rồi.”

Có vẻ như lần này Khang Khang hiểu chữ “đi”, em đặt bàn chân như mũi măng cụt lên đùi Lâm Giác Hiểu, tiếng kêu nghe sốt sắng hơn ban nãy.

Lâm Giác Hiểu ôm Khang Khang vào lòng, như tự nói với bản thân, lại như đang trả lời em: “Đành chịu thôi, Chu Kính Dã buộc phải đi.”

Đến cả Giang Miểu Miểu cũng có thể nhận ra Chu Kính Dã thích anh, nếu anh vẫn mặc kệ Chu Kính Dã ở bên anh như thế, hậu quả sẽ thế nào anh không lường trước được.

Nếu vẫn để như thế, kết quả hẳn sẽ như tàu hoả trật khỏi đường ray.

Anh luôn là đứa trưởng thành nhất trong đám bạn, thường sẽ nghĩ nhiều hơn người khác một chút, anh sẽ dự đoán trước rất nhiều khả năng xấu.

Lâm Giác Hiểu thở dài, vừa mới âm thầm ra quyết định trong lòng, giây tiếp theo anh đã nghe như có ảo giác bên tai.

“Cậu có động lòng chút nào hay không?”

“Chu Kính Dã đẹp trai... hay là thử một lần?”

“Ai biết được rốt cuộc cậu thắng hay không thắng, thử thôi không được sao?”

Anh có rung động hay không, trong lòng anh hiểu rõ.

“Tít...”

Khang Khang đang nằm ngoan trong lòng anh bỗng bật dậy, đôi mắt xanh lam đảo quanh, chạy thoát ra cửa.

Em được Chu Kính Dã bế trở vào.

Chu Kính Dã đeo một chiếc vòng cổ, Khang Khang rất thích gặm cái vòng đó.

Lâm Giác Hiểu hỏi: “... Về rồi à?”

“Vâng.” Chu Kính Dã cụp mắt thay dép lê, cậu hạ giọng ngăn Khang Khang, “Đừng cắn.”

Khang Khang không nghe, cậu nhét luôn ngón tay mình vào miệng nó.

Lâm Giác Hiểu lơ đãng hỏi tiếp: “Đi ăn với anh em rồi à?”

“Vâng, anh ấy vừa xuống máy bay đã gọi điện cho em.” Chu Kính Dã đi qua đó, ngồi cạnh anh, “Anh ấy nói dạo này anh rất bận, nên không gọi cho anh.”

Lâm Giác Hiểu nói “ừ” ngán ngùi.

Anh ngồi dịch sang bên cạnh, Chu Kính Dã cũng ngồi nhích sang theo anh.

Sô-pha rộng rãi là thế, nhưng Chu Kính Dã lại nhất quyết muốn chen chúc với anh. Chu Kính Dã đang cầm quả quýt trong tay, cậu bóc vỏ, mùi quýt thơm nồng lan ra.

Cậu cúi đầu, tỉ mỉ nhặt từng sợi xơ quýt màu trắng, sau đó có lẽ thấy nản nên ăn cả luôn.

“Lâm Giác Hiểu.” Một lần nữa, Chu Kính Dã gọi cả họ tên anh.

Lâm Giác Hiểu đang chăm chú nhìn cậu bóc quýt, chợt bị gọi như thế, anh không kịp phản ứng, ừ đáp bằng giọng mũi.

Chu Kính Dã khẽ nói: “Ngày mai em chuyển đi nhé.”

Rõ ràng ban nãy Lâm Giác Hiểu còn muốn Chu Kính Dã chuyển đi, nhưng giờ chợt nghe Chu Kính Dã bảo vậy, anh ngồi thẳng lưng, vô thức hỏi ngược lại: “Em muốn chuyển ra ngoài?”

“Em sẽ chuyển đi.” Chu Kính Dã nói, “Nhưng chắc em sẽ không ở cùng Chu Ngọc Thần, em định ra ngoài thuê nhà.”

Giọng Lâm Giác Hiểu nâng lên cao hơn một chút: “Một mình em?”

Chu Kính Dã đáp: “Một mình em, em sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.”

Lâm Giác Hiểu bấu chặt gối ôm, muốn nói gì đó, song cuối cùng lại chẳng nói gì, chỉ dặn dò: “Vậy sau này có chuyện gì không xử lý được thì tới tìm anh.”

Chu Kính Dã đáp: “Vâng.”

Cậu nhìn chăm chú vào bàn tay đang bấu lấy gối của Lâm Giác Hiểu, rồi lại bình thản đàng hoàng nhìn nửa khuôn mặt trắng như ngọc của

anh.

Chu Kính Dã nói một câu không đầu không cuối: “Em chuyển đi không phải vì không thích anh nữa.”

Cậu chuyển đi là bởi, hiện tại cậu ở nhà Lâm Giác Hiểu, Lâm Giác Hiểu sẽ nghiêng về phía coi cậu như “đứa em trai đã tỏ tình với mình” hơn.

Nếu như cậu chuyển đi, có khi nào anh sẽ coi cậu như người đang theo đuổi anh không?

Chu Kính Dã không nở, nhưng cậu lại cảm thấy, đôi khi giữ khoảng cách lại là một chuyện hay.

Lâm Giác Hiểu vô thức sờ môi dưới, nơi ấy từng bị Chu Kính Dã cắn một lần, miệng vết thương đã liền lại từ lâu.

Nhận thức được động tác kỳ lạ của mình, Lâm Giác Hiểu hoang mang hạ tay xuống, tiếp tục bầu lấy gối ôm bên cạnh.

Anh nhìn tránh sang chỗ khác, trong cơn hoảng loạn, Chu Kính Dã nói gì tiếp theo anh cũng không nghe rõ, chỉ biết gật đầu lung tung.

Lâm Giác Hiểu cảm thấy bản thân có gì đó không ổn, nhưng chỗ nào có vấn đề, anh lại chẳng chỉ ra được.

*

Chu Kính Dã nói được làm được, ngày hôm sau đã thu dọn hành lý đi mất.

Cậu chưa chọn được phòng để thuê, nên tạm thời sẽ ở nhà Chu Ngọc Thần vài ngày. Lâm Giác Hiểu do dự giây lát, vẫn ngăn cậu lại: “Hay là cứ ở nhà anh thêm vài hôm?”

Chu Kính Dã lắc đầu, từ chối: “Đồ đạc đã sắp xong cả rồi, giờ em chuyển qua đó.”

Lâm Giác Hiểu đưa cậu tới dưới nhà Chu Ngọc Thần, trước khi xuống xe, Chu Kính Dã hỏi: “Em có thể nhắn tin cho anh không?”

Cậu hỏi rất dè dặt, dường như sợ mình sẽ làm phiền đến anh.

Ngón tay Lâm Giác Hiểu ma sát vào nhau, giọng anh còn bé hơn Chu Kính Dã, gần như chẳng thể nghe thấy. Anh nói “được”.

Buổi trưa, Lâm Giác Hiểu tưởng rằng Chu Kính Dã sẽ không nấu cơm cho anh nữa nên đã đặt trước một suất ăn ngoài.

Nhưng anh hoàn toàn không thể ngờ được, Chu Kính Dã vẫn nhờ người ở quầy lễ tân đưa cơm cho anh, em gái lễ tân vẫn ngưỡng mộ anh như bao ngày: “Em trai anh đảm đang ghê, bạn trai em còn chẳng tâm lý như thế!”

Lâm Giác Hiểu nhìn phía sau cô vài lần, mím môi hỏi: “Kính Dã đâu rồi?”

“Hình như cậu ấy đi rồi.” Em gái lễ tân lo lắng đáp, “Em thấy cậu ấy đi xe đạp công cộng tới, ngoài trời nóng như thế, không biết...”

Cô còn chưa nói hết, Lâm Giác Hiểu đã đột ngột chạy ào ra ngoài.

Nhưng anh vẫn chậm chân, ra tới nơi đến bóng lưng của cậu cũng chẳng còn.

Ngoài trời nắng nóng như một chiếc lồng hấp khổng lồ, Lâm Giác Hiểu mới ra ngoài một lát mà sau lưng đã toát mồ hôi.

Anh nghĩ, có phải Chu Kính Dã lại bị cháy nắng không?

Anh trở về phòng khám của mình, gửi tin nhắn cho Chu Kính Dã.

Xuân miên bất giác hiểu: *Đừng đưa cơm cho anh nữa.*

Lâm Giác Hiểu cảm thấy sắc thái câu này quá cứng nhắc, cứ như đang trách móc hỏi tội cậu, anh lại bổ sung thêm một câu.

Xuân miên bất giác hiểu: *Ngoài trời nắng nóng, anh gọi cơm ngoài là được, tự nấu cũng được.*

Chắc Chu Kính Dã vẫn đang đạp xe nên không trả lời anh.

Lâm Giác Hiểu ăn tới nửa hộp, chuông điện thoại reo lên.

Chu Kính Dã nhấc trả hai chữ.

Z: *Không đâu.*

Lâm Giác Hiểu có thể tưởng tượng ra biểu cảm của cậu – có lẽ sẽ hơi nhăn mày, vừa cố chấp vừa ương ngạnh, hệt như một đứa nhóc khó bảo.

Hôm nay trước khi về nhà, Lâm Giác Hiểu đã chuẩn bị tâm lý, anh biết nhà mình không có người, nhưng khoảnh khắc mở cửa vẫn thấy khá lạ lẫm.

Sau này sẽ chẳng còn cậu con trai nào nấu cơm cho anh tại căn nhà này.

Trong nhà chỉ có một mình, Lâm Giác Hiểu cũng lười nấu cơm, anh đã gói suất ăn ngoài mà buổi trưa không ăn tới về nhà, dùng lò vi sóng hâm nóng lại rồi cứ thế ăn.

Ăn cơm xong, Lâm Giác Hiểu lại làm một cây xẻng hốt shit đúng mực.

Đã lâu lắm rồi anh không làm việc này, bởi Chu Kính Dã sẽ luôn

giành làm trước anh.

Đồ đạc của Chu Kính Dã rất ít, đều để cả ở phòng ngủ. Ngoài phòng khách chẳng thiếu thứ gì, nhưng dường như lại thiếu mất một thứ rất quan trọng.

Bước chân Lâm Giác Hiểu chậm rãi, anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ dành cho khách.

Chăn được gấp vuông vức như miếng đậu phụ, những thứ trên bàn học của Chu Kính Dã đã biến mất không dấu vết, Lâm Giác Hiểu mở tủ quần áo xem thử, bên trong cũng trống không.

Lần này Chu Kính Dã đi thật rồi.

Khang Khang chạy quanh chân anh, chốc chốc lại lấy răng gặm gấu quần Lâm Giác Hiểu, em meo meo mấy tiếng như đang hỏi anh “Chu Kính Dã đâu rồi?”.

Cuối cùng Lâm Giác Hiểu cũng biết vấn đề nằm ở đâu. Anh bị Chu Kính Dã dùng nước ấm nấu ếch rồi.

Có lẽ Chu Kính Dã cũng không cố ý, nhưng kết quả thì vẫn là một.

Hết chương 51

Chương 52

Khoảng gần đến Tết Chu Kính Dã sẽ không ở nhà một vài ngày, nhưng cũng trong khoảng thời gian ấy, Lâm Giác Hiểu biết rõ mấy hôm sau Chu Kính Dã sẽ trở lại.

Nhưng hôm nay anh ngồi trong phòng khách, cảm giác trống trải ngập tràn trong căn phòng.

Chu Kính Dã chuyển ra ngoài rồi, có lẽ sẽ mãi mãi không bao giờ chuyển về. Nếu như không có gì bất thường, anh và Chu Kính Dã thậm chí sẽ càng ngày càng xa cách, khoảng thời gian hai người ở chung nhà sẽ như giao điểm của hai đường thẳng.

Trong lòng Lâm Giác Hiểu hoảng hốt, anh quên cả chuyện nước trong cốc vừa mới đun sôi.

Cho đến khi anh nhấp một ngụm, đầu lưỡi tiếp xúc với nước nóng bỏng rát, anh suýt thì hất rơi cái cốc trên tay.

Lâm Giác Hiểu cầm điện thoại lên, vén môi nhìn lướt qua, vẫn rất đau, hẳn sẽ bị nổi mụn nước.

Trong lúc anh nhìn chăm chăm camera, một tin nhắn hiện lên trên màn hình.

Z: Anh ăn chưa?

Tay Lâm Giác Hiểu run bất thường, cứ như nắm cái gì cũng không chắc, điện thoại cũng trở thành một thứ nặng trĩu, anh tuột tay làm rơi nó.

Khoảnh khắc nó rơi xuống, Lâm Giác Hiểu kịp thời bắt lấy điện thoại, cũng vừa hay nhấn mở tin nhắn của Chu Kính Dã.

Anh cúi xuống đọc một lát, tốc độ gõ chữ chậm như vừa mới biết ghép vần. Anh xoá đi rồi lại nhập, cuối cùng chỉ trả lời một câu đơn giản: *Anh ăn rồi.*

Lúc này Lâm Giác Hiểu mới nhận ra, giữa anh và Chu Kính Dã, có những lúc Chu Kính Dã sẽ càng là bên biết chăm sóc người khác.

Tuy rằng cậu mới trưởng thành, nhưng đã có tư duy của người trưởng thành từ lâu.

Chu Kính Dã là một cậu con trai rất độc lập tự chủ, trừ năm cấp ba có gây ra chút chuyện, phần lớn mọi việc đều do một mình cậu xử lý, giải quyết.

Cậu biết nấu cơm, biết làm việc nhà, biết giặt quần áo, ngay cả khi phải ở một mình Chu Kính Dã cũng có thể chăm sóc tốt bản thân.

Lâm Giác Hiểu chợt nhớ ra chuyện Chu Kính Dã đưa thẻ ngân hàng cho anh, đưa xong cậu còn nhắn mật khẩu cho anh qua WeChat, nhưng một đồng trong tài khoản anh cũng không động vào.

Tin nhắn của Chu Kính Dã lại gửi tới.

Z: *Anh ăn gì rồi?*

Nội dung cuộc trò chuyện xoay quanh gói ba câu hỏi tiêu chuẩn của trai thẳng: Có đó không? Ăn chưa? Ngủ chưa?

*trai thẳng: đang nói đến tư duy, không nói đến tính hướng.

Lâm Giác Hiểu ngẩng đầu liếc nhanh tàn dư bên trong thùng rác, mới nhớ ra ban nãy anh đã ăn những gì.

Xuân miên bất giác hiểu: *Cơm rưới thịt bò khoai tây.*

Nhắn tin xong, Lâm Giác Hiểu bật cười, cuộc trò chuyện của hai người không chỉ nhạt nhẽo ở mức bình thường.

Một lát sau, Chu Kính Dã lại gửi một tin nhắn thoại sang.

“Em đang chạy bộ.”

Giọng cậu hơi trầm, nhưng không phải vì cố ý ghìm giọng, nghe rất ngắn gọn dễ chịu, phía sau lưng còn có tiếng gió thổi.

Nghe thấy giọng cậu, Lâm Giác Hiểu tựa như cảm nhận được không khí đêm hè, oi ả song cũng rất sáng khoái, một cảm giác rất kỳ diệu.

Lâm Giác Hiểu cầm điện thoại, cũng muốn gửi tin nhắn thoại trả lời, nhưng ghi âm vừa bật ra đã bị anh huỷ bỏ.

Anh với Chu Kính Dã hiện tại đang làm gì vậy?

Anh đang câu Chu Kính Dã, hay hai người đang trong giai đoạn mập mờ?

Lâm Giác Hiểu chưa yêu bao giờ, nhưng anh biết, tình cảm giữa anh và Chu Kính Dã đã biến chất rồi.

Bọn họ không còn trong mối quan hệ giữa anh trai và em trai đơn thuần, cũng không phải là bạn bè, mối quan hệ giữa hai người hiện giờ mờ mịt như trong mây trong sương, ngay cả người trong cuộc cũng không thể hiểu rõ.

Nhưng Lâm Giác Hiểu có thể xác nhận được duy nhất một chuyện, đó là giống như Giang Miểu Miểu nói, anh thật sự đã rung động.

Nói cách khác, anh thích Chu Kính Dã.

Kiến thức này khiến Lâm Giác Hiểu vừa hoang mang lại vừa khó xử, trước hết anh không thể ngờ được mình sẽ thích một cậu con trai, lại càng không thể ngờ được cậu con trai ấy còn là em trai của bạn mình.

Bất luận đứng trên góc độ nào để nhìn nhận, việc anh và Chu Kính Dã ở bên nhau đều không hợp với luân thường.

Lâm Giác Hiểu không yêu đương là bởi, trong chuyện tình cảm anh là một người hoàn toàn thuộc phái “bị động”. Anh sẽ không chủ động lấy lòng người, thái độ của anh đối với người nào cũng hiền hoà như nhau.

Thời học đại học, có không ít nữ sinh viên theo đuổi anh, nhưng bọn họ bỏ cuộc cũng mau chóng, chỉ có một người cực kỳ kiên trì, nhưng rồi cũng bị Lâm Giác Hiểu khéo léo từ chối.

Bởi suy cho cùng anh không hề thích cô gái ấy, anh không muốn vì hẹn hò mà chấp nhận hẹn hò, anh muốn ngọt ngào người mình thích, thế nhưng chuyện ấy lại cần chờ duyên số.

Không thấy anh trả lời, Chu Kính Dã lại gửi thêm một tin nhắn thoại.

Lâm Giác Hiểu bưng tỉnh, do dự đấu tranh với bản thân xong, cuối cùng vẫn ẫn nghe tin nhắn.

Phần đầu tin nhắn yên lặng vài giây, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi và tiếng hít thở nhẹ nhàng không quá nặng nề của Chu Kính Dã.

Tin nhắn thoại rất dài, Lâm Giác Hiểu nín thở tập trung một lát mới nghe thấy giọng Chu Kính Dã, nhẹ nhàng nhưng không như tiếng gió.

“Anh đang bận phải không?”

Chu Kính Dã lại dè dặt hỏi thăm anh, ngực Lâm Giác Hiểu thắt lại.

Bọn họ không nên như vậy. Chu Kính Dã không nên hạ mình như thế, ở trước mặt người khác cậu ấy là một thiếu niên lạnh lùng anh tuấn, Giang Miểu Miểu cũng từng nhận xét cậu – đẹp trai, cao lớn, ngoan ngoãn, lại có thành tích học tập tốt.

Chu Kính Dã rất tốt, cậu không nên dè dặt cẩn thận như vậy trước anh, cứ như giây phút nào cũng sợ hãi nghe thấy lời từ chối.

Trong nhà yên lặng tới mức nghe được cả tiếng kim rơi, Lâm Giác Hiểu cầm điện thoại lên, gửi một tin nhắn thoại.

“Anh không có ý đó.”

Giang Miểu Miểu bảo anh nên thử với Chu Kính Dã xem sao.

Nhưng Lâm Giác Hiểu cảm thấy cụm từ “thử xem sao” không phù hợp, cứ như anh đang trêu đùa với tình cảm của Chu Kính Dã vậy.

Anh cần chút thời gian để bình tĩnh. “Thử xem sao” đồng nghĩa không có trách nhiệm với Chu Kính Dã, Lâm Giác Hiểu không làm được chuyện chỉ vì rung động nhất thời mà thử đến với nhau.

Nhỡ thử xong kết quả không tốt thì phải làm thế nào?

Anh cũng không thể bảo với Chu Kính Dã rằng bọn mình không hợp nhau đâu nhỉ?

Lâm Giác Hiểu nghĩ rồi thở dài, anh quá chậm chạp trong chuyện tình cảm, nếu như Chu Kính Dã không nói, có khi anh sẽ chẳng bao giờ phát hiện Chu Kính Dã thích anh.

Hoặc cũng có thể, anh hoàn toàn không nhận ra chuyện mình đã phải lòng Chu Kính Dã từ bao giờ.

Lâm Giác Hiểu cúi đầu, Chu Kính Dã gửi cho anh tấm ảnh chụp ven đường.

Giờ đã khuya, đèn đường không sáng được như mặt trời ban ngày, nhưng cũng có thể chiếu sáng phía trước và hai bên đường. Chu Kính Dã đứng cạnh cột đèn, bóng cậu in trên nền gạch xanh đỏ.

Mặt trăng treo cao giữa trời, trăng đêm nay rất đẹp

Lâm Giác Hiểu nghĩ, anh thích Chu Kính Dã.

Nếu như không thích Chu Kính Dã, anh sẽ chẳng cần phải bận lòng nhiều đến vậy; nếu như không thích Chu Kính Dã, sau khi Chu Kính Dã cần anh xong, anh hoàn toàn có thể tức giận và từ mặt cậu; nếu như không thích Chu Kính Dã, anh sẽ không vì Chu Kính Dã chuyển đi mà cảm thấy trống rỗng.

Lâm Giác Hiểu cúi đầu, nhẩm lại: Đẹp lắm.

Anh gõ dòng “ngày mai nói chuyện với anh?” lên điện thoại, nhưng rồi lại xóa đi.

Xuân miên bất giác hiểu: *Em để anh nghĩ đã.*

Anh nhẩm một câu không đầu không cuối như vậy.

Hai người tiếp tục trò chuyện câu được câu chăng, đều chỉ là những chuyện vụn vặt. Ví dụ như trong lúc chạy đêm Chu Kính Dã gặp một con cún con, lại ví dụ như hôm nay Khang Khang mới chỉ ăn nửa bát thức ăn cho mèo.

Nội dung trò chuyện rất tùy hứng, nghĩ tới cái gì thì nói cái đó. Trong lúc nói chuyện với Chu Kính Dã, cơn buồn ngủ ập tới, anh lờ nằm trên gối ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy thì thấy Chu Kính Dã đã nhắn cho anh một

hàng dài tin nhắn, câu cuối là “anh ngủ ngon”.

Lâm Giác Hiểu dụi mắt, ngại ngừng nhắn lại “tối qua anh ngủ quên mất”. Tối qua anh quên đặt báo thức, vội vàng đánh răng rửa mặt rồi chạy ù đi làm, điện thoại có tin nhắn đến cũng chẳng kịp xem.

Hôm nay là cuối tuần, rất nhiều người nhân thời gian rảnh rỗi bế thú cưng đến khám. Lâm Giác Hiểu vừa tới đã bắt đầu bận rộn, bận tới tận giờ cơm trưa mới có thể nghỉ ngơi một lát.

Lâm Giác Hiểu ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đột nhiên nhận ra giờ là lúc Chu Kính Dã tới đưa cơm cho anh hàng ngày, anh vội vàng đẩy cửa phòng chạy ra quần lễ tân.

Anh đến vừa kịp lúc, vừa hay gặp được Chu Kính Dã tới đưa cơm.

Chu Kính Dã vẫn mặc cái áo màu đen không có hoạ tiết, ngày nắng chang chang cũng không ngại nóng mà mặc quần dài.

Từ vị trí của Chu Kính Dã, có lẽ sẽ không nhìn thấy anh, nhưng rất không công bằng, Lâm Giác Hiểu có thể nhìn thấy cậu rất rõ ràng.

Da Chu Kính Dã lại bị cháy nắng rồi, trán cậu ướt mồ hôi, gân xanh trên tay nổi lên, hơi thở thanh xuân tràn ngập lại vừa có khí chất của một người đàn ông. Cậu đang cúi đầu nghiêm túc nói chuyện gì đó với em gái ở quầy lễ tân.

Cậu bẽn lẽn cười một cái, đưa hộp giữ nhiệt cho em gái đó.

Chu Kính Dã đưa cơm xong lại định rời đi, cậu cứ như đã hoá thân thành một nàng tiên ốc chuẩn mực. Lâm Giác Hiểu nhìn thấy bóng lưng cậu, hít sâu vài hơi, vội vàng bước tới.

“Kính Dã!” Lâm Giác Hiểu gọi cậu dừng bước, “Chờ một lát!”

Anh chạy tới, nắm lấy cánh tay Chu Kính Dã, vì sợ Chu Kính Dã chạy

mắt, Lâm Giác Hiểu nắm rất chặt.

Nhiệt độ cơ thể Chu Kính Dã rất cao, xương cổ tay nhô ra.

Cậu cúi đầu không đáp, ánh mắt thẳng thốt, nhưng giây sau lại ảm đạm, im lặng nhìn đăm đăm vào ngón tay Lâm Giác Hiểu.

Ngón tay Lâm Giác Hiểu thon dài, móng tay được cắt tỉa sạch sẽ.

Chu Kính Dã hoang mang mở to mắt nhìn, đi theo sau anh, bước từng bước về phía phòng có điều hoà.

Cậu nghĩ, Lâm Giác Hiểu đang có ý gì vậy?

Hết chương 52

Chương 53

Chu Kính Dã ngồi trên ghế, chẳng biết nên để tay vào đâu. Cậu thấy Lâm Giác Hiểu đang mở hộp cơm bày thức ăn lên bàn thì đứng dậy muốn giúp, nhưng lại luống cuống tới độ chẳng giúp được gì.

Lâm Giác Hiểu nhắc từng tầng hộp cơm ra, bày ngay ngắn trên bàn, anh nhướn mày hỏi Chu Kính Dã: “Em ăn cơm chưa?”

“... Chưa ạ.” Chu Kính Dã lắc đầu đáp, ngẩng đầu nhìn Lâm Giác Hiểu. “Em định lát nữa về rồi ăn.”

“Thôi đừng.”

Lâm Giác Hiểu giữ cậu ở lại, xoay người ra ngoài tìm đôi đũa dùng một lần. Anh đưa đũa cho Chu Kính Dã: “Mình cứ thế ăn chung nhé?”

Chu Kính Dã do dự, nhận lấy đôi đũa.

Cậu không rõ hiện tại đang xảy ra chuyện gì, ngồi một chỗ mà thấp thòm không yên, chỉ thừ người cầm lấy đũa chứ không gấp thức ăn.

Lâm Giác Hiểu chia cho cậu nửa phần cơm, nửa còn lại anh xẻ sang cốc dùng một lần, coi cốc như bát ăn.

Vẫn giống như ngày trước, anh gấp miếng thịt cho Chu Kính Dã, xong thì đặt đũa xuống, giọng điệu ôn hoà hỏi cậu: “Sao em không ăn?”

Chu Kính Dã gấp miếng thịt Lâm Giác Hiểu vừa thả vào bát mình lên, ăn trong vô thức.

Đã lâu lắm rồi cậu chưa được ăn một bữa cơm hài hoà như vậy với Lâm Giác Hiểu, tự nhiên cảm thấy không quen.

Một tay Chu Kính Dã đang để ở dưới bàn, cậu tự nhéo đuôi mình, xác nhận bản thân không phải đang nằm mơ.

Lượng cơm Chu Kính Dã đưa ngày nào cũng nhiều, ngày trước Lâm Giác Hiểu toàn ăn no căng cả bụng, giờ có Chu Kính Dã ăn chung, hai người vẫn có thể ăn no những bảy phần.

Khi ăn không nói chuyện, lúc ăn cơm không ai nói câu nào.

Ăn cơm xong, Chu Kính Dã đứng dậy chuẩn bị thu dọn hộp cơm rỗng thì lại bị Lâm Giác Hiểu đẩy tay ra.

Lâm Giác Hiểu nói: “Để anh.”

Đến giờ Chu Kính Dã vẫn nghĩ mình nằm mơ, cậu hoang mang đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi Lâm Giác Hiểu đã thu dọn xong thì mới bình tĩnh lại.

Cậu nghe anh nói tiếp: “Bên ngoài nóng lắm, nếu em không vội về thì sang bên phòng nghỉ một lát, đợi bớt nắng rồi hẵng về, cái phòng ngày trước em hay qua vẫn còn.”

Cuối cùng Chu Kính Dã cũng phát hiện, Lâm Giác Hiểu không né tránh cậu nữa.

Từ ngày cậu tỏ tình với anh trở đi, Lâm Giác Hiểu thường luôn cố ý hoặc vô tình giữ khoảng cách với cậu, tránh cậu tới mức không còn chút nào cảm giác thân thiết và mập mờ.

Đỉnh điểm là khi, mỗi ngày anh sẵn sàng đi sớm về muộn, bảo là mình bận việc, nhưng Chu Kính Dã có thể đoán được anh chỉ muốn tránh mặt cậu.

Thế nhưng hiện tại, dáng vẻ của Lâm Giác Hiểu rất tự nhiên, cứ như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì, cậu vẫn là em trai ngoan của Lâm Giác Hiểu.

“Lâm... Giác Hiểu.” Tim Chu Kính Dã như đang có gì bò ngang dọc, tê tê, ngứa ngáy khó chịu. Cậu không kiềm được khẽ hỏi: “Anh giữ em lại làm gì vậy?”

Thật ra Lâm Giác Hiểu không bình thản như vẻ bề ngoài, lòng bàn tay anh dập dính mồ hôi. Hiện tại trông anh có vẻ bình bình là vì anh nghĩ mình lớn hơn Chu Kính Dã, phải ra dáng một chút.

Anh hắng giọng, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Gọi Chu Kính Dã lại là do xúc động nhất thời, những chuyện tiếp theo xảy đến là điều đương nhiên.

Anh ngẩng đầu, cẩn thận ướm hỏi Chu Kính Dã: “Chúng ta nói chuyện một lát?”

Tối qua Lâm Giác Hiểu đã nghĩ suốt đêm, thời gian một đêm ấy không hề lãng phí.

Anh thích Chu Kính Dã, Chu Kính Dã cũng thích anh, nhưng anh chưa thể tưởng tượng được cảnh mình và Chu Kính Dã yêu nhau. Anh vẫn quyết định nên trò chuyện với Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu thích thành thật với nhau bằng cách tâm sự.

Anh kiểm tra một lượt xem cửa đã đóng kín hay chưa, nghĩ một lát, anh khoá trái cửa lại.

Dáng vẻ nghiêm túc cẩn thận của anh như đang chuẩn bị bàn chuyện gì cơ mật với Chu Kính Dã. Ánh mắt Chu Kính Dã dán chặt lên lưng anh từng giây từng phút, điều ấy khiến anh càng thêm hồi

hộp.

Anh ngồi đối diện với Chu Kính Dã, vừa mở miệng đã chạm phải đôi mắt sâu thẳm của cậu.

Đã tới bước cuối rồi mà khi Lâm Giác Hiểu mở miệng vẫn chỉ nói được câu “Anh...”, ngập ngừng như một chiếc băng cát-xét cũ kỹ.

Đếm không biết bao nhiêu lần mở đầu, Lâm Giác Hiểu nãy nê nhịu mảy.

Lưng Chu Kính Dã càng ngày càng thẳng, chân cậu mất tự nhiên hơi duỗi ra.

Chân thì dài mà bàn thì hẹp, Chu Kính Dã bất cẩn đụng trúng chân Lâm Giác Hiểu.

Mu bàn chân cậu cứng đờ, còn chưa kịp nhấc sang nơi khác thì đã thấy chân Lâm Giác Hiểu như thò gập phải hổ vộ vàng rụt lại.

Chu Kính Dã rũ đầu, nhiệt độ của điều hoà trong phòng thấp ở mức phù hợp, mảng đỏ trên mặt Chu Kính Dã xuất hiện do phơi nắng quá lâu đã giảm bớt.

Cậu dịch chân, co lại về phía mình.

Chu Kính Dã nói, giọng trầm xuống: “Anh muốn nói với em sau này đừng đến nữa à?”

“Không...”

“Anh ghét em quẩn lầy anh như này lắm đúng không.” Ánh mắt Chu Kính Dã ảm đạm, “Có phải anh cảm thấy, ngày nào em cũng mang cơm cho anh chỉ khiến bản thân cảm động, hay anh muốn nói cả đời này anh cũng sẽ không thích em, nên muốn em đừng thích anh nữa?”

“Anh không...”

“Có phải anh muốn nói đây sẽ là lần cuối cùng anh ăn chung với em, sau này chúng ta sẽ không gặp lại nhau dù chỉ một lần?”

Khi nói ra những câu này, Chu Kính Dã lo lắng không yên, cậu nói hết một lượt những khả năng mà mình suy đoán.

Chỉ cần một trong những câu cậu vừa nói là thật, Chu Kính Dã sẽ cảm thấy buồn bã. Nhưng buồn là một chuyện, cậu vẫn sẽ không nản lòng.

Đứng ở một góc độ nào đó, Chu Kính Dã là một đứa cố chấp.

Cậu đã thích chụp ảnh thì có thể giữ vững niềm yêu thích ấy từ khi mới hứng thú cho đến hiện tại; cậu thích Lâm Giác Hiểu, thì sẽ thích từ khi phải lòng cho đến mai sau.

Cậu đứng thẳng dậy, cao hơn hẳn Lâm Giác Hiểu, khi không nói chuyện gương mặt Chu Kính Dã có phần lạnh lùng, cậu vốn là người không có dao động quá lớn về cảm xúc, kể cả khi có dao động cũng sẽ rất khó để phát hiện điều ấy thông qua biểu cảm.

Nhưng Lâm Giác Hiểu có thể nhận ra, anh có thể phân biệt được niềm vui hay nỗi buồn nơi cậu.

Lâm Giác Hiểu hít một hơi, cuối cùng anh cũng có cơ hội tiếp tục những lời dang dở.

Anh bắt lực lắc đầu, giải thích: “Anh không có ý đó, em cứ ngồi xuống đã.”

Chu Kính Dã mím môi rất chặt, cậu yên lặng ngồi xuống, khẽ nói: “Lâm Giác Hiểu, lần này em sẽ không nghe anh đâu.”

Cậu rất nghe lời Lâm Giác Hiểu, chỉ ngoại trừ chuyện này.

“Sau này em...” Chu Kính Dã tiếp tục nói, giọng cậu càng ngày càng nhỏ, như đang tự lẩm bẩm với chính mình. “Sau này em sẽ không ngày nào cũng xuất hiện trước mặt anh, cũng sẽ không luôn bám dính lấy anh nữa. Em biết em như thế này rất dễ khiến người khác ghét, nhưng đây là lần đầu tiên em thích một người, cũng là lần đầu tiên em theo đuổi một người, cho nên em... có thể đã vô ý khiến anh cảm thấy phiền lòng.”

Những lời bộc bạch của cậu quá đáng thương.

Lòng Lâm Giác Hiểu mềm nhũn, anh không biết ngày nào Chu Kính Dã cũng nghĩ nhiều như vậy, lo lắng nhiều chuyện như vậy.

Anh vươn tay, trong một khoảnh khắc anh không nghĩ được tới chuyện gì khác, cho đến khi anh phản ứng lại, dưới biểu cảm thảng thốt của Chu Kính Dã, tay anh đã nắm lấy tay cậu.

“Lâm Giác Hiểu.” Giọng Chu Kính Dã không còn vẻ đáng thương như ban nãy, tim cậu đang điên cuồng nảy lên, cố gắng duy trì bình tĩnh hỏi: “Anh nắm tay em làm gì vậy?”

Không chờ Lâm Giác Hiểu đáp lại, cậu nắm chặt lấy tay Lâm Giác Hiểu, áp sát hỏi: “Có phải anh đã hơi thích em rồi không?”

Chu Kính Dã lại đổi cách xưng hô: “Anh à.”*

Lần nào giả bộ đáng thương cậu cũng thích gọi anh như vậy.

Chu Kính Dã nhìn đăm đăm vào Lâm Giác Hiểu lặp lại lần nữa: “Anh hơi thích em rồi phải không?”

Lực tay Chu Kính Dã quá lớn, Lâm Giác Hiểu hoàn toàn không rút tay ra được.

Giờ anh đã bước trên con đường không thể quay đầu, Lâm Giác Hiểu vốn định suy nghĩ từ tế một vài hôm, cho đến khi anh đã chuẩn bị một cách hoàn hảo mọi thứ mới tới nói chuyện thẳng thắn với Chu Kính Dã.

Nhưng tình hình hiện tại lại như tên đã rời cung, Lâm Giác Hiểu quả thật không thể nói được câu tạm hoãn.

Người là do anh giữ lại, tay do anh vươn qua, nắm tay cũng do anh nắm trước.

Giờ mà nói câu phủ định thì cũng quá vô lý.

Lâm Giác Hiểu cứng nhắc gật đầu, anh chưa từng thích ai, cũng chưa từ nói ba chữ “anh thích em” với ai bao giờ.

Chỉ ba chữ rất đơn giản thôi, nhưng Lâm Giác Hiểu lại không thốt được thành lời, câu nói ấy mắc kẹt trong cổ họng anh.

Anh cũng không biết vì sao mọi chuyện lại phát triển đến mức này, vánh tai Lâm Giác Hiểu ửng đỏ từng chút một, gò má cũng đỏ hồng dưới ánh mắt chăm chú của Chu Kính Dã.

Thời gian như ngừng trôi, Lâm Giác Hiểu gật đầu nhẹ tới mức gần như không thể phát hiện, giọng anh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Anh nói “Ừ”.

Tự nhiên bàn tay Chu Kính Dã vận sức, nhưng rất nhanh sau đó cậu đã phản ứng lại, vì làm như thế Lâm Giác Hiểu sẽ đau.

Cậu vội vàng thả lỏng tay, thối nhẹ nhẹ lên tay Lâm Giác Hiểu, hàng mi dài hơi rủ xuống.

Chu Kính Dã mỉm cười với Lâm Giác Hiểu, niềm vui sừng sững nơi đáy mắt như chực tràn. Cậu bung tay Lâm Giác Hiểu bằng hai tay, tựa

như đang nâng niu một thứ trân bảo, khẽ hỏi: “Em có nắm chặt quá khiến anh đau không?”

“Không.” Lâm Giác Hiểu mất tự nhiên quay sang hướng khác. “Anh không dễ vỡ đến mức đấy, cũng không phải là một cô gái.”

Tay Lâm Giác Hiểu đã bị cậu nắm đỏ bừng, Chu Kính Dã còn muốn nói thêm, nhưng phòng khám đã có người gõ cửa, giọng nói ngọt ngào của nhân viên lễ tân vọng vào: “Bác sĩ Lâm, sắp đến giờ làm việc rồi!”

“Biết...” Lâm Giác Hiểu vừa mở miệng đáp đã phát hiện tiếng mình nhỏ lạ thường, anh nâng cao giọng, lặp lại lần nữa. “Đã biết!”

Chu Kính Dã vẫn nắm lấy tay anh, không nỡ buông ra.

Không rõ cậu đã đứng lên từ lúc nào, có ghế cũng không ngồi mà ngồi xổm bên chân Lâm Giác Hiểu.

Chu Kính Dã không thể tin được lặp lại: “Thật à?”

Lâm Giác Hiểu biết cậu đang hỏi điều gì, chuyện này cứ như trước lạ sau quen, anh nhẹ nhàng nói ừ lần nữa.

Lâm Giác Hiểu cam chịu nghĩ, dù sao giờ cũng rối loạn tới mức này rồi, cứ thế vậy.

Mọi chuyện đều đã được âm thầm định trước, giống như Chu Kính Dã sẽ ở nhà anh, lại giống như anh rung động trước Chu Kính Dã.

Có lẽ đây là chuyện đầu tiên anh làm vượt quá giới hạn của cuộc sống quy củ suốt hai mươi ba năm nay. Anh kéo Chu Kính Dã dậy, thương lượng với cậu: “Em đừng ngồi trên đất, lát nữa anh còn phải đi làm, em cứ ngồi ở phòng nghỉ đã nhé?”

Hiện tại Chu Kính Dã vẫn lơ ngơ chưa tỉnh, khác xa với hình tượng

thường ngày.

Lâm Giác Hiểu sợ cậu không nghe thấy, đứng dậy dắt tay cậu sang phòng nghỉ.

Anh lo Chu Kính Dã thấy tè nhạt, lấy iPad của mình ra đưa cho cậu: “Mật mã là sinh nhật của anh, em biết không?”

“Em biết.” Chu Kính Dã gật đầu, nhấn mạnh, “Em biết chứ.”

Lâm Giác Hiểu trở về phòng khám của mình, anh ngăn người hồi lâu trên ghế, mở ứng dụng gọi đồ ăn lên, đặt cho Chu Kính Dã một cốc cà phê và vài món ngọt.

Anh cúi đầu nhìn điện thoại, nghĩ một hồi rồi tìm WeChat của Chu Ngọc Thần trong danh sách tin nhắn.

Cuộc trò chuyện của hai người dừng lại ở câu Chu Ngọc Thần ghen tị với anh.

Chu Ngọc Thần: *Sao ngày nào Chu Kính Dã cũng nấu cơm cho cậu thế?*

Chu Ngọc Thần: *Tớ với nó tạm ở chung, nó còn chẳng buồn nấu cơm cho tớ.*

Lâm Giác Hiểu thở dài, tê liệt dựa lưng lên ghế xoay.

Xuân miên bất giác hiểu: *Có phải ngày trước cậu vẫn luôn muốn tớ gọi cậu là anh không?*

Hết chương 53

Chương 54

Chu Ngọc Thần lớn hơn Lâm Giác Hiểu vài tháng, thời đi học cứ nằng nặc đòi Lâm Giác Hiểu gọi mình là anh.

Bình thường Lâm Giác Hiểu rất dễ nói chuyện, nhưng riêng lúc này Chu Ngọc Thần có uy ép hay dụ dỗ thế nào cũng không có tác dụng, Lâm Giác Hiểu nhất định không chịu nhường.

Còn mười phút nữa là đến giờ làm việc, Lâm Giác Hiểu cảm thấy mình cần phải giải thích chuyện này rõ ràng.

Mấy hôm nay Chu Ngọc Thần nghỉ làm, ngày ngày nằm nhà nuôi ốm, khi thấy tin nhắn của Lâm Giác Hiểu thì đồng tử co lại, không rõ là do quá sốc hay mừng rơn.

Chu Ngọc Thần: ????

Chu Ngọc Thần: *Sao tự nhiên lại thế?*

Chu Ngọc Thần loáng thoáng dự cảm được có điềm, bật dậy khỏi sofa, gọi điện thoại: “Hôm nay cậu uống nhầm thuốc đấy à?”

“Không.” Tiếng Lâm Giác Hiểu rất nhỏ, nghe như đang hụt hơi, “Có chuyện này tớ muốn nói với cậu.”

Chu Ngọc Thần thờ phào: “Nói đi.”

Anh lười biếng co duỗi chân, từ tốn nghĩ, Lâm Giác Hiểu là người rất đáng tin cậy, chắc cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng.

Lâm Giác Hiểu ngập ngừng: “Ngọc Thần...”

Chu Ngọc Thần cầm điều khiển, chăm chú nhìn vào màn hình lớn do máy chiếu chiếu lên, lơ đãng đáp “Ừ.”

“Tớ bảo... Tớ bảo...” Lâm Giác Hiểu lắp bắp, anh hít một hơi thật sâu, nói một tràng: “Tớ bảo tớ với Chu Kính Dã đến với nhau rồi, cậu thấy thế nào?”

“Cái gì thế nào cơ?”

Chu Ngọc Thần còn chưa kịp phản ứng, nhưng vài giây sau đôi mắt anh giật mạnh như bị chuột rút.

Đầu anh dí sát vào loa, không kiềm được gào tướng lên: “Tớ không nghe nhầm chứ?”

“Cậu?! Chu Kính Dã?! Hai cậu?!”

Giọng Chu Ngọc Thần càng ngày càng lên tông, Lâm Giác Hiểu không nhìn thấy biểu cảm của anh, nhưng cũng có thể đoán được rõ biểu cảm hiện tại của Chu Ngọc Thần.

Lâm Giác Hiểu chột dạ sờ mũi: “Ừ, bọn tớ.”

“Vãi!” Tiếng hít thở của Chu Ngọc Thần nặng nề, anh ôm ngực ngồi phịch xuống sofa, “Cho tớ bình tĩnh lại đã.”

Tốc độ tiếp nhận sự thật của Chu Ngọc Thần khá nhanh, lồng ngực kịch liệt đập phồng vài lượt xong, anh hít sâu mấy hơi, vò đầu hỏi: “Chuyện giữa hai cậu là thế nào?”

“Kể ra thì dài, tớ sẽ nói cụ thể với cậu sau.” Lâm Giác Hiểu ngừng một lát, lại bổ sung thêm: “Tại tớ thích em ấy trước, vì thế không liên quan đến Chu Kính Dã.”

Chu Ngọc Thần bắt lực đáp: “Tớ cũng có quản được nó đâu, tuy rằng tớ mới là anh trai ruột của nó, nhưng tớ không nuôi nó lớn, nó muốn ở bên ai tớ lại càng không quản được.”

Nhưng Chu Ngọc Thần chắc chắn không tin lời Lâm Giác Hiểu, Chu Ngọc Thần quen Lâm Giác Hiểu bao nhiêu năm rồi, còn lạ gì tính anh.

Chu Ngọc Thần nhớ lại một tháng trước Lâm Giác Hiểu gọi điện cho mình, lúc ấy anh không để ý, giờ có hối hận cũng không kịp.

“Đệch!” Chu Ngọc Thần thầm chửi.

Anh hồi tưởng lại từng chút một những khi Lâm Giác Hiểu và Chu Kính Dã ở bên nhau, lại so sánh giữa cách Chu Kính Dã đối xử với Lâm Giác Hiểu và cách cậu đối xử với anh.

Đậu má cái thằng sói con Chu Kính Dã, ngay từ đầu đã không chịu yên phận! Không biết đã nhầm nha Lâm Giác Hiểu từ lúc nào.

Chu Ngọc Thần sâu sắc tự trách, chuyện này là tại anh, tại anh đã nhờ Lâm Giác Hiểu chăm sóc Chu Kính Dã, vì thế mới có chuyện dẫn sói vào nhà!

“Giác Hiểu, cậu...” Tâm trạng Chu Ngọc Thần rất phức tạp, mở miệng rồi lại chẳng biết nói gì.

Anh nhớ lại những lời đánh giá về Lâm Giác Hiểu của các bạn nữ ngày trước, bọn họ đều gọi anh là “ánh trăng sáng”. Ngày ấy Lâm Giác Hiểu là lớp trưởng, thành tích học tập dẫn đầu lớp, có trách nhiệm với từng bạn học cùng, ai có chuyện gì anh cũng giúp đỡ xử lý.

Lâm Giác Hiểu đẹp trai từ nhỏ đến lớn, thời cấp ba lại càng có khí chất thiếu niên tươi mát, cười với ai cũng vô cùng ôn hoà.

Chu Ngọc Thần tưởng rằng Lâm Giác Hiểu sẽ là người yêu đương sớm nhất trong đám bạn, nào ngờ đã nhiều năm trôi qua, anh đã đổi bạn gái mấy lần, Lâm Giác Hiểu vẫn chưa yêu ai.

Thế rồi hôm nay, bao nhiêu cô nàng không theo đuổi được Lâm Giác Hiểu, Lâm Giác Hiểu lại thành một cặp với Chu Kính Dã.

Chu Ngọc Thần không kiềm được tiếng thở dài, nổi xót xa lan sang bên tai Lâm Giác Hiểu.

“Thôi thôi.” Chu Ngọc Thần nói, “Tớ cũng không khuyên cậu nữa, cũng chẳng có gì tốt để mà khuyên cậu, nhưng bên bố mẹ cậu thì phải làm thế nào? Chu Kính Dã có tớ là anh trai, không kết hôn cũng không sao, nhưng còn cậu? Bố mẹ cậu không giục cậu à?”

Kết hôn và sinh con là lựa chọn của mỗi người, nhưng cả đời bố mẹ thường sẽ mong con trai mình lấy vợ và gây dựng sự nghiệp, có vậy họ mới yên lòng.

Lâm Giác Hiểu yên lặng một lúc lâu rồi mới từ tốn đáp: “Bên bố mẹ tớ tớ sẽ nói chuyện, cậu đừng vội báo chuyện này với bố Kính Dã.”

Anh và Chu Kính Dã đã quyết định ở bên nhau, bố mẹ anh cũng là bố mẹ cậu, anh lớn hơn Chu Kính Dã năm tuổi, anh cho rằng mình đương nhiên phải có trách nhiệm giải quyết tốt chuyện này.

Ít nhất là cũng phải để cho bố mẹ anh biết, con trai họ hẹn hò rồi, đối tượng là một cậu con trai.

Từ bé đến lớn, Trương Huệ Anh và Lâm Quốc Nguyên luôn là những phụ huynh có suy nghĩ tiến bộ, bọn họ chưa bao giờ ép buộc Lâm Giác Hiểu, bọn họ mong muốn Lâm Giác Hiểu có thể tự mình quyết định hơn.

Từ chuyện hồi nhỏ anh muốn mua quần áo thế nào cho đến chuyện lớn lên muốn theo học ngành gì, đều do anh lựa chọn.

Hơn nữa rất lâu về trước họ cũng từng nói – chỉ cần Lâm Giác Hiểu vui là được.

Lâm Giác Hiểu nghĩ, bố mẹ anh rất thương anh, hẳn sẽ hiểu cho anh.

Mười phút đã trôi qua, Lâm Giác Hiểu ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đeo khẩu trang lên rồi nói: “Tớ làm việc đây.”

Ôm trong lòng nỗi áy náy vì đã cuốn mất em trai của người ta, anh bổ sung thêm: “Tối tìm cơ hội nói chuyện tiếp.”

*

Buổi chiều cũng bận không kém buổi sáng, Lâm Giác Hiểu ngồi trong phòng khám chẳng có thời gian rảnh, phải đến gần tối lượng người đến mới từ từ giảm bớt.

Tiến vị khách cuối cùng ôm thú cưng tới xong, Lâm Giác Hiểu mệt mỏi dựa người vào ghế xoay. Anh dụi chớp mũi, gỡ khẩu trang xuống, đi về phía phòng nghỉ.

Phòng nghỉ ở ngay phía sau phòng khám, Lâm Giác Hiểu lịch sự gõ cửa.

Lúc gọi đồ ăn anh đã điền số của Chu Kính Dã, hiện tại cốc cà phê trong suốt trên bàn đã thấy đáy, thế nhưng đồ ngọt bày biện bên cạnh vẫn còn một nửa.

Lâm Giác Hiểu lại gần, hỏi: “Sao chưa ăn hết vậy, em không thích hả?”

Chu Kính Dã đeo tai nghe, rất chăm chú xem bộ phim kịch tính tiếng Tây Ban Nha trên iPad. Cậu mãi mê xem nên không nghe thấy tiếng mở cửa của Lâm Giác Hiểu.

Nghe thấy tiếng Lâm Giác Hiểu cậu mới quay sang, ánh mắt sáng bừng, giải thích: “Không phải không thích, em để dành cho anh đấy.”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười: “Không cần phần anh đâu, mua cho em cả mà, em cứ ăn hết đi.”

Chu Kính Dã không đáp, bỗng dừng giơ tay kéo anh lại trước mặt mình. Lần này Lâm Giác Hiểu không kháng cự, cũng không giằng ra, thuận theo Chu Kính Dã bước lên vài bước.

Anh cúi người xuống ngang tầm mắt của Chu Kính Dã: “Sao thế?”

Nếu đã quyết định ở bên nhau, Lâm Giác Hiểu vốn có tính chăm sóc người khác, hiện tại Chu Kính Dã đã là bạn trai nhỏ của anh, anh chắc chắn sẽ đối xử tốt với Chu Kính Dã gấp nhiều lần.

Lúc này Lâm Giác Hiểu mới tỉnh ngộ, hoá ra không phải anh luôn mềm lòng với Chu Kính Dã, mà là luôn nuông chiều cậu.

Chu Kính Dã nhìn anh, đôi mắt đen như mực. Cậu mím môi lại, nhưng khoé môi thì cong lên.

Cậu vẫn chưa tin đây là sự thật, ngay cả chớp mắt cũng không dám, nhưng lực tay lại rất khoẻ.

Chu Kính Dã khẽ hỏi: “Hiện tại quan hệ của chúng ta là gì?”

Cậu vẫn chưa chắc chắn, chữ “ừ” ấy của Lâm Giác Hiểu có nghĩa là gì, là “ừ, anh cũng thích em”, hay là “ừ, tụi mình đến với nhau đi”.

Chu Kính Dã liếm môi, kéo tay Lâm Giác Hiểu áp lên má mình, tiếp tục hỏi: “Tụi mình ở bên nhau rồi ư?”

“Hay nói cách khác.” Chu Kính Dã nói, “Bây giờ em là bạn trai anh rồi ạ?”

Da cậu rất đẹp, sáng mịn.

Lòng bàn tay Lâm Giác Hiểu nóng bừng, anh xoa nhẹ má cậu, nói “Ừ”.

Nhưng rồi anh lại cảm thấy câu trả lời ấy quá qua loa, cũng cảm thấy mình nói vậy chưa đủ rõ ràng.

Lâm Giác Hiểu mỉm cười: “Ừ, em là bạn trai anh rồi. Mà không, là bạn trai nhỏ của anh.”

Anh trêu cậu: “Đừng chê anh già nhé.”

“Anh hơn em năm tuổi thôi mà.” Chu Kính Dã nhú mày, cậu nắm tay Lâm Giác Hiểu, rất trẻ con mà lắc lắc, cậu khẽ nói: “Anh đừng chê em trẻ con.”

“Em không trẻ con.” Lâm Giác Hiểu lắc đầu, “Em rất trưởng thành.”

Lâm Giác Hiểu nhớ lại vòng tay vững chãi của Chu Kính Dã, Chu Kính Dã không phải trẻ con, cậu có thể trở thành nơi tựa của anh.

Chu Kính Dã lẩm bẩm như đang nói mơ: “Em vui lắm.”

Cậu ngẩng đầu, đôi mắt hẹp dài sáng như ánh sao: “Em có thể gọi anh như thế không?”

Chu Kính Dã khẽ gọi: “Giác Hiểu “

Lần đầu tiên cậu gọi Lâm Giác Hiểu thân mật đến thế, lồng ngực cậu như có con nai nhỏ nhảy nhót điên cuồng.

“Được chứ.” Lâm Giác Hiểu mỉm cười, lấy tay gãi mái tóc đen của Chu Kính Dã, “Em muốn gọi thế nào cũng được.”

Nhưng cũng có rất nhiều người gọi Lâm Giác Hiểu như thế, Chu Kính Dã cup mắt, chột cậu vươn tay ôm chặt lấy anh.

Lâm Giác Hiểu không kịp phòng bị, lùi về sau mấy bước. Eo anh dựa trên bàn, phần phía trên eo một chút bị Chu Kính Dã ôm hờ lấy.

Hai người họ một người cúi xuống, một người ngược lên, ánh nhìn chạm nhau giữa không trung.

Ánh mắt vẫn giống y thường ngày, nhưng lại như được phủ thêm những sắc màu khác.

Chu Kính Dã lỡ chạm phải phần máu buồn trên eo Lâm Giác Hiểu, anh giật mình cuộn người lại.

Tay Chu Kính Dã run lên, lúc này mới hỏi anh: “Em có thể ôm anh không?”

Ôm cho đã rồi giờ mới hỏi.

Lâm Giác Hiểu mất tự nhiên nhẹ gật đầu, thật ra tay cậu đặt trên eo anh rất có chừng mực, không ôm chặt như hồi cậu say.

“Soạt...”

Ghế trong phòng nghỉ không phải ghế xoay, Chu Kính Dã dịch ghế sang một chút, tay cậu vừa đặt trên eo anh chuyển sang tì lên mép bàn.

“Anh chắc chắn muốn hẹn hò với em chứ?” Chu Kính Dã ấp úng, cậu tự kiểm điểm, “Em có tính chiếm hữu cao, em còn rất bám người.”

Ý cậu là cậu muốn thú nhận khuyết điểm của mình với Lâm Giác Hiểu, nhưng dường như anh lại không cho là vậy.

“Tính chiếm hữu cao là do không có cảm giác an toàn?” Lâm Giác

Hiếu nghĩ ngợi rồi đáp, “Có muốn anh theo đuổi em một lần không?”

“Không cần đâu!” Chu Kính Dã vội vàng từ chối, giọng cậu chẳng hề bình tĩnh, “Giờ tụi mình phải yêu ngay!”

Hết chương 54

Chương 55

Lâm Giác Hiểu chờ cậu về nhà mình, dừng xe tại nơi đỗ xe sát tường. Anh đã xuống xe, nhưng rồi lại phát hiện Chu Kính Dã vẫn thừ ra không động đậy.

Chu Kính Dã vẫn thắt dây an toàn, cậu nghiêng mặt chăm chú nhìn Lâm Giác Hiểu, không rõ đang ngăn người hay mất tập trung.

Lâm Giác Hiểu giơ tay hươu hươu trước mắt cậu, nhin cười gọi: “Kính Dã?”

Biểu cảm hiện tại của Chu Kính Dã khá ngốc, mắt cậu mở to nhưng không tập trung vào đối tượng nào, đôi môi trước giờ luôn mím chặt vô thức hé ra. Nếu như không phải do dáng người và gương mặt cậu gọt người, biểu cảm ấy có lẽ sẽ rất giống một tên ngớ ngẩn.

Tay của Lâm Giác Hiểu đặt trên cửa xe mở rộng, anh thấy Chu Kính Dã không phản ứng thì gập một chân tì lên đệm ghế, cúi người xuống.

Anh lấy tay chọt nhẹ má cậu, hơi thở vì mím cười mà lọt khỏi khuôn miệng: “Sao vẫn ngơ ra thế này?”

Cấu trúc xương Chu Kính Dã rất hoàn mỹ, cậu đột ngột tỉnh táo lại, nắm chặt lấy ngón tay anh.

Lông mi cậu không dài như con gái, nhưng từng sợi mọc rất ngay ngắn. Cậu chớp mắt vài lần như vừa tỉnh dậy, khẽ hỏi: “Tụi mình là người yêu thật ạ?”

Lâm Giác Hiểu không nhịn được bật cười, anh gật đầu nói: “Thật đấy.”

Từ lúc lên xe Chu Kính Dã đã ngồ ngộ.

Cậu ngồi ở ghế phó lái, ban đầu biểu cảm không khác mọi ngày là bao, chỉ là chốc chốc lại quay sang nhìn Lâm Giác Hiểu, cứ như đang xác nhận xem người lái xe tốt cuộc có phải là anh hay không.

Một lát sau, tự dưng Chu Kính Dã hỏi một câu: “Tội mình là người yêu thật ạ?”

Chỉ trong mười phút đi đường ngắn ngủi mà Chu Kính Dã đã hỏi ít nhất năm hay sáu lần, lần nào anh cũng không nín được cười trả lời.

Càng về sau anh lại càng thấy Chu Kính Dã dễ thương.

Lâm Giác Hiểu không biết vì sao mình lại dùng “dễ thương” để hình dung một cậu con trai, nhưng anh nghĩ, Chu Kính Dã rất phù hợp với từ này.

Bình thường Chu Kính Dã rất trưởng thành, bề ngoài là một cậu con trai cao lớn lạnh lùng, vậy mà đôi khi lại có những hành động hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài ấy.

Hiện tại Chu Kính Dã lại hỏi anh một lần nữa, Lâm Giác Hiểu cũng một lần nữa kiên nhẫn trả lời.

Anh giúp Chu Kính Dã tháo dây an toàn, vỗ vai cậu theo thói quen, nói: “Về nhà với anh đã.”

Hai chữ “về nhà” như khởi động dây thần kinh nào của cậu. Hôm qua cậu mới từ đó chuyển đi, nhưng cảm xúc lại hoàn toàn khác.

Cậu bước lên từng bậc thang, theo sau Lâm Giác Hiểu, vừa hay nhìn thấy tay anh đang đung đưa.

Tim Chu Kính Dã nẩy lên, nắm lấy tay Lâm Giác Hiểu rồi mới hỏi: “Tụi mình có thể nắm tay không?”

Lâm Giác Hiểu ngẩn ra chốc lát, nắm chặt tay Chu Kính Dã hơn, anh híp mắt cười: “Tất nhiên là được.”

Bố cục trong nhà không hề thay đổi, giống hệt với ngày hôm qua. Chu Kính Dã vừa vào nhà, Khang Khang mới một ngày không gặp cậu đã chạy ra lắc lư nhảy nhót.

Em chạy vòng vòng bên chân Chu Kính Dã, cứ như muốn cậu vấp ngã.

Lâm Giác Hiểu đứng bên cạnh cậu, anh ngồi xuống vuốt ve Khang Khang, sau đó ngẩng đầu cười với Chu Kính Dã: “Nó nhớ em lắm đấy.”

Chu Kính Dã cảm thấy nụ cười của Lâm Giác Hiểu có thể mê hoặc người khác, tim cậu đập như trống dồn, khẽ hỏi: “Vậy anh thì sao, anh có nhớ em không?”

Lâm Giác Hiểu ngẩn ra khi bị hỏi như thế, bàn tay đang vuốt lông mèo ngừng lại một lát, thế rồi độ cong vành mắt anh càng sâu hơn, xuôi theo ý của Chu Kính Dã nói ra cảm xúc thật của mình: “Nhớ chứ.”

Chu Kính Dã không ngờ Lâm Giác Hiểu sẽ nói thẳng ra như thế.

Bình thường cậu bày tỏ còn thẳng thắn hơn anh, vậy mà giờ lại không kiểm soát được, vành tai lặng lẽ đỏ lên.

“Kính Dã.” Lâm Giác Hiểu bắt được khoảnh khắc ấy, anh nín cười chỉ vào tai mình, trêu cậu: “Tai đỏ rồi này.”

Anh không nói còn được, anh vừa nói tai Chu Kính Dã lại càng đỏ

thêm.

Chu Kính Dã gượng gạo vò tai mình, xoa mạnh mấy lượt lại càng khiến nó đỏ hơn.

Lâm Giác Hiểu nghĩ, Chu Kính Dã đang xấu hổ kìa.

Anh cười trong lòng chứ không để lộ trên gương mặt, tuy anh không cảm thấy Chu Kính Dã sẽ thẹn quá hoá giận, nhưng anh vẫn thôi không trêu cậu nữa.

Anh bế Khang Khang lên, đặt vào lòng Chu Kính Dã: “Em đói không, tối nay muốn ăn gì?”

Anh bổ sung thêm: “Đói thì mình gọi đồ ăn ngoài, không đói thì anh đi nấu cơm, trong tủ chắc vẫn còn đồ ăn.”

Chu Kính Dã nghĩ rồi đáp: “Gọi thức ăn ngoài đi ạ.”

Chiều nay cậu đã ăn một ít đồ ngọt nên giờ không đói, nhưng Lâm Giác Hiểu bận từ trưa tới giờ, có lẽ ngay cả miếng nước cũng chưa nhấp môi, nấu cơm lại cần thời gian, gọi thức ăn ngoài sẽ nhanh hơn một chút.

Lâm Giác Hiểu nói ừ, mở khoá điện thoại của mình đưa cho Chu Kính Dã: “Muốn ăn gì thì tự chọn, anh đi đun ấm nước.”

Chu Kính Dã lấy điện thoại mình ra ngăn lại: “Em có điện thoại, em dùng điện thoại của em gọi là được.”

“Dùng của anh đi.” Lâm Giác Hiểu nhét điện thoại vào tay cậu, cười nói, “Anh có tiền, không cần tiết kiệm cho anh.”

Chu Kính Dã không từ chối được, chỉ đành cầm lấy điện thoại của Lâm Giác Hiểu, nhưng vừa thấy anh bước vào bếp, cậu lập tức đổi thành điện thoại của mình.

Chu Kính Dã mở ứng dụng gọi thức ăn ra chọn, cuối cùng gọi một suất ếch xào xả ớt hai người.

Cậu gọi xong món cũng là lúc Lâm Giác Hiểu cầm ấm nước nóng đi ra.

Chu Kính Dã vội vàng cầm cốc đang úp trên bàn lên, Lâm Giác Hiểu rót cho bản thân một cốc trước, chuẩn bị rót thêm cốc thứ hai thì ngừng lại hỏi: “Hình như trong tủ lạnh có Coca hay gì đó, em có muốn uống không?”

“Thôi ạ.” Chu Kính Dã lắc đầu, “Em uống nước.”

Lâm Giác Hiểu rót cho cậu một cốc, bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì, anh gõ gõ đầu mình, đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Không lâu sau anh cầm theo một tấm thẻ ngân hàng đi ra.

Chu Kính Dã thấy tấm thẻ hơi quen, còn chưa kịp nói, Lâm Giác Hiểu đã tận tay nhét tấm thẻ vào túi quần cậu.

Cả người cậu phút chốc cứng đờ, động tác này như có ý tán tỉnh, nhưng Lâm Giác Hiểu lại làm đến là đứng đắn, chỉ đơn giản là nhét một thứ vào túi quần cậu thôi.

Lâm Giác Hiểu ngồi xuống vị trí cũ giải thích: “Nhớ tấm thẻ ngày trước em đưa cho anh không? Giờ anh trả cho em.”

Anh bung cốc, nước vẫn sôi lăn tăn, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Lâm Giác Hiểu giành lời Chu Kính Dã, nhẹ nhàng nói: “Anh biết em định nói gì, nhưng lúc trước anh đã nói rồi, em ở đây không hề gây phiền phức cho anh, cũng không cần thiết phải đưa anh phí ở trọ.”

“Nếu như thật sự phải tính thì phần lớn thức ăn trong nhà đều do em

bỏ tiền ra mua đấy.”

Lâm Giác Hiểu dùng đầu gối đụng nhẹ chân Chu Kính Dã, tiếp tục nói: “Vì thế đừng nghĩ nhiều, vả lại tụi mình cũng là người yêu rồi, không cần phải tính toán chi li như thế.”

Chu Kính Dã chậm chạp chớp mắt.

Ngày trước Lâm Giác Hiểu đối xử tốt với cậu, nhưng cũng chỉ là anh trai chăm sóc em trai, hiện tại Lâm Giác Hiểu đã kéo cậu vào vùng thân mật nhất của anh.

“Anh lớn hơn em một chút.” Lâm Giác Hiểu như vì ngại ngùng mà nói chậm lại, anh xấu hổ rờ mũi, “Nhưng em biết đấy, đây là lần đầu tiên anh yêu, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức để đối xử tốt với em.”

Giọng anh như mật ngọt khiến người ta mê mết.

“Em gặp chuyện gì không vui thì cứ nói với anh, anh có làm gì không tốt thì cũng phải...”

Anh còn chưa nói hết, cả người đã bị Chu Kính Dã kéo giật lại.

“Anh tốt lắm.” Chu Kính Dã ôm chặt lấy anh, “Anh sẽ không có chỗ nào không tốt.”

Trong lòng Chu Kính Dã, Lâm Giác Hiểu là người hoàn hảo nhất.

Chu Kính Dã vừa ôm lấy Lâm Giác Hiểu đã không kiềm được mà vui cầm vào vai anh.

Cậu rất thích động tác nhỏ này, bởi chỉ khi ôm Lâm Giác Hiểu như thế, cậu mới có thể ôm trọn anh vào lòng.

Chu Kính Dã vừa cup mắt đã nhìn thấy vành tai trắng trẻo của Lâm Giác Hiểu, yết hầu cậu khẽ di chuyển, tiếp tục nói: “Anh tuyệt nhất

rồi.”

“Đã biết.” Lâm Giác Hiểu nhin cười, “Anh phát hiện em thật sự rất thích ôm anh.” Anh suy nghĩ để tìm ra câu so sánh phù hợp nhất, “Rất giống một chú chó to bự.”

Sợ Chu Kính Dã hiểu nhầm, Lâm Giác Hiểu giải thích: “Anh không mắng em đâu, anh chỉ muốn nói em... em rất dễ thương.”

Lâm Giác Hiểu lờ miệng nói ra lời trong lòng, nhưng rồi anh lo cậu sẽ không thích bị khen như vậy, lại nói: “Nếu em không thích thì lần sau anh sẽ không nói như thế nữa.”

Dễ thương?

Chu Kính Dã không hiểu vì sao cái từ này lại có thể gắn liền với cậu, nhưng cậu vẫn rất thành thật: “Anh khen thế nào cũng được, khen thế nào em cũng thấy vui.”

Chu Kính Dã không gác cằm lên vai anh nữa, cậu và Lâm Giác Hiểu nhìn nhau, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Cậu hỏi Lâm Giác Hiểu: “Anh có ghét em suốt ngày dính lấy anh không?”

Vấn đề này hồi chiều hai người đã bàn với nhau, Lâm Giác Hiểu cũng cảm thấy đúng là cậu bám anh hơi quá mức.

Nhưng rồi anh vẫn tìm cho Chu Kính Dã một lý do, Chu Kính Dã còn nhỏ, đây lại là lần đầu tiên cậu biết yêu, bám anh cũng là chuyện thường tình.

Hơn nữa cũng không phải là cậu không hiểu chuyện, cậu sẽ không lẻo đẻo theo anh suốt hai mươi tư giờ, khi anh làm việc hoặc làm những chuyện khác Chu Kính Dã sẽ không vô cớ quấy rầy.

Nếu như Chu Kính Dã chỉ hy vọng anh có thể dành toàn bộ thời gian rảnh rỗi của mình cho cậu, vậy thì anh không cho rằng như thế là bám người – cậu muốn được ở bên người mình thích mà thôi.

“Không đâu.” Lâm Giác Hiểu đáp, “Chuyện anh cam tâm tình nguyện ấy mà.”

Tim Chu Kính Dã lại lạc mất một nhịp, lần nào Lâm Giác Hiểu cũng nói những lời như thế với dáng vẻ vô cùng đứng đắn, hoặc là cười dịu dàng làm ra những cử chỉ thân mật.

Lâm Giác Hiểu chẳng hề ý thức được rằng mình đang quyến rũ người khác.

Hai người vẫn giữ nguyên khoảng cách, tay của cả hai đều đang đặt trên sô-pha, không biết từ khi nào đã nhích lại gần nhau.

Tay Chu Kính Dã đề lên mu bàn tay Lâm Giác Hiểu, hiện tại cậu rất muốn hôn anh, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Lâm Giác Hiểu cảm nhận được lòng bàn tay Chu Kính Dã đang rục rịch vì hồi hộp, ánh mắt cậu chăm chú nhìn vào môi anh.

Hiện tại vừa hay thiên thời địa lợi nhân hoà.

Anh hơi do dự, bởi anh chưa yêu ai bao giờ, không biết tiến độ yêu đương của hai người có phải đang quá nhanh hay không.

Nhưng ánh mắt Chu Kính Dã quá nóng bỏng, cậu không nói bất cứ điều gì, nhưng tất cả những gì muốn nói đều đã lan ra khắp gương mặt.

Lâm Giác Hiểu ngập ngừng, chủ động nhích lại gần. Lâm Giác Hiểu hơi nhồm người dậy, nhẹ nhàng nâng cằm cậu bằng một tay.

“Kính Dã.” Anh nhắc cậu, “Nhắm mắt lại.”

Bởi trong ấn tượng của Lâm Giác Hiểu, khi hôn nhau cần phải nhắm mắt.

Hết chương 55

Chương 56

Lâm Giác Hiểu không biết vì sao mình lại rơi vào thế bị động.

Anh chủ động hôn cậu, vậy mà khi môi anh chạm đã lên môi Chu Kính Dã, cậu vẫn cứ ngệt mặt ra không phản ứng.

Đây là lần đầu tiên Lâm Giác Hiểu hôn người khác, anh không biết hôn.

Lâm Giác Hiểu làm vậy bởi anh nghĩ, mình là người lớn tuổi hơn, và mình cũng nên là người chủ động.

Hơn nữa Lâm Giác Hiểu cũng cảm nhận được, Chu Kính Dã cực kỳ thiếu thốn cảm giác an toàn. Anh cần khiến Chu Kính Dã hiểu được anh thật sự thích cậu.

Lâm Giác Hiểu vốn chỉ định đặt một nụ hôn phớt lên môi cậu, nhưng khi anh muốn dựa lưng ra phía sau, bả vai đã bị Chu Kính Dã nắm chặt lấy.

Bàn tay to lớn của Chu Kính Dã ôm lấy anh.

Lâm Giác Hiểu đờ người, anh không ngờ được Chu Kính Dã lại làm thế. Cậu rất nghe lời anh nhắm mắt lại.

Lâm Giác Hiểu cảm nhận Chu Kính Dã đang dịu dàng gặm cắn bờ môi mình, xúc cảm râm ran như có kiến bò trên bề mặt da.

Sau ấy, bàn tay Chu Kính Dã chột nhích lên cao hơn, giữ lấy sau ót anh.

Đầu gối Lâm Giác Hiểu quỳ trên sô-pha, anh không biết bây giờ nên làm gì. Anh nên phối hợp với Chu Kính Dã tiếp tục khiến nụ hôn này càng thêm sâu sắc, hay là nên chấm dứt bầu không khí đang ngày một trở nên ám muội.

Anh bảo Chu Kính Dã nhắm mắt, nhưng chính anh lại làm ngược lại.

Hai người quá gần nhau, Lâm Giác Hiểu chỉ có thể nhìn thấy mi mắt khẽ run lên vì hồi hộp của cậu. Anh do dự, cũng nhắm mắt lại theo Chu Kính Dã.

Khi anh vừa nhắm mắt, tất cả những cơ quan cảm giác đều trở nên nhạy cảm dị thường.

Chu Kính Dã vô thức đứng dậy, phút chốc đã cao hơn hẳn Lâm Giác Hiểu, bằng một cách kỳ diệu cậu đã trở thành người chủ động.

Nụ hôn của cậu rất trong sáng, nhưng lại mãnh liệt như lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ.

Chu Kính Dã hôn rất cuồng nhiệt, đây là lần đầu tiên cậu hôn một người, là lần đầu tiên cậu hôn Lâm Giác Hiểu.

Lần này ý thức của cậu hoàn toàn tỉnh táo, khác hẳn với lần trước sau khi say.

Cậu đã biết hôn thay vì cắn đau anh.

Lâm Giác Hiểu bị cậu đè xuống sô-pha hôn say sưa, nơi khoang miệng kín đáo đã nhiễm đầy mùi vị của Chu Kính Dã.

Anh hoa mắt choáng váng nghĩ, phổi của Chu Kính Dã tốt đến thế sao?

Yết hầu Chu Kính Dã nhấp nhô, cảm giác hôn môi quá tuyệt vời, cậu

không cai được, cũng không thể ngừng lại.

Điện thoại của Chu Kính Dã đang để ở bên cạnh rung lên, tiếng chuông che lấp đi tiếng tim đập của cậu.

“Kính Dã.” Lâm Giác Hiểu gắng sức nghiêng mặt, anh đẩy vai Chu Kính Dã, nhịp thở dồn dập, “Nghe điện thoại.”

Ánh mắt Chu Kính Dã vẫn dán chặt lên môi anh, một lát sau mới cầm điện thoại lên nghe.

“A lô?”

Giọng cậu khàn khàn: “Shipper ạ? Để ở cửa là được, cảm ơn.”

Chu Kính Dã cúp máy, lúc này cậu mới nhận ra tư thế của mình và Lâm Giác Hiểu vô cùng kỳ diệu, vị trí của hai người đã đảo ngược từ lâu.

Lâm Giác Hiểu ngồi trên sô-pha, vai anh bị cậu khoá chặt, còn chân Chu Kính Dã thì co lên tì trên ghế, đầu gối kề sát đùi Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu nhẹ nhàng thở dốc, môi anh bị cậu hôn ánh lên ánh nước, tựa như kính thủy tinh phản chiếu ánh sáng.

Trời xui đất khiến Chu Kính Dã đưa ngón tay cái ra, miết nhẹ lên môi Lâm Giác Hiểu.

Môi Lâm Giác Hiểu quá mềm, vừa chạm vào đã lún xuống.

Ánh mắt Chu Kính Dã đột nhiên trầm xuống, chợt cậu phát hiện, vành tai Lâm Giác Hiểu cũng đang ửng hồng. Mà không chỉ vành tai, cả gương mặt cũng ửng đỏ.

“Kính Dã.”

Da mặt Lâm Giác Hiểu lúc này lại trở nên mỏng manh, anh che mặt mình bằng hai tay, giục Chu Kính Dã: “Em đi lấy đồ đi, anh hơi đói rồi.”

Nơi bị lún xuống của sô-pha đàn hồi lại, Lâm Giác Hiểu nghe thấy tiếng chân Chu Kính Dã đã ở xa, tiếng đóng mở cửa liền mạch dứt khoát. Lâm Giác Hiểu cảm nhận được nhiệt độ trên gương mặt mình, anh khoanh chân lại, tiếp tục ôm mặt hạ nhiệt.

... Tình huống gì thế này.

Mục đích ban đầu của anh chỉ là trao cho Chu Kính Dã một nụ hôn đơn giản, nhưng không hiểu chuyện gì lại khiến nụ hôn phát biến chất, trở thành ôm hôn.

Chu Kính Dã nhẹ tay đặt hộp cơm lên bàn, ý thức được mình vừa mới làm gì. Cậu liếm môi, một cảm giác thoải mái khó tả tràn ngập trong lòng.

Cậu ngồi xuống bên Lâm Giác Hiểu, khẽ hỏi: “Dùng bữa dùng một lần hay em vào bếp lấy bữa?”

Vừa nghe thấy giọng Chu Kính Dã, sắc đỏ trên gương mặt đã tan giờ lại tụ lại, anh cam chịu buông tay che mặt.

Mỗi khi Lâm Giác Hiểu hỏi hộp cơm sẽ nguội, anh quay sang hắng giọng vài lần: “Bữa dùng một lần là được, lười rửa lắm.”

“Em rửa cho.”

“Thôi đừng!” Lâm Giác Hiểu đứng bật dậy, mất tự nhiên đi tới bàn ăn, anh cúi gầm xuống nói, “Cứ lấy bữa dùng một lần đi.”

Chu Kính Dã nói vâng, cũng ra bàn ăn theo anh.

Ngày trước cậu luôn ngồi ở phía đối diện Lâm Giác Hiểu, nhưng hôm

nay Chu Kính Dã lại kéo ghế bên cạnh anh ra ngồi xuống.

Món ếch xào xả ớt này được đặt từ quán ngày trước hai người hay ăn, quán ở ngay phía đối diện chung cư, đưa qua đây không tốn nhiều thời gian, hương vị cũng không khác là bao so với khi ăn ở quán.

Lâm Giác Hiểu ăn bữa này yên lặng lạ thường, anh lớn tuổi rồi, cần chút thời gian để tiêu hoá chuyện kích thích ban nãy.

Ăn cơm xong Lâm Giác Hiểu cũng đã tiêu hoá được gần hết.

Anh thôi không đấu tranh tư tưởng nữa. Cứ vậy đi, là người yêu hẳn sẽ phải làm chút chuyện thân mật. Ôm và hôn, chỉ cần hai người đều có tình ý thì sớm muộn rồi cũng sẽ nảy sinh.

Chỉ là Chu Kính Dã hôn có hơi... không biết điểm dừng mà thôi.

Lâm Giác Hiểu đặt đĩa xuống, định đứng dậy dọn bàn, nhưng hôm nay Chu Kính Dã nhanh nhẹn lạ thường, cậu đứng dậy rút giấy ăn: “Để em.”

Dọn dẹp xong, dường như Chu Kính Dã nên về đâu lại trở thành một vấn đề nan giải.

Đồ đạc của Chu Kính Dã vẫn ở chỗ Chu Ngọc Thần, nhà anh lại không có quần áo để thay giặt, hôm nay chắc chắn phải đưa cậu về.

Vậy còn ngày mai, ngày kia thì sao? Và cả sau này nữa?

Lâm Giác Hiểu do dự, anh có nên bảo Chu Kính Dã chuyển về hay không, hai người ở chung một năm rồi, đã quen với việc sinh hoạt cùng nhau, trước giờ cũng chưa từng nảy sinh xích mích trong cuộc sống.

Ngày trước Chu Kính Dã ở nhà Lâm Giác Hiểu, ấy gọi là ở nhờ.

Nhưng giờ cậu đã trở thành cậu bạn trai bé nhỏ của anh, Chu Kính Dã ở nhà anh, ấy lại là sống chung.

Suốt quãng đường Lâm Giác Hiểu chỉ suy nghĩ về vấn đề này, lúc lái xe vẫn có thể tập trung tinh thần, nhưng mỗi lúc đèn đỏ nhảy sang đèn xanh thì lại cần Chu Kính Dã nhắc nhở.

Nhà Chu Ngọc Thần cách nhà anh không xa, Chu Ngọc Thần cũng thuê nhà một mình, Lâm Giác Hiểu từng tới vài lần, cũng coi như quen đường.

Anh đỗ xe dưới nhà, tự nhiên cảm thấy chột dạ: “Em lên đi, anh không đi cùng em nữa.”

Chu Kính Dã tháo dây an toàn, Lâm Giác Hiểu lại chần chừ: “Thôi vậy, anh lên với em.”

Tuy Chu Ngọc Thần sẽ không nói gì với Chu Kính Dã, nhưng Lâm Giác Hiểu vẫn không yên tâm.

“Không sao.” Chu Kính Dã lắc đầu, “Em đi một mình cũng được.”

Trước khi cậu xuống xe, Lâm Giác Hiểu gọi cậu lại: “Kính Dã.”

Ngón tay anh cọ trên vô-lăng, cuối cùng anh vẫn hỏi thành lời: “Em định sẽ ở đâu? Ý anh là... em sẽ tiếp tục ở nhà Chu Ngọc Thần, hay là chuyển về với anh?”

Lâm Giác Hiểu hỏi như vậy, tâm trạng Chu Kính Dã vốn đã tốt lại càng tốt hơn, cậu mỉm cười đáp: “Em tìm được nhà rồi, ngày mai sẽ chuyển qua đó.”

“Hả?” Lâm Giác Hiểu không phân biệt được cảm xúc của mình là huyệt hẫng hay là gì khác. Anh gật đầu, “Được, có cần anh giúp gì không?”

“Không ạ, đồ đạc em không nhiều.”

Lâm Giác Hiểu nghĩ, hình như ngay từ đầu Chu Kính Dã đã nói muốn thuê nhà một mình, con trai mà, vẫn nên... rèn luyện năng lực sống một mình.

Lâm Giác Hiểu vẫn không yên tâm: “Nhưng tốt hơn hết là em không nên vội vàng chuyển vào đó, anh có nhiều kinh nghiệm tìm nhà, có thể xem giúp em một chút. Còn nếu thật sự không được thì gọi Chu Ngọc Thần giúp em xem thử.”

“Nghe không?”

Chu Kính Dã gật đầu, giờ phút này cậu nên xuống xe để lên nhà, nhưng Chu Kính Dã lại không nỡ.

Lâm Giác Hiểu cũng không giục cậu, Chu Kính Dã lẳng lặng đóng cửa xe lại, nhích lại gần Lâm Giác Hiểu, hỏi anh: “Em có thể hôn anh không?”

Chu Kính Dã thêm một danh xưng, trầm giọng đáp ứng gọi: “Anh ơi.”

Trước đây Chu Kính Dã thường gọi anh là “anh Giác Hiểu”, hiện tại cậu đã lược bớt phần tên phía sau.

Ngoài trời đã tối, chỉ còn lại đèn đường vẫn sáng. Ánh đèn không chiếu tới nơi chiếc xe con đỗ trong góc, chỉ có ánh sáng mờ mờ hắt qua.

Lâm Giác Hiểu gật đầu: “... Được.”

Một giây sau Chu Kính Dã đã kéo tay Lâm Giác Hiểu, in một nụ hôn lên má anh.

Nụ hôn ấy vô cùng trong sáng.

Lâm Giác Hiểu còn nghe thấy giọng Chu Kính Dã trong đêm tối, nhỏ

nhẹ một câu, tốc độ nói rất chậm, tựa như cơn gió hoà vào đêm đen – “Thích anh.”

Lần này Chu Kính Dã đi thật, trong xe trở nên trống trải.

Lâm Giác Hiểu vẫn dừng xe ở đó, anh úp trán lên vô-lăng, lại đợi cho nhiệt độ trên mặt hạ xuống.

Sau này anh sẽ không bao giờ trêu Chu Kính Dã nữa, không bao giờ trêu cậu là tai đỏ lên rồi. Bởi anh chạm nhẹ tai mình, cũng thấy bông tay.

*

Tối hôm trước Lâm Giác Hiểu còn lo nhà Chu Kính Dã thuê không đáng tin cậy, sợ cậu bị người ta lừa nên dự định hôm nay sau khi tan làm sẽ đi cùng cậu xem sao.

Nhưng mới sáng ra, Lâm Giác Hiểu lại suýt nữa thì muộn làm. Như mọi ngày, anh dùng năm phút để đánh răng rửa mặt rồi mở cửa phi ra khỏi nhà.

Vừa nhìn thấy người đứng ở ngoài, anh đã ngẩn ra.

Chu Kính Dã xách túi bánh cuộn chiên đứng ngoài cửa, cũng không rõ cậu đã đứng ngoài này bao lâu.

Lâm Giác Hiểu lùi lại vài bước, còn tưởng mình gặp ảo giác: “Mới sáng ngày ra, sao em lại đứng đây?”

“Đến đưa đồ ăn sáng cho anh.” Cậu đưa cái túi cho Lâm Giác Hiểu, “Anh chưa ăn sáng đâu nhỉ?”

Cậu biết anh thích ngủ nướng.

“Em chạy đến đây chỉ để đưa đồ ăn sáng cho anh?!”

“Cũng không hẳn.” Chu Kính Dã cười. Cậu chỉ ngón tay lên tầng trên, chột dạ bởi mọi chuyện đã xong xuôi rồi mới nói với anh.

“Em chuyển nhà nữa.”

Hết chương 56

Chương 57

Chu Kính Dã chuyển đến tầng trên, thật ra ở đó cũng không khác nhiều so với khi ở nhà anh. Ban ngày sẽ có lúc cậu theo Lâm Giác Hiểu đến nơi làm việc. Cậu cũng không làm phiền anh, ngồi một mình trong phòng nghỉ – cậu nhận giúp người ta làm hậu kỳ ảnh.

Gần đây Lâm Giác Hiểu mới biết, hoá ra Chu Kính Dã cũng dùng Weibo, tuy rằng lượng fans không nhiều, nhưng cũng hơn một trăm nghìn người.

Chu Kính Dã chỉ chụp phong cảnh, có đợt cậu chụp ảnh ngày đông được một tài khoản lớn có dấu tích V chia sẻ, rồi cứ thế bỗng dưng nổi tiếng.

Nổi tiếng hay không đối với Chu Kính Dã cũng như nhau, cậu vẫn chỉ chụp phong cảnh, chỉnh màu rồi đăng lên.

Không có caption, không kèm theo chữ, cũng không nhận quảng cáo.

Nhưng những người thích Chu Kính Dã đều biết, cậu chỉ chụp phong cảnh, từ trước tới nay không chụp chân dung.

Ngày trước có người tò mò nên hỏi một câu “tại sao”.

Thình thoảng Chu Kính Dã cũng đọc bình luận của fans, nhìn thấy dòng chữ ấy, lần đầu tiên cậu trả lời bình luận.

ZJY: Tôi chỉ chụp chân dung người tôi thích.

Vì thế Chu Kính Dã chỉ từng chụp cho hai người, một là mẹ ruột cậu,

hai là Lâm Giác Hiểu.

Chu Kính Dã dùng gần như toàn bộ thời gian ở nhà của mình để nán lại nhà Lâm Giác Hiểu, khác biệt duy nhất là... khi ngủ cậu phải chạy lên tầng trên.

Cậu vẫn tiếp tục đưa bữa sáng và nấu bữa trưa cho Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu từ chối cũng không có tác dụng, bởi Chu Kính Dã rất ương, mở miệng ra câu đầu là “Em có tiền”, câu sau là “Em có cả thời gian.”

Nếu Lâm Giác Hiểu còn định nói gì thêm, Chu Kính Dã sẽ thiếu điều muốn lật cho anh xem sổ dư trong tài khoản ngân hàng.

Chu Kính Dã rất cần mẫn tới nơi anh làm việc, khác với ngày trước tới đưa cơm xong là đi luôn, giờ cậu đã sắp trở thành gốc nấm đóng quân trong phòng nghỉ.

Rất nhanh, Giang Miểu Miểu đã phát hiện ra đầu mối, nhân lúc Chu Kính Dã đang ở phòng nghỉ, phòng khám không có người ngoài, chị sáp lại gần Lâm Giác Hiểu, dùng khuỷu tay huých anh, hỏi: “Cậu với Chu Kính Dã thế nào rồi?”

Mặt Lâm Giác Hiểu hơi đỏ, anh dùng sổ che mặt mình, ấp úng đáp: “Thì như chị nghĩ ấy.”

“Cậu được lắm!” Giang Miểu Miểu vỗ tay cảm thán, “Như thế cũng tốt.”

Hiếm khi được rảnh như hôm nay, máu buồn chuyện của Giang Miểu Miểu lại nổi lên: “Yêu đương với em giai thế nào, vui lắm đúng không?”

Lâm Giác Hiểu mím môi cười: “Tốt lắm.”

Anh lại nói: “Y em là Chu Kính Dã rất tốt.”

Giang Miếu Miếu lắc đầu “chật chịt” mấy tiếng: “Tránh xa chị ra, mùi tình yêu chua lèm trên người cậu lây sang chị rồi.”

Hai người đang tám chuyện thì có tiếng gõ cửa, Chu Kính Dã mở cửa bước vào.

Giang Miếu Miếu đang ở đây, Chu Kính Dã không làm được chuyện quá thân mật với Lâm Giác Hiểu, cậu chỉ có thể đi tới đứng cạnh anh.

Muốn nắm tay cũng không được, muốn ôm ấp cũng chẳng xong.

Chu Kính Dã đứng bên ghế xoay của Lâm Giác Hiểu, hai tay đỡ lấy lưng ghế, hơi cúi đầu.

Lâm Giác Hiểu khi ngồi thường vô thức dùng đưa ghế, hiện tại phạm vi xoay đột ngột bị người khác giữ lại, anh ngược lên nhìn Chu Kính Dã, mỉm cười hỏi: “Sao thế?”

“Giấy báo nhập học của em tới rồi.” Chu Kính Dã nói, “Em về nhà lấy.”

Lâm Giác Hiểu cong mắt cười: “Ừ.”

“Em về khoảng ba mươi phút.” Chu Kính Dã vẫn không nhịn được mà lấy ngón tay chạm lên tai Lâm Giác Hiểu, “Anh có muốn uống trà sữa không, em tiện đường mua cho.”

Giọng Lâm Giác Hiểu cao hơn, nín cười đáp: “Được, cảm ơn Kính Dã.”

Chu Kính Dã vừa đi vừa xác nhận: “Anh vẫn uống như ngày trước ạ?”

“Ừ.”

Chu Kính Dã đi được nửa đường, cuối cùng cũng nhận ra trong phòng còn một người khác, cậu vịn vào cửa quay đầu hỏi: “Chị Miếu Miếu, chị có muốn uống gì không?”

Giang Miếu Miếu khoanh tay hừ lạnh, không hề do dự đặt một cốc.

Chu Kính Dã đi rồi chị mới bỏ tay xuống, trêu anh: “Chị nói có sai đâu, trước chị đã bảo trong mắt thằng bé chỉ có mình cậu mà.”

Chị tiếc hùi hụi nói: “Cậu mà phát hiện sớm hơn có khi lại thành đôi lâu rồi.”

Lâm Giác Hiểu cười thành tiếng: “Chị nghĩ thế nào, chứ em ấy mới thi đại học xong, kể cả phát hiện sớm thì tụi em cũng sẽ không có gì đâu.”

Giang Miếu Miếu trợn trắng mắt: “Thôi được, thôi được.”

Chu Kính Dã rất nhanh đã quay lại, cậu còn mang cả phong bì đựng giấy báo nhập đến, trên tay xách theo hai cốc trà sữa.

Trà sữa vẫn chưa tan đá, Chu Kính Dã đưa một cốc cho Giang Miếu Miếu, sau đó lại dỉnh rít lấy anh.

Giờ đã gần bốn giờ, bệnh viện lại càng yên ắng hơn.

Giang Miếu Miếu biết mối quan hệ giữa hai người, chị cũng không cảm thấy phản cảm.

Vì thế Lâm Giác Hiểu rất tự nhiên rút giấy ăn ra lau mồ hôi trên trán cho Chu Kính Dã, anh cầm ống hút, không uống trước mà đưa cho cậu, hỏi: “Em đi gì qua đây, không đi xe buýt đâu đúng không?”

“Em không.” Chu Kính Dã lắc đầu đáp, “Em đạp xe tới.”

Cậu còn hơi cúi xuống để anh lau dễ hơn.

Giang Miếu Miếu không nhìn nổi nữa, kiểm đại một cái có rồi bưng cốc trà sữa ra cửa: “Chị buồn chuyện với em gái quầy lễ tân đây, chỗ này cho hai cậu ha.”

Chị đi rất nhanh rất thức thời, Chu Kính Dã lại giữ lấy lưng ghế, tay cậu dựa lên đó chống cằm, ngẫm nghĩ: “Chị ấy biết rồi ạ?”

“Biết rồi.”

Lâm Giác Hiểu uống một ngụm trà sữa, đúng hơn là nước trái cây, ngày hè được uống một ngụm nước chanh thì quả là sảng khoái.

Lâm Giác Hiểu hà một hơi rồi mới nói: “Không sao đâu, đừng lo, chị Giang là người tốt.”

Chu Kính Dã đáp vâng, khoé miệng bất giác nhếch lên.

Lâm Giác Hiểu phát hiện, anh nhượng mày hỏi: “Ưng lắm hả?”

“Cũng tạm.”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười: “Tối rồi tìm cơ hội nói với mấy đứa bạn anh, mấy anh lần trước em gặp mà cùng chơi bóng rổ ấy, còn nhớ không?”

“Nhớ.” Chu Kính Dã gật đầu nói, “... Mấy anh đó chơi không giỏi bằng em.”

Lâm Giác Hiểu phụt cười, anh vươn tay nắm lấy tay Chu Kính Dã, nói lời Chu Kính Dã thích nghe: “Kính Dã của tụi mình giỏi nhất rồi.”

Vành tai Chu Kính Dã hơi đỏ lên, cậu nhét giấy báo nhập học đang để trên bàn vào tay anh.

Lâm Giác Hiểu cúi đầu mới phát hiện, giấy báo nhập học vẫn chưa bóc.

Chu Kính Dã nhét giấy cho anh, khẽ nói: “Cho anh bóc.”

Lâm Giác Hiểu ngẩn ra, hỏi ngược lại: “Em không tự bóc sao?”

“Không đâu.” Chu Kính Dã lắc đầu, “Anh bóc giúp em là được.”

Lâm Giác Hiểu từng tự bóc giấy nhập học của mình, lúc ấy anh rất phấn khích, nhưng giờ tâm trạng anh không giống như hồi ấy, tựa như vui hơn và càng tự hào hơn.

Đây là trái ngọt mà Kính Dã của anh đã gặt hái được.

Anh cúi đầu, bóc lớp bao ngoài của giấy nhập học.

Bên trong là giấy báo nhập học của Đại học N, trên giấy in hình Chu Kính Dã, vẫn là tấm ảnh thẻ nọ.

Lâm Giác Hiểu vuốt nhẹ tấm ảnh, ngón tay lướt qua gương mặt Chu Kính Dã, anh cười híp mắt khen: “Đẹp trai lắm.”

Cánh tay anh chợt bị người giữ lấy, Chu Kính Dã chăm chú nhìn anh, chậm rãi nói: “Em thi tốt như vậy mà anh vẫn chưa thưởng cho em?”

Ngón tay Lâm Giác Hiểu ngừng lại, anh hỏi: “Em muốn được thưởng gì?”

Vừa dứt lời, chợt ghế xoay bị lùi ngược ra sau, lưng ghế sát kịch vào tường, Chu Kính Dã khẽ nói: “Muốn hôn.”

Chu Kính Dã không chờ câu trả lời, cúi xuống hôn trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Giác Hiểu.

Hai người đã hôn nhau vài lần, đều đã đúc rút được kinh nghiệm từ thực tế, tiến bộ rất nhanh.

Tay Chu Kính Dã nhẹ nhàng giữ sau ót Lâm Giác Hiểu, nụ hôn dịu dàng nhưng vẫn tràn đầy sức sống tuổi trẻ, có đôi lúc cậu không kiểm soát được mà mút mạnh hơn.

Cánh môi quấn quện vào nhau, được hôn người mình thích thật tuyệt.

Dứt nụ hôn Chu Kính Dã mới nhìn quanh trần nhà và góc tường.

“Yên tâm.” Lâm Giác Hiểu nói, “Không có camera đâu.”

Hết chương 57

Chương 58

Cuối tháng bảy là sinh nhật Lâm Giác Hiểu, gần tới ngày ấy anh rất bận, bận tới mức quên cả ngày sinh nhật của chính mình.

Nhưng tối trước hôm sinh nhật anh, anh đã thoáng nhận ra Chu Kính Dã không giống ngày thường. Thường Chu Kính Dã chỉ ở nhà anh tới mười giờ tối rồi về, hiện tại kim của đồng hồ treo tường đã chỉ quá mười giờ, Chu Kính Dã vẫn còn nấn ná ở lại.

Lâm Giác Hiểu ngẩng đầu nhìn đồng hồ, tò mò hỏi: “Hôm nay mấy giờ em về?”

“...” Chu Kính Dã mím môi. “Em ngồi thêm lát nữa.”

Cậu muốn ở lại Lâm Giác Hiểu cũng không có ý kiến. Anh đang trả lời tin nhắn của khách, ngẩng đầu lên tự dưng lại thấy Chu Kính Dã đeo máy ảnh trên cổ.

Ang ngạc nhiên tròn mắt, hỏi: “Em lấy từ khi nào vậy?”

“Mới nãy.” Chu Kính Dã nâng máy ảnh lên, “Em có thể chụp anh không?”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười: “Hôm nay là ngày gì vậy?”

... Hôm nay không phải là ngày gì cả, nhưng mai là sinh nhật anh.

Chu Kính Dã suýt buột miệng, cậu gắng gượng nhin xuống, vì cậu muốn dành tặng anh một điều bất ngờ.

Cậu thật sự không hiểu, sao anh lại quên cả ngày sinh nhật của mình thế này?

“Đi đâu chụp vậy?” Lâm Giác Hiểu hỏi, “Ở đây luôn hả?”

Chu Kính Dã giơ máy ảnh lên, nhằm lúc Lâm Giác Hiểu chưa kịp phải ứng chụp liền mấy tấm, tiếng màn trập vang lên “tách tách”.

Lâm Giác Hiểu không kịp điều chỉnh biểu cảm, anh bật cười vì tức, nhào tới định cướp máy ảnh của Chu Kính Dã: “Em làm gì thế hả!?”

Cậu tránh đi theo bản năng, nhưng rồi vẫn cho Lâm Giác Hiểu xem.

Có chụp thế nào thì Lâm Giác Hiểu vẫn rất ăn ảnh.

Chu Kính Dã sợ Lâm Giác Hiểu xoá mất, chỉ giơ xa xa cho anh xem, tay cậu ấn nút ảnh kế tiếp, những tấm ảnh liền với nhau như một tấm ảnh động.

Khoé môi anh vốn đã mang ý cười, anh nghiêng mặt nhìn ống kính, càng ngày càng gần, gương mặt với những đường nét hiền hoà tinh tế đều được ống kính chiếu rọi.

Chu Kính Dã thừa cơ hôn lên má anh: “Rất đẹp.”

Cậu kéo tay Lâm Giác Hiểu: “Tội mình ra ngoài chụp vài tấm được không, tối nay trăng đẹp lắm ấy.”

Lâm Giác Hiểu gật đầu, theo cậu ra ngoài.

Ánh trăng trên sân thượng đẹp như lời Chu Kính Dã nói, tựa như dải lụa mỏng của nàng tiên trải khắp vùng đất rộng lớn.

Ánh trăng dịu dàng là thế, Lâm Giác Hiểu dưới ánh trăng lại càng hơn thế.

Chu Kính Dã lùi lại vài bước, như vậy Lâm Giác Hiểu có thể xuất hiện trên ảnh nhiều hơn. Cậu chỉnh lại ống kính, giọng nói tự nhiên cũng chậm lại: “Cười lên nào.”

Nói rồi cậu cũng mỉm cười.

Khi cười môi Chu Kính Dã sẽ chỉ hơi hé mở, để lộ loáng thoáng hàm răng trắng sạch.

Lâm Giác Hiểu cũng mỉm cười theo.

“Tách...”

Tiếng máy ảnh vang lên, tấm ảnh đóng băng khoảnh khắc ấy.

Vành mắt Lâm Giác Hiểu cong cong, đôi ngọạ tà dưới mắt lại hiện lên. Anh nhìn Chu Kính Dã, ánh mắt hiền dịu tựa làn nước, dịu dàng hơn mọi cơn gió xuân trên thế gian này.

Ánh trắng đẹp như mơ bao phủ cõi trần, ấp ôm thân thể Lâm Giác Hiểu, khiến anh như toả ánh hào quang.

Chu Kính Dã nín thở, không nói gì nữa.

Bọn họ đã ở bên nhau một tháng, cả hai vốn dĩ đã hiểu nhau từ trước, từng cử chỉ động tác của đối phương có ý nghĩa gì đều đã rõ nằm lòng.

Lâm Giác Hiểu bước lên vài bước, ngoắc lấy ngón tay Chu Kính Dã, dù biết nhưng vẫn cố tình hỏi: “Em sao vậy?”

Chu Kính Dã không đáp, vùi đầu hôn anh.

Gió đêm hè vừa khô nóng lại vừa dễ chịu, tuy rằng hai vế chẳng hề ăn nhập, nhưng lại rất phù hợp để hình dung. Cũng như khi hôn vậy, nụ hôn luôn đủ để đốt cháy ngọn lửa trong thân thể, nhưng đồng thời

lại có thể khiến người ta bình tâm lại, hoặc cảm thấy thư thái một cách lạ kỳ.

Một chuyện vốn dĩ khiến cảm xúc trào dâng mãnh liệt như thế, giữa khoảnh khắc quẩn quýt không rời, tựa như đã trở thành biển tình êm ả đến tận cùng.

Bày tay Lâm Giác Hiểu đỡ sau ót Chu Kính Dã vuốt xuống như an ủi cậu, môi anh lại bị cậu cắn nhẹ.

Chu Kính Dã thích cách kết thúc nụ hôn như vậy, giống như cậu đang để lại một dấu ấn trên người anh. Lâm Giác Hiểu cũng không để bụng, từ trước tới nay anh vẫn mặc cho Chu Kính Dã quậy phá.

Anh tủm tỉm cười hỏi: “Hôm nay em rất vui?”

Chu Kính Dã đáp “rất vui”, rồi lại nâng máy chụp rất nhiều ảnh của Lâm Giác Hiểu.

*

Chụp xong, Lâm Giác Hiểu về phòng lấy quần áo, bây giờ đã là mười một giờ, Chu Kính Dã vẫn còn ở đây.

“Anh đi tắm trước đây.” Lâm Giác Hiểu bối rối nói, “Mười một giờ rồi đó.”

Chu Kính Dã cứng người, trả lời úp úp mở mở: “Em ở thêm lúc nữa.”

Lâm Giác Hiểu cảm thấy hơi lạ, nhưng cũng không hỏi thêm, tiếp tục đi về phía phòng tắm: “Mai anh không phải đi làm, hôm nay em ở lại muộn một chút cũng không sao.”

Cánh tay đang đỡ máy ảnh của Chu Kính Dã run lên.

Cậu không nhìn được liếm môi, Lâm Giác Hiểu lại có ý gì vậy? Đơn

giản là đồng ý cho cậu ở lại, hay là... đang ám chỉ điều gì khác?

Chu Kính Dã nghĩ càng lúc càng xa, song bỗng dừng vùn về vị trí cũ.

Cậu gõ đầu mình, không cảm xúc nghĩ, với tính cách của Lâm Giác Hiểu thì chắc chắn là vế đầu tiên.

Kết quả đúng như cậu đã nghĩ, Lâm Giác Hiểu tắm xong thay quần áo ngủ, hết sức tự nhiên ngồi dựa sát cậu.

Lâm Giác Hiểu lấy cái máy chiếu mua chung với Chu Ngọc Thần ra, anh ngồi xồm trên đất, ngoảnh lại hỏi: “Em muốn xem phim gì?”

Chu Kính Dã: “... Gì cũng được.”

Lâm Giác Hiểu chọn bừa một bộ trên điện thoại: “Bữa trước anh thấy em xem bộ phim giết gân đó, bộ này cũng cùng một đạo diễn, xem nhé?”

Chợt anh nhận ra điều gì: “Em xem bộ này rồi phải không?”

Đúng là Chu Kính Dã đã xem, nhưng cậu vẫn bất chấp gật đầu đáp: “... Em chưa xem, xem bộ này đi ạ.”

Lâm Giác Hiểu nhẹ nhàng đáp, ấn nút phát phim.

Tiết tấu của những bộ phim giết gân rất nhanh, lần đầu tiên Lâm Giác Hiểu xem thể loại này, anh xem rất nhập tâm, thật sự chỉ đang xem phim.

Chu Kính Dã đã xem một lần, những bước phát triển tiếp theo sẽ như nào vẫn còn trong đầu cậu. Lúc thì cậu lơ đãng nhìn về phía Lâm Giác Hiểu, lúc thì lại nhìn đồng hồ treo tường.

Sắp mười hai giờ rồi, Chu Kính Dã hơi nản lòng, cứ theo tiến độ này

thì sẽ chẳng còn gì là bất ngờ nữa.

Yết hầu cậu nặng nề chuyển động, cánh tay đang sát gần Lâm Giác Hiểu hành động trước, thử nắm tay Lâm Giác Hiểu.

Vì để tạo bầu không khí, trong phòng chỉ để lại một ngọn đèn duy nhất, cũng là ngọn đèn yếu nhất.

Chu Kính Dã thở nhẹ, lặng lẽ nhích lại gần.

Cậu hôn lên tai Lâm Giác Hiểu. Anh sửng người, quay sang cũng không giận mà vẫn hiền lành hỏi: “Sao thế?”

Chu Kính Dã kéo anh vào lòng, dáng người cậu trước giờ vẫn cao lớn như vậy, cậu tựa cằm lên gáy anh, ngược mắt nhìn đồng hồ.

Cậu nói: “Chờ thêm chút nữa.”

Chỉ còn vài giây cuối, Chu Kính Dã tức tốc lấy chiếc nhẫn trơn ra khỏi túi, nhanh nhẹn đeo vào ngón tay Lâm Giác Hiểu, rồi lại thơm cái chóc lên má anh.

Mười hai giờ đúng, giọng Chu Kính Dã như pháo hoa nổ rộ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Nhẫn trên tay anh lạnh lạnh, lúc bấy giờ Lâm Giác Hiểu mới phản ứng lại.

Hôm nay là sinh nhật anh, cũng là sinh nhật đầu tiên mà Chu Kính Dã tổ chức cho anh.

Hết chương 58

Chương 59

Chu Kính Dã lồng vào tay Lâm Giác Hiểu một chiếc nhẫn bạc trơn, chiếc nhẫn rất hợp với anh, ôm sát ngón tay anh như hàm răng hờ của một con thú nhỏ.

Chiếc nhẫn không hoàn toàn lạnh ngắt, Chu Kính Dã đã nắm chặt nó trong bao lâu anh không biết, chỉ biết rằng nhiệt độ cơ thể cậu đã truyền sang chiếc nhẫn, và bằng một động tác đơn giản, cậu truyền nhiệt độ nóng lạnh giao hoà ấy cho anh.

Chu Kính Dã nói dứt câu “Sinh nhật vui vẻ” thì càng ôm chặt anh hơn, ánh sáng mờ ảo luôn có thể khiến bầu không khí trở nên tình tứ và đầy rung động.

Lúc này Lâm Giác Hiểu mới bắt kịp sóng: “Hôm nay là sinh nhật của anh?”

Chính anh cũng không nghĩ tới mình sẽ quên cả ngày sinh nhật, còn Chu Kính Dã thì vẫn ghi nhớ trong lòng.

Môi Chu Kính Dã cọ qua tai anh, tiếng “ừm” thoát ra từ khoang mũi, cậu khẽ nói: “Em tổ chức sinh nhật cho anh.”

Lần này đến lượt cậu tổ chức sinh nhật cho Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu chưa từng đeo nhẫn, trên tay có thêm một thứ như vậy, anh không kiềm được mà mân mê.

Lúc bấy giờ anh mới bình tĩnh lại, hỏi: “Đây là quà của anh hả?”

Môi Chu Kính Dã càng ngày càng khô, lại khẽ “ừm” một tiếng. Cầm cậu cọ trên mái tóc anh, hồi hộp hỏi: “Anh có thích không?”

Ngừng một chút, cậu nói tiếp: “Đeo vậy có ổn không ạ?”

Chiếc nhẫn anh đeo vừa như in, tựa như nó vốn thuộc về Lâm Giác Hiểu vậy.

Lâm Giác Hiểu ngạc nhiên nhướn mày: “Làm sao em biết size nhẫn của anh vậy?”

Chu Kính Dã cầm tay Lâm Giác Hiểu, mãi nguyện sờ nắn ngón tay anh, bụng ngón tay cậu lướt qua đốt ngón tay Lâm Giác Hiểu, dừng lại nơi chiếc nhẫn.

Nhẫn bạc rất hợp với ngón tay trắng thon của Lâm Giác Hiểu, Chu Kính Dã chọt nâng tay, ngón tay cái và ngón trỏ cong lại thành một vòng tròn, minh họa cho Lâm Giác Hiểu xem.

Cậu đang ôm anh từ phía sau, mỉm cười đáp: “Mấy hôm trước anh ngủ trưa ở phòng khám, em lén đo.”

Ngày sinh nhật của Lâm Giác Hiểu đã được cậu nhớ kỹ từ lâu, từ nửa tháng trước Chu Kính Dã đã nghĩ xem mình nên tặng món quà gì, thời gian còn lại càng ngày càng ít, nhưng cậu vẫn chẳng nghĩ ra được ý tưởng nào.

Chu Kính Dã sốt ruột tới mức, ngay cả chuyện trộm điện thoại của anh để nhá thử giỏ hàng cũng đã thoáng nghĩ tới.

Nhưng ngày hôm ấy, cậu vừa bước vào phòng khám đã bắt gặp anh đang ngủ trưa.

Lâm Giác Hiểu thích nằm bò trên bàn, đầu anh vùi trong cánh tay, bàn tay thả lỏng ngoài bàn, khi vừa bước vào, ánh mắt Chu Kính Dã đã tập trung lại ngay trên bàn tay ấy.

Khoảnh khắc đó bỗng nhiên Chu Kính Dã nhận ra mình nên tặng quà gì cho anh – cậu muốn tặng anh một chiếc nhẫn.

Nhiệt độ điều hoà trong phòng rất thấp, Chu Kính Dã cẩn thận điều chỉnh nhiệt độ lên cao, rồi lại nhẹ nhàng cầm áo blouse trắng anh đang vắt trên tay ghế lên đắp cho anh.

Làm xong hết thảy, cậu mới nín thở ngồi xổm xuống.

Bên cạnh chẳng có thứ gì hữu dụng, Chu Kính Dã nhìn quanh, cầm một cái khẩu trang lên, dùng dây đeo khẩu trang nhẹ nhàng quấn quanh ngón tay Lâm Giác Hiểu, lấy bút đánh dấu lại trên dây.

Lâm Giác Hiểu ngủ không sâu giấc, cậu vừa mới làm xong anh đã tỉnh lại.

Anh vừa mới ngủ dậy nên sắc mặt vẫn còn mông lung, nhận ra trong phòng có người, anh bất giác ngồi thẳng dậy, nhưng thấy người đó là Chu Kính Dã thì anh lại biếng nhác nằm bò xuống.

Lâm Giác Hiểu cúi đầu, đối diện với Chu Kính Dã đang ngồi dưới đất.

Anh gãi cằm Chu Kính Dã, nín cười hỏi: “Ngồi dưới đất làm gì thế, định làm chuyện gì xấu à?”

Chu Kính Dã nào muốn làm chuyện xấu, cậu chỉ muốn tặng anh một bất ngờ.

Nhưng tư thế bị bắt quả tang này thật sự quá đổi xấu hổ, cậu vò khẩu trang thành một cục, nắm chặt nó trong tay.

Chu Kính Dã còn đang cầm bút, viện một lý do ngay cả bản thân cũng không tin: “Bút rơi... Em nhặt nó lên.”

Cũng không rõ Lâm Giác Hiểu có tin hay không, chỉ thấy anh cười tí

mắt nhận lấy cây bút trong tay Chu Kính Dã.

Buổi chiều hôm ấy, Chu Kính Dã kiếm cớ ra ngoài, chạy ù đến trung tâm mua sắm gần đó. Cậu loanh quanh ở khu trang sức tầng một rất lâu.

Tủ đựng trang sức bật đèn sáng trưng, Chu Kính Dã chọn rất lâu, cuối cùng vẫn chọn một chiếc nhẫn trơn, bởi cậu nghĩ có lẽ anh sẽ không quá thích những thứ sặc sỡ.

Những cậu con trai ở độ tuổi này như Chu Kính Dã mua nhẫn không phải là chuyện hiếm lạ, chẳng qua vì cậu rất ưa nhìn, nên các chị nhân viên cũng ghé vào nhau bàn luận đôi câu.

Cuối cùng một chị bước tới hỏi: “Anh mua cho mình đeo à?”

“Không chị.” Chu Kính Dã đáp, “Em mua tặng người khác.”

“Vậy anh có biết size nhẫn của người đó không?”

Chu Kính Dã không biểu cảm lấy cái khẩu trang bị cậu vò nhàu nhĩ ra, đưa cho chị nhân viên: “Khoảng từ phần đầu dây cho đến vết bút đen.”

“Anh mua tặng bạn gái à?” Chị nhân viên không cầm được lòng hỏi thêm một câu, nhìn tới gương mặt trẻ trung và vệt mồ hôi trước trán cậu thì cảm thán, “Nếu anh định tặng cho bạn gái thì có lẽ không tặng nhẫn trơn sẽ ổn hơn, hàng bên này đều là loại có đính kim cương nhỏ, giá cả cũng phải chằng, anh có thể xem thử.”

“Không phải.” Chu Kính Dã phủ nhận, “Là bạn trai.”

Bàn tay đang đóng gói của chị nhân viên thoáng ngừng, mỉm cười nói: “Vậy bạn trai anh chắc chắn sẽ thích chiếc nhẫn này.”

Đôi mắt lạnh lùng của Chu Kính Dã thả lỏng hơn, cậu nhận lấy chiếc

hộp, hơi mỉm cười với chị: “Cảm ơn.”

Còn hiện tại, chiếc nhẫn do cậu tỉ mỉ chọn lựa đang được đeo trên ngón tay Lâm Giác Hiểu, chiếc nhẫn hợp với anh vô cùng.

Ý nghĩa của chiếc nhẫn tất cả mọi người đều biết, nó có thể tặng cho nhiều người, cũng có thể chỉ tặng riêng một người. Còn Chu Kính Dã, cậu chỉ muốn tặng cho Lâm Giác Hiểu.

Chiếc nhẫn là món quà, cũng là điều cậu mong muốn và khát khao.

Thời khắc này như đang nằm mơ, máy chiếu vẫn tiếp tục chiếu phim, nhưng không còn ai chú ý đến màn hình nữa, không gian lúc sáng lúc tối theo tình tiết bộ phim, ánh sáng hắt qua đây cũng biến hoá nhiều lần, phản chiếu trên nhẫn.

Lâm Giác Hiểu lẩm bẩm: “Đây là lần đầu tiên anh đeo nhẫn.”

Giọng anh nhỏ như đang độc thoại, nhưng Chu Kính Dã vẫn nghe thấy, không hiểu sao não cậu như đập mạch mà buột miệng một câu: “Em còn chưa đeo nhẫn bao giờ.”

Lâm Giác Hiểu phì cười, anh bật đèn lên.

Khi ánh đèn sáng lên, anh quay sang hôn lên má Chu Kính Dã, dịu dàng đáp: “Anh biết rồi.”

Biết rồi có nghĩa là, lần tới có cơ hội anh sẽ tặng cho Chu Kính Dã, chỉ cần cậu muốn, anh nhất định sẽ cho.

Lâm Giác Hiểu xoè bàn tay, anh bật đèn lên là để nhìn chiếc nhẫn rõ hơn. Hình ảnh chiếc nhẫn in lên con ngươi anh, đôi mắt anh lấp lánh ánh sao.

“Kính Dã này.” Lâm Giác Hiểu nói, “Anh thích lắm.”

Lòng bàn tay Chu Kính Dã ma sát trên chiếc quần túi hộp, người cậu dán lên người anh, mừng rỡ cười nói: “Anh thích là tốt rồi.”

Chu Kính Dã lặp lại: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Lần trước anh khen em hát hay.” Vì hồi hộp nên giọng Chu Kính Dã hơi căng thẳng, “Anh còn muốn nghe em hát không?”

“Muốn chứ.”

Bàn tay Lâm Giác Hiểu phủ trên vai cậu, mím môi cười đáp: “Nên em đừng căng thẳng quá.”

“...”

“Hát chay hay thế nào?” Lâm Giác Hiểu hỏi.

Chu Kính Dã loạng choạng nhảy khỏi ghế sofa, suýt nữa tự vấp phải chính mình. Anh nắm lấy tay cậu từ đằng sau, khó hiểu nói: “Sao em lại xấu hổ những lúc không nên xấu hổ, những lúc nên thì lại không xi nhê?”

“...” Chu Kính Dã không trả lời câu hỏi, ngoảnh lại đổi chủ đề, “Em lên tầng trên lấy ghi-ta, anh đợi em một lát.”

Lâm Giác Hiểu chưa kịp gọi Chu Kính Dã lại thì cậu đã chạy mất, không lâu sau lại thấy cậu đeo ghi-ta xuống tầng.

Cậu mới mua đàn cách đây không lâu, lúc mở ra vẫn còn thơm mùi gỗ mới. Cậu chỉ kịp dùng chút ít thời gian tập lại đàn, đã lâu lắm rồi cậu chưa chơi, nốt chai tay đã sắp không còn.

Cậu kê đàn lên đùi mình, tựa như đã rất quen tay mà thử âm: “Em bắt đầu đây.”

Chu Kính Dã cụp mắt, ánh mắt chăm chú nhìn đàn, cậu không dùng

miếng pick mà chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng gảy dây ghi-ta, mỗi khi tay trái đổi hợp âm sẽ phát ra tiếng cọt sạt.

Tiếng đàn rất trong, tựa như tiếng mưa rơi trên mái hiên.

Lâm Giác Hiểu không ngờ cậu sẽ chọn một bài tiếng Anh để hát, bởi điểm tiếng Anh của cậu tới tận năm lớp 12 mới có tiến triển lên, nhưng khiến Lâm Giác Hiểu ngạc nhiên hơn cả là khi cậu cất tiếng hát lại chẳng khác bản gốc là bao.

“You don’t have to say I love you to say I love you,

Forget all the shooting stars and all the silver moons...”

Cậu không hát những phần trước mà nhảy thẳng tới phần cao trào.

“Sickeningly sweet like honey, don’t need money,

All I need is you.”

Anh là tất cả những gì em có.

Giọng Chu Kính Dã rất hợp với bài này, hoặc có lẽ vì cậu hát bằng cảm xúc thật trong lòng mình, cho nên mới hợp với bài hát đến thế.

Ngày trước đi hát cậu thường biểu diễn trên sân khấu, bên dưới là biển người đông nghịt không còn chỗ đặt chân, nhưng Chu Kính Dã lại chẳng hề cảm thấy lo lắng.

Chu Kính Dã như chỉ làm công việc của mình, ngồi trên ghế cao thuộc về cậu, hát một bài tới khi kết thúc.

Nhưng hiện tại tim cậu đang nảy lên thành thạch, sau khi tập trung vào bài hát thì bàn tay gảy dây ghi-ta mới thôi không run nhẹ. Cậu đang hát cho người cậu thích, hẳn sẽ lo lắng nếu mình hát có chỗ nào không ổn.

Kể cả khi cậu đã luyện tập đoạn này vô số lần, cậu vẫn cảm thấy lo lắng.

Lâm Giác Hiểu nghe rất nhập tâm, anh lấy tay chống má, đuôi mắt cong cong, lắng nghe Chu Kính Dã hát.

Anh đã từng nghe bài này, đương nhiên cũng hiểu Chu Kính Dã hát những câu này là có hàm ý gì.

Chờ đến khi Chu Kính Dã hát tròn âm cuối, Lâm Giác Hiểu khen: “Nghe hay lắm, nhưng sao em không hát tiếp?”

Chu Kính Dã ôm đàn, hồi lâu mới nghẹn ra được một câu: “Em chỉ kịp học đoạn này.”

“Không sao.” Lâm Giác Hiểu cười nói, “Em hát cho anh nghe lần nữa được không?”

Lâm Giác Hiểu nhìn cậu như thế, Chu Kính Dã nào nỡ không hát. Cậu lại ôm ghi-ta lên, hát những mấy lần cho anh nghe.

Giọng hát cậu càng ngày càng vững, nếu như Lâm Giác Hiểu cứ muốn nghe mãi, Chu Kính Dã cũng bằng lòng hát tới cuối đất cùng trời.

“Được rồi được rồi, đừng hát nữa.” Lâm Giác Hiểu rót cho cậu một cốc nước, giải thích, “Không phải vì anh không muốn nghe, mà vì sợ em sẽ hát khản giọng mất.”

Cuối cùng cậu cũng chịu buông ghi-ta xuống, bưng cốc nước lên uống.

Cậu hăng giọng, cảm thấy đúng là cổ họng mình hơi khô thật. Lâm Giác Hiểu nhận được rất nhiều tin nhắn, có lẽ đều là tin chúc mừng sinh nhật anh.

Quan hệ của anh với mọi người rất tốt, nhận được rất nhiều lời chúc phúc.

Lâm Giác Hiểu nhấn lại cùng một câu cảm ơn, cuối cùng ấn mở tin nhắn của Chu Ngọc Thần. Rất ngắn gọn dễ hiểu, Chu Ngọc Thần chuyển khoản cho anh cùng một câu sinh nhật vui vẻ.

Anh bấm nhận mà không hề cảm thấy áp lực.

Chu Ngọc Thần: ?

Chu Ngọc Thần: ?

Chu Ngọc Thần: ?

Chu Ngọc Thần gửi liền ba dấu hỏi chấm, Lâm Giác Hiểu không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cũng trả lời “?”.

Chu Ngọc Thần: *Sao giờ cậu còn chưa ngủ?*

Chu Ngọc Thần: *Cậu là kiểu người chắc chắn đi ngủ trước mười hai giờ cơ mà?*

Xuân miên bất giác hiểu: ?

Xuân miên bất giác hiểu: *Thỉnh thoảng thức đêm cũng bình thường mà?*

Lòng Chu Ngọc Thần nao nao như kiến bò trong chảo, anh dứt khoát hỏi thẳng.

Chu Ngọc Thần: *Giờ Kính Dã đang ở chỗ cậu?*

Xuân miên bất giác hiểu: Ừ.

Chu Ngọc Thần vò đầu, anh không biết mình có nên quản chuyện của Chu Kính Dã và Lâm Giác Hiểu hay không, nhưng thế nào vẫn thấy ruột gan nóng như lửa đốt.

Lâm Giác Hiểu chợt hiểu rõ ý của Chu Ngọc Thần, anh nhú mào đáp.

Xuân miên bất giác hiểu: *Cậu đang lo gì vậy?*

Xuân miên bất giác hiểu: *Năm nay Kính Dã mới mười tám tuổi.*

Chu Kính Dã mới mười tám tuổi, Lâm Giác Hiểu cảm thấy hôn nhau đã là chuyện xa nhất mà hai người có thể làm, sao còn có thể làm... làm gì nữa chứ.

Chu Ngọc Thần: *Ừ vậy.*

Lâm Giác Hiểu còn định nhấn lại cho Chu Ngọc Thần, chợt có cánh tay vụt qua mắt anh, Chu Kính Dã giật điện thoại khỏi tay anh. Tim Lâm Giác Hiểu nảy lên một nhịp, lo Chu Kính Dã nhìn thấy nội dung trò chuyện của hai người.

Cũng may Chu Kính Dã chỉ nhìn tên người nhắn, đàn ghi-ta đã bị cậu đặt sang một bên. Chu Kính Dã nhích lại gần, cắn một cái lên môi anh, ầm ừ nói: “Anh đừng nhấn với Chu Ngọc Thần nữa.”

“Ui...” Lâm Giác Hiểu hít vào một hơi, “Sao lại cắn anh rồi?”

Khi nói câu ấy giọng anh như hàm chứa ý cười, không hề tức giận.

“Anh cũng có thể cắn em.”

“Ai như em chứ?” Lâm Giác Hiểu bật cười, khẽ gọi, “Chó con.”

Lâm Giác Hiểu không hề có ý sỉ nhục khi gọi cậu là “chó con”, đây chỉ là một cách gọi yêu thương đầy tình ý của cặp đôi, ít nhất là Chu

Kính Dã không hề để bụng.

Sau lưng Lâm Giác Hiểu là sô-pha, bỗng nhiên, Chu Kính Dã đỡ phía sau đầu anh, đè anh xuống ghế.

Cậu không làm gì khác, chỉ chống tay bên tai anh, nhẹ “gâu” một tiếng.

Lúc say Chu Kính Dã cũng từng “gâu” bên tai anh một lần, bây giờ cậu còn ghé sát bên tai anh, tiếng nói càng đậm sâu vào màng nhĩ.

Lâm Giác Hiểu nhìn lên sống mũi thẳng tắp của Chu Kính Dã, anh nâng đầu, hôn lên chóp mũi cậu.

Nụ hôn ấy tựa như sợi dây nổ, dẫn đường cho một trận mưa hôn giăng xuống như lưới trời, bắt đầu từ vầng trán, xuôi theo sống mũi trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở đôi môi.

Nụ hôn hôm nay miên man hơn, Lâm Giác Hiểu hít thở ngày càng nặng nề, anh loáng thoáng cảm thấy có gì không ổn.

Chu Kính Dã dùng tay nâng cằm Lâm Giác Hiểu, cậu rất nghe lời anh, khi hôn luôn nhắm mắt, hôn rất chuyên tâm.

Lâm Giác Hiểu ngược lại với cậu, anh tỉnh táo hơn nhiều. Anh thử đẩy vai Chu Kính Dã, cuối cùng phải gắng sức mới có thể đẩy được cậu ra.

Hai người nhìn nhau trong im lặng.

Phản ứng đầu tiên của Chu Kính Dã là nhặt gối ôm trên đất lên che phần dưới của mình lại, rồi lặng lẽ kéo vạt áo của anh xuống, cổ họng cậu khản đặc, không nói được thành lời.

Lâm Giác Hiểu choáng váng, anh khó nhọc ngồi dậy, mấp máy môi: “Em...”

Tình hình rất là tình hình, anh sống hai mươi ba năm rồi mới chính thức được trải nghiệm cảm giác bị một cậu con trai nhỏ hơn năm tuổi đè ra hôn, trước đây anh và Chu Kính Dã chưa từng gặp phải tình trạng này.

Nụ hôn ngày trước chỉ là nụ hôn trong sáng, chẳng qua chỉ hôn dài một chút, hôn lâu một chút, quấn quýt một chút, nhưng cơ bản đều rất dịu dàng, nụ hôn ban nãy chẳng khác nào mưa rền gió dữ, nước mưa dội trên da thịt khiến người ta phát đau.

“Em xin lỗi.” Chu Kính Dã ngắc ngứ, rất nhanh đã tự kiểm điểm.

Thật ra cũng không có gì đáng để xin lỗi, Chu Kính Dã là một cậu con trai sinh lý khoẻ mạnh, khi thân mật mất kiểm soát âu cũng là chuyện bình thường, súng cướp cò cũng không có gì lạ.

Anh còn chưa nói gì Chu Kính Dã đã đứng dậy, tay cậu vẫn giữ cái gối ôm, ừ ừ định đi về phía cửa.

“Chu Kính Dã.” Lâm Giác Hiểu gọi cậu, vẫy tay, “Quay lại.”

Lần đầu tiên anh lớn tiếng với cậu: “Anh không giận!”

Chu Kính Dã lại quay lại, máu trên người cậu vẫn mất kiểm soát chảy ngược, mặt và tai cậu đỏ ửng.

Tay cậu vẫn giữ gối, Lâm Giác Hiểu không nỡ nhìn thẳng. Anh gọi Chu Kính Dã ở lại, tình hình hiện giờ lại càng xấu hổ hơn.

Chu Kính Dã nhìn anh chăm chú, đuôi mắt rủ xuống, bối rối không biết phải làm thế nào.

Lâm Giác Hiểu cũng không nói nổi, lắp bắp hồi lâu: “Em... em có thể nhịn không.”

Chu Kính Dã không biểu cảm đáp: “Chắc là không đâu.”

Lâm Giác Hiểu quay đi, đành chịu nói: “Hay là em cứ về trước vậy.”

Chu Kính Dã muốn ở bên Lâm Giác Hiểu trải qua một sinh nhật êm đẹp, cũng không biết vì sao mọi chuyện lại phát triển tới nước này, cậu chán nản đi ra cửa.

Gần tới cửa nhà, Chu Kính Dã dừng chân, xoay người trở lại.

“Anh.” Cậu ôm lấy Lâm Giác Hiểu, giọng nói khàn khàn, “Em khó chịu lắm.”

Lâm Giác Hiểu thờ ngượng, giọng điệu mè nheo làm nũng này của Chu Kính Dã khiến anh luống cuống tay chân.

Không biết vì sao bọn họ lại ngồi trên thảm lông, anh bị đôi chân dài của Chu Kính Dã giam lại.

Không khí trong phòng ngọt ngào, ánh trăng xuyên qua mặt kính cửa sổ có bệ vào phòng, tựa như ánh bạc vương trên nền nhà.

Ánh trăng dịu hiền xuyên qua bụi bay trong không khí, tại Lâm Giác Hiểu đỏ hồng, anh trộm liếc Chu Kính Dã, vừa hay nhìn thấy hàng mi dầm mồ hôi và vết hằn cậu đang chuyển động.

Gương mặt Chu Kính Dã tuy chưa nảy nở hoàn toàn nhưng đã có nét cứng cỏi, chìm trong ánh trăng mờ ảo.

Vách núi Chu Kính Dã dựng lên sừng sững.

Chu Kính Dã cup mắt, hàng mi run run. Cậu dang tay ôm chặt anh, chóp mũi hít ngửi trên má Lâm Giác Hiểu, khẽ gọi: “Anh...”

Giọng cậu vẫn nũng nịu, ở một phương diện nào đó, Chu Kính Dã có thể gánh được biệt danh “chó con” mà Lâm Giác Hiểu đặt cho cậu.

Cậu như một chú chó cỡ bự giỏi mè nheo.

Lâm Giác Hiểu chậm chạp nhận ra một điều...

Thế rồi hôm nay là sinh nhật anh hay sinh nhật Chu Kính Dã vậy?

Hết chương 59

Chương 60

Nuông chiều thì cũng đã nuông chiều rồi, Lâm Giác Hiểu cũng không nói gì hơn, tiếp tục lấy giấy ăn ra lau sạch tay. Anh ngoảnh sang, vừa hay nhìn thấy vành tai đỏ ửng của Chu Kính Dã.

Chóp mũi cậu vẫn đọng mồ hôi, tình dục nơi đáy mắt chưa tan hẳn.

Lâm Giác Hiểu cứng ngắc quay đi – sao lại thành ra thế này?

Anh vừa mới đảm bảo với Chu Ngọc Thần, nói Chu Kính Dã mới mười tám tuổi đầu, thế rồi thế nào lại vẫn làm chuyện vượt quá giới hạn.

Lâm Giác Hiểu cảm thấy đau đầu.

Hô hấp của Chu Kính Dã dần ổn định, nhưng vành tai thì lại càng ngày càng đỏ.

Anh không cầm được lòng mà hỏi: “Giờ em lại xấu hổ? Ban nãy thế nào ấy nhỉ?”

Chu Kính Dã liếm môi, cậu tự biết mình đuối lý, im lặng ôm chặt Lâm Giác Hiểu.

Cậu chớp chớp mắt, khẽ nói: “Anh đã đồng ý rồi mà.”

“Sao hả?” Lâm Giác Hiểu cười, không tức giận, “Em đang trách anh tốt với em quá đúng không?”

Chu Kính Dã: “Không trách.”

Chu Kính Dã hôn từng chút một lên má Lâm Giác Hiểu, cậu càng bám anh hơn nữa, dụi đầu vào tai anh: “Anh có thể luôn tốt với em như vậy không?”

Lâm Giác Hiểu dịu dàng đáp: “Được chứ.”

Lâm Giác Hiểu chưa từng yêu ai, vừa yêu vào đã sứt hố một cậu con trai nhỏ hơn mình những mấy tuổi, anh vốn đã coi Chu Kính Dã như em trai mà chiều chuộng, giờ lại càng muốn đối xử tốt với cậu hơn.

Hơn nữa Chu Kính Dã cũng rất tốt với anh, cả hai cũng luôn hướng về nhau.

Lâm Giác Hiểu ngẩng đầu nhìn đồng hồ: “Muộn lắm rồi, sắp một giờ rồi, em vẫn chưa về hả?”

“Em không muốn về đâu.” Chu Kính Dã đáp ứng.

Nói vậy chứ cậu vẫn đứng dậy, hôn lên trán Lâm Giác Hiểu rồi nói: “Vậy em lên tầng nhé.”

Chu Kính Dã đứng ở cửa nhà sờ túi mình, không thể tin nổi lục đi lục lại mấy lần, cuối cùng thì đành chấp nhận hiện thực.

Phòng tầng trên vẫn chưa đổi thành khoá mật mã, vẫn là khoá ổ cắm kiểu cũ, nhưng... Chu Kính Dã bỏ quên chìa khoá trong nhà mất rồi.

Chu Kính Dã đơ mặt đi xuống tầng, lịch sự bấm chuông cửa.

Lâm Giác Hiểu rất nhanh đã xuất hiện trước mắt cậu, hỏi: “Sao lại quay lại rồi, em quên gì à?”

“...” Chu Kính Dã đành phải nói, “Em quên mang chìa khoá, không vào nhà được.”

Lâm Giác Hiểu hơi ngạc nhiên, cười như không cười hỏi: “Quên thật hay quên vờ đó?”

“...”

Cảm giác hiện giờ của Chu Kính Dã giống như có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan, cậu thật sự đã quên mang chìa khoá, nhưng khi đáp lại rất không tự tin: “Em quên thật mà.”

Lâm Giác Hiểu vẫn cho cậu vào nhà: “Em vào đi.”

Anh hỏi: “Em đã tắm chưa?”

Chu Kính Dã đáp: “Em tắm rồi.”

Cậu mừng thầm, cũng may hôm nay cậu đã tắm trước giờ cơm tối, nhưng vì ban nãy vừa làm chuyện đó, cho nên Chu Kính Dã cảm thấy trên người mình cứ dính dính.

Chu Kính Dã tự giác đi vào phòng tắm: “Nhưng em vẫn muốn tắm qua.”

“Ừ.” Lâm Giác Hiểu gật đầu, “Tối nay em ngủ đâu, anh trải chăn ở phòng cũ cho em nhé?”

Bước chân Chu Kính Dã ngừng lại bên cửa, cậu nắm tay nắm cửa, ngập ngừng đáp: “Mình ngủ chung được không?”

Cậu giơ tay đảm bảo: “Thật sự chỉ ngủ thôi mà.”

Lâm Giác Hiểu do dự chốc lát rồi đồng ý, chăn ở phòng ngủ dành cho khách vẫn chưa phơi nắng, ngủ ở đó cũng không hay.

Anh nói: “Vậy lát em tắm xong thì vào phòng ngủ chính.”

Lâm Giác Hiểu day huyệt thái dương: “Anh buồn ngủ quá, chắc anh sẽ ngủ trước.”

Giờ giấc ngủ nghỉ của anh rất lành mạnh, anh thường ngủ trước mười hai giờ, đã lâu rồi chưa thức khuya như này nên thấy buồn ngủ.

Chu Kính Dã tắm xong thì Lâm Giác Hiểu gần như đã ngủ say, trong phòng mở điều hoà, anh nằm co trong chăn, chỉ để hở phần đầu.

Hai mắt Lâm Giác Hiểu nhắm chặt, tay vẫn đang cầm điện thoại, ngủ không quá yên giấc, có lẽ là đợi cậu rồi ngủ quên.

Trên người Chu Kính Dã tản ra hơi nước, cậu nhẹ nhàng bước lại, đặt điện thoại anh xuống rồi chỉnh nhiệt độ điều hoà lên cao, sau đó mới vén chăn lên nằm vào trong.

Cậu không cảm thấy buồn ngủ, vẫn đang trong trạng thái hưng phấn.

Chu Kính Dã tắt đèn, nằm trong tối nghịch điện thoại. Cậu nghĩ rồi bấm mở Weibo.

Giờ cậu rất muốn khoe chuyện tình của mình với mọi người, nhưng trên WeChat lại không có nhiều bạn.

Chu Kính Dã dùng tài khoản hơn trăm nghìn người theo dõi của mình đăng status, cậu tìm một tấm ảnh chụp bóng lưng của Lâm Giác Hiểu trong album, ánh trắng hiền dịu quá, không cần thêm filter cũng có cảm giác rất thật.

Dòng trạng thái cậu đính kèm rất đơn giản, cũng là lần đầu tiên cậu đăng bài kèm theo chữ.

Lần đầu tiên cùng anh đón sinh nhật.

Trên Weibo nửa đêm vẫn có không ít người, đã lâu rồi Chu Kính Dã

không đăng gì, giờ tự dừng lại bật dậy đăng bài.

A: Sao tui nhớ anh ấy bảo không chụp người cơ mà?? Mặc dù chẳng hề lộ mặt.

B: Cô nhớ nhầm rồi, có người nói là mình chỉ chụp cho người mình thích cơ.

C: Thế là yêu rồi đó hả???

D: Chắc là vậy đó! Nhưng thế hoá ra anh Z là con gái?

Chu Kính Dã chưa từng tiết lộ giới tính của mình trên Weibo, nhưng giới thiệu thì vẫn để là nam, nên fans toàn gọi cậu là anh Z.

Cậu trùm chăn, mãi nguyện đọc bình luận chúc hai người hạnh phúc, cậu rất vui nên chọn một bình luận để trả lời.

ZJY: Tôi là con trai.

D:???

Trả lời xong, Chu Kính Dã nhận được lời chúc phúc mà cậu mong muốn, không hề có áp lực tâm lý mà thoát khỏi Weibo.

Nhưng cậu vẫn không ngủ được, cứ cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó.

Nhắm mắt gối lên gối đầu ngủ một lúc, Chu Kính Dã tự dừng mở bừng mắt, cậu và Lâm Giác Hiểu thiếu một vài thứ có thể tỏ rõ thân phận người yêu của hai người.

Cậu nhanh chóng mở WeChat lên, ngập ngừng ở tên mình một lát, cuối cùng xoá chữ cái duy nhất kia đi, đổi thành “Xứ xứ văn đề điều”*.

*Khắp nơi vang lên tiếng chim hót.

Cái tên này ghép với ảnh đại diện của cậu có hơi ngốc, nhưng Chu Kính Dã không để bụng, bỏ điện thoại xuống, cuối cùng cũng chịu đi ngủ.

Cậu đã hứa với Lâm Giác Hiểu rằng chỉ ngủ thôi, nhưng tay vẫn rất không an phận mà thò qua, cậu sợ làm phiền đến Lâm Giác Hiểu, nên rất nhẹ nhàng ôm anh vào lòng.

Cầm Chu Kính Dã cọ nhẹ trên tóc Lâm Giác Hiểu, sau đó mới từ từ nhắm mắt lại.

Đây là phòng của Lâm Giác Hiểu, giường của Lâm Giác Hiểu, còn Lâm Giác Hiểu thì nằm trong vòng tay cậu.

Xung quanh toàn là mùi hương của Lâm Giác Hiểu, từng chút một lấp đầy lòng cậu, Chu Kính Dã ngủ cực kỳ say giấc.

Ngày hôm sau, đánh thức Lâm Giác Hiểu là tiếng chuông cửa và tiếng điện thoại rung, anh mơ màng sờ điện thoại bên cạnh, nhưng lại nhận ra bản thân rất khó cử động.

Lúc bấy giờ anh mới phát hiện Chu Kính Dã đang bám trên người anh, anh vừa định ngồi dậy đã bị Chu Kính Dã kéo ngược về vị trí cũ.

Lâm Giác Hiểu cố gắng với lấy điện thoại, nhấn nút nghe, khoảnh khắc nghe được giọng nói của đầu dây bên kia, đồng tử Lâm Giác Hiểu co lại cực mạnh.

Hiện giờ anh đang cực kỳ tỉnh táo, đáp: “Mẹ ạ.”

“Giác Hiểu, bố mẹ đến đón sinh nhật với con, đang đứng ngoài cửa, con ra mở cửa đi.”

Lâm Giác Hiểu càng hoang mang hơn, rất lâu rồi anh chưa hoảng loạn đến vậy, vội vàng trả lời: “Bố mẹ chờ con một lát, con vừa ngủ

dậy.”

Anh vỗ lên cánh tay đang ôm eo anh của Chu Kính Dã, ý bảo cậu mau thả anh ra, không ngờ Chu Kính Dã lại càng ôm chặt anh hơn.

Chu Kính Dã ngủ say hơn anh nhiều, ghé sát điện thoại nói: “Ai thế?”

Tiếng nói rõ ràng, Lâm Giác Hiểu nghe thấy, Trương Huệ Anh ở đầu dây bên kia cũng đã nghe thấy.

Hết chương 60

Chương 61

Lâm Giác Hiểu bật loa lại theo phản xạ, nhưng lúc này đã muộn, giọng của Trương Huệ Anh vang lên: “Giác Hiểu, con ngủ chung với ai à?”

Chu Kính Dã nằm ngay sát cạnh Lâm Giác Hiểu, gần như chen chúc lên cùng một gối với anh, đương nhiên cũng nghe thấy tiếng trong điện thoại.

Cậu bừng tỉnh, giọng của Trương Huệ Anh có tác dụng hơn cả dội gáo nước lạnh lên đầu, càng khiến người thêm tỉnh táo.

Chu Kính Dã nín thở, không dám ho he câu nào nữa.

Cậu đã từng gặp Trương Huệ Anh, lại nghe cách anh nói chuyện qua điện thoại, Chu Kính Dã dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được ai là người gọi điện tới.

Chu Kính Dã biết mình gây ra chuyện, chỉ dám chột dạ nhìn Lâm Giác Hiểu.

Thần kinh Lâm Giác Hiểu giờ căng như dây đàn, anh vẫy tay trấn an Chu Kính Dã, sau đó mới cố gắng bình tĩnh đáp: “Vâng, Kính Dã đấy mẹ, hôm qua em ấy đến tặng quà cho con. Lúc đó trời tối rồi, con lo em về không an toàn nên bảo em ở lại.”

Anh không kịp nghĩ xem lời mình nói có mắc lỗi lo-gic nào không, cứ thế nói tiếp: “Chăn ở phòng ngủ của khách chưa dùng bao giờ, mà bọn con đều là con trai nên ngủ chung luôn.”

“Kính Dã à?” Trương Huệ Anh không gì nghi ngờ gì, “Thế con ra mở cửa cho bố mẹ đi.”

Lâm Giác Hiểu rút cuộc cũng được thở phào nhẹ nhõm: “Vâng.”

Anh cúi đầu nhìn bản thân và Chu Kính Dã, cũng may, quần áo hai đứa vẫn rất chỉnh tề.

Lâm Giác Hiểu hoang mang tột độ, nhưng anh vẫn xốc lại tinh thần an ủi Chu Kính Dã: “Đừng sợ, mẹ anh chưa biết.”

“Anh ra mở cửa cho mẹ.” Lâm Giác Hiểu xuống giường xỏ dép, “Em đợi một lát rồi hẵng ra, đừng sợ, cứ như ngày trước là được.”

Nói thì là vậy đấy, Lâm Giác Hiểu đứng trước cửa điều chỉnh nhịp thở rất lâu mới mở cửa.

Anh kéo khoé miệng mỉm cười với Trương Huệ Anh và Lâm Quốc Nguyên: “Bố, mẹ, bố mẹ đến có việc gì không ạ?”

Anh đã chuẩn bị về việc come out, nhưng anh không hề muốn come out ngay thời điểm này, quá là kích thích và tổn thọ.

Trương Huệ Anh vào nhà đáp: “Đến đón sinh nhật với con ấy mà, con ở nhà một mình khéo còn chẳng buồn đón sinh nhật cho hẳn hoi.”

“Đừng sốt ruột, bố mẹ ăn trưa xong sẽ đi, tối rồi con đi chơi với mấy đứa hội Chu Ngọc Thần.”

Cô ngó về phía phòng, hỏi: “Kính Dã đâu con?”

Tim Lâm Giác Hiểu thịch một tiếng, anh ho khụ khụ đáp: “Em ấy mới dậy, lát nữa sẽ ra.”

Anh cầm túi đồ ăn trong tay Lâm Quốc Nguyên, luống cuống nói: “Bố

mẹ ngồi, ngồi xuống đi đã.”

Trương Huệ Anh đi về phía sô-pha, ngạc nhiên nhướn mày. Cô chỉ vào cây ghi-ta trên ghế: “Giác Hiểu, ghi-ta của con à?”

“Không phải.” Lâm Giác Hiểu phủ nhận theo phản xạ, sau đó hoang mang chạy tới.

Tối qua phòng bữa bộn quá, thậm chí ghi-ta còn chưa kịp cất vào bao. Lâm Giác Hiểu vừa nhét ghi-ta vào bao vừa giải thích: “Của Kính Dã ạ, hôm qua em ấy mang đến.”

Trương Huệ Anh khó hiểu: “Thằng bé mang ghi-ta tới làm gì, không mệt hả?”

“Tối qua em ấy chơi ghi-ta ở ngoài rồi mang đến đây luôn.” Lâm Giác Hiểu không biết mình đang nói gì nữa.

Bố anh lại chỉ vào máy ảnh trên bàn: “Thế còn cái này?”

“Của con đấy!”

Càng nói càng sai, anh cắn răng đáp bừa rồi cất kỹ máy ảnh vào tủ, ngửa trường hợp lát nữa Chu Kính Dã bị hỏi lại trả lời khác anh.

“Sao con lại cất đi?” Trương Huệ Anh không hiểu, “Đang định bảo con chụp cho mẹ mấy tấm.”

Mồ hôi lưng Lâm Giác Hiểu tuôn ra như suối: “Lần sau đi ạ.”

Cũng ngay lúc ấy, Chu Kính Dã bước ra khỏi phòng Lâm Giác Hiểu trong tư thế cùng tay cùng chân, cũng may chỉ có mình Lâm Giác Hiểu phát hiện dáng đi không tự nhiên ấy.

Trương Huệ Anh hiền hoà cười gọi: “Kính Dã.”

Chu Kính Dã đứng sững lại, đáp: “Chào cô ạ, con đi đánh răng đã.”

Lâm Giác Hiểu gần như nhảy dựng lên chạy về phía phòng tắm: “Mẹ, con cũng đi đánh răng đây, vừa dậy nên con còn chưa rửa mặt.”

Lâm Giác Hiểu nhẹ nhàng đóng cửa phòng tắm lại, rồi dựa lưng lên cửa.

Chu Kính Dã khẽ hỏi: “Thế nào rồi anh?”

Lâm Giác Hiểu cũng thì thầm trả lời: “Tạm thời vẫn ổn.”

Bọn họ không thể ở trong phòng tắm quá lâu, Lâm Giác Hiểu bóc một bàn chải mới cho Chu Kính Dã, hai người đã bình tĩnh hơn nhiều, không còn hoảng loạn như ban nãy.

Lâm Giác Hiểu định ra ngoài trước, chợt cánh tay anh bị Chu Kính Dã nắm lấy, cậu đứng đằng sau anh: “Nếu bị phát hiện thật thì em sẽ đỡ đòn cho anh.”

“Không đến nỗi.” Lâm Giác Hiểu cuối cùng cũng mỉm cười, “Bố mẹ anh không đánh đâu.”

Ít nhất là trong ký ức của Lâm Giác Hiểu, bố mẹ chưa từng đánh anh, có thể răn dạy thì luôn răn dạy, nếu vẫn không hiểu thì lại kiên nhẫn giảng thêm lần nữa.

Sắc mặt Lâm Giác Hiểu đã tự nhiên hơn không ít, anh ngẩng lên nhìn đồng hồ, phát hiện giờ đã sắp mười giờ.

Nếu bọn họ muốn ăn cơm trưa thì lát nữa chắc chắn phải nấu cơm.

Lâm Giác Hiểu ngồi xuống cạnh Trương Huệ Anh, hỏi: “Mẹ, bố mẹ mua gì đến vậy?”

Lâm Quốc Nguyên trả lời thay Trương Huệ Anh: “Ít tôm rảo, sườn

non với một con cá diếc.”

Chú nhíu mày nghĩ: “Bố tưởng chỉ có ba người nhà mình thôi, nhưng giờ Kính Dã cũng ở đây, hay là mua thêm mấy món nữa?”

“Không cần đâu bố, đủ ăn mà.”

Chu Kính Dã vừa hay bước ra, cậu hoảng hốt xua tay: “Bố...”

Cậu lờ quíu theo Lâm Giác Hiểu, vội sửa lại: “Không, chú, không cần đâu, từng này đủ ăn rồi ạ.”

Lâm Quốc Nguyên gạt đầu: “Vậy được, bố đi nấu cơm, Giác Hiểu con ngồi nói chuyện với mẹ đi, ở nhà ngày nào mẹ cũng nhắc đến con.”

Trương Huệ Anh lờm chú: “Còn nói em nữa, ngày nào anh chẳng nhắc nó mãi.”

Cô tự dưng dịu giọng hỏi Chu Kính Dã: “Nghe Giác Hiểu nói con chuyển đi rồi, giờ con đang ở với Chu Ngọc Thần à?”

“Không ạ.”

Cậu suýt thì buột miệng “Con ở tầng trên”, may mà kịp nhin lại, bổ sung lời ban nãy: “Con thuê phòng ngoài.”

“Tự lập vậy cơ à?” Trương Huệ Anh cảm thán, “Nếu không quen ở chung với Chu Ngọc Thần thì con cứ chuyển về với Giác Hiểu cũng được.”

Nghe vậy, Lâm Giác Hiểu và Chu Kính Dã cùng vô thức ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau ngẩn ngui rồi vội vàng tách ra, im lặng không đáp.

Để giảm bớt không khí gượng gạo, Lâm Giác Hiểu đứng dậy, cầm

điều khiển trên bàn uống nước nhét vào tay Trương Huệ Anh: “Mẹ, mẹ xem ti-vi đi.”

Anh chưa kịp rút tay về đã bị cô giữ tay lại.

Trương Huệ Anh giữ dáng rất tốt, cũng không thường làm việc nhà, đôi tay cô không khác nhiều với tay của thiếu nữ đôi mươi, da dẻ mượt mà.

Ánh mắt cô dừng trên tay Lâm Giác Hiểu, đột ngột hỏi một câu: “Giác Hiểu, con đeo nhẫn đấy à?”

Cổ họng Lâm Giác Hiểu nghẹn ứ, anh chưa kịp trả lời thì đã nghe Trương Huệ Anh hỏi liên tiếp hai ba câu.

“Sao vẫn đeo ở ngón giữa tay phải?”

“Có bạn gái rồi à?”

“Sao chẳng nói với bố mẹ một câu?”

Giọng cô luôn dịu dàng hoà nhã, không nhanh không chậm, nhưng Lâm Giác Hiểu bị hỏi tới nỗi đổ mồ hôi hột, Chu Kính Dã ngồi bên cạnh cũng bắt đầu căng thẳng theo.

Tối qua Lâm Giác Hiểu quên không tháo nhẫn, sáng nay dậy cũng quên luôn sự tồn tại của nó.

Giấu mẹ mình một chuyện lớn như vậy, trong lòng Lâm Giác Hiểu cảm thấy rất áy náy.

Trước giờ Lâm Giác Hiểu chưa từng làm việc gì vượt quá giới hạn như vậy, lúc nói dối anh không kiềm được mà nuốt một ngụm nước bọt: “Con chưa có bạn gái... Nhẫn con mua đeo chơi thôi.”

Trương Huệ Anh ý tứ sâu xa ồ lên, nửa thật nửa đùa bảo: “Chưa có

bạn gái thì sao phải căng thẳng.”

Trương Huệ Anh liếc anh, trách: “Mấy đứa tuổi này thích nhất là giấu bố giấu mẹ, con sợ cái gì, mẹ rất tôn trọng con tự do yêu đương.”

Cô hướng cảm về phía Chu Kính Dã: “Kính Dã nói cô nghe, Giác Hiểu yêu rồi đúng không?”

“Đối tượng hẹn hò” bị hỏi vậy không biết phải trả lời kiểu gì, lắp bắp đáp: “Anh, anh ấy chưa yêu.”

Nhìn phản ứng của Chu Kính Dã, Trương Huệ Anh lại càng chắc chắn với suy đoán của bản thân – con trai cô chắc chắn yêu rồi.

Nhưng cô không rõ vì sao Lâm Giác Hiểu lại không nói cho bố mẹ biết.

Với tính cách của Lâm Giác Hiểu, hẳn sẽ nghĩ rất nhiều khi hai đứa ở bên nhau, chắc chắn sẽ đưa con gái nhà người ta về ra mắt.

Nhưng giờ Lâm Giác Hiểu lại kiên quyết không chịu nói, Trương Huệ Anh cũng không hỏi nữa, đổi chủ đề khác hỏi Lâm Giác Hiểu.

Cô hỏi về công việc của anh, đôi lúc sẽ để vấn đề xoay quanh Chu Kính Dã, trò chuyện với cậu về kế hoạch khi lên đại học.

Ba người nói chuyện phiếm khoảng một tiếng, cơm cũng đã gần xong xuôi.

Lâm Quốc Nguyên còn nấu cho anh một bát mì trường thọ, sinh nhật năm nào chú cũng nấu một bát cho anh.

Ăn cơm xong, bố mẹ anh sửa soạn về nhà, lúc đứng ở cửa, Trương Huệ Anh chợt gọi Chu Kính Dã lại, mỉm cười nói: “Kính Dã, kết bạn WeChat với cô được không?”

Cô rất quý nhóc Chu Kính Dã, nghe lời hiểu chuyện, ngoại hình ưa nhìn, lại rất tự lập.

Chu Kính Dã lấy điện thoại mở mã QR đưa cho cô.

“Tít...”

Trương Huệ Anh vừa quét mã, nụ cười trên mặt đã đông cứng.

Chu Kính Dã vẫn chưa ý thức được vấn đề, Trương Huệ Anh do dự nói: “Kính Dã.”

Cậu đáp “vâng” theo phản xạ.

Chu Kính Dã nghe Trương Huệ Anh hỏi: “Tên trên mạng của con là ‘Xứ xứ văn đề điều’ à?”

Trương Huệ Anh cầm điện thoại nhìn Lâm Giác Hiểu đang đứng bên cạnh, giọng nói đầy hoài nghi: “Sao cô nhớ tên WeChat của Giác Hiểu là...”

Cô còn chưa nói hết, Chu Kính Dã đã sực nhớ.

Tối qua cậu mới đổi tên WeChat, đổi xong thì ngủ luôn, sáng nay dậy đã quên tiết vụ ấy.

Cậu đứng hình, quay sang nhìn Lâm Giác Hiểu.

Hiện giờ trong mắt Lâm Giác Hiểu toàn là sừng sốt, anh không nói gì, nhưng Chu Kính Dã vẫn hiểu ý anh:

Sao em lại đặt cái tên này vậy hả?

Hết chương 61

Chương 62

Bình tĩnh, Chu Kính Dã thầm cảnh cáo bản thân.

Càng là những lúc thế này, cậu lại càng không được để lộ dấu vết. Chu Kính Dã dùng sức nắm chặt tay, cố gắng duy trì bình tĩnh: “Cô ạ, con đổi tên chơi thôi, con thấy anh Giác Hiểu đặt tên như thế nên cũng hứng lên đặt theo.”

Đến cậu còn chẳng tin lời mình nói, nhưng hình như Trương Huệ Anh tin rồi.

Có lẽ cô cũng không nghĩ theo hướng đó, mỉm cười nói: “Chắc hai đứa rất thân nhau.”

Cô thay giày, vẫy tay với Lâm Giác Hiểu và Chu Kính Dã: “Bố mẹ đi đây, mẹ để lì xì dưới gối con, nhớ nhận lấy.”

Lâm Giác Hiểu ngăn ra: “Mẹ, con có tiền mà.”

“Đưa thì con cứ nhận, không nhiều đâu.” Trương Huệ Anh giúp anh chỉnh cổ áo, “Bố mẹ đi đây, con ở một mình ăn cơm ngoài vừa thôi, cũng có phải không biết nấu cơm đâu.”

Trương Huệ Anh và Lâm Quốc Nguyên cuối cùng cũng đã về, mồ hôi Lâm Giác Hiểu túa ra khắp người, cảm giác trên lưng dính dính.

Anh nhin không được thờ dài, quả là một buổi sáng gà bay chó sủa, chắc mười năm sau anh cũng sẽ không quên được buổi sáng hôm nay mất. Chỗ nào cũng có sơ hở, nếu không phải vì bố mẹ biết anh coi Chu Kính Dã như em trai, nói không chừng sẽ nghĩ theo hướng

đó.

Nhưng Lâm Giác Hiểu cũng không trách Chu Kính Dã, dẫu sao đây cũng là chuyện sớm muộn, anh chỉ không muốn come out một cách đột ngột như này thôi.

Lâm Giác Hiểu nghĩ không ra, hỏi: “Em đổi tên từ khi nào vậy?”

“...” Có lẽ cậu cũng thấy mất mặt nên trả lời ngắn gọn, “Hôm qua.”

Lâm Giác Hiểu phát hiện giữa anh và Chu Kính Dã vẫn có khoảng cách thế hệ, có những lúc anh không thể hiểu được suy nghĩ của cậu con trai mười tám tuổi này, anh hỏi: “Em đổi tên này làm gì, nghe hay lắm hả?”

Xứ xứ văn đề điệu, sao nghe chẳng có chỗ nào hay?

Tại Chu Kính Dã tội nghiệp đồ ửng lên, cậu đang phải trả giá cho hành vi xốc nổi ngày hôm qua: “Tên cặp đôi.”

“...”

Lâm Giác Hiểu ngơ ngác.

Anh chưa từng hẹn hò, không có khái niệm gì về tên cặp đôi, Chu Kính Dã nói vậy anh mới ý thức được, anh và Chu Kính Dã cứ như đang bí mật yêu nhau.

Lâm Giác Hiểu dịu giọng: “Em có cảm thấy tủ thân không?”

Chu Kính Dã: “?”

“Anh chưa từng đăng gì về em trên mạng.” Lâm Giác Hiểu lướt Weibo từng thấy con gái giận dữ bạn trai vì vấn đề này, không thấy Chu Kính Dã phản ứng, anh kiên nhẫn hỏi tiếp, “Vì anh chưa từng chủ động nói với người khác quan hệ của chúng ta, hay vì em thấy

anh chưa nói rõ với bố mẹ?”

Nói thật thì Chu Kính Dã rất muốn người khác biết, anh đã thuộc về mình cậu.

Nhưng Chu Kính Dã cũng hiểu, chuyện này không phù hợp với thực tế, cậu không muốn ép Lâm Giác Hiểu tiết lộ xu hướng tính dục với người khác, dẫu sau đây vẫn là vấn đề chịu nhiều áp lực xã hội, có khi sẽ còn ảnh hưởng đến cuộc sống, thậm chí là công việc của anh.

“Em không tủi thân.” Chu Kính Dã đáp, “Chờ thêm đã.”

Chờ thêm đã, chờ đến cậu trưởng thành hơn, đến khi cậu đã có việc làm, và đến khi cậu có khả năng bảo vệ Lâm Giác Hiểu.

Chu Kính Dã ôm chặt anh, tiếng tim dồn dập đã dịu lại, cậu thì thầm bên tai Lâm Giác Hiểu: “Em không muốn lần nào anh cũng chỉ nghĩ cho em.”

Cậu hôn nhẹ lên môi Lâm Giác Hiểu, tiếp tục nói: “Em biết anh thích em, như vậy là đủ rồi.”

Trước khi ở bên nhau, cậu đã từng nói với Lâm Giác Hiểu rằng cậu có tính chiếm hữu rất cao.

Ngày ấy anh không nói gì cả, nhưng về sau Chu Kính Dã phát hiện, Lâm Giác Hiểu đã mở thêm một tài khoản WeChat mới, chia tài khoản công việc với tài khoản cá nhân ra riêng, rất lịch sự chuyển Quý Di Gia, người ngày ấy Chu Kính Dã ghen, sang WeChat công việc.

Ngoài chuyện ấy ra, Lâm Giác Hiểu làm bất cứ việc gì cũng không tránh né cậu, ngay cả ra ngoài ăn cơm cũng sẽ đưa cậu đi cùng, nếu không thì sẽ nói trước với cậu một câu, thỉnh thoảng về muộn cũng sẽ mang một phần ăn khuya về.

Chu Kính Dã còn biết cả mật khẩu điện thoại của anh, thậm chí có lúc anh không hề phòng bị mà thả máy cho Chu Kính Dã chơi.

Anh không nói gì cả, chỉ dùng hành động để đáp lại.

Chiều hôm ấy, Lâm Giác Hiểu từ chối lời mời nhiệt tình của Chu Ngọc Thần, đi xem phim cùng Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu chọn một bộ phim gay cấn Chu Kính Dã thích xem, phim chiếu được một nửa, Chu Kính Dã đứng dậy ra ngoài. Lâm Giác Hiểu mím môi cười, đoán Chu Kính Dã đi lấy bánh cho anh.

Ban nãy Chu Kính Dã ngồi bên cạnh anh, lúc màn hình điện thoại cậu sáng lên, Lâm Giác Hiểu không muốn tò mò nhưng ánh mắt liếc qua đã lỡ thấy trên đó toàn là bánh ga-tô.

Anh biết nhưng không nói, lúc Chu Kính Dã quay lại còn cố tình trêu cậu, hỏi một câu: “Em đi đâu vậy?”

Chu Kính Dã cũng biết giả bộ lắm chứ, gương mặt cậu bị ánh sáng chia làm hai: “Em đi vệ sinh.”

Lâm Giác Hiểu buồn cười trong lòng, tối đến hai người đi siêu thị mua đồ ăn, chuẩn bị mang về nhà nấu. Đúng như Lâm Giác Hiểu nghĩ, chỉ bằng thời gian anh vào bếp rửa rau, trên bàn đã có thêm một chiếc bánh ga-tô.

Chỉ có hai người họ nên vì tránh lãng phí, Chu Kính Dã chỉ mua một cái bánh mini.

Trên mặt bánh vẽ hai con chó và hai con mèo, còn cả cây nến hình số “24”.

Lâm Giác Hiểu thờ dài tự giễu: “Sắp ba mươi rồi đây.”

Anh nháy mắt với Chu Kính Dã, tựa như đang nói đùa: “Giờ có thể

coi như anh hơn em sáu tuổi rồi.”

Chu Kính Dã lại gần, cầm bật lửa đốt nến, dưới ánh nến lay động cậu nhẹ nhàng đáp: “Mấy tháng nữa em cũng mười chín rồi, tụi mình vẫn sẽ cách nhau năm tuổi.”

Cậu ôm mặt Lâm Giác Hiểu, tựa như ngày ấy anh đón sinh nhật cùng cậu, khẽ giục: “Anh mau ước đi.”

Lâm Giác Hiểu nhắm mắt, khoé miệng không kiềm được mà nâng lên.

Rất nhiều người truyền tai nhau rằng, nếu nói ra thành lời thì điều ước của mình sẽ không linh nghiệm nữa, nhưng Lâm Giác Hiểu lại không cho là vậy. Điều ước của mình cần phải nói cho người yêu mình nghe, bởi chỉ có họ mới có thể thực hiện được điều ước ấy.

Anh mỉm cười nhìn Chu Kính Dã: “Hy vọng luôn được ở bên em.”

Ánh nến như đang tung bừng nhảy múa, Lâm Giác Hiểu dịu dàng nói: “Cũng hy vọng Kính Dã nhà mình luôn bình an.”

Lâm Giác Hiểu không có nguyện vọng nào khác, cuộc sống của anh luôn bằng phẳng, đây cũng là cách sống mà anh ưa thích nhất.

Anh chỉ hy vọng cuộc sống sau này của mình vẫn sẽ như vậy, không cần phải quá ồn ào, cứ êm đềm suôn sẻ là được. Và phải cùng với Chu Kính Dã.

*

Kỳ nghỉ hè không dài cũng không ngắn, Chu Kính Dã còn chưa ở bên anh đủ lâu thì năm học mới đã bắt đầu, cậu phải đến trường nhập học.

Tuy Đại học N cũng ở Ninh Ba, nhưng vẫn cách nhà Lâm Giác Hiểu

một đoạn. Chu Kính Dã đã cố gắng nhấn mạnh sáng nào cậu cũng có thể dậy sớm đi học, nhưng Lâm Giác Hiểu vẫn kiên quyết – “Không được, em sẽ mệt lắm, chỉ cuối tuần mới được về.”

Vì thế dù rất không tình nguyện, Chu Kính Dã vẫn phải nghe lời anh mà kéo va-li đến trường. Lâm Giác Hiểu lái xe đưa cậu đi.

Chu Kính Dã vẫn như trước, chỉ mang một va-li, một ba-lô, đồ đạc không có gì nhiều nhận.

Lâm Giác Hiểu chỉ đưa cậu đến cổng trường, bởi trường học không cho phụ huynh vào cùng. Cùng may trước cổng trường vẫn có tình nguyện viên giúp mang đồ đạc.

Chu Kính Dã ngồi yên trên ghế phó lái, vì tránh ánh nắng, cậu đang đội một chiếc mũ lưỡi trai.

Cậu tiu nghỉu: “Không đi đâu.”

Lâm Giác Hiểu cười đáp: “Giờ không muốn đi cũng phải đi.”

Anh sửa lại mũ cho Chu Kính Dã, híp mắt nói: “Đi đi, hôm nay không phải lên lớp, anh ở ngoài này đợi em. Em cất đồ đạc xong thì mình đi dạo quanh đây.”

Bỗng Chu Kính Dã tháo dây an toàn, nhào qua hôn Lâm Giác Hiểu. Gió thổi tán cây phát ra tiếng rì rào, bên trong xe Chu Kính Dã ghì anh xuống hôn rất lâu, cậu lại cắn nhẹ lên môi anh.

Chu Kính Dã không mấy vui vẻ nói: “Em đi đây.”

Chu Kính Dã xuống xe, tự kéo va-li, ánh mắt các chị khoá trên khi vừa thấy cậu sáng bừng lên, ăn ý vây quanh.

“Em đi một mình hả?”

“Em học ngành nào?”

“Em có cần anh chị giúp không?”

Chu Kính Dã giữ khoảng cách lịch sự đáp vài câu, vô thức ngoảnh về phía xe đằng sau, cậu kéo mũ xuống thấp một chút: “Cảm ơn, em đi một mình cũng được, nhập học ở chỗ sân vận động trước mặt ạ?”

Lâm Giác Hiểu ngồi trong xe thấy rõ mười mười, không thể không thừa nhận, giờ anh hơi ghen rồi đấy.

Lâm Giác Hiểu phì cười, giọng nói chua chua: “Được hoan nghênh ghê ha.”

Không thể dừng lâu trước cổng trường, Lâm Giác Hiểu tìm một bãi đỗ xe gần đó rồi gửi định vị cho Chu Kính Dã, còn mình thì hạ thấp cửa kính xe xuống, chuẩn bị chớp mắt.

Tiếng gõ cửa sổ đánh thức anh dậy, anh mở màng mở mắt. Chu Kính Dã đang đứng bên ngoài, Lâm Giác Hiểu vẫn chưa tỉnh hẳn, đưa tay mở khoá xe.

Chu Kính Dã không qua bên ghế phó lái mà mở cửa ghế lái ra.

Lâm Giác Hiểu chưa kịp phản ứng lại, một nụ hôn đã rơi trên má anh, anh nâng cằm lên theo thói quen hôn Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu biết, đây là phương thức làm nũng của riêng Chu Kính Dã, vừa trúc trắc lại vừa đáng yêu. Ít nhất là anh thấy vậy.

Hơi thở của anh sau nụ hôn trở nên nặng nề, anh đưa tay gãi cằm Chu Kính Dã: “Làm làm nũng?”

Chu Kính Dã ngoan ngoãn về ghế phó lái, giọng cậu có vẻ không vui: “Vương Lỗi bảo hôm nay cũng nhập học, muốn ăn cơm chung với tụi mình.”

Cậu có cảm giác nào nề khi thế giới của hai người bị làm phiền.

“Vương Lỗi à?” Lâm Giác Hiểu có ấn tượng với cậu ấy, “Được, em bảo Vương Lỗi chọn quán đi, anh mời.”

Sau cùng Chu Kính Dã cũng không hỏi ý kiến Vương Lỗi, chọn một nhà hàng kiểu Nhật mà anh thích.

Lâm Giác Hiểu bảo Chu Kính Dã xuống xe trước, anh đi tìm bãi đỗ.

Bọn họ đã đặt chỗ từ trước, cửa tre vừa mở ra, Vương Lỗi đã nhìn thấy gương mặt nhăn nhúm của Chu Kính Dã, cậu thò đầu nhìn một lát, hỏi: “Anh Giác Hiểu của em đâu?”

Chu Kính Dã rướn mắt, lẳng lặng liếc cậu.

Vương Lỗi phút chốc giác ngộ, cậu giơ tay đầu hàng, bất lực nói: “Vâng vâng vâng, anh Giác Hiểu của anh!”

Cậu mắng thầm trong lòng – Xí, tên gay chết bầm!

Hết chương 62

Chương 63

Ba người ăn cơm xong, Chu Kính Dã và Vương Lỗi phải về trường.

Trường của Vương Lỗi ngay gần trường Chu Kính Dã, Lâm Giác Hiểu tiện đường đưa cậu ấy về cùng.

Trên đường đi, một mình Vương Lỗi lẻ loi ngồi ở ghế sau, đã vậy còn phải chịu đựng ánh mắt lườm nguýt từ Chu Kính Dã.

Cậu cạn lờ, phần nộ trộn mắt với Chu Kính Dã.

Dù sao thì có Lâm Giác Hiểu ở đây, Chu Kính Dã cũng sẽ không chửi cậu.

“Kính Dã.” Lâm Giác Hiểu hỏi, “Em đã gặp bạn cùng phòng chưa?”

“Em gặp rồi.” Chu Kính Dã gật đầu, “Em là đưa đến muộn nhất, lúc đến các bạn đều đã ở đó.”

Có lẽ vì nghĩ đến chuyện không vui ngày trước, anh ngần ngừ hỏi: “Thấy bạn cùng phòng thế nào?”

Chu Kính Dã nghĩ rồi trả lời: “Mọi người khá tốt.”

“Vậy được.” Lâm Giác Hiểu cười.

Anh đưa bóng đèn hiệu Vương Lỗi đến cổng trường, vẫy tay chào cậu rồi mới lái về hướng Đại học N.

Lúc này mới thật sự phải chia xa, Chu Kính Dã phải tham gia quân

sự, hai tuần tới hai người không thể gặp nhau.

Chu Kính Dã khó chịu vô cùng, mắt thấy cổng trường càng ngày càng gần, Chu Kính Dã than một câu rất trẻ con: “Em không muốn đi học.”

Lâm Giác Hiểu dỗ cậu: “Hai tuần thôi, rồi lại gặp nhau ngay ấy mà.”

“Hai tuần.” Chu Kính Dã lẩm bẩm lặp lại, thờ dãi, “Lâu quá.”

Cậu chưa từng phải xa Lâm Giác Hiểu lâu như vậy.

Lâm Giác Hiểu một lần nữa dừng xe trước cổng trường, anh xuống xe với Chu Kính Dã, định bụng tiễn cậu đến cổng.

Ngoài cổng trường vẫn có rất nhiều người qua lại, tình nguyện viên ban sáng vẫn ở đây, có cả những học sinh mới tới.

Lâm Giác Hiểu lại bắt đầu thao thao bất tuyệt dặn dò: “Nếu cả toà ký túc xá nam cùng dùng chung một máy giặt thì em đừng dùng nhé, có người cho cả giày vào giặt đấy.”

“Bạn cùng phòng hoặc bạn bè nhờ em giúp đỡ, nếu không quá rắc rối cứ giúp, nhưng kiểu mà suốt ngày nhờ em mang cơm hay gì đó thì từ chối vẫn hơn.”

“Với cả em sắp học quân sự rồi, đen da thì thôi chứ bỏng nắng nguy hiểm lắm, da em lại dễ bị bỏng nữa, anh mua kem chống nắng cho em rồi, để trong va-li ấy, đừng ngại bạn mà không dùng nhé.”

Lâm Giác Hiểu dặn cậu một thôi một hồi, cũng chẳng biết Chu Kính Dã có nghe thấu hay không, anh mới đẩy tay Chu Kính Dã, hỏi: “Kính Dã, nghe rõ chưa?”

Chu Kính Dã nói vâng, không biết nghe thật hay nghe vờ nữa.

Cậu kéo tay Lâm Giác Hiểu đứng bên cổng trường, nhích lại hôn Lâm Giác Hiểu thật nhanh dưới ánh mắt của mọi người, nhả từng câu một: “Em đi đây, anh phải nhớ em, ngày nào cũng phải nhớ em.”

Chu Kính Dã vẫy tay tạm biệt Lâm Giác Hiểu, rầu rĩ nói: “Em đi thật đây, tối nhớ gọi video cho em nhé.”

Đây là chuyện hai người đã hứa với nhau vài ngày trước.

Chu Kính Dã về phòng, ba người còn lại ở cả bên trong, một cậu cao lớn nói giọng Đông Bắc chào hỏi mọi người: “Nào nào nào, các anh em! Bọn mình lập nhóm trên WeChat nhé?”

“Lập nhóm bảo mật nhá! Mật khẩu 1258!”

Chu Kính Dã lấy điện thoại ra, nhập “1258”, cái tên “Xứ xứ văn đề điều” trông thật lạc lõng.

Cậu bạn cao lớn tên Trương Vỹ tròn mắt chỉ vào tên rồi hỏi: “Cậu này là cậu nào đấy?”

Chu Kính Dã bình tĩnh đáp: “Tôi”.

Chu Kính Dã vừa đổi tên xong đã có mấy người nhắc hỏi thăm, thậm chí Vương Lỗi còn xô ra chọc quê cậu, tuy rằng kết cục lại bị Chu Kính Dã kéo vào danh sách đen một tiếng đồng hồ.

Thấy Trương Vỹ cứ muốn nói rồi lại thôi, Chu Kính Dã tự giác bổ sung thêm: “Tên cặp đôi.”

“Há?” Trương Vỹ hỏi, “Cậu có bạn gái rồi à?”

Một cậu khác tên Trần Tử Ninh nói đế vào: “Đẹp trai thế này có bạn gái bình thường mà?”

“Không phải bạn gái.” Chu Kính Dã lờn ít ý nhiều, bình thản hỏi, “Các

cậu có ngại chuyện tôi là gay không?”

Ba người còn lại sững sờ, sau đó lắc đầu quày quạ: “Không sao không sao, không ngại không ngại, chẳng sao hết chẳng sao hết.”

Ngoại hình của Chu Kính Dã rất đánh lừa cảm giác, trông thì lạnh lùng đấy, ban đầu cả ba người đều cho là vậy, nhưng thực tế thì... Chu Kính Dã lạnh lùng thật.

Nhưng không một ai trong số bọn họ dám tin, Chu Kính Dã là một tên cuồng dử tình yêu vào mặt người khác.

Bốc bura thôi mà cũng được một năm ví dụ, như hôm nay Trương Vỹ thấy Chu Kính Dã bôi kem chống nắng thì thuận miệng hỏi một câu: “Cậu bôi kem chống nắng đấy à?”

Thế là Chu Kính Dã gật đầu, không biểu cảm đáp: “Bạn trai tôi mua cho tôi đấy, anh ấy lo tôi bỏng nắng.”

Lại như Trần Tử Ninh cầm quần áo hỏi Chu Kính Dã: “Cậu cần máy giặt không, tôi giành được hai máy.”

Chu Kính Dã ngẩng lên nhìn cậu ấy: “Cảm ơn, nhưng bạn trai tôi bảo tôi nên tự giặt.”

Hay là một bạn cùng phòng khác đang lướt video, lướt trúng một bé mèo đáng yêu vô cùng thì đưa điện thoại cho Chu Kính Dã xem: “Mèo đáng yêu ghê á! Sau này tôi nhất định phải nuôi một con, Kính Dã, cậu muốn nuôi mèo không?”

Chu Kính Dã nhú mày suy tư một hồi rồi đáp: “Tôi khá là thích mèo, nhưng bạn trai tôi đã nuôi hai con ở nhà rồi, không nuôi thêm được nữa.”

Mãi rồi ba người họ mới có dịp được gặp anh bạn trai trong truyền thuyết của Chu Kính Dã.

Ngày ấy bọn họ vừa kết thúc tuần đầu quân sự, xếp hàng theo đại đội tốt nên giảng viên cho cả lớp giải tán, bọn họ đang định hẹn nhau đi ăn.

Đi được nửa đường, điện thoại Chu Kính Dã đổ chuông, cậu hớn hở bằng tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Chu Kính Dã nhận điện thoại, vừa mở miệng đã gọi: “Anh.”

Chu Kính Dã từng nấu cháo điện thoại rất nhiều lần trong phòng, cứ kêu “anh” là y như rằng đang gọi cho bạn trai.

“Kính Dã?” Lâm Giác Hiểu tủm tỉm, “Em đang ở đâu? Học quân sự xong chưa?”

Tự nhiên Chu Kính Dã cũng cười híp mắt: “Vừa mới xong ạ, em định đi ăn với bạn cùng phòng.”

Tiếng cười của Lâm Giác Hiểu vang vọng khiến tai cậu ngơ ngứ, cậu nghe Lâm Giác Hiểu nói: “Thêm anh nữa được không, anh đang ở trước cổng trường em.”

Chu Kính Dã dừng bước: “Anh đến ạ!?”

“Ừ.” Lâm Giác Hiểu nói, “Tính khiến em kinh ngạc, chắc không biến thành kinh hãi đâu nhỉ?”

Giọng Chu Kính Dã trở nên gấp gáp: “Anh đợi em một lát! Em ra ngay!”

Cậu định cứ thế chạy thẳng ra cổng trường, nhưng rồi lại nhớ ra gì đó, quay lại bảo: “Bạn trai tôi tới, tôi ra đó trước.”

Không chờ ai gọi lại, Chu Kính Dã đã chạy mất hút.

Chu Kính Dã dùng tốc độ chạy trăm mét phi ra cổng trường, cậu

đang mặc quần áo rằn ri, tôn lên đôi chân dài, dưới chân đi đôi giày quân sự.

Cậu chạy tới gần hơn, nhìn thấy Lâm Giác Hiểu đang đứng cạnh xe.

Lâm Giác Hiểu đã cầm sẵn giấy ướt thấm mồ hôi cho cậu. Anh quan sát Chu Kính Dã tỉ mỉ một hồi, không kiềm được mà khen: “Đẹp trai ghê.”

Anh lại hỏi: “Bạn cùng phòng em đâu?”

“Phải cho bọn họ đi cùng à?” Chu Kính Dã lầu bầu, “Chỉ hai đứa mình không được sao?”

Lâm Giác Hiểu phì cười: “Bốn đứa bọn em đi ăn mà, anh chỉ là người nhà thôi, bạn em không ngại chứ?”

Chu Kính Dã lắc đầu: “Mấy cậu ấy không ngại đâu.”

Rất nhanh sau đó bạn cùng phòng của Chu Kính Dã cũng đã tới, vừa thấy Lâm Giác Hiểu đã biết anh là ai, khỏi phải nói, hai người đứng cạnh nhau thật sự rất xứng đôi.

Anh biết Chu Kính Dã đã công khai mối quan hệ của hai người ngay từ khi cậu gọi cho anh, lúc ấy anh có quở mấy câu chỉnh đốn sự xốc nổi của cậu.

Anh cười chào bạn của Chu Kính Dã: “Chào các em, anh là người yêu của Chu Kính Dã.”

“Các em có thấy ngại nếu anh đi cùng không?” Lâm Giác Hiểu hỏi, “Nếu không ngại thì anh lái xe đến, bọn mình cùng ăn một bữa?”

Trương Vỹ là người đầu tiên đồng ý: “Được ạ! Bạn trai của Kính Dã cũng là bạn tụi em!”

Lâm Giác Hiểu rất biết nói chuyện, bầu không khí trong xe không hề gượng gạo, chỉ có mình Chu Kính Dã thấy hơi ghen.

Sinh viên tụ tập với nhau thích nhất là đi ăn lẩu hoặc xiên nướng, lần này bọn họ quyết định đi quán Hadilao gần trường.

Nhân viên của Hadilao vẫn nhiệt tình như mọi ngày, trước năm giờ bọn họ đã gọi món xong, Lâm Giác Hiểu pha trò: “Không ngờ anh vẫn ăn ké được suất giảm giá của sinh viên đấy.”

Trương Vỹ tò mò hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi rồi anh Giác Hiểu? Sao trông không lớn hơn tụi em là bao?”

“Anh hai mươi tư.” Lâm Giác Hiểu giơ tay hình số sáu, nói tiếp, “Anh lớn hơn các em sáu tuổi.”

Trương Vỹ: “Anh Giác Hiểu làm nghề gì vậy?”

“Anh hả?” Lâm Giác Hiểu cười đáp, “Anh là bác sĩ thú y.”

Rất có thể nghề nghiệp ấy đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của mấy cậu sinh viên, bọn họ không ngừng quăn quýt hỏi Lâm Giác Hiểu hỏi này hỏi nọ, Lâm Giác Hiểu rất kiên nhẫn trả lời.

Bọn họ hỏi gì anh đáp thế ấy.

Ăn cơm xong, Lâm Giác Hiểu đưa họ về trường như thường lệ, lúc này Chu Kính Dã đã ấm ức lắm rồi, ba người kia thức thoir vọt lẹ.

Lâm Giác Hiểu nín cười hỏi: “Em sao vậy Kính Dã?”

Chu Kính Dã không nói không rằng nhìn anh chăm chú. Cả người cậu toàn mùi lẩu, đã vậy còn sát lại gần Lâm Giác Hiểu, cũng may anh không chê.

Lâm Giác Hiểu nhẹ nhàng hỏi: “Ghen hả? Mấy cậu ấy là bạn em mà?”

Chu Kính Dã vẫn rất không vui, cậu bặm môi, thẳng thắn trả lời: “Em không thích.”

Cậu đã lớn rồi, chẳng qua vì khi yêu nhau, Lâm Giác Hiểu luôn là người nhường nhịn cậu, chăm sóc cậu, nên cậu mới trở nên hơi trẻ con như thế.

“Rõ ràng anh đến thăm em cơ mà.” Chu Kính Dã không vui, “Cả buổi anh toàn nói chuyện với tụi nó.”

“Kính Dã.” Lâm Giác Hiểu mỉm cười gọi tên cậu, “Sao lại dễ cưng thế này?”

Trong xe chỉ còn hai người, Chu Kính Dã cúi xuống hôn anh.

Ăn xong hai người đều ăn kẹo bạc hà của Haidilao, lúc hôn môi vị bạc hà lan ra trên đầu lưỡi.

Cầm Lâm Giác Hiểu hướng lên tự nhiên, yết hầu nhô ra có cảm giác gọi cảm lạ thường.

Chu Kính Dã không kiềm được lòng mình, cúi xuống liếm yết hầu của Lâm Giác Hiểu, Lâm Giác Hiểu túm tóc cậu theo phản xạ, nhưng không dùng quá nhiều lực.

Giọng anh hơi khàn: “Đừng nghịch.”

Lâm Giác Hiểu cảm thấy thật may mắn khi mình dừng xe ở góc khuất không người qua lại.

Anh vò tóc Chu Kính Dã, ghé tai cậu thì thầm: “Ngoan đi em.”

Hết chương 63

Chương 64

Chu Kính Dã lên đại học rồi mới biết, ngày trước Lâm Giác Hiểu nói học đại học nhàn lắm hoá ra chỉ toàn là dối lừa. Thứ khiến cậu thấy sầu trong lòng một chút không chỉ có bài vở, mà còn là những hoạt động ngoại khoá bắt buộc phải tham gia.

Nhưng chuyện bức bối nhất lại là cậu chỉ có thể gặp Lâm Giác Hiểu một lần một tuần, thậm chí có cả những tuần còn chẳng thể gặp lấy một lần, dù rằng khi có thời gian rảnh Lâm Giác Hiểu cũng sẽ lái xe tới tìm cậu.

Một học kỳ đã trôi qua, Chu Kính Dã cuối cùng cũng đợi được tới ngày này. Cậu được nghỉ một kỳ nghỉ đông ngắn, cũng đồng nghĩa với việc có thể thân mật với anh suốt kỳ nghỉ đông này.

Tối qua cậu đã bắt đầu vui tới độ không ngủ được, sáng hôm sau thức dậy lại lựa quần áo cả nửa ngày, sau cùng vẫn chọn mặc cái áo khoác lông vũ dáng dài.

Da Chu Kính Dã đen hơn một chút sau đợt học quân sự, nhưng chưa được mấy tháng thì đã lại trắng như cũ.

Cậu nộp bài thi sớm rồi rời khỏi khu vực thi, kéo va-li ra cổng trường định đợi Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu đến sớm hơn cả cậu, anh đứng ở xa vẫy tay với Chu Kính Dã: “Kính Dã!”

Tuy giờ đã là mùa đông, nhưng cây cối ven đường vẫn chưa rụng hết lá, còn một vài chiếc lá lác đác bám trụ trên cành, vui vẻ rung rinh

trong gió.

Chu Kính Dã kéo va-li chạy bước nhỏ về phía Lâm Giác Hiểu, mừng rỡ ôm chặt anh: “Anh.”

“Vào xe đi.” Lâm Giác Hiểu nằm trong cái ôm, “Bên ngoài lạnh.”

Một cốc cà phê được để sẵn ở vị trí trước ghế phó lái, Lâm Giác Hiểu nói: “Mua cho em đấy, chắc là vẫn còn nóng.”

Lâm Giác Hiểu nhìn quàng thâm ở mắt Chu Kính Dã, hỏi: “Tuần học cuối mệt lắm không?”

“Cũng tạm.” Chu Kính Dã xoa đôi mắt hơn xót của mình.

Tuần cuối của kỳ học chắc chắn rất mệt, cậu đã thức tới hai, ba giờ sáng mấy hôm rồi, sáng ra vẫn phải dậy sớm để ôn bài.

Nhưng Chu Kính Dã không muốn anh lo, bởi điều quan trọng nhất bây giờ là cậu đã nhìn thấy anh, được ôm anh, xịu nữa thôi cậu còn được hôn anh nữa kìa.

Lâm Giác Hiểu: “Em mệt thì nhắm mắt một lát đi.”

“Không ạ.” Chu Kính Dã thẳng người, mệt mỏi nơi đáy mắt phút chốc tan biến, “Em không buồn ngủ.”

“Vậy tối đi ăn cơm với anh không?” Lâm Giác Hiểu hỏi, “Em nhớ mấy anh lần trước chơi bóng rổ không, vẫn là mấy cậu ấy, có cả anh trai em nữa.”

“Nếu em không muốn đi thì anh ở nhà ăn cơm với em.”

Chu Kính Dã nghĩ rồi đáp: “Đi ạ.”

Thân phận của cậu lần này đã khác với lần trước, lần trước cậu là

em trai của Chu Ngọc Thần, còn giờ... cậu là bạn trai của Lâm Giác Hiểu đấy.

Chu Kính Dã ra khỏi phòng thi lúc ba giờ hơn, vừa hay có thể đến kịp địa điểm mọi người hẹn nhau ăn tối, thậm chí còn đến sớm hơn mọi người.

Nhóm Lâm Giác Hiểu có thói quen đặt trước một phòng nhỏ mỗi khi tụ tập, địa điểm lần này vẫn là nơi bọn họ thường tới. Chu Ngọc Thần quen thân với chủ quán nhất, đã nói trước một tiếng với chủ quán.

Trong phòng vẫn chưa có ai, Lâm Giác Hiểu kéo tạm một cái ghế ra ngồi xuống, xem tin nhắn trong nhóm của bốn người rồi nói: “Mấy anh ấy sắp đến rồi.”

Lâm Giác Hiểu đưa quyển menu dày cộp cho Chu Kính Dã: “Em thích ăn gì thì gọi đi.”

Cũng ngay lúc ấy, Chu Ngọc Thần đi từ ngoài vào, công việc của anh hiện giờ không còn bận như ngày trước. Lúc bước vào vẻ mặt anh vẫn khá bối rối.

Ngày Chu Kính Dã và Lâm Giác Hiểu mới bên nhau, Chu Ngọc Thần đã phải tốn rất nhiều thời gian để chấp nhận, lần đầu tiên ăn riêng với hai người xong, anh đã hút đầy một gạt tàn thuốc lá.

Giờ anh đã quen với chuyện này, chỉ là vẫn không kiềm được mà đeo lên cái mặt nạ khốn khổ.

Chu Ngọc Thần nhú mày khi nghe Chu Kính Dã gọi món: “Thịt thăn chua ngọt, gà luộc với cải thảo luộc.”

Cậu gọi toàn món Lâm Giác Hiểu thích ăn. Lâm Giác Hiểu cũng nhận ra điều ấy, anh mỉm cười, cầm menu trên tay cậu về: “Thêm một suất sườn bò sốt tiêu đen nữa.”

Rất rõ ràng, Lâm Giác Hiểu đang gọi món cho cậu.

Chu Ngọc Thần kéo ghế ngồi đối diện hai người, không hiểu lắm: “Hai anh em chơi trò tình thú gì vậy?”

Cầm menu mà không tự gọi, phải để người còn lại gọi giùm mới thấy vui đúng hơn?

Rất nhanh sau đó, Trần Siêu và Đỗ Bằng Trì cũng đã tới, có lẽ hai người họ vừa mới tan làm. Đỗ Bằng Trì là giáo viên, trang phục thoải mái hơn một chút, Trần Siêu thì chắc vừa từ công ty qua đây, đóng nguyên bộ vest thẳng thớm.

Chu Ngọc Thần nhin cười trêu: “Anh Siêu mới bán được suất bảo hiểm mười tỉ à?”

“Cút!” Trần Siêu xấu tính trừng mắt với anh, “Tôi mới bàn xong hợp đồng mười tỉ được chưa?”

Chu Ngọc Thần chép miệng chép chép, dịch ghế vào trong một chút, chừa chỗ cho Trần Siêu với Đỗ Bằng Trì.

Trần Siêu ngồi đối diện với Chu Kính Dã.

Lần đầu chơi bóng rổ cùng nhau đã bị cậu vừa chặn vừa cướp không biết bao nhiêu lần bóng, đến giờ anh vẫn còn thấy ám ảnh.

Trần Siêu giơ tay chào, gượng gạo gọi: “Chào em trai.”

Những người còn lại đều đã biết mối quan hệ của Chu Kính Dã và Lâm Giác Hiểu, nhưng lại không tìm được xưng hô nào phù hợp hơn, chỉ đành cứ thế gọi “em trai”.

Dường như Chu Kính Dã không qua hài lòng với cách gọi ấy, nhưng vẫn gật đầu thay cho lời đáp.

Tính tình Đỗ Bằng Trì khá hướng nội, anh đẩy gọng kính đen, cười cười không nói gì.

Một đĩa của quán khá ít nên những món vừa gọi ban nãy không đủ ăn, Chu Ngọc Thần lại hỏi ý kiến mọi người gọi thêm vài món nữa.

Ăn tới chừng nửa bữa, Lâm Giác Hiểu ra ngoài nghe điện thoại.

Các anh gọi thêm rượu, Đỗ Bằng Trì rót cho mình cốc trước, rồi chọt đứng dậy rót cho Chu Kính Dã.

Anh hắng giọng: “Em trai, giờ em đang hẹn hò với Giác Hiểu nhỉ?”

Chu Kính Dã ngẩng đầu, bình thản đáp: “Vâng.”

“Giác Hiểu với anh là bạn gần mười năm rồi.” Đỗ Bằng Trì vân vê cốc, nói rất từ tốn, “Đây là lần đầu anh thấy cậu ấy yêu đương... Cũng không có gì hay để khuyên cả, anh chỉ hy vọng em đối xử tốt với cậu ấy, vì anh biết cậu ấy chắc chắn sẽ rất tốt với em.”

Anh nói những lời này hoàn toàn là đứng dưới góc độ bạn của Lâm Giác Hiểu, vì anh nghĩ chính Chu Kính Dã đã bẻ cong Lâm Giác Hiểu.

Lâm Giác Hiểu lại có tính gà mẹ, khi yêu nhất định sẽ chiều Chu Kính Dã vô điều kiện.

“Ầy!” Chu Ngọc Thần không bằng lòng, giờ anh đã thân với Chu Kính Dã hơn, “Cậu nói thế nào, làm như em tởm là đùa tởm ấy.”

Đỗ Bằng Trì cười khan, chạm cốc với Chu Kính Dã, sáng khoái nói: “Nào, em trai, cạn ly!”

Không ai trong số những người ở đây biết Chu Kính Dã uống một cốc là gục, nhưng bản thân cậu thì biết.

Chu Kính Dã nâng cốc trầm ngâm, cảm thấy hiện tại không thể không uống.

Cậu vừa định dốc vào miệng thì thấy Lâm Giác Hiểu mở cửa đi vào. Mắt cậu loé sáng, nhân lúc mọi người đều đang nhìn anh, cậu nhanh tay đổ rượu ra sau.

“Kính Dã?!” Lâm Giác Hiểu bắt gặp khoảng khắc cậu đặt cốc xuống.

“Mấy cậu, ai cho em ấy uống rượu!” Lâm Giác Hiểu thất thanh, “Em ấy gục ngay sau một cốc đấy!”

Phối hợp với lời của Lâm Giác Hiểu, Chu Kính Dã nhú mày ẩn huyết thái dương, cậu chớp chớp mắt, thấy Lâm Giác Hiểu lại gần thì vươn tay ôm cứng anh.

“Say rượu” trở thành cái cớ hoàn hảo nhất, Chu Kính Dã dúi đầu lên người Lâm Giác Hiểu, giờ cậu có thể ngang nhiên dính lấy Lâm Giác Hiểu rồi.

Lâm Giác Hiểu bất lực xoa mặt cậu, thở dài: “Tớ đưa em ấy về trước.”

Đỗ Bằng Trì hoang mang, xin lỗi Lâm Giác Hiểu: “Tớ không biết nó chỉ uống được một cốc, nó cũng có nói gì đâu?”

“Thôi không sao.” Lâm Giác Hiểu đáp, “Tính em ấy thế sẵn.”

Lâm Giác Hiểu xòe bàn tay trước mặt Chu Kính Dã, kiên nhẫn dỗ dành: “Kính Dã, nắm tay anh, mình về nhà nhé.”

Chu Kính Dã giả vờ giả vệt im lặng rõ lâu rồi mới nói “ừm” bằng giọng mũi. Cậu đặt tay mình vào tay Lâm Giác Hiểu, cố tình bước loạn choạng.

Vì để đỡ cậu, Lâm Giác Hiểu lại càng đứng gần cậu hơn.

Lâm Giác Hiểu mở ghế phó lái, định bảo Chu Kính Dã ngồi vào, ngờ đâu Chu Kính Dã lại nghe lời hơn lần trước rất nhiều, không cần anh nhiều lời đã tự giác vào chỗ.

Anh thoáng thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không chỉ ra được chỗ không đúng ấy ở đâu.

Về đến nhà, vừa mới mở cửa, Chu Kính Dã đột ngột dùng sức, Lâm Giác Hiểu chưa kịp phản ứng đã bị Chu Kính Dã áp lên cửa hôn.

Kỳ lạ là trong miệng Chu Kính Dã không hề có vị rượu, chỉ có vị nước cam ép cậu uống khi mới đến.

Lâm Giác Hiểu bị Chu Kính Dã hôn cho đầu óc quay mòng mòng, vô thức giơ tay vòng qua cổ cậu.

Tiếng mèo con kêu quanh chân hai người, nụ hôn hôm nay dài hơn mọi ngày, tựa như có thể kéo dài tới tận cùng thời gian.

Lâm Giác Hiểu mất thăng bằng, Chu Kính Dã đột ngột bế bổng anh lên, cánh tay cậu con trai rất giàu sức, thoáng chốc đã đặt anh xuống ghế sofa.

Chu Kính Dã vén áo xoa eo anh, thậm chí còn có xu hướng nhích dần lên cao.

Lâm Giác Hiểu biến sắc, bởi cuối cùng anh cũng nhận chỗ nào không ổn. Anh bình tĩnh gọi: “Chu Kính Dã.”

Gọi cả họ lẫn tên, có vẻ như anh đang rất nghiêm túc.

Chu Kính Dã còn định tiếp tục giả say đục nước béo cò thì cái ót cậu đã bị Lâm Giác Hiểu giữ chặt, một giây sau, cậu được nghe giọng nói không thể bình tĩnh hơn của anh.

“Người say thật không cương được đâu.”

Chu Kính Dã cứng người, cánh tay cậu vẫn chống bên tai Lâm Giác Hiểu, cậu sà xuống hôn anh.

Đã bị Lâm Giác Hiểu nhìn thấu rồi thì cậu cũng không giả vờ nữa, dứt khoát nâng mặt anh lên hôn, như thể muốn dùng nụ chuộc lỗi.

Dứt nụ hôn, cậu ghé bên tai Lâm Giác Hiểu thì thầm: “Vậy được không?”

... Được không?

Vấn đề được thả sang cho Lâm Giác Hiểu, anh hơi do dự, rồi vẫn gật đầu. Anh đẩy vai Chu Kính Dã ra, chỉ về cửa phòng: “Vào phòng đã.”

Lâm Giác Hiểu định tự đi về phòng, chân anh còn chưa kịp chạm đất đã bị Chu Kính Dã bế thốc lên.

Cũng ngay lúc ấy, Lâm Giác Hiểu ngẩng đầu, vừa hay có thể nhìn thấy sườn mặt góc cạnh của Chu Kính Dã. Giờ anh mới nhận ra, Chu Kính Dã đã trưởng thành thật rồi.

Sáng nay Lâm Giác Hiểu chưa kịp gấp gọn chăn trong phòng ngủ, trên giường vẫn rất lộn xộn, cả người anh lún xuống trong chăn.

Nụ hôn của Chu Kính Dã mãnh liệt hơn mọi ngày, bàn tay lại bắt đầu không an phận mò mẫm.

Anh bị buộc ngựa cầm lên, hàm dưới căng chặt, độ cong vừa yếu ớt lại vừa xinh đẹp.

Đầu ngón tay Lâm Giác Hiểu đỏ ửng, khẽ run rẩy, Chu Kính Dã nắm lấy và nâng tay anh lên, đặt lên đó một nụ hôn chân thành.

Lâm Giác Hiểu lại thấy có chỗ nào sai sai, ví dụ như, tại sao Chu Kính Dã lại ở trên một cách suôn sẻ hợp tình như vậy?

Hết chương 64

Chương 65: Kết truyện

Điều hoà trong phòng được mở ở nhiệt độ rất cao, khô nóng như dưới ánh mặt trời trên sa mạc. Lâm Giác Hiểu thấy khát như mấy ngày trời chưa được uống nước.

Ngón tay anh chỉ hơi cựa quậy nhưng cũng đã đánh thức Chu Kính Dã đang nằm cạnh, Chu Kính Dã hơi hé mắt, cậu không đắp kín chăn, khi chăn tuột xuống để lộ tấm lưng nhẵn bóng với những vết cào.

“Anh?”

Chu Kính Dã khẽ gọi, giọng nói nghe gọi cảm hơn thường ngày.

Ánh sáng trong phòng mờ ảo, Chu Kính Dã ngồi dậy nhìn Lâm Giác Hiểu, Lâm Giác Hiểu vô thức nhắm mắt, mơ hồ đáp lại.

Giọng anh khàn khàn, hình như đang muốn cậu rót cho anh cốc nước.

Chu Kính Dã tức tốc vén chăn, chạy chân trần ra phòng khách. Bình giữ nhiệt trên bàn vẫn còn chút nước, Chu Kính Dã thử độ ấm trước rồi mới rót ra cốc thuỷ tinh, chạy vào mang cho Lâm Giác Hiểu.

Cậu cẩn thận từng chút một đỡ anh dậy, đỡ cốc giúp anh uống nước.

Sắc mặt Lâm Giác Hiểu rất tệ, Chu Kính Dã thấp thòm hỏi: “Anh... Anh vẫn ổn chứ?”

Bởi vì không tự tin, giọng của cậu cực kỳ nhỏ.

Lâm Giác Hiểu cảm nhận một cảm giác khó lòng miêu tả trên cơ thể mình, không hẳn là đau, mà là bủn rủn, cứ như muốn làm gì cũng không vận được sức.

Hiếm khi thấy anh nén cơn giận, không kiểm soát được mà lạnh nhạt nói: “Em nói xem?”

Anh chỉ còn nhớ vài ký ức vụn vặt về cảnh tượng hỗn loạn tối qua.

Mảnh ký ức đầu tiên là Chu Kính Dã moi bao cao su từ trong va-li ra, còn có một tuýp mà anh không biết là thứ gì.

Mảnh ký ức thứ hai là chân anh bị Chu Kính Dã nâng lên, phần eo bị cậu giữ chắc, cảm giác sung sướng và đau đớn bùng nổ cùng một lúc, tựa như cánh hoa mềm mại bị bàn tay dịu dàng nghiền nát.

Cảnh cuối cùng anh còn nhớ là hình ảnh nửa trên trần trụi của Chu Kính Dã, giọt mồ hôi lạnh lẽo lăn trên da, mùi hương của thiếu niên và hoóc-môn thấm đượm cơ thể anh.

Mắt anh nhoè đi, cảm nhận nụ hôn của cậu rơi trên người mình, dập dính cùng yêu thương không gì sánh bằng.

Chu Kính Dã biết mình có lỗi, cậu còn định nói tiếp thì bỗng thấy tai Lâm Giác Hiểu đỏ ửng: “Em mặc quần vào đi.”

Lúc bấy giờ cậu mới sực nhớ, hoảng loạn nhặt quần lên mặc vào. Tối qua cậu mặc quần thể thao màu xám, giờ xấu vội quá, cái quần nhăn nhoe xộc xệch mắc trên eo cậu.

Nửa trên của Chu Kính Dã vẫn để trần, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, tỉ lệ cơ thể cậu đẹp tự nhiên, vai rộng hông hẹp, vết cào xước mắt phủ đầy trên khối cơ.

Giờ Chu Kính Dã mà ngậm thêm điều thuốc thì cảm giác sau khi làm chuyện ấy sẽ càng thêm mãnh liệt.

Lâm Giác Hiểu không dám nhìn thẳng, cất giọng la lớn: “Mặc cả áo vào nữa!”

Chu Kính Dã lại luống cuống nhặt áo trên đất lên quàng vào người, mặc quần áo xong xuôi cậu ấy náy lại gần Lâm Giác Hiểu, thò thè xác nhận lại: “Anh vẫn ổn chứ?”

“Tối qua em xem rồi, chắc là không...”

Cậu còn chưa dứt lời, mặt Lâm Giác Hiểu đã đỏ ửng lên: “Em đừng nói tiếp!”

Chu Kính Dã ngồi xổm bên giường, ngẩng đầu nhìn Lâm Giác Hiểu, khẽ nói: “Anh mà thấy không khỏe thì phải bảo em nha.”

Lâm Giác Hiểu gật đầu cho qua chuyện, cũng chẳng biết có nghe thấy cậu nói hay không. Chu Kính Dã ra khỏi phòng, dựa theo kinh nghiệm cậu tìm được trên Baidu: “Em đi nấu cháo cho anh.”

Lúc cậu đang cúi đầu nghiêm túc nấu cháo, Lâm Giác Hiểu dựa vào tường ra ngoài, mèo con dưới chân anh nghịch ngợm cắn gấu quần.

Chu Kính Dã vội vàng đặt vung nồi xuống, chạy như bay ra bế mèo con lên, không cho nó quấy rầy Lâm Giác Hiểu nữa.

Cậu hỏi: “Có cần em ôm anh không?”

Tay cậu đã giơ ra rồi mà lại bị Lâm Giác Hiểu tàn nhẫn đập xuống: “Anh tự đi được.”

Lâm Giác Hiểu ngồi trên ghế sofa, Chu Kính Dã lập tức sáp lại.

Cậu cầm tay Lâm Giác Hiểu mân mê, đan tay mình với tay anh: “Anh

giận đấy à?”

Chu Kính Dã thoáng nghĩ lại cảnh trên giường tối qua, khẽ nói: “Em sai rồi... Lần sau em sẽ không như thế nữa, lần sau anh nói ngừng em sẽ ngừng ngay.”

Lâm Giác Hiểu day huyệt thái dương, nhìn Chu Kính Dã đang mím chặt môi.

Cũng không hẳn là giận, chỉ là cần chút thời gian để tiếp thu. Anh thờ dài, coi như đã thoả hiệp: “Đấm lưng cho anh.”

Cái đuôi vô hình ử rử của Chu Kính Dã lại vểnh lên, cậu ôm anh, lại bắt đầu hôn hít không rời.

*

Lần đầu tiên đã vầy nhau trầy trật, hông của anh không còn là hông, chân cũng chẳng còn là chân, mà dù sao cũng đã sắp tới Giao thừa, anh dứt khoát xin nghỉ chung ngày nghỉ hàng năm với nghỉ Tết.

Có lẽ do chợt dạ, giờ Chu Kính Dã nghe lời anh vô cùng, Lâm Giác Hiểu bảo cậu đi đông, cậu không chỉ đi đông mà còn co giò chạy trăm mét.

Nhưng có chuyện này Lâm Giác Hiểu mới phát hiện, Chu Kính Dã luôn xuất hiện trong tầm mắt của anh bất kể lúc nào.

Chỉ cần Lâm Giác Hiểu không ra khỏi nhà, cậu sẽ ôm cứng lấy anh không rời một khắc.

Phải đến khi Trương Huệ Anh gọi điện tới thì mới có thể phá vỡ thế giới của hai người. Chắc vì cô lại nhớ Lâm Giác Hiểu rồi, mong anh về nhà nên mới gọi điện.

Lâm Giác Hiểu nghe điện thoại, anh do dự nói: “Mẹ, con có thể dẫn

Chu Kính Dã về cùng không?”

Trương Huệ Anh ở đầu dây bên kia im lặng một lát rồi mới cười trả lời: “Được chứ.”

Trước khi Chu Kính Dã nghỉ đông anh đã come out với mẹ, nhưng anh sợ Chu Kính Dã áp lực nên vẫn không nhắc tới chuyện này.

Ngày đó anh về nhà, ở trong bếp giúp mẹ tước đậu, Trương Huệ Anh thở dài kể: “Con biết cô Trần hàng xóm nhà mình nhỉ? Con gặp con gái cô ấy rồi đấy, xinh xắn, tính tình cũng tốt, công việc hiện tại cũng tạm ổn.”

Ban đầu anh còn tưởng mẹ đã sốt ruột tới mức định giới thiệu đối tượng cho anh, mí mắt anh giật liên tục.

Nhưng câu tiếp theo của mẹ lại nằm ngoài sức tưởng tượng của Lâm Giác Hiểu...

“Dạo này nhà cô ấy cãi nhau to, con gái cô ấy bảo nó thích con gái, cô Trần lập tức giáng cho nó một bạt tai, bảo thế nào cô cũng sẽ không đồng ý. Cả nhà cãi nhau vì chuyện này mấy trận rồi, mà con bé cũng ngang, thu dọn hành lý chuyển ra ngoài ở luôn.”

“Nếu là mẹ,” Trương Huệ Anh thở dài liên tục, “Nếu con mình thích con gái thật thì có ép nó cũng chẳng được, giờ đã đến nước này rồi, cũng chẳng biết phải làm thế nào.”

Lâm Giác Hiểu đang tước đậu thì ngừng lại, anh chưa từng kích động như lúc này, cảm xúc trong lồng ngực như đang sục sôi.

Anh khẽ nói thẳng với mẹ: “Mẹ, nếu con thích con trai thì sao?”

Anh vẫn chưa quên được biểu cảm của mẹ mình khi ấy, cô đột ngột quay sang nhìn anh, biểu cảm trên gương mặt hiền hậu ấy không hẳn là thất vọng, mà phần nhiều là hoang mang, như thế vừa phải

chịu một cú sốc lớn.

Bố mẹ thường hay tiêu chuẩn kép trong những chuyện thế này, phòng bếp yên lặng hồi lâu, Trương Huệ Anh mới khàn giọng đáp: “Con để mẹ nghĩ đã.”

Lúc cả nhà ăn cơm Trương Huệ Anh vẫn tỏ ra bình thường như mọi khi, nhưng khi tiễn Lâm Giác Hiểu, cô hỏi: “Là Kính Dã à?”

Lâm Giác Hiểu cụp mắt, gật đầu.

Trương Huệ Anh không nói tiếp, chỉ để lại một câu: “Để mẹ nghĩ đã.”

Mà hôm nay Trương Huệ Anh đã gọi tới, vừa bắt máy đã gọi anh về ăn cơm.

Cô là mẹ anh, tất nhiên là anh hiểu ý mẹ mình. Anh cúp máy, thở một hơi thật dài.

Lâm Giác Hiểu dự cảm được loáng thoáng quyết định cuối cùng của mẹ, nhưng khoảnh khắc tận tai nghe thấy vẫn khiến anh như trút được gánh nặng.

“Về nhà anh ăn cơm không?” Lâm Giác Hiểu cầm điện thoại ngoái nhìn Chu Kính Dã, vành mắt anh hơi cong lên, “Dẫn em về gặp mẹ.”

Chu Kính Dã ngẩn người, nháy mắt không thể tin nổi.

Chu Kính Dã hiểu được đại khái ý của anh, cậu làm rớt chỗ thức ăn cho chó chưa kịp đổ hết, chạy nhào ra ôm Lâm Giác Hiểu, tay chân lúng túng: “Thế là thế nào ạ?”

Lâm Giác Hiểu vân vê tay cậu, cười đáp: “Ý mặt chữ.”

Hiện giờ đã gần tối, trời mùa đông ở trong phòng cũng không khỏi cảm thấy hơi lạnh từ đất bốc lên, nhưng hơi ấm từ cái ôm thì khác,

cả khi hôn cũng vậy.

Tim Chu Kính Dã đập nhanh tựa tiếng trống dồn dập.

Cậu lẩm nhẩm bên tai Lâm Giác Hiểu: “Em may mắn thật ấy.”

Lâm Giác Hiểu bị cậu hôn tới mức thở gấp, anh vuốt thùy tai cậu như đang vỗ về, anh đáp: “Anh cũng vậy.”

Được gặp nhau là một chuyện may mắn, đến được với nhau lại càng may mắn hơn. Điều ấy đúng với tất cả mọi người.

Bởi gặp gỡ và phải lòng nhau là chuyện của hai người, chỉ khi hai người ở bên nhau, nương tựa nhau thì tình yêu mới nảy nở, chỉ như vậy tình yêu mới được là tình yêu.

Hết chương 65

Chương 66: Ngoại truyện 1: Gặp phụ huynh

Chu Kính Dĩ ngồi trong xe mà lòng như lửa đốt, thần kinh căng như dây đàn. Cậu nắm chặt tay, Lâm Giác Hiểu đang nói chuyện với cậu mà rất lâu sau cậu mới phản ứng.

Chiều tối tháng một, tấm màn trời dần dần rủ xuống.

Yết hầu Chu Kính Dĩ chuyển động, ngón tay vô thức sờ lên cửa xe. Cậu phải quay sang nhìn Lâm Giác Hiểu mấy lần thì mới thấy an tâm.

“Em hồi hộp quá.” Chu Kính Dĩ nói nhỏ, “Tụi mình đang về gặp mẹ anh à?”

Lâm Giác Hiểu phì cười: “Em hồi hộp cái gì, có phải chưa gặp mẹ anh bao giờ đâu, ăn bữa cơm thôi mà.”

Chu Kính Dĩ nhú mày, hơi cao giọng vì sốt ruột: “Khác chứ!”

Rồi cậu lại hạ giọng xuống: “Vì giờ... giờ mẹ anh đã biết quan hệ của tụi mình rồi.”

Lâm Giác Hiểu an ủi cậu: “Đừng lo, mẹ anh sẽ không nói gì đâu, với lại trước mẹ anh cũng từng nói rồi, mẹ rất thích em.”

“Nhưng mà em lừa anh đi mất rồi...” Chu Kính Dĩ rất biết thân biết phận, cậu sực nhớ, “Có phải em nên mua quà cho mẹ anh không?”

Chu Kính Dã rút điện thoại ra, đi tra xem lần đầu về nhà bạn trai thì nên mang quà gì.

“Không cần đâu.” Lâm Giác Hiểu thấy hơi nhức đầu, “Ăn bữa cơm thôi, và lại bố anh chắc cũng chưa biết, em không cần phải xách theo túi lớn túi nhỏ làm gì.”

Lâm Giác Hiểu hơi hối hận vì đã không nói cho Chu Kính Dã sớm hơn, anh nên để Chu Kính Dã chuẩn bị tốt tâm lý.

Cả đoạn đường Chu Kính Dã cứ thấp tha thấp thỏm, ngay cả khi đã đến cửa nhà Lâm Giác Hiểu, cậu vẫn chưa thả lỏng được.

Đôi mắt đen trầm lặng, trông như đang sàu não.

Lâm Giác Hiểu dịu dàng hỏi: “Vẫn căng thẳng hả?”

Chu Kính Dã do dự rồi gật đầu: “Hơi hơi.”

Lâm Giác Hiểu chưa rút chìa khoá xe, anh lắc chìa khoá hỏi thử: “Hay là không đi nữa?”

“Sao mà thế được?” Chu Kính Dã lập tức ngẩng đầu, thì thào, “Anh nói muốn đưa em về gặp mẹ mà.”

“Đúng thế.” Lâm Giác Hiểu đáp, “Nên đừng căng thẳng.”

Anh tắt máy, nắm tay Chu Kính Dã dỗ dành: “Mẹ anh sẽ thích em mà, đừng sợ, mẹ anh chỉ muốn xem hai đứa sống với nhau thế nào, có hợp nhau hay không thôi.”

“Nói cách khác, mẹ anh chỉ muốn xác nhận xem em có thích anh hay không.” Lâm Giác Hiểu nói, “Anh biết em rất thích anh, cho nên không cần lo lắng.”

Chu Kính Dã nghe hiểu ý anh, rốt cuộc cũng thả lỏng được đôi chút,

tuy rằng vẫn thấy căng thẳng, nhưng ít ra đã đỡ hơn rất nhiều.

Lâm Quốc Nguyên đã đi công tác, chỉ có mình Trương Huệ Anh ở nhà.

Lâm Giác Hiểu vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn lan khắp phòng, Trương Huệ Anh rất ít khi vào bếp, nhưng tài nấu nướng của cô thì đỉnh vô cùng.

Lâm Giác Hiểu vào nhà trước, lấy cho Chu Kính Dã đang không cảm thấy tự nhiên một đôi dép lê: “Em đi đôi này nhé, lần trước hình như em cũng đi đôi này thì phải.”

Vẫn là đôi dép gấu Pooh ấy, Chu Kính Dã đang đi đôi tất màu đen, xỏ chân vào đôi dép sắc sỡ trông rất lạc quẻ.

Lâm Giác Hiểu lại lấy thêm đôi nữa, Trương Huệ Anh đang kẹt trong phòng bếp không ra ngoài được, chỉ có thể đứng ở xa nói vọng: “Giác Hiểu về rồi ăy à? Kính Dã đã đến chưa?”

Lâm Giác Hiểu quay lại nhìn Chu Kính Dã, anh mỉm cười đáp: “Đến rồi ạ.”

Trương Huệ Anh đang bưng một bát canh xương nóng hổi, hôm nay cô búi tóc lên, mặc một chiếc áo lông trắng ngà, cảm giác hiền hậu càng thêm rõ rệt.

Lúc cô sinh Lâm Giác Hiểu vẫn còn trẻ, hiện tại đã gần năm mươi rồi. Tuy rằng giữ gìn rất cẩn thận, nhưng nếp nhăn trên đuôi mắt nay đã đậm nét.

Lâm Giác Hiểu vội vàng chạy lại, hỏi: “Mẹ, trong bếp còn món gì không, con bê phụ mẹ.”

“Còn mấy món đấy.”

Chu Kính Dã cũng cuống quýt chào cô, vừa định đi theo Lâm Giác Hiểu thì đã bị Trương Huệ Anh gọi lại: “Kính Dã, để mình Giác Hiểu làm là được rồi.”

Dáng người Chu Kính Dã cao lớn, rụt rè đứng ở cửa phòng bếp nhỏ hẹp.

Cậu không biết nên để tay vào đâu, Trương Huệ Anh mỉm cười, kéo cậu ra bàn ăn ngồi xuống.

Trên bàn đang bày một chậu hoa mặc lan sắp nở, mặc lan còn được gọi là lan báo tuổi, có ý nghĩa nở vào dịp Tết âm lịch.

*Lan báo tuổi 报岁兰: bên mình gọi là lan mạc xuân.

Chu Kính Dã trộm liếc bóng lưng Lâm Giác Hiểu trong phòng bếp, cậu rời mắt, nghĩ rồi nói: “Anh Giác Hiểu cũng rất thích chăm hoa.”

Ánh mắt của Trương Huệ Anh cũng nhìn về phía Lâm Giác Hiểu, mỉm cười đáp: “Sở thích ấy nó học từ cô.”

“Cô ơ.” Bỗng Chu Kính Dã gọi Trương Huệ Anh.

Trương Huệ Anh quay sang, mắt Lâm Giác Hiểu rất giống mắt cô, nhất là khi mỉm cười.

Chu Kính Dã kiên định nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc gật đầu nói ra từng chữ một: “Con sẽ đối xử tốt với anh Giác Hiểu.”

Cậu nói câu ấy xong cũng là lúc Lâm Giác Hiểu bê thức ăn ra ngoài.

Trương Huệ Anh nấu rất nhiều món, chỉ mình ba người họ ăn thì hơi nhiều, nhưng Lâm Giác Hiểu cũng không hỏi, vì anh biết trong lòng mẹ anh nghĩ gì.

Chu Kính Dã đến nhà anh với tư cách là bạn trai, lẽ dĩ nhiên không

thể nấu ít món. Cậu ấy là con trai, nhưng Trương Huệ Anh vẫn muốn khiến Chu Kính Dã cảm thấy bản thân được coi trọng.

Bữa ăn diễn ra rất hài hoà, dường như Trương Huệ Anh đã chấp nhận chuyện của Lâm Giác Hiểu, cô mới ăn một chút đã no, thời gian còn lại đều dùng để gấp thức ăn cho Lâm Giác Hiểu và Chu Kính Dã.

Chu Kính Dã cảm đầu chịu khó ăn cơm, Trương Huệ Anh có gấp trúng thứ cậu không ăn cậu cũng im lặng ăn cho bằng hết.

Ăn cơm xong, Chu Kính Dã đứng dậy nói: “Cô ơi, con rửa bát nhé?”

“Không không.” Lâm Giác Hiểu kéo cậu ngồi xuống, “Em ngồi nói chuyện với mẹ anh, cứ để anh rửa.”

Giờ đã vào đông nên không cần lo thức ăn chưa ăn hết sẽ bị thiu, Lâm Giác Hiểu dọn bát đĩa đi rửa, Chu Kính Dã bị anh bỏ rơi ngồi nguyên tại chỗ, tuy vậy ánh mắt cậu vẫn đau đáu dõi theo anh.

Cuối cùng mẹ Lâm Giác Hiểu đành phải mở lời để cậu đi giúp anh, lúc bấy giờ cậu mới chạy bước nhỏ vào bếp.

Lúc cậu bước vào Lâm Giác Hiểu đang đeo găng tay rửa bát, Chu Kính Dã thử nhiệt độ của nước, cũng may là nước ấm.

Phía sau lưng là cửa thủy tinh nên cậu không dám thả lỏng quá mức, chỉ có thể đứng sát cạnh anh.

Lâm Giác Hiểu rửa bát, mỉm cười hỏi: “Sao lại theo anh vào đây?”

“Cô bảo em vào giúp anh.”

Lâm Giác Hiểu vẫy tay, nín cười hỏi: “Cần uống men tiêu hoá không, anh thấy em ăn nhiều lắm đấy?”

Anh biết sức ăn của Chu Kính Dã, chắc hiện giờ cậu đã no căng

bụng.

Trương Huệ Anh với Chu Kính Dã, một người thì nghĩ đối phương chưa ăn no, một người thì thấy được gấp gì cũng ráng ăn cho bằng hết.

Chu Kính Dã nhú mày cảm nhận rồi mới đáp chậm rì: “Cũng tạm.”

Lâm Giác Hiểu đã rửa bát xong, anh tháo găng tay, đặt nhẹ lên bụng Chu Kính Dã.

Anh bình luận: “Phình cả lên rồi.”

Lâm Giác Hiểu từng tự kiểm nghiệm, Chu Kính Dã vốn dĩ có cơ bụng, xem ra hôm nay đúng thật là đã ăn quá nhiều.

Lúc hai người ra ngoài thì Trương Huệ Anh đã ngồi trên ghế sofa xem ti-vi, cô hỏi: “Tối nay con về không?”

Lâm Giác Hiểu do dự đáp: “Chắc là không ạ.”

Tối qua bố anh mới đi công tác, trước giờ mỗi khi bố vắng nhà thì anh sẽ về ở với mẹ.

Lâm Giác Hiểu nhìn Chu Kính Dã như hỏi ý kiến cậu, chờ Chu Kính Dã gật đầu rồi mới nói: “Không về ạ.”

“Vậy để mẹ dọn phòng cho con.” Trương Huệ Anh nói, “Nhưng không có phòng dành cho khách, hai đứa ngủ chung nhé?”

Lâm Giác Hiểu gật đầu đáp: “Được ạ.”

Chu Kính Dã theo Lâm Giác Hiểu vào phòng, đây là lần đầu tiên cậu vào phòng Lâm Giác Hiểu: căn phòng được bài trí gọn gàng, tủ gỗ được kê sát tường, sách trên kệ đều được bọc lại nên không bám bụi.

Giường của Lâm Giác Hiểu vẫn chưa trải ga, phía trên tủ đầu giường treo một khung ảnh, ánh mắt Chu Kính Dã cứ hướng lên phía trên.

Là ảnh hồi nhỏ của Lâm Giác Hiểu, khoảng tầm bảy tám tuổi.

Ngày nhỏ anh hơi mũm mĩm, ngờ nghịch nhìn ống kính, cầm một chai coca cỡ lớn trên tay.

Chu Kính Dã nói bên tai anh bằng một giọng mát mát: “Em mà lớn hơn anh năm tuổi thì hay biết mấy.”

Trương Huệ Anh đang giúp Lâm Giác Hiểu trải chăn, cô nhận ra ánh mắt của Chu Kính Dã, hỏi: “Con muốn xem ảnh hồi nhỏ của Giác Hiểu không?”

Mắt Lâm Giác Hiểu nhảy liên hồi, vội ngăn mẹ mình lại: “Mẹ!”

Một mình anh từ chối không có tác dụng, Chu Kính Dã vừa gạt đầu, Trương Huệ Anh đã lấy album ảnh cất trong tủ đầu giường ra.

Quyển album đã cũ, trang giấy cũng đã ngả màu theo năm tháng, nhưng những tấm ảnh được lưu giữ bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Trương Huệ Anh vừa lật ảnh vừa giải thích cho Chu Kính Dã.

“Tấm này chụp lúc Giác Hiểu mới sinh, khi ấy nó không khóc gì cả, làm cô với chú hết cả hồn, y tá phải vỗ vỗ chân nó nó mới chịu khóc.

“Tấm này chụp lúc Giác Hiểu thôi nôi, trên đệm bày nhiều đồ chơi lắm mà nó không chọn cái nào cả, cứ nhào đến ôm cô.”

“Tấm này là khi Giác Hiểu học tiểu học, nó ngoan từ bé, những đứa khác đi học khóc nhè, chỉ mình nó không khóc, cô giáo cho nó làm lớp trưởng luôn.”

“Đây là tám năm Giác Hiểu mười tám tuổi, bên phải là ông bà nội, bên trái là ông bà ngoại.”

Còn rất nhiều rất nhiều những tám khác, Trương Huệ Anh đều kể lại tỉ mỉ cho Chu Kính Dã nghe, lúc kể tới gần cuối giọng cô hơi nghẹn ngào.

Nụ cười năm mười tám của Lâm Giác Hiểu xán lạn vô ngần, trên đầu đội chiếc mũ sinh nhật, mở to mắt đang định thổi nến, tựa như một chàng hoàng tử nhỏ.

Vành mắt Trương Huệ Anh ươn ướt, cô dùng mu bàn tay gạt nước mắt, đột ngột đứng dậy ra ngoài, Lâm Giác Hiểu cũng vội bước theo sau.

Khi cô quay người, nụ cười đã trở lại trên gương mặt, nước mắt nơi khoé mi đã khô, chỉ đáy mắt là còn vương ánh nước.

“Ban nãy mẹ đã nghĩ rất nhiều chuyện. Nhưng suy cho cùng thì...”

“Mẹ vẫn cảm thấy chỉ cần con hạnh phúc là được.”

Cô vẫy tay với Lâm Giác Hiểu, lấy hai túi bùa bình an ra, một cái cô đeo cho Lâm Giác Hiểu đang cúi đầu, cái còn lại cô nhét vào tay anh.

“Mấy ngày trước mẹ đi chùa xin về.”

Lâm Giác Hiểu ngần ngừ nhìn túi bùa đang treo trên cổ mình, chữ màu đỏ được thêu trên nền túi màu vàng, anh như ngửi thấy mùi nhang trầm trên túi.

“Nếu mẹ không nhầm thì năm nay Kính Dã mười chín tuổi.” Giọng Trương Huệ Anh dịu dàng, “Em nó không còn mẹ nữa, nhưng nếu được thì con có thể bảo em gọi mẹ là mẹ.”

Khoé mắt Lâm Giác Hiểu nóng bừng lên, anh hít một hơi rồi trầm

giọng đáp: “Cảm ơn mẹ.”

Anh thật may mắn vì có một người mẹ tâm lý như vậy.

“Con không cần lo phía bố con, khi nào bố con về mẹ sẽ bảo với ông ấy.” Trương Huệ Anh nói, “Kính Dã đang ở trong phòng một mình, con vào với em nó đi.”

Anh vừa mở cửa vào phòng đã nghe tiếng Chu Kính Dã dè dặt hỏi: “Cô ổn chứ anh?”

“Mẹ anh không nhắc đến.” Anh tiến lại gần, “Kính Dã, xoè tay.”

Chu Kính Dã vô thức xoè tay, một giây sau trên tay cậu đã có thêm một túi bùa.

“Mẹ anh nói, những gì anh có em cũng sẽ có.”

“Mẹ anh rất thích em.” Lâm Giác Hiểu hôn lên trán Chu Kính Dã, “Nên em có thể coi nhà anh như nhà của mình.”

Gia đình Lâm Giác Hiểu là gia đình thứ hai của cậu.

Nơi có Lâm Giác Hiểu là gia đình thứ ba của cậu.

Hết ngoại truyện 1

Chương 67: Ngoại truyện 2

Chu Kính Dã và Lâm Giác Hiểu bên nhau đã ba năm, kể ra cũng ly kỳ, hai người gần như chưa cãi nhau lần nào, miễn cưỡng có thể tính là cãi vã cũng chỉ là những lần khắc khẩu nhỏ nhất không đáng nhắc tới.

Bởi Lâm Giác Hiểu sẽ nhường nhịn Chu Kính Dã, mà Chu Kính Dã cũng sẽ không chọc anh tức giận.

Nói cách khác, bọn họ đều đặt đối phương lên vị trí quan trọng nhất trong lòng.

Nhưng lần này... Lâm Giác Hiểu giận thật rồi.

Lý do là bởi Chu Kính Dã hành động trước rồi mới báo cho anh, làm một chuyện mà anh không thể ngờ tới.

Gần đây Lâm Giác Hiểu dự định đổi nhà khác, anh thuê căn hiện tại đã mấy năm rồi. Ngày trước Chu Kính Dã thuê ở tầng trên, nửa năm sau hết hợp đồng thuê, cậu lại chuyển xuống sống với Lâm Giác Hiểu.

Nhưng Lâm Giác Hiểu không thể ngờ được, sau khi anh nói với Chu Kính Dã rằng mình chuẩn bị chuyển nhà, Chu Kính Dã tự dưng lại mua đứt căn đang ở hiện tại.

Lúc cậu cho anh xem hợp đồng đã được ký xong, Lâm Giác Hiểu thấy trời đất như quay cuồng, buột miệng nói: “Em điên à?”

Anh biết Chu Kính Dã có tiền, nhưng không nghĩ tới Chu Kính Dã lại

là một tên gốc có tiền.

Câu tiếp theo của Lâm Giác Hiểu là: “Em mua cái nhà này để làm gì!?”

Anh lo lắng cầm hợp đồng lên, sợ Chu Kính Dã bị người ta lừa, tỉ mỉ lật xem từ đầu đến cuối.

Chu Kính Dã ngồi bên cạnh anh, cậu biết Lâm Giác Hiểu không đồng ý nên mới “tiền trăm hậu tấu”.

Cậu chột dạ nói: “Em nhờ luật sư xem rồi.”

Lâm Giác Hiểu tức đến độ rối loạn cả nhịp thở, anh không thể hiểu nổi, cao giọng hỏi lại một lần nữa: “Em mua cái nhà này làm gì, hả! Thêm ít nữa là đủ cả tiền mua nhà mới rồi đấy!”

Anh lật hợp đồng soàn soạt, ổn định lại hơi thở rồi mới tiếp tục nói: “Nếu em không đủ tiền mua nhà mới thì có thể nói với anh, anh có tiền, chuyện mua nhà vốn đã nằm trong kế hoạch của anh, chúng ta có thể từ từ trả tiền nhà.”

Mấu chốt là cái nhà này không đáng để mua, giá nhà ở Ninh Ba vốn dĩ đã cao ngất ngưởng, những năm gần đây còn tăng lên chóng mặt.

Cũng không phải cái nhà này quá tệ, nhưng nó đã cũ rồi, xuống cấp là việc không thể tránh khỏi, nhưng bởi vị trí địa lý của nó thuận tiện nên giá thành vẫn luôn không giảm.

Mà nếu đã muốn mua nhà thì mua cái mới vẫn sẽ tốt hơn.

Chu Kính Dã bậm môi, suy sụp nói: “Căn nhà này có kỷ niệm của tụi mình, nên em mới muốn mua lại nó.”

Chưa dừng lại ở đó, Chu Kính Dã còn nhanh như chớp lấy toàn bộ thẻ ngân hàng trong ví mình ra nhét vào tay anh: “Em có tiền mà.”

Cảm giác quay cuồng trong đầu Lâm Giác Hiểu trở nên nghiêm trọng hơn, Chu Kính Dã còn nói cho anh nghe mật mã của từng tấm thẻ một.

Anh không thể nhịn được nữa, hét lên: “Chu Kính Dã! Em ngớ ngẩn đấy à! Em không sợ anh cuỗm hết tiền đi à?”

Chu Kính Dã ngẩn ra, cúi đầu đáp: “Anh sẽ không làm thế.”

“Anh sẽ không.” Lâm Giác Hiểu day trán, thở dài, “Nhưng không thể không phòng bị người khác như thế.”

Chu Kính Dã nói khẽ: “Anh không phải người khác.”

Lâm Giác Hiểu im lặng rất lâu không đáp, Chu Kính Dã xì môi: “Anh là người khác à?”

Lâm Giác Hiểu bất lực trả lời: “Tất nhiên anh không phải người khác, nhưng chuyện thế này...”

“Em cũng có nói với người khác đâu.” Giọng của Chu Kính Dã tự nhiên trầm xuống, nghe rất tủi thân, “Em chỉ nói với anh thôi.”

Lâm Giác Hiểu cảm thấy giờ không phải là lúc nói chuyện này, anh trả lại toàn bộ thẻ cho Chu Kính Dã, lòng đau như cắt nhìn hợp đồng trên bàn. Trên đó ghi rõ giấy trắng mực đen, nửa tháng nữa có thể sang tên nhà, không còn cơ hội nào để hối hận nữa.

Đây là tiền của Chu Kính Dã, Lâm Giác Hiểu biết mình không nên đứng đây chỉ tay năm ngón, nhưng anh vẫn không kiềm được mà trách cậu: “Sao em lại xốc nổi thế nhỉ, bàn trước với anh không được à.”

Chu Kính Dã cụp mắt, lúc này cậu cố chấp lạ thường: “Em phải mua căn nhà này.”

Hai người tách ra sau cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ, thật ra nghiêm túc mà nói, hai người cũng chưa cãi nhau, mà giống như đang chiến tranh lạnh hơn.

Chu Kính Dã đưa anh xem hợp đồng vào buổi trưa ngày chủ nhật, buổi tối cậu phải về trường.

Lâm Giác Hiểu tiễn cậu về trường một đoạn, bầu không khí như ngưng đọng lại.

Chu Kính Dã thường dính lấy anh suốt phần lớn thời gian hai người ở bên nhau, còn anh thì mặc cho cậu bám lấy mình.

Hai người đã tới cổng trường, Lâm Giác Hiểu là người gọi cậu lại trước: “Kính Dã.”

Động tác mở cửa của Chu Kính Dã dừng lại, quay sang nhìn anh, cậu không nói chuyện nhưng cảm xúc lại bộc lộ rõ qua ánh mắt.

Chỉ khi đứng trước Lâm Giác Hiểu cậu mới như thế, trông có vẻ tội nghiệp.

“Em giận đấy à?” Lâm Giác Hiểu hỏi thử, “Tại hồi chiều anh dữ với em?”

Lâm Giác Hiểu nghĩ suốt cả chiều, đã bình tĩnh hơn nhiều.

Anh thử suy nghĩ về vấn đề này theo góc nhìn của Chu Kính Dã, Chu Kính Dã mới hơn hai mươi, người trẻ tuổi xốc nổi âu cũng là chuyện bình thường.

Và lại lý do cho sự xốc nổi của Chu Kính Dã cũng giống như lời cậu nói.

Cậu chỉ muốn giữ lại chút ký ức, giữ lại ký ức giữa cậu và Lâm Giác

Hiếu.

Chu Kính Dã chợt vươn tay ôm Lâm Giác Hiếu, cậu vùi đầu lên gáy anh, rầu rĩ nói: “Đây là nhà của tụi mình.”

Tim Lâm Giác Hiếu nhũn ra.

“Cả chiều nay anh không nói gì với em rồi.” Giọng cậu nặng trĩu, “Anh giận em mới đúng.”

Lâm Giác Hiếu càng áy náy hơn, vươn tay vuốt tóc cậu.

Anh dịu dàng giải thích: “Anh không giận.”

Chu Kính Dã tiếp tục nói: “Anh còn chẳng buồn cầm thẻ của em.”

“...” Lâm Giác Hiếu dờ khóc dờ cười, “Anh có tiền, em cứ giữ lấy đi.”

Chu Kính Dã nói vâng, cũng không rõ là nghe rồi hay chưa.

Lâm Giác Hiếu nhìn môi cậu chăm chú, hỏi: “Hôn cái nha?”

Chu Kính Dã nhích lại gần, thuận theo lời anh hôn xong, lại hỏi: “Hôn hai cái được không?”

Lâm Giác Hiếu gật đầu, cậu lại hỏi thế cái thứ ba được không, hôn xong lại cái thứ tư anh nhé.

Nụ hôn càng lúc càng đậm, càng lúc càng sâu, Lâm Giác Hiếu bắt đầu thấy môi mình tê dại.

Anh xoa đầu Chu Kính Dã, dịu giọng nói: “Về sau những chuyện như này phải nói với anh, đừng làm bừa, nghe không?”

Chu Kính Dã gật đầu.

Lâm Giác Hiểu hỏi thêm: “Căn nhà bao nhiêu tiền?”

Chu Kính Dã nói ra một con số, Lâm Giác Hiểu thở một hơi thật dài, lúc chiều anh đã tra giá thị trường, ít nhất là Chu Kính Dã không bị lừa.

Tối hôm ấy, Lâm Giác Hiểu lấy máy tính ra tính tiền tiết kiệm của mình. Mấy năm nay đi làm anh tích cóp được một khoản không nhỏ, còn cả tiền bố mẹ cho anh để cưới vợ nữa.

Mua nhà là chuyện sớm muộn, Lâm Giác Hiểu định chờ thêm vài năm nữa rồi mua, nhưng hiện tại anh hơi không cầm được lòng.

Nhà Chu Kính Dã mua anh vẫn sẽ ở, nhưng Lâm Giác Hiểu vẫn muốn cho Chu Kính Dã một khởi đầu hoàn toàn mới.

Hết ngoại truyện 2

Tác giả: Viết xong mới nghĩ lại, tình tiết chương này hơi ảo.

Chương 68: Ngoại truyện 3: Disneyland (C.cuối)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Năm nay Chu Kính Dã nghỉ hè sớm, trước khi thi cuối kỳ cậu đã bắt đầu nghĩ xem mình có thể làm gì cùng Lâm Giác Hiểu trong kỳ nghỉ hè. Nghĩ mãi nghĩ mãi, Chu Kính Dã nhận ra một điều – cậu chưa từng đi du lịch với anh.

Về đến nhà, Chu Kính Dã thử hỏi Lâm Giác Hiểu về lịch làm việc của anh.

Lâm Giác Hiểu vừa nghe đã nhận ra ý đồ của cậu, anh mỉm cười, hỏi ngược lại: “Sao vậy, em muốn đi chơi à?”

“Cũng hơi hơi.”

“Anh xem đã.” Lâm Giác Hiểu lấy điện thoại ra xem lịch làm việc, thấy mình có gần hai ngày rảnh rỗi, anh hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Hai ngày thì chỉ kịp đi nội thành, hoặc là sang thành phố bên cạnh dạo chơi, Lâm Giác Hiểu do dự, tự dừng nghĩ tới một nơi: “Em muốn đi Disney* không?”

**Công viên Disneyland ở Thượng Hải.*

Không khí ở Disneyland rất không hợp với cả anh và Chu Kính Dã, nhưng nơi đầu tiên anh nghĩ tới lại là chính là nơi này.

Chu Kính Dã hỏi lại: “Disney?”

Cậu không có cảm giác gì với nơi dành cho thiếu nữ và trẻ con ấy, nhưng khi nhắc tới Disneyland, người ta nghĩ ngay tới nơi các cặp đôi nhất định phải đi.

Chu Kính Dã nghĩ, cậu và anh là một cặp, thế thì cũng phải đi thôi.

Cậu quả quyết gật đầu: “Em muốn đi.”

Có lẽ vì giọng điệu của cậu quá dứt khoát, bàn tay đang cầm đĩa ăn cơm của Lâm Giác Hiểu ngừng lại, không kiềm được hỏi: “Em thích những nơi như thế à?”

Thế rồi anh nghĩ lại, dựa theo những gì anh hiểu về Chu Kính Dã, anh mỉm cười: “Anh biết rồi, anh mua vé nhé.”

Lâm Giác Hiểu đặt khách sạn cho vài hôm nữa, Ninh Ba gần Thượng Hải*, bọn họ sẽ đi bằng tàu cao tốc.

*nguyên gốc 魔都 (ma đô): thành phố đầy mị lực, sức hút. Có khá khá bộ manga nhắc tới Thượng Hải bằng cái tên này.

Do chưa chính thức vào kỳ nghỉ hè nên Disneyland tương đối vắng, tuy rằng vẫn khá đông người. Lâm Giác Hiểu vừa vào cửa đã nhìn thấy rất nhiều cô gái đeo bờm trên đầu.

Chu Kính Dã nhận ra ánh mắt của anh, hỏi: “Anh thích ạ?”

Không đợi anh trả lời, Chu Kính Dã đã chạy tới cửa hàng gần đó mua một cái, lại còn là bờm tai thỏ StellaLou.

Cậu đưa bờm cho Lâm Giác Hiểu, rất muốn được anh khen. Lâm

Giác Hiểu cầm cái bờm, phì cười.

“Kính Dã.” Lâm Giác Hiểu ra hiệu cho cậu cúi đầu, Chu Kính Dã vô thức cúi xuống.

Giây tiếp theo, cái bờm cậu mua về đã được cài trên đầu cậu.

Chu Kính Dã muốn gỡ xuống, nhưng Lâm Giác Hiểu lại khen: “Đễ thương.”

Cậu lại hạ tay xuống, mặt không biểu cảm đeo cái bờm tai thỏ đỏ trên đầu.

Người cậu vốn đã cao, đeo thêm cái tai thỏ như thế đã chạm tới một mét chín mươi, cực kỳ thu hút ánh mắt. Tần suất mọi người quay lại nhìn quá cao, kể cả Chu Kính Dã có không để ý ánh nhìn của mọi người, vành tai cậu vẫn đỏ hồng.

Lâm Giác Hiểu đi cạnh cậu, nắm tay cậu rất tự nhiên.

Hai cùng chơi một vài trò chơi, Chu Kính Dã đã quen dần không còn thấy ngại nữa, xếp hàng cùng Lâm Giác Hiểu ở khu tàu lượn ánh sáng siêu tốc Tron*.

Nguyên gốc: [TRON Light Motorcycle Power Run](#). (xem video cho có cảm giác nha:3)

Hệ thống tàu lượn rất huyền ảo, toả ra ánh sáng xanh lam trong bóng tối, ở trong không gian có điều hoà tốt hơn nhiều so với đứng dưới nắng gắt.

Hai người ngồi kề vai, tàu lượn bắt đầu lăn bánh, tiếp hù hét sau lưng vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Lâm Giác Hiểu không có cảm giác gì, thậm chí còn có thể mở mắt quan sát mọi thứ đang lộn nhào, thế rồi anh phát hiện, Chu Kính Dã

đang nắm chặt tay anh.

Anh muốn nhìn biểu cảm của cậu lúc này, nhưng xung quanh quá tối nên không thể nhìn thấy.

Phải đến khi trò chơi dừng lại, anh mới nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Chu Kính Dã.

Lâm Giác Hiểu lo lắng hỏi: “Khó chịu lắm hả?”

“Hơi hơi.”

Sáng nay cậu ăn nhiều quá, ăn cả phần Lâm Giác Hiểu để lại, nên giờ cậu thấy hơi buồn nôn.

Chu Kính Dã cố gắng vớt vát: “Em không sợ mấy thứ này.”

“Ừ ừ.” Lâm Giác Hiểu xuôi theo cậu, “Khó chịu ở đâu không, có muốn nôn không?”

Anh vừa hỏi xong, Chu Kính Dã biến sắc, vội vàng chạy ra ngoài.

Lâm Giác Hiểu cũng chạy theo, thấy Chu Kính Dã tội nghiệp ngồi sụp xuống, trên tay còn cầm túi ni-lông.

Lâm Giác Hiểu mua nước rồi chạy lại chỗ cậu, vặn chai đưa cho cậu.

Lâm Giác Hiểu ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng hỏi cậu: “Còn khó chịu không?”

“... Không khó chịu nữa.” Chu Kính Dã đáp bằng giọng không vui lắm, “Nhưng mà hơi mất mặt.”

“Có gì đâu mà.”

Lâm Giác Hiểu mỉm cười đứng dậy, tiện tay cầm lấy và vớt túi ni-lông

trên tay Chu Kính Dã vào thùng rác bên cạnh.

Anh cúi xuống đỡ cậu đứng dậy.

Chơi lâu cũng mệt, anh dắt Chu Kính Dã ra quán cơm gần đó, gọi tạm một vài món.

Anh để Chu Kính Dã dựa lên người mình, cầm quạt quạt cho cậu, vừa quạt vừa hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

Người trẻ tuổi sức dài vai rộng, Chu Kính Dã chỉ khó chịu một lát rồi lại khoẻ như vâm.

Buổi chiều bọn họ tiếp tục chơi trò chơi.

Lâm Giác Hiểu còn chụp cho cậu một tấm với thỏ StellaLou, cậu chàng đẹp trai với vẻ mặt vô cảm giờ tay chữ V đứng cạnh đồ chơi.

*

Buổi tối ở Disneyland nhất định phải xem phải hoa cùng nhau.

Đã có rất nhiều người tập trung trước lâu đài, Chu Kính Dã với Lâm Giác Hiểu không đi tranh chỗ đứng trước, chỉ đứng ở hàng cuối trong góc nhỏ xem.

Pháo hoa được bắn lên đúng giờ, nở rộ trên bầu trời như đoá hoa mỹ lệ nhất trên thế gian.

Chu Kính Dã vốn định lấy điện thoại ra quay video, nhưng bỗng nhiên, trước máy ảnh của cậu xuất hiện một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn tựa như đang phát sáng, lấp lánh trong bóng tối.

Lâm Giác Hiểu ghé bên tai cậu mỉm cười nói: “Tặng em, chiếc nhẫn lần trước anh còn nợ.”

Chu Kính Dã nín thở, hôm cậu tặng nhẫn cho anh, anh chỉ lấp lửng bảo cũng sẽ tặng cậu một chiếc. Cậu không ngờ được, chiếc nhẫn lại xuất hiện nhanh và đột ngột như thế.

Cậu không kịp đeo nhẫn vào, vì khoảnh khắc này cậu chỉ muốn hôn anh.

Cậu đột ngột siết eo Lâm Giác Hiểu mà hôn, nụ hôn cũng không thể kiềm nén được sự xúc động trong lòng cậu, cậu chỉ có thể rầm rì bên tai anh: “Tại sao anh lại luôn tốt như vậy?”

“Vì anh thích em.”

Vì anh thích em, nên anh mới đối xử tốt với em như thế.

Màn hình điện thoại Chu Kính Dã vẫn sáng, nhưng điện thoại không chụp cảnh pháo hoa bên ngoài, mà lưu giữ lại khoảnh khắc cậu và anh chạm môi.

Pháo hoa chỉ là khung nền, Lâm Giác Hiểu mới là nhân vật chính trong thế giới của cậu.

— — — — —

Tác giả: Câu chuyện đến đây là kết thúc ~ Ngoại truyện cũng kết thúc ở đây. Tui viết bộ này tui vui lắm, mong mọi người cũng sẽ vui vẻ như tui! Tạm thời tui hết linh cảm rồi, nếu còn ngoại truyện thì tui sẽ viết miễn phí! Cúi người cảm ơn! Có duyên gặp lại!

Hết ngoại truyện 3